KAN GÖLÜ, ÇIRAK ve GÜNAHKARIN YAZARI

TESS GERRITSEN

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

"GERİLİMDE YENİ FAVORİM TESS GERRITSEN'dir"
HARLAN COBEN

İKİZ BEDENLER

BÖLÜMLER

GİRİŞ
BİR
İKİ
ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDİ
SEKİZ
DOKUZ
ON
ON BİR
ON İKİ
ON ÜÇ
ON DÖRT
ON BEŞ
ON ALTI
ON YEDİ
ON SEKİZ
ON DOKUZ
YİRMİ
YİRMİ BİR
YİRMİ İKİ
YİRMİ ÜÇ
YİRMİ DÖRT
YİRMİ BEŞ
YİRMİ ALTI
YİRMİ YEDİ
YİRMİ SEKIZ
YİRMİ DOKUZ
OTUZ
OTUZ BİR
OTUZ İKİ

OTUZ ÜÇ

MARTI YAYINLARI: 122 ; *BESTSELLER: 39*

İKİZ BEDENLER

TESS GERRITSEN

ORİJİNAL ADI: BODY DOUBLE

YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ ; ÇEVİREN: BAHAR ÇELİK ; DİZGİ: ELİF YAVUZ

REDAKSİYON: SELİM SUNGU

1. BASIM OCAK 2010

ISBN: 9786054335060

YAYINEVİ SERTIFIKA NO: 12330

Copyright ©TESS GERRITSEN

MARTI YAYINCILIK

Bir PozitifTurizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır.

Cevizlik Mh. Sakızlıyalı Sk. No:25 Bakırköy/İstanbul

Tel: 0 212 583 24 50 Fax: 0 212 570 73 98

www.martiyayanlari.com info@martiyayinlari.com

GİRİŞ

O ÇOCUK YİNE ONU İZLİYORDU.

On dört yaşındaki Alice Rose sırasının üzerindeki sınav kâğıdına odaklanmaya çalışıyordu ama aklı kesinlikle birinci sınıf İngilizce edebiyat dersinde değildi; Elijah'yı düşünüyordu. Çocuğun bakışlarını suratına doğrultulmuş bir spot lambadan süzülen ışık huzmeleri gibi üzerinde hissediyordu; yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu ve kızardığının farkındaydı.

Odaklan Alice!

Sonraki soru fotokopi makinesinde silik çıkmıştı. Alice kelimeleri seçebilmek için gözlerini kısıp önündeki teksire baktı.

Charles Dickens genellikle karakterlerinin kişiliklerine uygun isimler seçer. Buna örnekler veriniz ve bu isimlerin neden karakterlere uygun olduğunu açıklayınız.

Alice cevabı düşünerek kaleminin arkasını kemirmeye başladı. Ama o tam da yanındaki sırada otururken, üzerinden buram buram tüten çam sabunu ve odun kokusunu burnunda hissederken doğru düzgün düşünemiyordu. Bir sürü farklı koku. Dickens, Dickens... Parmak ısırtıcı derecede yakışıklı Elijah Lank ona bakarken Charles Dickens, Nicholas Nickleby ve sıkıcı birinci sınıf İngilizce edebiyat dersi kimin umurundaydı ki? Tanrı aşkına! Simsiyah saçları ve masmavi gözleriyle öyle yakışıklıydı ki. Gözleri tıpkı Tony Curtis'inkilere benziyordu. Elijah'yı gördüğü anda, onun, en sevdiği dergiler olan *ModernScreen* ve *Photoplay* 'in sayfalarını süsleyen o güzel yüzüyle Tony Curtis'e benzediğini düşünmüştü.

Alice öne doğru eğildi ve saçları perde gibi önüne döküldü. San saçlarının arasından Elijah'ya doğru kaçamak bir bakış fırlattı. O anda kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Evet, Elijah gerçekten de ona bakıyordu. Üstelik okuldaki diğer çocukların baktığı gibi değil; ona kendini ahmak ve geri zekâlı biri gibi hissettiren, küçümseyen gözlerle değil. O çocukların alaylı

fısıltılarını duyamazdı. Onun duyamayacağı şekilde, kısık sesle konuşurlardı. Ama Alice onun hakkında konuştuklarını biliyordu çünkü böyle zamanlarda sürekli ona bakıyor olurlardı. Okul dolabının üzerine inek resmi yapıştıran da bu çocuklardı. Ve yanlışlıkla koridorda onlara çarptığı zaman möööö diye sesleniyorlardı arkasından. Ama Elijah o tamamen farklı gözlerle bakıyordu ona. İçin için yanan gözlerle. Film yıldızlarının baktığı gibi.

Alice usulca başını kaldırıp ona baktı. Ama bu kez saçlarının koruyucu perdesinin ardından değil; onun kendisine baktığının bilincinde, tamamen açık gözlerle. Elijah sınavını çoktan bitirmişti. Kâğıdının arkasını çevirmişti ve kalemini bir kenara bırakmıştı. Bütün dikkati onun üzerindeydi. Alice o bakışların büyüsü altında nefes dahi alamıyordu şimdi.

Benden hoşlanıyor. Bundan eminim. Benden hoşlanıyor.

Eli usulca boynuna, bluzunun üst düğmesine uzandı. Alev alev yanan parmak uçları bir an için sıcaklık dalgaları yayarak tenine değdi. Tony Curtis'in, Lana Turner'a nasıl da içleri eriten gözlerle baktığını düşündü. O bakışlar her kızın dilini bağlayıp dizlerinin bağını çözmeye yeterdi. O kaçınılmaz kaybın hemen öncesindeki o bakışlar. Filmlerde tam da bu noktada ekran kararırdı. Neden böyle oluyordu ki sanki? Neden tam da insanın en görmek istediği sahnede perde bulanıyordu?...

"Evet, zaman doldu çocuklar! Lütfen sınav kağıtlarınızı teslim edin."

Alice'in dikkati bir anda yeniden sıranın üzerindeki teksire dönmüştü. Soruların yarısı duruyordu hâlâ. Oh, hayır. Zaman ne çabuk geçmişti böyle. Bütün cevapları biliyordu oysa. Sadece birkaç dakikası daha olsa...

"Alice. Alice!"

Alice başını kaldırdı ve Bayan Meriweather'ın elini ona doğru uzattığını gördü.

"Beni duymadın mı? Sınav kâğıdını teslim etme vakti geldi."

"Ama ben..."

"Mazeret yok. Kulaklarını açıp etrafında neler olduğunu dinlemeye başlasan iyi edersin Alice." Bayan Meriweather, Alice'in sınav kağıdını alıp koridorda yürümeye devam etmişti. Alice arkasındaki mırıltıları güçlükle duyuyordu ama kızların onun hakkında konuştuklarından emindi. Arkasını dönüp onlara baktı. Kafa kafaya vermiş, elleriyle ağızlarını kapatarak kıkırdıyorlardı. *Alice dudak okuyabiliyor o yüzden ağzımızı kapatalım da onun hakkında konuştuğumuzu anlamasın.*

Şimdi bazı çocuklar da parmaklarıyla onu işaret ederek gülüşmeye başlamışlardı. Ne vardı ki bu kadar gülecek?

Alice başını eğip önüne baktı. O anda dehşet içinde üst düğmesinin koptuğunu ve bluzunun önünün olduğu gibi açıldığını fark etti.

O sırada zil çaldı.

Alice çantasını kaptığı gibi göğsüne bastırdı ve koşarak sınıftan dışarı fırladı. Kimsenin gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Başını öne eğip koşar adımlarla yürümeye devam etti sadece. Hıçkırıklar gırtlağına dayanmıştı. Hemen tuvalete girip kendim kabinlerden birine attı ve kapıyı kilitledi. Diğer kızlar da tuvalete doluşmaya başlamışlardı. Hepsi aynanın karşısında durmuş gülüşüp konuşarak süslenirken Alice sürgülü kapının arkasında saklanıyordu. Kızların farklı farklı parfümlerinin kokusunu duyabiliyordu. Kapı her açıldığında içeri dolan hava dalgasını hissedebiliyordu. Yepyeni süveterleri ve takımlarıyla bu altın kızlar ... Onların düğmeleri kopmazdı hiçbir zaman; ve asla elden düşme eteklerle ya da tabanları pençelenmiş ayakkabılarla gelmezlerdi okula.

Defolun. Lütfen, herkes defolup gitsin.

Sonunda kapının açılıp kapanması sona ermişti.

Alice içeride kimsenin olup olmadığını anlayabilmek için kulağını iyice kapıya yasladı. Kapının aralığından bakıp da aynanın önünde kimselerin olmadığını gördükten sonra sonunda dışarı çıkmaya cesaret edebildi.

Koridorda da kimseler kalmamıştı. Herkes o gün için evine dağılmıştı artık. Ona işkence edecek kimse yoktu. Alice kendini korumak istercesine

omuzlarını büzüp, duvarları iki hafta sonra gerçekleşecek Cadılar Bayramı dansını duyuran posterlerle ve kırık dökük dolaplarla kaplı uzun koridorda yürümeye başladı. O dansa kesinlikle gitmeyecekti. Geçen haftaki dansta yaşadığı aşağılanmanın acısı hâlâ dün gibiydi ve büyük olasılıkla asla da geçmeyecekti. İki saat boyunca duvarın dibinde bir köşede tek başına dikilip birinin onu dansa kaldırmasını beklemişti. Sonunda çocuklardan biri ona doğru yaklaşmıştı yaklaşmasına ama bu da onu dansa kaldırmak için değildi. Çocuk bir anda iki büklüm olup oracıkta ayakkabılarının üzerine kusuvermişti.

Ona dans mans yoktu artık. Bu kasabaya taşınalı daha iki ay oluyordu ama şimdiden annesinin bir an önce eşyaları toplayıp her şeye yeniden başlayabilecekleri bir yere taşınacaklarını söylemesini diler olmuştu. Her şeyin sonunda değişeceği, her şeyin bambaşka olacağı bir yere...

Ama hiçbir şey değişmiyor; asla.

Alice okuldan çıkıp dışarıdaki sonbahar güneşine adımını attı. Bisikletinin üzerine eğilmiş, kilidim açmakla öyle meşguldü ki arkasından gelen ayak seslerini duymamıştı. Sonunda yüzüne vuran gölgeyi hissettiği zaman Elijah'nın yanı başında dikilmekte olduğunu fark etti.

"Merhaba Alice."

O anda ayağa fırladı ve bisikleti yana devrildi. Tanrı aşkına! Ne kadar da aptaldı. Nasıl bu kadar sakar olabiliyordu?

"Sınav biraz zordu değil mi?" Elijah yavaş yavaş, kelimeleri vurgulayarak konuşuyordu. Alice'in onunla ilgili sevdiği bir diğer şey de buydu. Diğer çocukların aksine onun sesi her zaman son derece açık ve net duyuluyordu. Sözcükleri asla yuvarlamıyordu. Ayrıca her zaman onun dudaklarını görmesine izin veriyordu. *Sırrımı biliyor*, diye düşündü Alice. *Ama buna rağmen benimle arkadaş olmak istiyor*.

"Soruların hepsini cevaplayabildin mi?" diye sordu Elijah.

Alice eğilip bisikletini yerden kaldırdı. "Cevapların hepsini biliyordum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı." Alice tam doğruluyordu ki o

sırada gözü bluzunun önüne takıldı. Düğmenin koptuğu yerde açılan boşluğa. Bir anda kızararak ellerini önünde kavuşturdu.

"Bende bir çengelli iğne olacaktı," dedi Elijah.

"Ne?"

Elijah bluzuna doğru uzandığı anda Alice nefesini tutmuştu. Çengelli iğneyi iliklemek için parmağını kumaşın altına soktuğunda ise titremesini güçlükle bastırıyordu. *Kalbimin atışını duyuyor mu acaba?* diye düşündü. *Dokunuşlarıyla başımı döndürdüğünü biliyor mu?*

Elijah sonunda bir adım gerilediği zaman Alice de tuttuğu nefesini bıraktı. Başını eğip önüne baktığında bluzundaki boşluğun düzgünce iliklendiğini gördü.

"Şimdi daha iyi değil mi?"

"Ah. Evet!" Alice bir an için susup kendini toparlamaya çalıştı. Sonra kraliçelere yaraşan bir ağırbaşlılıkla devam etti: "Teşekkürler Elijah. Gerçekten çok düşüncelisin."

Sonra bir an ikisi de konuşmadılar. Kargalar ötüyordu; sonbahar yapraklan tepelerindeki dalları kavuran parlak alevler gibi görünüyordu.

"Şey, bana bir konuda yardımcı olabilir misin Alice?" diye sordu Elijah.

"Hangi konuda?"

Ah, ne aptal, ne aptal bir cevap. Evet demeliydin! Evet, senin için her şeyi yaparım Elijah Lank.

"Biyoloji dersinden bir proje ödevim var. Bana yardımcı olacak bir partnere ihtiyacım var da. Başka kime sorabileceğimi bilemedim."

"Ne tür bir proje bu?"

"Sana gösteririm. Ama bizim eve gitmemiz gerekiyor."

Onun evine. Alice daha önce hiçbir erkeğin evine gitmemişti.

Sonunda başını salladı. "Önce kitaplarımı eve bırakalım ama."

Elijah da bisikletinin kilidini açıp demir parmaklıklardan indirmişti şimdi. Onun bisikleti de en az Alice'inki kadar eskiydi. Çamurlukları pas içinde kalmıştı ve oturağın üzerindeki vinil soyuluyordu. Bisikletinin bu eski püskü hâli Alice'in onu daha da çok sevmesini sağlamıştı. Tam bir çiftiz, diye düşündü. *Tony Curtis ve ben*.

İlk önce Alice'in evine uğradılar. Alice onu içeri davet etmemişti. O eski püskü mobilyaları, yırtık pırtık duvar kağıtlarını görmesini istemiyordu. Eşyalarından ve evinden utanıyordu. Koşarak içeri girdi; çantasını mutfak masasına bırakıp yine koşa koşa dışarı çıktı.

Ama ne yazık ki ağabeyinin köpeği Buddy de peşinden dışarı fırlamıştı. Tam kapıdan çıkıyordu ki siyah beyaz bir renk silsilesi hızla yanından geçip gitti.

"Buddy!" diye bağırdı arkasından. "Buraya gel hemen!"

"Pek söz dinlemiyor galiba değil mi?" dedi Elijah.

"Çünkü aptal köpeğin teki. *Buddy!*”

Köpek kuyruğunu sallayarak ona baktı ve sonra yolda yürümeye başladı.

"Ah, boş ver," dedi Alice. "Canı isteyince geri döner."

Sonra bisikletine bindi. "Peki, nerede yaşıyorsun?"

"Tepede. Skyline Yolu'nda. Daha önce oraya gitmiş miydin?"

"Hayır."

"Biraz uzak. Bir yokuştan tepeye tırmanacağız. Bisikletle zorlu bir yol olacak. Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Alice başını salladı. *Senin için her şeyi yaparım.*

Pedallara asılıp evden uzaklaşmaya başladılar. Alice, Ana Cadde'den gidip okuldan sonra çocukların müzik kutusundan müzikler çalıp sodalarını yudumladıkları o kafenin önünden geçeceklerini umuyordu. *Birlikte bisikletle önlerinden geçeceğiz,* diye düşündü, *kızların ağzı bir karış açık kalacak. "Bu Alice ve mavi gözlü Elijah değil mi?"* diyecekler.

Ama Elijah, Ana Cadde'ye dönmemişti. Bunun yerine etrafta evlerin bile olmadığı Locust Sokağı'na girdi. Yalnızca birkaç tane dükkânın arka bahçesi bakıyordu bu yola. Bir de Neptune's Bounty Konserve Fabrikası'nın çalışan otoparkı vardı. Neyse ne. Neticede onunla birlikteydi ve birlikte bisiklet sürüyorlardı işte değil mi? Elijah o kadar yakınındaydı ki gerilen kalçalarını ve selenin üzerindeki poposunu görebiliyordu.

Elijah bir ara arkasını dönüp Alice'e baktı. Siyah saçları rüzgârda dans ediyordu âdeta. "Yoruldun mu Alice? Nasıl gidiyor?"

"Ben iyiyim." Ama işin aslı nefesi kesilmişti çünkü kasaba çoktan gerilerinde kalmıştı ve dağa tırmanmaya başlamışlardı. Elijah her gün Skyline Yolu'nu tırmanıyor olmalıydı. Bu yüzden yokuşa alışkındı herhalde. Biraz olsun yorgun görünmüyordu. Bacakları tüfek gibi güçlüydü. Ama Alice nefes nefese kalmıştı. Devam edebilmek için var gücüyle çabalıyordu. O sırada bir ara gözüne tüylü bir şey göründü. Yeniden yanına döndüğünde Buddy'nin onları takip ettiğini gördü. O da yorgun görünüyordu. Onlara yetişmek için koşuyordu koşmasına ama dili bir karış dışarı fırlamıştı.

"Eve dön!"

"Neden böyle söyledin?" diye sordu Elijah bir an için arkasını dönüp ona bakarak.

"Şu aptal köpek yine," dedi Alice nefes nefese. "Bizi takip etmeye devam ediyor. Sonunda-sonunda kaybolacak."

Alice ters ters Buddy'ye baktı. Ama hayvan, o köpeklere özgü aptal, neşeli haliyle peşinden koşmaya devam ediyordu. *Eh, sen bilirsin. Devam et. Kendini helak et. Umurumda bile değil.*

Tepeye tırmanmaya devam ediyorlardı. Hafif virajlı yolda püfür püfür bir

rüzgâr esiyordu. Alice ağaçların arasından zaman zaman Fox Limanı'nı görebiliyordu. Deniz akşamüstü güneşinin altında bakır rengini almıştı. Daha sonra ağaçlar iyice sıklaşmaya başladı. Alice muazzam kırmızılar ve turunculara bürünmüş ormandan başka bir şey göremez olmuştu. Yapraklarla kaplı yol kıvrıla kıvrıla önlerinde uzanıyordu.

Sonunda Elijah durduğunda Alice öyle yorulmuştu ki ayakta durduğunda dizleri titriyordu. Buddy ortalıklarda görünmüyordu. Alice, Buddy'nin evin yolunu kendi kendine bulmasını umuyordu çünkü onu aramakla uğraşamazdı. Şimdi olmazdı; Elijah orada durmuş ışıl ışıl gözlerle ona bakarken o köpekle uğraşamazdı. Elijah bisikletini bir ağaca yaslayıp kitap çantasını omzuna aldı.

"Ee, evin nerede?" diye sordu Alice.

"Şu araba yolunu takip edince orada," diye cevap verdi Elijah pas içinde bir posta kutusunun devamındaki toprak yola işaret ederek.

"Evine gitmiyor muyuz?"

"Yok; kuzenim evde. Hastaydı bugün. Bütün gece kusup durdu. O yüzden eve gitmeyelim şimdi. Benim projem de orada değil ormanda zaten. Bisikletini burada bırak. Oraya yürüyerek gitmeliyiz."

Alice de bisikletini Elijah'nınkinin yanına bırakıp gencin peşinden yürümeye başladı. Bacakları hâlâ titriyordu. Böylece ormanda yürümeye başladılar. Ağaçlar oldukça sıktı burada. Yerler kuru yapraklarla kaplanmıştı. Alice sivrisinekleri başından savmaya çalışarak cesurca Elijah’nın arkasından ilerliyordu. "Kuzenin sizinle mi yaşıyor?" diye sordu.

"Evet, geçen yıl bizim yanımıza taşındı. Sanırım hep bizde kalacak artık. Gidecek başka bir yeri yok."

"Ailen buna aldırmıyor mu?"

"Sadece babam ve ben varız. Annem öldü."

"Oh!" Alice ne diyeceğini bilemiyordu. "Üzüldüm," diye mırıldandı sonunda sadece ama Elijah onu duymamıştı sanki.

Çalılar iyice sıklaşmıştı ve dikenler bacaklarının açıkta kalan yerlerini çiziyordu. Elijah'ya yetişmekte güçlük çekiyordu. Elijah önden önden hızla ilerliyordu. Etekleri sürekli böğürtlen dikenlerine takılıp duran Alice epey gerisinde kalmıştı.

"Elijah!"

Elijah cevap vermemişti. Cesur bir kâşif gibi çantasını sırtına vurmuş durmadan ilerliyordu.

"Bekle!"

"Bunu görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum ama..."

"Öyleyse çabuk ol. ” Elijah’nın sabırsız bir hâli vardı. Sesi öyle farklı geliyordu ki şimdi. Alice bir anda neye uğradığını şaşırmıştı. Elijah birkaç metre ötede durmuş ona bakıyordu şimdi. Alice, Elijah’nın yumruklarını sıktığını fark etti.

"Tamam," dedi sonunda uysalca. "Geliyorum."

Birkaç metre sonra orman geniş bir açıklığa ulaşmıştı. Alice az ötede taştan bir binanın temelini gördü. Eski bir çiftlik evinin kalıntıları olmalıydı bunlar.

"İşte burada," dedi Elijah.

"Ne o?"

Elijah eğilip yerdeki iki tane tahtayı kaldırdı. Tahtaların altında kocaman, derin bir çukur vardı. "Şuraya baksana," dedi sonra. "Bunu kazmam üç haftamı aldı."

Alice yavaşça deliğin yanına yaklaşıp aşağı baktı. Akşamüstü güneşi ağaçların ardında batmaya yüz tutmuştu. Kuyunun dibi gölgede kalıyordu. Alice'in tek görebildiği en dipteki bir öbek kuru yapraktan ibaretti. Ama çukurun kenarından aşağıya doğru bir halat sarkıyordu.

"Bir tür ayı tuzağı filan mı?"

"Eğer deliği kapamak için üzerine kuru yapraklar serseydim olurdu. Böylece bir sürü şey yakalayabilirdim. Hatta bir geyik bile avlayabilirdim." Sonra deliğe işaret etti. "Bak, görebiliyor musun?"

Alice biraz daha eğilip bir kez daha baktı. Aşağıda, yaprakların arasında belli belirsiz beyaz bir şeyler seçiliyordu.

"Nedir bu?"

"Bu benim projem." Elijah halatı alıp yukarı çekmeye başladı.

Çukurun dibindeki yapraklar hışırdayarak havalandılar. Halat gerilmişti. Elijah gölgelerin arasından o şeyi çekip çıkarırken Alice dikkatle onu izliyordu. Elijah sonunda yaprakları çekip çukurun dibindeki o beyaz şeyi açığa çıkardı.

Bu küçük bir kurukafaydı.

Elijah yaprakları çektikçe birkaç tutam siyah tüy ve sıskacık kaburga kemikleri çıkmıştı ortaya. Yumru yumru bir omurga. İncecik, çöp gibi ayak kemikleri.

"Nasıl ama? Artık kokmuyor bile," dedi Elijah. "Yedi aydır orada duruyor. En son baktığımda hâlâ üzerinde bir parça et vardı. Bütün kasların aynı oranda eriyip yok olması öyle muazzam bir şey ki. Mayıs ayında havalar ısındıktan sonra çürümesi inanılmaz derecede hızlandı."

"Nedir bu?"

"Anlamadın mı?"

"Hayır."

Elijah kafatasını tutup hafifçe kıvırdı ve omurgadan kopardı. Kafatasını Alice'e doğru uzattığı zaman kız yüzünü buruşturmuştu.

"Yapma!" diye cıyakladı.

"Mıyav!"

"Elijah!"

"Ee, ne olduğunu kendin sordun."

Alice'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kedi mi bu?"

Elijah çantasından bir poşet çıkarıp kemikleri içine koymaya başladı.

"Bu iskeleti ne yapacaksın?"

"Bu benim fen projem. Yedi ayda kedi yavrusundan iskelete."

"Kedi nerden çıktı peki?"

"Buldum işte."

"Nasıl yani? Durup dururken ölü bir kedi mi çıktı karşına?"

Elijah başını kaldırdı. Mavi gözleri gülümsüyordu âdeta. Ama artık Tony Curtis gözleri değildi bu gözler; Alice'i korkutuyorlardı şimdi. "Ölü olduğunu kim söyledi ki?"

Alice'in kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Bir adım geriledi. "Biliyor musun, sanırım artık eve dönsem iyi olacak."

"Neden?"

"Şey, ödev ... Ödevim var."

Elijah da ayaklanmıştı. Biraz olsun zorlanmadan bir anda doğruluvermişti. Yüzündeki gülümseme gitmiş, yerine beklenti dolu sessiz bir ifade yerleşmişti.

"Okulda ... Görüşürüz," dedi Alice. Sağına soluna bakınarak geri geri yürümeye başladı. Ormanda her taraf birbirinin aynı görünüyordu. Nereden gelmişlerdi ki? Hangi yoldan dönecekti?

"Ama daha yeni geldin Alice," dedi Elijah. Elinde bir şey tutuyordu. Sonunda elini kaldırıp o şeyi başının üzerinde tuttuğu zaman Alice ne olduğunu görebilmişti.

Büyük bir taş parçasıydı bu.

Alice aldığı darbeyle dizlerinin üzerine çöktü. Toz toprağın içinde iki büklüm olmuştu. Bir an için gözleri karardı. Her tarafı uyuşmuştu. Acı filan hissetmiyordu. Elijah'nın ona vurmuş olmasının şaşkınlığıyla sersem olmuştu âdeta. Buna inanamıyordu. Yerde sürünerek ilerlemeye başladı ama nereye gittiğini göremiyordu. Elijah o sırada bileklerinden tutup onu sürüklemeye başladı. Alice kurtulmaya çalışıyordu; bağırmak istiyordu ama Elijah onu çukura doğru sürüklerken ağzı burnu toprakla doldu. Sonunda artık ayakları çukurdan aşağı doğru sallandığı sırada kenardaki küçük bir fidana tutunmayı başarmıştı.

"Bırak kendini Alice," dedi Elijah.

"Yukarı çek beni! Yukarı çek!"

"Sana bırak dedim." Eline bir taş alıp Alice'in eline vurdu.

Alice çığlıklara boğularak fidanı bıraktı. Kayıp aşağıdaki kuru yaprakların üzerini boylamıştı.

"Alice. Alice."

Alice düşüşün sersemliğiyle başını kaldırıp tepedeki gökyüzüne baktı. Elijah'nın siluetini görebiliyordu. Eğilmiş ona bakıyordu şimdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diyerek hıçkırıklara boğuldu. "Neden?"

"Kişisel bir şey değil. Sadece ne kadar süreceğini merak ediyorum. Yavru kedinin iskelete dönmesi yedi ay sürmüştü. Seninki ne kadar sürer dersin?"

"Bana bunu yapamazsın!"

"Hoşça kal Alice."

"Elijah! Elijah!"

Tahta kapaklar deliğin üzerine kapandı ve tepedeki ay şeklindeki gün ışığı da kapanmış oldu böylece. Son ışık huzmesi de karanlığa teslim olmuştu. Bu gerçek olamaz, diye düşündü Alice. Şaka yapıyor olmalı. Sadece beni korkutmaya çalışıyor. Beni birkaç dakika burada tuttuktan sonra gelip çıkaracak Tabii ki. Elbette geri dönecek.

Sonra kuyu kapağının üzerinde bir tıkırtı duydu. Taşlar. Kapağın üzerine taş yığıyor.

Ayağa kalkıp yukarı tırmanmaya çalıştı. Kuru bir asma salkımı geçmişti eline ama dal tuttuğu anda avuçlarının arasında un ufak oldu. Toprağı avuçlayıp kendine tutunacak bir şeyler aradı ama bir iki santimden öteye ilerleyemiyordu. Kayıp yeniden düşüyordu sonunda. Çığlıkları karanlığı yırtıyordu.

"Elijah!" diye haykırdı.

Ama cevap olarak aldığı tek şey tahtanın üzerine yığılan taşların tıkırtısıydı sadece.

BİR

Pesez le matin que vous n'irez peutetre pas jusqu'au soir,

Et au soir que vous n'irez peutetre pas jusqu'au matin.

Her günün sabahında o günü çıkaramayacak olduğunu bilerek yaşa,

Ve her gece, o gecenin sabahına çıkamayacak olduğunu bil.

— Paris'in yeraltı mezarlıklarında bir mezar taşı.

Karman çorman dizilmiş uyluk ve kaval kemiklerinin üzerinde bir dizi kafatası gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Dr. Maura Isles, temmuz ayında olmalarına rağmen ve yirmi metre yukarıda Paris sokaklarında pırıl pırıl bir güneşin parladığını bildiği hâlde, yerden tavana kadar insan kalıntılarıyla kaplı loş koridorda yürürken bir anda ürpermişti. Aslında ölüm oldukça tanıdıktı ona. Hatta ölümle arasında samimi bir ilişki olduğu bile söylenebilirdi. Otopsi masasında sayısız kere yüzleşmişti onunla. Ama şimdi bu serginin boyutları ve Işıklar Şehrinin altındaki bu tüneller ağında depolanmış kemiklerin muazzam miktarı karşısında afallamış, şaşkına dönmüştü. Bir kilometrelik turun sonunda yer altı mezarlarının sadece küçücük bir kısmını gezmişlerdi. Turistlerin giremediği yerlerde daha onlarca tünel ve tüneller boyunca kapalı kapıların ardında kara ağızları baştan çıkarıcı bir biçimde aralanmış boşluğa bakan kurukafaların ve kemiklerin doldurduğu odalar uzanıyordu. Burada bir zamanlar güneşi yüzlerinde hisseden, acıkan, susayan, seven ve sevilen, göğüslerinde kalplerinin attığını, ciğerlerine havanın dolup boşaldığını hisseden altmış milyon Parislinin kalıntıları bulunuyordu. Günün birinde kemiklerinin huzur içinde yattıkları mezarlarından kaldırılıp şehrin altındaki bu korkunç yere getirileceğini asla tahmin edemezlerdi herhalde.

Günün birinde böyle sergileneceklerini ve turist güruhları tarafından hayretler içerisinde izleneceklerini bilemezlerdi.

Bu kemikler yetmiş beş yıl kadar önce Paris'teki tıklım tıklım dolu

mezarlıklarda ardı arkası kesilmeyen ölü akınlarına yer açabilmek için yerlerinden çıkarılıp şehrin altında uzanan bu kireçtaşından devasa maden peteğine taşınmışlardı. Bu transferi üstelenen işçiler kemikleri gelişigüzel yığmamışlardı ama. Tüyler ürpertici görevlerini büyük bir beceriyle icra etmişlerdi. Kemikleri itinayla, tuhaf dizaynlarla istiflemişlerdi. Müşkülpesent duvar işçileri gibi katman katman kemiklerin ve kafataslarının uzandığı dev duvarlar inşa etmişlerdi. Çürümeyi sanatsal bir ifadeye dönüştürmüşlerdi. Ve üzerlerinde insanın tüylerini diken diken eden, bu tünellerden geçen herkese Ölüm'ün kimseyi kayırmadığını hatırlatan sözler kazılı mezar taşları asmışlardı her yere.

Bu mezar taşlarından biri Maura'nın dikkatini çekmişti. Üzerinde ne yazdığını okuyabilmek için turist akınının içinden sıyrılıp bir an için durdu. Lise'de öğrendiği Fransızcasıyla yazılanları okumaya çalışırken loş koridorda çınlayan abartılı çocuk kahkahaları kulağına çalındı. Bir adam Teksaslı aksanıyla karısına bir şeyler fısıldıyordu o sırada: "Buna inanabiliyor musun Sherry? Lanet olsun. Bu yer tüylerimi diken diken etti resmen... "

Teksaslı çift yollarına devam ettiler ve sesleri duyulmaz oldu sonunda. Maura bir süreliğine yüzyılların tozunu ciğerlerine çekerek odada yalnız kalmıştı. Tünelin loş ışığında bir dizi kafatasının üzeri küf tutmuş, yeşile dönük bir tabakayla kaplanmıştı. Kafataslarından birinin alın kemiği tek bir kurşunla delinmişti. Sanki üçüncü bir göz çukuru açılmıştı üzerinde.

Senin nasıl öldüğünü biliyorum.

Tünelin serinliği iliklerine işlemişti. Ama Maura yerinden kıpırdamadı. Korkusunu bastırıp kendini beyhude de olsa bu zihinsel bulmacayla meşgul ederek taşın üzerinde ne yazdığını okuyup çevirmeye kararlıydı. *Haydi Maura. Lisede üç yıl Fransızca dersi aldıktan sonra hâlâ ne yazdığını anlayamıyor musun!* Kişisel bir sınava dönmüştü iş. Faniliğe dair düşünceler bir kenara atılmıştı şimdilik. Sonunda kelimeler anlamlanmaya başladılar bir bir ve Maura kanının donduğunu hissetti...

Mutludur; her kim ki sonsuza dek ölüm anıyla yüzleşip her gün kendini kaçınılmaz sona hazırlarsa.

Sonra bir anda etrafını saran sessizliği fark etti. Çıt çıkmıyordu; ayak

sesleri kesilmişti. Arkasını dönüp alelacele kasvetli odayı terk etti. Turist kafilesini kaybetmişti. Nasıl bu kadar geride kalmıştı? Tünelde yapayalnızdı şimdi; ölülerle bir başına. Beklenmedik elektrik kesintileri geldi aklına. Zifiri karanlıkta yanlış yöne girdiğini düşündü. Bir yüzyıl önce yollarını kaybedip sonunda açlıktan ölen Parisli işçileri duymuştu. Diğerlerini yakalayıp yaşayanların arasına yeniden karışabilmek için adımlarını hızlandırdı. Bu tünellerde Ölümün insanın ensesinde dolaştığını hissediyordu. Kafatasları öfkeli gözlerle onu izliyorlardı sanki. Çirkin, açgözlü merakından dolayı onu azarlayan altı milyon kişilik bir koro gibi.

Biz de senin gibi hayattaydık bir zamanlar. Burada tanık olduğun şey bir gün seni de bulacak. Geleceğinden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Sonunda yeraltı mezarlıklarını arkasında bırakıp Remy Dumoncel Caddesi'nde gün ışığına ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Derin derin nefes aldı. Hayatında ilk kez trafiğin gürültüsünü ve kalabalığı böyle kucaklıyordu herhalde. Sanki kendisine ikinci bir yaşam bahşedilmişçesine. Renkler daha parlak görünmüştü gözüne; yüzler daha dost canlısı. *Paris teki son günüm,* diye düşündü; *ve bu şehrin güzelliğini ancak şimdi layığıyla takdir edebiliyorum*. Hafta boyunca sürekli konferans salonlarında tıkılıp kalmıştı. Uluslararası Adli Patoloji Konferansına katılmak için gelmişti buraya. Şehri gezecek vakti olmamıştı hiç. Konferans organizatörlerinin ayarladığı turlar bile ölüm ve hastalıkla ilgiliydi: tıbbi müzeler, eski ameliyathane kürsüsü.

Yeraltı mezarları.

Paris'ten döndüğünde en net hatırlayacağı anısının insan kalıntıları olması ne kadar da ironikti. *Bu hiç sağlıklı bir durum değil,* diye düşündü açık havada bir kafede oturmuş çilekli turtasının yanında söylediği son espressosunu da kafasına diktiği sırada. *İki gün sonra yine otopsi odasında olacağını. Etrafım paslanmaz çelikten alet edevatlarla çevrilmiş olacak. Gün ışığından uzakta, havalandırmadan süzülen soğuk havayı soluyor olacağım. Ve bu günü cennetten bir anı gibi hatırlayacağım.*

Acele etmiyordu. Bir bir bu anıları hafızasına kazıyarak kafede oturmaya devam etti. Kahvenin kokusunu, turtasının tereyağlı tadını. Cep telefonlarını kulağına yaslamış şık işadamlarını, kadınların boyunlarına dolanmış ince fularları. Paris'i ziyaret eden her Amerikalının bir an için bile olsa kafasından

geçen o fanteziyle oyalanıyordu işte: Uçağı kaçırırsam ne olur acaba? Sadece burada, bu kafede oyalansam şimdi ve hayatımın geri kalanını bu muhteşem şehirde geçirsem?

Ama sonunda masadan kalkıp havaalanına gitmek üzere bir taksi çevirdi. Sonunda o fanteziyi ve Paris'i arkasında bırakmayı seçmişti. Ama mutlaka günün birinde geri döneceğine söz verdikten sonra. Ne zaman olacağını bilmiyordu ama mutlaka bir gün geri dönecekti.

Uçağı üç saat rötar yapmıştı. *Bu üç saati Sen Nehri kıyısında dolaşarak geçirebilirdim*, diye düşündü Maura, Charles de Gaulle Havaalanı'nda sıkkın sıkkın oturmuş beklerken. *Marais 'de dolaşabilirdim ya da Les Halles 'e şöyle bir bakabilirdim.* Ama bunun yerine yolcularla tıklım tıklım dolmuş, oturacak yer bile zor bulunan kalabalık bir havaalanında tıkılıp kalmıştı. Sonunda Air France jetine bindiğinde yorgunluktan ölüyordu ve sinirleri laçka olmuştu. Uçak yemeğinin yanında içtiği bir kadeh şarabın da yardımıyla rüya bile görmediği derin bir uykuya teslim oldu sonunda.

Uçak Boston'a inerken uyanmıştı ancak. Uyandığında başı ağrıyordu ve batmaya yüz tutmuş güneş gözlerine vuruyordu. Bavulunu almak için birbiri ardına dönen bagajları izlerken baş ağrısı iyiden iyiye artmıştı. Sonrasında kayıp bagajını bildirmek için girdiği kuyrukta artık beyni zonklamaya başladı. Sonunda sadece kabin bagajıyla dışarı çıkıp bir taksiye atladığında hava kararmıştı ve tek istediği sıcak bir banyo yapıp baş ağrısı için okkalı bir doz Advil almaktı. Taksinin arka koltuğuna yığıldığı anda yeniden uykuya dalmıştı.

Ani frenle birlikte bir anda gözlerini açtı.

"Neler oluyor burada böyle?" diyordu taksi şoförü.

Maura da doğrulup uyku mahmuru gözlerle dışarıda yanıp sönen mavi ışıklara baktı. Gördüklerini idrak etmesi biraz zaman almıştı. Sonunda kendi sokağına gelmiş olduklarını fark ettiğinde bir anda canlanıverdi ve gördükleri karşısında endişeye kapıldı. Kapının önüne dört tane Brooklyn polis aracı park etmişti ve tepelerindeki mavi neon lambaları karanlık gecede parıldıyordu.

"Olağanüstü bir durum var galiba," dedi şoför. "Burası sizin sokağınız değil mi?"

"Evet. Ve şuradaki de benim evim. Bloğun tam ortasındaki."

"Polis arabalarının olduğu yer mi? Geçmemize izin vereceklerini sanmıyorum."

O sırada bir devriye polisi, taksi şoförünün sözlerini doğrularcasına onlara doğru yaklaşıp geri dönmelerini işaret etti.

Taksici camdan başını uzatıp polise seslendi. "Arabada bir yolcum var. Bu sokakta yaşıyormuş. Onu bırakmam gerek."

"Üzgünüm dostum. Bütün blok kordon, altına alındı."

Maura öne doğru eğilip taksiciye uzandı. "Bak, şurada ineceğim." Sonra parayı ödeyip el bagajını alarak taksiden indi. Daha bir dakika önce kendisini halsiz, sersem gibi hissediyordu ama şimdi bu ılık Temmuz gecesinin kendisi bile heyecan verici bir elektrikle yüklü gibi gelmişti. Kaldırım boyunca yürümeye başladı. Olay yerine toplanmış kalabalığa yaklaştıkça gerginliği artıyordu. Sonunda polis arabalarının tam da kendi evinin önüne park etmiş olduğunu gördü. Komşularından birine mi bir şey olmuştu yoksa? Bir anda kafasından bir dizi felaket senaryosu geçti. İntihar. Cinayet. Hemen yan tarafta oturan bekâr, robot mühendisi Bay Telushkin'i düşündü. Onu en son gördüğünde ne kadar da melankolik görünüyordu değil mi? Sonra diğer tarafta oturan komşuları Lily ve Susan'ı düşündü. Bu lezbiyen avukatlar eşcinsel haklarını savunan eylemleriyle ünlenmişlerdi ve bazı kitlelerin hedefi hâline gelmişlerdi. Maura bunları düşündüğü sırada kalabalığın içinde Lily ve Susan'ı gördü. Capcanlı karşısında duruyorlardı işte. Böylece yine Bay Telushkin'e kaydı aklı. Onu kalabalığın içinde göremiyordu.

Lily o sırada Maura’nın yaklaştığını gördü. El sallayıp selam vermemişti. Boş gözlerle ona bakıyordu sadece. Sanki dili tutulmuştu. Sonunda sertçe Susan'ı dürttü. Susan da dönüp Maura'ya baktı ve onu gördüğü anda ağzı bir karış açık kaldı. Şimdi diğer komşular da dönmüş ona bakıyorlardı ve şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu.

Neden hepsi bana bakıyor? diye düşündü Maura. *Ne yaptım şimdi ben?"*

"Dr. Isles? " Bir Brookline devriye polisi durmuş şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Bu, bu sizsiniz değil mi?" diye sordu.

Evet, bu saçma bir soru oldu şimdi, diye düşündü Maura. "Burası benim evim; işte orası. Neler oluyor memur bey?"

Devriye polisi hoşnutsuzlukla püfledi. "Hemen benimle gelseniz iyi olur."

Sonra Maura'nın kolundan tutup kalabalığın içinden yolu gösterdi. Komşuları mahkûm edilmiş bir suçluya yol verircesine ağırbaşlılıkla kenara çekilmişlerdi. Sessizlikleri tuhaftı doğrusu. Etrafta polis telsizlerinin cızırtılarından başka ses duyulmuyordu. Sonunda iki direğin arasına gerilmiş sarı polis bantlarıyla çevrili bariyere ulaştılar. Polislerin bir kısmı Bay Telushkin'in ön bahçesine girmişlerdi. *Bahçesiyle gurur duyuyor bu adam. Bundan hiç mi hiç hoşlanmayacak*, diye düşündü Maura. İçinde bulunduğu durum düşünülürse son derece saçma bir düşünceydi bu ama bu manzarayı görünce aklına gelen ilk şey bu olmuştu. Devriye polisi bandı kaldırdı ve Maura da altından geçip suç mahalli olduğunu fark ettiği alana girdi.

Buranın suç mahalli olduğunu bir çırpıda anlamıştı çünkü alanın orta yerinde tanıdık bir yüz görmüştü. Bahçenin diğer tarafında olmasına rağmen cinayet masası dedektifi Jane Rizzoli'yi bir çırpıda tanımıştı. Sekiz aylık hamile olan ufak tefek Rizzoli şimdi daha çok takım elbise giymiş bir armuda benziyordu. Onun burada bulunması şaşırtıcı bir durumdu. Bir Boston dedektifinin burada, Brookline'de, yani yetki alanının dışında ne işi vardı ki? Rizzoli, Maura'nın yaklaştığını görmemişti. Gözlerini dilemiş Bay Telushkin'in evinin önündeki kaldırıma park etmiş bir arabaya bakıyordu. Başını iki yana sallıyordu. Belli ki üzgündü. Siyah bukleleri her zamanki gibi karman çormandı.

Maura'yı ilk gören Rizzoli'nin ortağı Dedektif Barry Frost olmuştu. Ona bakıp başını çevirmiş sonra birdenbire yeniden dönüp bembeyaz olmuş yüzüyle gözlerinin içine bakmıştı. Sonra tek kelime etmeden ortağının kolunu dürttü.

Rizzoli, onu gördüğü anda donup kaldı. Mavi neonlar gördüklerine

inanamayan bir ifadeye bürünmüş yüzünü aydınlatıyordu. Transa geçmiş gibi Maura'ya doğru yürümeye başladı.

"Doktor?" dedi Rizzoli usulca. "Bu gerçekten sen misin?"

"Başka kim olacak? Neden herkes bunu soruyor? Neden hayalet görmüş gibi bakıyorsun bana?"

"Çünkü ..." Rizzoli bir an için durdu. Başını sallayarak dağınık saçlarını savurdu. "Tanrı aşkına! Bir an için gerçekten de bir hayalet olduğunu sandım."

"Ne?"

Rizzoli arkasını dönüp seslendi: "Peder Brophy?"

Maura tek başına kenarda duran rahibi görmemişti. Şimdi yakasındaki incecik beyaz şeridiyle gölgelerin arasından sıyrılmıştı. O yakışıklı yüzü perişan vaziyetteydi. Savaş sonrası ruhsal çöküntü yaşayan insanlara benziyordu. *Daniel'in burada ne işi var?* Kurbanın ailesi özel olarak istemediği müddetçe olay yerine rahip çağırılmazdı ki. Maura'nın komşusu Bay Telushkin Katolik değildi bir kere; Yahudi'ydi. Rahip çağırmak için hiçbir neden yoktu yani.

"Onu evine götürür müsünüz lütfen Peder?" dedi Rizzoli.

"Birileri burada neler olduğunu anlatacak mı bana?" diye sordu Maura.

"İçeri gir Doktor. Lütfen. Daha sonra açıklarız."

Maura o sırada Brophy'nin kolunu beline doladığını hissetti. Onu öyle sıkı kavramıştı ki aslında ona itiraz etmemesini söylemeye çalışıyordu. Yani sadece dedektifin söylediğini yap demeye getiriyordu. Maura böylece ses çıkarmadan pederin ona ön kapıya kadar eşlik etmesine izin verdi. Aralarındaki bu yakın temasın ve pederin, bedenine yaslanmış bedeninin sıcaklığının verdiği o gizli telaşı hissedebiliyordu. Peder öyle yakınında duruyordu ki anahtarı kilide sokmaya çalışırken eli ayağı birbirine karışmıştı. Rahip Brophy'yle aylardır birbirlerini tanıyorlardı ve neredeyse arkadaş

sayılırlardı ama Daniel'i daha önce hiç evine davet etmemişti. Şimdi onun yanında dururken hissettiği bu heyecanı görünce de neden onunla daha mesafeli bir ilişki kurmaya çalıştığını hatırlamıştı. İçeri girip oturma odasına geçtiler. İçeride ışıklar yanıyordu. Otomatik zamanlayıcılar sayesinde lambalar kendiliğinden yanmıştı. Maura bir süre ne yapacağını bilemeden kanepenin yanında durup düşündü.

Kontrolü ele alan Peder Brophy olmuştu.

"Otur," dedi kanepeye işaret ederek. "Sana içecek bir şey getireyim."

"Bu evde misafir olan sensin. Benim sana bir şeyler ikram etmem gerekiyor," dedi Maura.

"Bu koşullar altında değil."

"Hangi koşullar altında onu bile bilmiyorum daha."

"Dedektif Rizzoli sana anlatacak." Sonra gidip elinde bir bardak suyla geri döndü, o sırada Maura'nın ihtiyacı olan içki sayılmazdı bu ama tekrar düşününce bir rahipten bir şişe votka kapıp gelmesini beklemenin uygun olmayacağını fark etti. Böylece suyunu yudumlamaya koyuldu. Pederin bakışları altında kendini huzursuz hissediyordu. Daniel karşısındaki sandalyeye oturmuş sanki bir anda ortadan kaybolacağından korkar gibi onu izliyordu.

Sonunda Rizzoli ve Frost'un içeri girdiğini duydular. Koridorda durmuş Maura'nın kim olduğunu çıkaramadığı bir başkasıyla fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı. *Sırlar*, diye düşündü Maura. *Neden herkes benden bir şeyler gizliyor? Bilmemi istemedikleri şey ne?*

İki dedektif oturma odasına girdiğinde başını kaldırıp onlara baktı. Yanlarındaki adam kendini Brookline Dedektifi Eckert olarak tanıtmıştı. Maura bu ismi beş dakikaya kalmaz unuturdu herhalde. O sırada tüm dikkati Rizzoli'nin üzerindeydi. Daha önce birlikte çalışmışlardı. Hem sevdiği hem de saydığı bir kadındı o.

Dedektifler de koltuklara oturmuşlardı şimdi. Rizzoli ve Frost sehpanın

diğer tarafına, tam Maura'nın karşısına oturmuşlardı. Frost not defterini ve kalemini çıkardı. *Neden not alıyor ki? Neden bir soruşturmaya başlamak üzere olduğunu hissediyorum!*

"Nasılsın Doktor?" diye sordu Rizzoli. Sesi endişe doluydu.

Maura bu basmakalıp soruyu duyunca gülmeden edememişti. "Neler olduğunu bilsem daha iyi olurum."

"Bu akşam nerde olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Havaalanından yeni geldim."

"Havaalanında ne işiniz vardı?"

"Paris'ten geliyorum. Charles de Gaulle'den uçağa bindim. Uzun bir yolcuktu ve bin tane soru cevaplayacak hâlde değilim."

"Paris'te ne kadar kaldınız?"

"Bir hafta. Geçen Çarşamba günü gitmiştim." Maura, Rizzoli'nin kaba sorularında suçlar gibi bir tavır sezmişti. Huzursuzluğu öfkeye dönmeye başlamıştı artık. "Eğer bana inanmıyorsanız sekreterim Louise'e sorabilirsiniz. Uçak rezervasyonumu o yaptı. Konferans için gitmiş..."

"Uluslararası Adli Patoloji Konferansı. Doğru mu?"

"Louise bize söyledi."

Beni araştırıyorlarmış. Ben eve dönmeden önce sekreterimle konuşmuşlar.

"Uçağınızın öğleden sonra beşte ineceğini söylemişti. Logan Havaalanına," dedi Rizzoli. "Saat neredeyse on oluyor. Bunca zaman boyunca neredeydiniz?"

"Charles de Gaulle'den rötarlı kalktık. Fazladan bir güvenlik kontrolü mü ne varmış. Havayolları çok paranoyakça davranıyor. Üç saat gecikmeyle kalktığımız için şanslıydık."

"Yani uçağınız üç saat rötar yaptı."

"Evet, dedim ya."

"Saat kaçta alana indiniz?"

"Bilmiyorum. Sekiz buçuk gibi."

"Logan'dan eve gelmeniz bir buçuk saat mi sürdü?"

"Bavulum çıkmadı uçaktan. Air France şirketine bavulumun kaybolduğunu bildirmem gerekti." Maura bir anda sustu. Sabrı taşmıştı artık. "Bakın, lanet olsun, neler oluyor burada? Daha fazla soruya cevap vermeden önce bunu bilmeye hakkım var. Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Hayır, Doktor. Siz hiçbir şeyle suçlamıyoruz. Sadece zaman aralıklarını anlamaya çalışıyoruz."

"Ne zaman aralığı?"

"Tehdit ediliyor muydunuz Dr. Isles?" diye sordu Frost.

Maura şaşkın gözlerle ona baktı. "Ne?"

"Size zarar vermek isteyecek birilerini tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

Maura bıkkınlıkla gülmeye başladı. "Kim böyle bir şeyden emin olabilir ki?"

"Mahkemede verdiğin ifadelerden dolayı birilerini kızdırmış olabilirsin," dedi Rizzoli.

"Gerçeği bilmek onları kızdırıyorsa öyledir."

"Mahkemede kendinize düşmanlar edinmiş olabilirsiniz. Hüküm

giymesine sebep olduğunuz failler olabilir."

"Eminim sen de işini yaptığın için pek çok düşman ediniyorsundur Jane."

"Açıkça tehdit aldığınız belli bir durum oldu mu? Mektupla ya da telefonla taciz edildiniz mi?"

"Telefon numaram rehberde yok. Louise de asla adresimi vermez kimseye."

"Peki, adli tıptaki ofisinize gelen mektuplarda?"

"Arada bir gelen her zamanki tuhaf mektuplar işte. Hepimiz böyle mektuplar alırız."

"Tuhaf mı?"

"Uzaylılar veya komplo teorilerinden bahseden insanlar işte. Ya da otopsi sonuçlarını örtbas etmemizi söyleyen tehdit mektupları. Bu mektupları kaçıklar dosyasına kaldırırız. İleri gitmedikleri takdirde tabii. Eğer ileri giderlerse o zaman polise bildiririz."

Maura, Frost'un not defterine bir şeyler karaladığını gördü. Ne yazdığını merak ediyordu. Artık öyle sinirlenmişti ki neredeyse sehpanın üzerinden uzanıp defteri elinden alıverecekti.

"Doktor," dedi Rizzoli usulca, "bir kız kardeşiniz var mı?"

Bu soru öyle apansız yakalamıştı ki onu, Maura bir anda öfkesini unutup boş gözlerle Rizzoli'ye baktı. "Efendim?"

"Bir kız kardeşiniz var mı?"

"Bunu neden soruyorsun ki?"

"Bilmem gerekiyor."

Maura öfkeyle iç geçirdi. "Hayır, bir kız kardeşim yok. Evlat edinildiğimi biliyorsun. Lanet olsun, neler olduğunu anlatacak mısınız?"

Rizzoli ve Frost birbirlerine baktılar.

Frost not defterini kapamıştı. "Sanırım ona göstermenin zamanı geldi."

Rizzoli en önden kapıya doğru ilerliyordu. Maura da onun peşinden polis arabalarının yanıp sönen mavi ışıklarıyla karnaval yeri gibi aydınlanan ılık yaz gecesine adımını attı.

Bedeni hâlâ Paris saatine göre çalışıyordu. Orada saat sabaha karşı dörttü şimdi. Maura etrafında olup biten her şeyi bir yorgunluk perdesinin ardından izliyordu. Gece kötü bir rüya gibi gerçeküstü geliyordu ona. Kapıdan çıktığı anda bütün gözler ona dönmüştü. Olay mahallini çeviren sarı bandın altından geçerken komşularının karşı caddede toplanmış onu izlediklerini gördü. Bir adli tıp uzmanı olarak toplumun gözü önünde olmaya alışıktı. Gittiği her yerde polis ve medya mensupları olurdu. Ama o geceki ilgi biraz farklıydı. Daha ısrarcı; hatta biraz da ürkütücüydü. Bay Telushkin'in evinin önündeki kaldırıma park etmiş duran siyah Ford Taunus'a doğru ilerledikleri sırada Rizzoli ve Frost onu meraklı gözlerden korumak istercesine iki yanına geçmişlerdi. Buna gerçekten de minnettardı.

Araba Maura'ya tanıdık gelmemişti ama lateks eldivenler giydiği iri elleriyle arabanın yanında duran sakallı adamı tanıyordu. Bu Dr. Abe Bristol'du. Adli tıp ofisindeki meslektaşı. Abe iştahlı bir adamdı ve zengin yiyeceklere olan sevgisi kemerinin üzerinden aşağı kadar sarkan göbeğindeki yağ tabakasından belli oluyordu. Maura'ya bakıp, "Tanrı aşkına! Bu inanılmaz. Kolaylıkla aldanabilirdim," dedi. Sonra başıyla arabaya işaret etti. "Umarım buna hazırsındır Maura."

Neye hazır olacağım!

Maura kaldırıma park etmiş duran Taunus'a baktı. Arkada yanıp sönen flaşlarla aydınlanan arabanın ön tarafında direksiyona kapaklanmış bir insan siluetini seçebiliyordu. Ön cam siyah lekelerle kaplıydı. Kan lekeleriydi bunlar.

Rizzoli fenerini yolcu koltuğuna doğru tuttu. Maura ilk başta neye bakması gerektiğini anlamamıştı. Bütün dikkati hâlâ kan lekeleriyle kaplanmış camın ve sürücü koltuğunda gölgelerin arasında oturan kurbanın

üzerindeydi. Sonra Rizzoli'nin kalem fenerinin aydınlattığı şeyi gördü. Kapı kolunun hemen altında arabanın cilasının üzerine kazınmış birbirine paralel üç tane derin çizik vardı.

"Pençe izi gibi," dedi Rizzoli parmaklarını çiziklere benzetip kıvırarak.

Maura da izlere baktı. Pençe izi değil, diye düşündü tüylerinin diken diken olduğunu hissederek. Yırtıcı bir kuşun tırnak izleri.

"Sürücü tarafına gel bir de," dedi Rizzoli.

Maura, Taunus'un diğer tarafına dolaştıkları sırada Rizzoli'ye hiç bir şey sormamıştı.

"Massachusetts plakalı," dedi Rizzoli feneriyle arka taraftaki plakaya işaret ederek ama sadece öylesine söylenmiş bir ayrıntıydı bu. Rizzoli yoluna devam etti sonra. Sürücü kısmına gelince durup Maura'ya baktı.

"Hepimizi şaşkına çeviren buydu işte," dedi. Feneri arabanın içine tuttu sonra.

Fenerin yusyuvarlak ışığı kadının camdan dışarıya bakan yüzünün üzerine düşmüştü. Sağ yanağı direksiyonun üzerine yaslanmıştı. Gözleri açıktı.

Maura’nın dili tutulmuştu. Kadının fildişi gibi bembeyaz tenine, siyah saçlarına, şaşırmış gibi hafifçe aralanmış dolgun dudaklarına bakakalmıştı. Bir anda arkaya doğru yalpaladı. Bütün bağları çözülüvermişti sanki. Kemikleri yoktu artık. Bedeninin çapası çekilmişti sanki; denizde süzülen bir gemi gibiydi âdeta. Başı dönüyordu. O sırada bir el uzanıp onu toparladı. Bu Peder Brophy'ydi. Hemen arkasında duruyordu. Orada olduğunu fark etmemişti.

Şimdi, geldiği zaman herkesin neden öyle şaşkına döndüğünü anlıyordu. Arabadaki cesede, Rizzoli'nin fenerinin aydınlattığı yüze baktı.

Bu benim. Bu kadın benim.

İKİ

MAURA KANEPEDE OTURMUŞ votkasını yudumluyordu. Bardağındaki buzlar çatlayıp erimeye başlamıştı. Suyun canı cehenneme. Bu şokun ardından onu daha sıkı bir içki paklardı ancak ve Peder Brophy de bunu anlayışla karşılamıştı. Ona sert bir içki hazırlayıp herhangi bir yorumda bulunmadan eline vermişti sadece. İnsan her gün kendi ölüsüyle karşılaşmıyordu ki. Kaç insan bir olay mahalline gidip de cansız ikiziyle karşılaşırdı?

"Bu sadece bir rastlantı," diye fısıldadı. "Kadın bana benziyor işte; hepsi bu. Bir sürü siyah saçlı kadın var. Ve yüzü arabanın içinde, o karanlıkta yüzünü nasıl görebilirsin ki?"

"Bilmiyorum Doktor," dedi Rizzoli. "Aranızdaki benzerlik gerçekten de ürkütücü." Sonra geçip koltuğa oturdu. Hamile bedeni minderlerin arasında kaybolurken hafifçe inlemişti. *Zavallı Rizzoli,* diye düşündü Maura. *Sekiz aylık hamile bir kadının cinayet soruşturmalarının peşinde koşmaması gerekiyor.*

"Saç stili farklı bir kere," dedi Maura.

"Sadece seninkinden biraz daha uzun."

"Benim kâküllerim var. Onun yok."

"Bu sence de ufak bir ayrıntı değil mi? Yüzünü gördün. Kız kardeşin olsa bu kadar olur."

"Sabah gün ışığında görelim de bir. Belki de bana benzemiyordur bile."

Peder Brophy araya girdi: "Benzerliğiniz ortada Maura. Hepimiz gördük. Kadın tıpkı sana benziyor."

"Ayrıca senin mahallende bir arabanın içindeydi," diye ekledi Rizzoli. "Direk evinin önüne park etmiş. Ve arabasının arka koltuğunda bunu

bulduk." Rizzoli kanıt torbasını uzattı. Maura şeffaf plastiğin içinden *The Boston Globe* gazetesinden kesilmiş makaleyi görebiliyordu. Büyük harflerle yazılmış başlıkta ne yazdığını sehpanın diğer ucundan bile okuyabiliyordu.

RAWLINS BEBEĞİNİN DÖVEREK ÖLDÜRÜLDÜĞÜ KANITLANDI, ADLİ TIP UZMANI ONAYLADI.

"Bu senin resmin Doktor," dedi Rizzoli. "Altyazıda yazıyor. 'Adli Tıp Uzmanı DR. Maura Isles, Rawlins davasında ifade verdikten sonra mahkeme salonundan çıkarken.'" Sonra Maura'ya baktı. "Kurbanın arabasındaydı bu."

Maura başını iki yana salladı. "Neden?"

"Biz de bunu merak ediyoruz."

"Rawlins davası onun üzerinden iki hafta geçti neredeyse."

"Bu kadını mahkeme salonunda gördün mü?"

"Hayır. Onu daha önce hiç görmedim."

"Ama görünüşe bakılırsa o seni görmüş. En azından gazetede. Ve sonra buraya gelmiş. Seni mi arıyordu? Seni takip mi ediyordu?"

Maura içkisine baktı. Votka başını döndürmeye başlamıştı. *Yirmi dört saatten bile az bir zaman önce Paris sokaklarında dolaşıyordum, diye düşündü. Güneşin tadını çıkararak sokaklarda küfelerden yükselen kokuları ciğerlerime çekiyordum. Nasıl olup da yanlış bir yola girdim ve kendimi bu kâbusun ortasında buldum acaba?*

"Doktor, üzerinde silah bulunduruyor musun?" diye sordu Rizzoli.

Maura kaskatı kesilmişti. "Ne biçim bir soru bu böyle?"

"Hayır, seni bir şeyle suçladığımdan değil. Sadece kendini savunmak için bir silahın var mı diye merak ettim."

"Hayır, silahım yok. O şeyin insan bedenine verdiği zararı gördüm ve öyle bir şeyi hayatta evimde istemiyorum."

"Tamam. Sadece sordum."

Maura votkasından bir yudum daha aldı. Kafasındaki soruyu sormadan önce sıvı cesaret takviyesine ihtiyacı vardı. "Kurban hakkında ne biliyorsunuz?"

Frost not defterini çıkarıp kılı kırk yaran muhasebeciler gibi sayfaların üzerinden geçti. Barry Frost bir çok yönden, kalemi sürekli hâli hazırda, mülayim bürokratları anımsatıyordu Maura'ya. "Cüzdanındaki sürücü ehliyetinde yazdığına göre adı Anna Jessop. Yaşı kırk. Adresinin Brighton olduğu yazıyor. Araç ruhsatındaki isim de aynı."

Maura oturduğu yerde doğrulmuştu. "Buradan sadece birkaç mil ötede yani."

"Bir apartman dairesinde kalıyormuş. Komşuları, hakkında pek bir şey bilmiyorlar. Eve girmek için hâlâ ev sahibesine ulaşmaya çalışıyoruz."

"Jessop ismi bir şeyler çağrıştırıyor mu?" diye sordu Rizzoli.

Maura başını iki yana salladı. "Bu isimde kimseyi tanımıyorum."

"Peki Maine'de tanıdığın birileri var mı?"

"Neden sordun ki?"

"Cüzdanında bir hız cezası bulduk. Görünüşe bakılırsa iki gün önce Maine paralı otoyolu üzerinde güneye doğru giderken çevirmişler."

"Maine'de tanıdığım kimse yok." Maura derin bir nefes aldı ve sordu: "Onu kim bulmuş?"

"Polisi komşun Bay Telushkin aramış," dedi Rizzoli. "Köpeğini yürüyüşe çıkardığı sırada kaldırıma park eden Taunus'u fark etmiş."

"Ne zaman olmuş bu?"

"Akşam saat sekiz sularında."

Elbette, diye düşündü Maura. *Bay Telushkin köpeğini her gece tamı tamına aynı saatte yürüyüşe çıkarırdı. Mühendisler her zaman dakik ve öngörülebilir olurlardı zaten. Ama bu gece öngörülemeyenle karşı karşıya kalmıştı o da.*

"Hiçbir şey duymamış mı?" diye sordu Maura.

"Bir araba motorunun erken ateşlediğini sanmış. Dışarı çıkmadan on dakika kadar önce. Ama kimse olanları görmemiş. Taunus'u görünce hemen 911 'i aramış. Birinin komşusu Doktor Isles'i vurduğunu söylemiş. İlk önce Brookline Polisiyle Dedektif Eckert gelmiş buraya. Frost'la ben dokuz gibi gelebildik ancak."

"Neden ki?" diye sordu Maura. Sonunda Rizzoli'yi ön bahçede gördüğünden beri sormak istediği soruyu sormak gelmişti aklına. "Brookline'de ne işiniz var? Burası sizin görev alanınızda değil."

Rizzoli, Dedektif Eckert'e bir bakış attı.

Eckert mahcup gözlerle cevap verdi: "Biliyorsunuz; geçen yıl Brookline'de sadece bir tane cinayet davasına baktık. Bunu göz önünde bulundurunca Boston polisine haber vermenin daha mantıklı olacağını düşündük işte."

Evet, gerçekten de daha mantıklı, diye düşündü Maura. Brookline, Boston şehrinin yatakhanesi gibi bir yerdi. Burada insanlar yaşıyordu yaşamasına ama herkes çalışmak için başka yerlere gidiyordu. Boston şehrinin içine sıkışıp kalmış küçücük bir yurt gibiydi. Boston Polis Departmanı ise önceki yıl altmış tane cinayet olayını araştırmıştı. Cinayet davaları da dahil olmak üzere her iş tıkır tıkır işliyordu.

"Bu iş için mutlaka gelirdik zaten," dedi Rizzoli. "Kurbanın kim olduğunu duyunca. Yani öyle sanınca işte." Bir an durakladı. "İtiraf etmem gerekir ki onun sen olmayabileceği bir an olsun aklımın ucundan geçmedi. Kurbana şöyle bir baktım ve sandım ki... "

"Hepimiz öyle zannettik," dedi Frost.

Odaya bir sessizlik çökmüştü.

"Bu akşam Paris'ten geleceğini biliyorduk," dedi Rizzoli. "Sekreterin öyle söylemişti. Kafamızı karıştıran tek şey araba oldu. Neden başka bir kadının adına kayıtlı bir arabada olduğuna anlam veremedik."

Maura içkisini bitirip bardağını sehpaya bıraktı. Bu gecelik bir kadeh içki yeter de artardı bile. Şimdiden kasları uyuşmuştu ve odaklanmakta güçlük çekiyordu. Oda hafif bir bulanıklıkla yumuşamıştı sanki; ışıklar her şeyi sıcacık bir ışıkla aydınlatıyordu. *Bu gerçek olamaz*, diye düşündü. *Kesin hâlâ uçakta, Atlantik'in üzerinde bir yerlerde uyuyorum ve uyandığımda uçağın yere indiğini fark edeceğim. Bunların hiçbirini yaşamadığımı göreceğim.*

"Anna Jessop hakkında henüz hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Rizzoli.

"Tek bildiğimiz şey-hep beraber gözlerimizle gördüğümüz şey-şu ki bu kadın her kimse tıpatıp sana benziyor Doktor. Belki saçı biraz daha uzun. Belki biraz oradan biraz buradan bazı farklılıkları var ama demek istediğim şu ki hepimiz onu görünce tongaya düştük. Hepimiz. Ve hepimiz de seni tanıyoruz." Sonra durdu. "Bununla ne demeye getirdiğimi anlıyorsun değil mi?"

Evet, Maura ne demek istediğini anlıyordu ama bunu dile getiremiyordu. Sadece gözlerini dikmiş sehpanın üzerindeki votka bardağına ve içinde eriyen buzlara bakıyordu.

"Eğer biz yanıldıysak pekâlâ herkes de yanılmış olabilir," dedi Rizzoli. "O kurşunu kadının kafasına her kim sıktıysa o da dahil olmak üzere herkes. Komşun motor sesi duyduğunu sandığında saat akşam sekize geliyordu. Ortalık çoktan kararmıştı. Ve kadın senin park yerinden birkaç metre geride arabasını park etmiş duruyordu. Onu arabada gören herkes onun sen olduğunu zannederdi."

"Sence hedef ben miydim?" diye sordu Maura.

"Kulağa mantıklı geliyor değil mi?"

Maura başını salladı. "Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor bana."

"Toplumun gözü önünde olmanı gerektiren bir işin var. Cinayet davalarında ifade veriyorsun. Gazetelere çıkıyorsun. Sen Ölüler Kraliçesisin."

"Bana o isimle hitap etme."

"Bütün polisler öyle diyor ama. Basın da böyle sesleniyor. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Bu, o takma ismi sevdiğim anlamına gelmez ama. Aslına bakarsan ondan nefret ediyorum."

"Bu dikkat çektiğin anlamına gelir ama. Sadece yaptığın işle de değil, dış görünüşünle de. Erkeklerin sana nasıl baktığını fark ediyorsun herhalde değil mi? Bunu görmemek için kör olmak gerekir. Güzel kadınlar her zaman dikkat çeker. Değil mi Frost?"

Frost bir anda irkilmişti. Bu şekilde öne atılmayı beklemiyordu ve yanakları kızarmıştı. Zavallı Frost hemen de kızarıveriyordu. "İnsanın doğasında var bu," diye itiraf etti sonunda.

Maura, Peder Brophy'ye baktı. Peder gözlerini kaçırmamıştı. Acaba güzel kadınlara duyulan ilgi konusundaki doğa yasaları onun için de geçerli miydi? Maura öyle olduğuna inanmak istiyordu; şimdi kafasından geçen o şeylere karşı Daniel'in bir tür bağışıklığının olmadığını düşünmek istiyordu.

"Toplumun gözü önünde güzel bir kadın," dedi Rizzoli. "Takip ediliyor; evinin önünde saldırıya uğruyor. Bu daha önce de yaşandı. Los Angeles'teki şu aktristin adı neydi? Hani şu öldürülen kadın?"

"Rebecca Schaefer," dedi Frost.

"Doğru. Bir de şu Lori Hwang davası var hani burada? Onu hatırlıyor musun Doktor?"

Evet hatırlıyordu; çünkü Altıncı Kanal'ın haber spikerinin otopsisini o yapmıştı.

Lori Hwang stüdyonun önünde vurulduğunda sadece bir yıldır canlı yayınlara çıkıyordu. Takip edildiğini hiç fark etmemişti. Fail onu sürekli

televizyonda izliyordu ve birkaç tane de hayran mektubu yazmıştı sadece. Sonra bir gün stüdyo çıkışında onu beklemişti. Lori dışarı çıkıp arabasına doğru yürüdüğü sırada arkasından başına bir el ateş ederek onu öldürmüştü.

"Toplum önünde yaşamanın tehlikesi budur işte," dedi Rizzoli. "O televizyon ekranlarında sizi kimlerin izlediğini bilemezsiniz. Geceleri işten eve dönerken arkanızdaki arabada kimin oturduğunu bilemezsiniz. Bizim aklımıza bile gelmiyor bu birinin bizi takip ediyor olabileceği. Bizimle ilgili fanteziler kurduğu." Rizzoli bir an susmuştu. Sonra sessizce ekledi: "Ben bunları yaşadım. Birinin takıntısının odağı olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Öyle ahım şahım bir şey sayılmam ama benim de başıma gelmişti." Sonra ellerini uzatıp avuçlarındaki yara izlerini gösterdi. Neredeyse hem de tam iki kez onu öldürmeye kalkan o adama karşı verdiği savaşın hatıralarıydı bunlar. Bu adam hâlâ hayattaydı üstelik. Ama elleri ve ayakları felçliydi şimdi.

"Bu yüzden tuhaf mektuplar alıp almadığını sordum," dedi Rizzoli. "Onu düşünüyordum. Lori Hwang'ı."

"Onun katili yakalanmıştı," dedi Peder Brophy.

"Evet."

"O zaman cinayeti işleyenin aynı adam olduğunu söylemiyorsun herhalde."

"Hayır. Sadece benzerliklere işaret ediyorum. Kafaya tek bir kurşun. Sürekli göz önünde olmasını gerektiren bir işte çalışan bir kadın. İnsan düşünmeden edemiyor." Rizzoli büyük bir çaba sarf ederek ayağa kalktı. Frost ona yardım edebilmek için elim uzatmıştı ama Rizzoli onu görmezden geldi. Hamileliğinin ileri bir evresinde olmasına rağmen yardım isteyecek türde bir kadın değildi o. Çantasını omzuna atıp soran gözlerle Maura'ya baktı sonra. "Bu gece başka bir yerde kalmak ister misin?"

"Burası benim evim. Neden başka bir yere gideyim ki?"

"Sadece sordum. Kapını kilitlemeni söylememe gerek yok herhalde."

"Her zaman kilitlerim zaten."

Rizzoli, Eckert'e baktı. "Brookline Polis Departmanımdan biri evi izleyebilir mi?"

Eckert başını salladı. "Bir devriye aracının sürekli evi kolaçan etmesini sağlarım."

"Bunun için sağ olun," dedi Maura. 'Teşekkürler."

Maura dedektifleri kapıya kadar geçirip üçünün de arabalarına binmelerini izledi. Saat gece yarısını geçiyordu. Dışarıda cadde her zaman görmeye alışkın olduğu o sakin mahalleye dönmüştü yine. Brookline Polis Departmanımın araçları gitmişti. Taunus da çoktan suç laboratuarına götürülmüştü zaten. Sarı polis şeridi bile gitmişti. *Sabah uyandığımda her şeyin bir rüya olduğunu zannedeceğim*, diye düşündü Maura.

Arkasını döndüğünde Peder Brophy'nin hâlâ holde dikilmekte olduğunu gördü. Daha önce onun yanında hiç bu kadar huzursuz hissetmemişti herhalde. İkisi, onun evinde yalnız kalmışlardı. İkisinin de kafasından bir takım olasılıklar geçiyor olmalıydı. *Yoksa sadece benim kafamdan mı geçiyor bu düşünceler? Gece geç saatlerde, yatağında yapayalnız uzanmışken beni düşünüyor musun hiç Daniel? Benim seni düşündüğüm gibi sen de beni düşünüyor musun?*

"Evde tek başınayken kendini güvende hissedeceğinden emin misin?" diye sordu Peder.

"Bir şey olmaz." *Hem başka alternatifim var mı? Yoksa bütün gece benimle mi kalacaksın? Bunu mu teklif ediyorsun yani?*

Bunun üzerine Peder kapıya doğru yöneldi.

"Seni kim aradı Daniel?" diye sordu Maura. "Nasıl duydun?"

Peder dönüp ona baktı. "Dedektif Rizzoli haber verdi. O söyledi..." Sonra susmuştu. "Bilirsin, zaman zaman polisten böyle telefonlar alıyorum. Ailede biri öldüğü zaman bir rahibe ihtiyaçları oluyor. Ama bu kez ..." Sonra yine

duraksadı. "Kapıları iyice kilitle Maura," dedi. "Böyle bir gece yaşamak istemiyorum bir daha."

Maura, Daniel'in evden çıkıp arabasına binmesini izledi. Motoru hemen çalıştırmamıştı. Maura'nın sağ salim içeri girmesini bekliyordu.

Maura da eve girip kapıyı kilitledi.

Oturma odasının camından Daniel'in arabasıyla uzaklaşmasını izledi. Boş kaldırıma bakınca bir an için kendini terk edilmiş gibi hissetmişti. O anda keşke onu geri çağırabilsem diye düşündü. Sonra ne olacaktı? Aralarında ne olmasını umuyordu? *Böyle bazı teşvik edici şeylerin insanın elinin altında olmaması daha iyi*, diye düşündü. Son bir kez karanlık caddeyi şöyle bir baştan aşağı gözden geçirdikten sonra pencereden uzaklaştı. Oturma odasının lambalarından dışarıdan rahatlıkla görüldüğünün farkındaydı. Böylece perdeleri kapatıp oda oda gezerek pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etmeye başladı. Normalde olsa böyle sıcak bir temmuz gecesinde yatak odası penceresini açık bırakıp uyurdu. Ama bu gece bütün pencereleri kapatıp klimayı açtı.

Sabahın erken saatlerinde klimanın üflediği buz gibi rüzgârdan titreyerek uyandı. Rüyasında Paris'i görüyordu. Mavi bir gökyüzünün altında, sepet sepet güllerin ve yıldız zambaklarının arasında dolaşıyordu. Uyandığında bir an için nerede olduğunu hatırlayamamıştı. *Paris 'te değilim artık, kendi yatağımdayım. Ve korkunç bir şey oldu.*

Saat daha sabahın beşiydi ama bir anda kendini son derece uyanık hissetmişti. *Paris 'te sabah on bir tabii*, diye düşündü. *Güneş pırıl pırıl parlıyordur şimdi. Orada olsaydım şimdi ikinci kahvemi içiyor olurdum.* Gün içinde zaman farkından dolayı oluşan yorgunluğun onu yeniden gelip bulacağını ve akşamüstü olduğunda sabahın bu enerjik hâlinden eser kalmayacağını biliyordu. Yine de daha fazla uyumaya zorlayamazdı kendini.

Böylece kalkıp giyindi.

Evinin önündeki cadde her zamanki gibi görünüyordu. Sabahın ilk ışıklan gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Maura, gün ışığının yavaş yavaş yan tarafta oturan Bay Telushkin'in evine vurmasını izledi. O erken kalkardı

mutlaka ve normalde Maura'dan en az bir saat önce giderdi işe. Ama bu sabah erken kalkan Maura olmuştu. Oturduğu mahalleyi yepyeni bir gözle görüyordu şimdi. Sokağın karşısındaki bahçede çimenlerin üzerinde kocaman daireler çizerek fısır fısır çimleri sulamaya başlayan otomatik fıskiyeleri gördü. Kafasına tersten taktığı beysbol şapkasıyla bisikletinin üzerinde giden gazeteci çocuğu izledi ve *The Boston Globe* gazetesinin ön verandasına patırtıyla indiğini duydu. *Her şey aynı görünüyor,* diye düşündü, *ama değil. Ölüm mahalleme uğradı bir kere ve burada yaşayan herkes bundan böyle bunu hatırlayacak. Evlerinin önündeki kaldırımda Taurus 'un park ettiği yere bakıp tüyleri ürpererek ölümün burnumuzun ucuna kadar gelip de kimseye dokunmadan gittiğini düşünecekler.*

O sırada köşede farların ışığı belirdi ve bir araç yavaşlayarak evinin önünden geçti. Brookline polisinin devriye aracıydı bu.

Hayır hiçbir şey eskisi gibi değil, diye düşündü polis aracını izlerken.

Hiçbir şey asla eskisi gibi olmaz.

Maura işe sekreterinden önce varmıştı. Saat sabah altıda çoktan masasına oturmuştu ve Paris'te, konferansta bulunduğu süre içinde kutusunda dağ gibi biriken çıktı örneklerini ve laboratuar raporlarını incelemeye koyulmuştu bile. Sonunda ayak seslerini duyup da başını kaldırdığında Louise kapının önünde duruyordu. Maura o gelene kadar evrakların üçte birini gözden geçirmişti bile.

"Gelmişsiniz," diye mırıldandı Louise.

Maura gülümseyerek selam verdi. "Bonjour! Erken gelip masa başı işlerine başlayayım dedim işte."

Louise bir süre ona öylece baktı. Sonra içeri girip sanki ayakta duracak hâli yokmuş gibi Maura'nın masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. Louise elli yaşında olmasına rağmen ondan on yaş genç olan Maura'dan kat be kat daha dayanıklı görünürdü her zaman. Ama o sabah bitap düşmüş bir hâli vardı. Flüoresan lambalarının altında yüzü zayıf ve çökmüş görünüyordu.

"Siz iyi misiniz Dr. Isles?" diye sordu usulca.

"Çok iyiyim. Sadece saat farkından dolayı biraz yorgunum işte o kadar."

"Demek istediğim dün gece olanlardan sonra. Dedektif Frost arabadakinin siz olduğundan öyle emin konuşuyordu ki..."

Maura'nın gülümsemesi silinmişti. Usulca başını salladı. "Alacakaranlık Kuşağı'ndaymışım gibi hissettim Louise. Eve gelip evimin önünde o polis arabalarını görünce... "

"Korkunçtu. Hepimiz..." Louise yutkunarak başını önüne eğdi. "Dr. Bristol dün gece arayıp olanları anlatınca öyle rahatladım ki. Bir yanlışlık olduğunu haber vermek için aradı."

Dargınlık dolu ağır bir sessizlik çökmüştü üzerine sonra. Maura o anda sekreterini önce kendisinin araması gerektiğini anladı. Bu olayın Louise'i ne kadar sarstığını, onun sesini duymak istemiş olabileceğini fark etti. Öyle uzun zamandır yalnız ve kimseye bağlı olmadan yaşıyorum ki, bu dünyada benim için endişelenecek insanların olduğu aklımın ucundan bile geçmiyor, diye düşündü.

Louise odadan çıkmak üzere ayaklanmıştı. "Döndüğünüze çok sevindim Dr. Isles. Sadece bunu söylemek istedim."

"Louise?"

"Evet."

"Sana Paris'ten bir şey almıştım. Biliyorum sudan bir bahane gibi gelecek kulağa ama hediyen bavulumdaydı ve havayolu şirketi valizimi kaybetmiş."

"Ah," diyerek güldü Louise. "Eğer çikolataysa kalçalarınım buna hiç ihtiyacı yok zaten."

"Kalorili bir şey değildi, yemin ederim." Maura masasındaki saate baktı. "Dr. Bristol geldi mi?"

"Yeni geldi. Otoparkta gördüm onu."

"Otopsiye ne zaman başlayacak biliyor musun?"

"Hangisine? Bugün iki tane var."

"Dün geceki vurulma olayı. Şu kadın."

Louise uzun uzun Maura'nın gözlerinin içme baktı. "O ikincisi sanırım."

"Hakkında bir şeyler öğrenebilmişler mi?"

"Bilemiyorum. Dr. Bristol'la konuşmanız gerekecek."

ÜÇ

MAURA, O GÜN OTOPSİSİ olmadığı hâlde saat ikide ameliyat önlüğünü giyip alt kata indi. Kadınlar soyunma odasında yalnızdı. Gündelik kıyafetlerini çıkarırken acele etmemişti. Bluzunu ve pantolonunu güzelce katlayıp dolabına koydu. Ameliyat giysileri çıplak teninin üzerinde yeni yıkanmış çarşaflar gibi sert ve hışır hışırdı. Ama pantolonun bağını düğümleyip başına bonesini geçirdiği sırada bu rutin, tanıdık eylemleri yapıyor olmak onu rahatlatmıştı. Tertemiz yıkanıp ütülenmiş pamuklu giysilerin içinde ve üniformanın sağladığı o kimliğin altında kendini güvende hissediyordu. Sonra aynaya baktı. Sanki karşısındaki bu yüz bir yabancıya aitmiş gibi bütün duygulardan arınmış bir biçimde, soğukkanlı gözlerle izledi aynadaki yansımasını. Sonra soyunma odasından çıkıp koridoru geçti ve otopsi odasının kapısını araladı.

Rizzoli ve Frost da ameliyat giysileri ve eldivenlerini giymiş masanın başında yerlerini almışlardı. Sırtları Maura'ya dönüktü ve kurbanın tam önünde durdukları için Maura'nın görüşünü engelliyorlardı. Maura'yı ilk fark eden Dr. Bristol olmuştu. Yüzü Maura'ya dönüktü. Okkalı vücudu ekstralarge ameliyat önlüğünü iyice dolduruyordu. Maura'yı görünce ameliyat maskesinin üzerinden kaşlarını çatarak soran gözlerle gözlerinin içine bakmıştı.

"Bunu izlemek için şöyle bir uğrayayım dedim," dedi Maura.

Şimdi Rizzoli de arkasını dönüp ona baktı. Onun da kaşları çatılmıştı bir anda. "Burada bulunmak istediğinden emin misin?"

"Sen olsan merak etmez miydin?"

"Belki; ama bunu izlemek isteyeceğimden emin değilim. Düşününce ..."

"Sadece izleyeceğim. Eğer senin için bir sakıncası yoksa Abe."

Bristol omuz silkti. "Ah, neyse ne. Lanet olsun ben de merak ederdim tabii," dedi. "Gel bakalım."

Böylece Maura, Abe'in yanına geçti ve cesedi önünde herhangi bir engel olmaksızın gördüğü ilk anda boğazının kuruduğunu hissetti. Bu laboratuarda defalarca hayatının kâbuslarıyla yüzleşmişti. Her türlü çürüme evresindeki insan bedenini görmüş, yangın ya da başka travmalar sonucunda artık insan demeye bin şahit gerekecek vücut kalıntılarının üzerinde çalışmıştı. Engin tecrübelerinin ışığında şu anda masada yatan kadının son derece iyi durumda olduğunu söyleyebilirdi. Kan lekeleri temizlenmişti ve başının sol tarafındaki kurşun yarası saçlarından görünmüyordu. Yüzünde hiçbir darbe izi yoktu; gövdesinde sadece cildinin yaşla gelen doğal deformasyonu göze çarpıyordu. Kasığında ve boynunda taze iğne izleri vardı ama bu morg asistanı Yoshima'nın marifetiydi. Onun laboratuar testleri için kan aldığı bu yerlerin dışında gövdede en ufak bir yara izi yoktu. Abe neşteriyle daha bir çizik bile atmamıştı vücuduna. Göğsü açılıp da organları meydana çıkınca görüntüsü daha az rahatsız edici olacaktı tabii. Neşter değip de bedenler açılınca cesetlerin kimliği, adı olmazdı. Kalpler ve ciğerler ve dalaklar sadece organlardı. Kimlikten öyle yoksundular ki başkalarına nakledilebilirlerdi. Araba yedek parçaları gibi. Ama bu kadın hâlâ tek parçaydı; çehresi, kıvrımları, her şeyi ortadaydı. Önceki gece Maura onu giysileri içinde, Rizzoli'nin kalem fenerinin ışığında görmüştü. Şimdi otopsi lambalarının altında çırılçıplak gövdesi ve diğer her yeri öyle tanıdık görünüyordu ki.

Yüce Tanrım, bu masadaki benim yüzüm, benim kendi bedenim.

Bu benzerliğin boyutlarını yalnızca o bilebilirdi. Odadaki kimse Maura'nın çıplak göğüslerini, kalçalarının kıvrımlarını görmemişti. Onlar sadece Maura'nın görmelerine izin verdiği kadarını biliyorlardı. Yüzünü, saçlarını. Maura'yla masada yatan bu cesedin kasık tüylerindeki kızıl kahverengi tüylere kadar birbirlerine benzediklerini bilmelerine imkân yoktu.

Maura kadının ellerine baktı. Tıpkı onunkiler gibi ince ve uzun parmakları vardı. Bir piyanistin elleri. Parmaklan çoktan mürekkeplenmişti. Kafatası ve diş röntgenleri de çekilmişti. Diş röntgeni ışık kutusunun üzerine konmuştu. Kadının iki dizi dişi Alice Harikalar Diyarı'ndaki kedinin sırıttığı zamanki gibi meydandaydı işte. *Benim röntgenlerim de böyle mi görünüyor acaba?* diye düşündü. *Diş minemize kadar aynı mıyız ikimiz?*

"Hakkında başka bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu kendisini bile şaşkına uğratan soğukkanlı bir ses tonuyla.

"Anna Jessop adını araştırıyoruz hâlâ," dedi Rizzoli. "Şu anda elimizdeki tek şey dört ay önce Massachusetts'ten aldığı sürücü ehliyeti. Ehliyetinde kırk yaşında olduğu yazıyor. Boyu bir yetmiş. Siyah saçlı ve yeşil gözlü. Kilosu elli beş." Rizzoli'nin gözleri masadaki cesedin üzerindeydi. "Bu tanıma uyuyor bence."

Ben de uyuyorum, diye düşündü Maura. *Kırk yaşındayım. Bir yetmiş boyundayım. Sadece kilomuz farklı. Ben elli yedi kiloyum. Ama hangi kadın ehliyeti için kilosunu söylerken gerçeği biraz çarpıtmaz ki?*

Abe yüzeysel muayenesini tamamlarken Maura tek kelime etmeden onu izliyordu. Önceden hazırlanmış kadın bedeni diyagramının üzerinde olağan ölçeklerin notunu aldı. Kafatasının sol kısmında kurşun izi. Alt bedende ve kalçalarda olağan cilt deformasyonu. Apandisit ameliyatı izi. Sonra vajinal pamuklu çubuklarla örnek almak üzere klasörü bırakarak masanın ayakucuna gitti. Yoshima anüsle cinsel organı arasındaki bölümü açabilmek için kalçalarını ikiye ayırdı. Ama Maura'nın gözü cesedin karın bölgesinin üzerindeydi. Apandisit ameliyatı izine bakıyordu. Fildişi rengi teninin üzerinde incecik bir çizgi.

Aynısından bende de var.

Vajinal örnek alındıktan sonra Abe alet sehpasına gidip neşterini aldı.

Maura ilk kesik atılırken zor bakmıştı. Sanki kendi eti kesiliyormuş gibi eli göğsüne gitmişti bir anda. *Bu bir hataydı, diye düşündü*, Abe, Y şeklindeki kesiği atarken. *Bunu izleyebileceğimi sanmıyorum.* Ama durduğu yere çakılıp kalmıştı. Abe av hayvanlarının derisini yüzer gibi göğüs kafesinin üzerindeki deriyi çekip alırken gördükleri karşısında duyduğu o cezp edici duygu karşısında afallamıştı. O, Maura'nın hissettiği dehşetten bihaber çalışmaya devam ediyordu. Bütün dikkati gövdesini açmakla meşgul olduğu cesedin üzerindeydi. İyi bir otopsi uzmanı böyle komplike olmayan bir otopsiyi bir saatten az bir zamanda bitirebilirdi ve Abe, postmortemin bu aşamasında gereksiz tahlillerle vakit kaybetmiyordu. Maura, yiyeceklere, içkiye ve operaya olan tutkusuyla Abe'in iyi bir adam olduğunu düşünmüştü her zaman. Ama o sırada kocaman göbeği ve boğa gibi kaim ensesiyle bıçağını ete batırdığı zaman bir anda gözüne şişman bir kasap gibi görünmüştü.

Göğüs kafesinin üzerindeki deri tamamen açılmıştı şimdi. Göğüsler ikiye ayrılan deri kulakçıklarının altında kalmıştı ve kaslar ve kaburgalar gün gibi açığa çıkmıştı. Yoshima elinde büyük bir makasla öne doğru eğilip kaburgaları kırmaya başladı. Maura kemiklerin her çıtırtısında irkiliyordu. *İnsan kemikleri ne kadar da kolay kırılıyor,* diye düşündü. *Kalbimizin kaburga kemiklerimizin içindeki sağlam kafesinde güvende olduğunu düşünüyoruz ama kaburga kemiklerimiz tavlanmış çeliğe nasıl da teslim oluveriyor. Hepimiz öyle kırılganız ki aslında.*

Yoshima son kemiği de kırmıştı sonunda. Abe de son kıkırdakları ve kasları kesti. İkisi bir olup bir kutunun kapağını açar gibi göğüs kafesini çekip çıkardılar.

Açılan göğüs kafesinin içinde kalp ve akciğerler pırıl pırıl parlıyordu. *Genç organlar,* diye düşündü Maura önce. Ama hayır, dedi sonra. Kırk yaş o kadar da genç sayılmazdı değil mi? Kırk yaşında aslında ömrünün yarısında oluyordu insan ve bunu kabullenmek kolay değildi. Maura da tıpkı masada yatan bu kadın gibi genç sayılmazdı artık.

Organlar son derece normal görünüyorlardı. Herhangi bir patolojik bozukluk göze çarpmıyordu. Hızlı birkaç tane neşter darbesiyle Abe ciğerleri ve kalbi çıkarıp metal kâselere koydu. Parlak ışıkların altında akciğerin üzerine birkaç çizik atıp özekdokuyu inceledi.

"Sigara içmiyor," dedi dedektiflere dönüp. "Ödem yok. Güzel, sağlıklı bir doku."

Ölü olması dışında tabii.

Sonra akciğeri yeniden kâsenin içine bıraktı. Ciğerler metal kabın içinde pespembe bir tepecik olup kalmışlardı. Abe daha sonra kalbi eline aldı. O kocaman eline cuk diye oturuvermişti kalp. Maura birdenbire kendi göğsünde atan kalbinin atışını hissetti. Onun kalbi de tıpkı bu kadının kalbi gibi Abe'in avuçlarına sığacak kadardı işte. Abe'in onun kalbini de böyle avucunda tuttuğunu ve şimdi kadının kalbine yaptığı gibi koroner damarları incelemek üzere ters düz ettiğini düşündüğü anda midesi bulanmaya başlamıştı. Sadece mekanik bir pompa görevi görüyor olmasına rağmen kalp insan bedeninin çekirdeğiydi ve bu kalbin böyle gözler önüne serildiğini görünce göğsü

daralmıştı bir anda. Derin bir nefes aldı ama kan kokusu midesini iyice bulandırmıştı. Gözlerini cesedin üzerinden kaçırdı. O anda Rizzoli'yle göz göze gelmişti. Feleğin çemberinden geçmiş Rizzoli. Birbirlerini neredeyse iki yıldır tanıyorlardı ve profesyonel anlamda birbirlerine saygı duymayı öğrenecek kadar çok işte çalışmışlardı birlikte. Ama bu saygının yanında bir parça sakınganlık da vardı. Maura, Rizzoli'nin içgüdülerinin ne kadar keskin olduğunu biliyordu ve masanın iki ucunda birbirleriyle göz göze geldikleri anda kadının, Maura'nın kapıyı çarpıp çıkmanın eşiğine geldiğini sezdiğini görebiliyordu. Maura, Rizzoli'nin soran bakışları altında ona meydan okurcasına burnunu havaya dikti. Ölüler Kraliçesi yenilmezliğini bir kez daha ispatlamıştı.

Böylece yine cesede odaklandı.

Abe, odada alttan alta devam eden gerginlikten habersiz kalp odacıklarını inceliyordu. "Kapakçıklar normal görünüyor," dedi. "Koroner damarlar yumuşak. Damarlar temiz. Tanrı aşkına! Umarım benim kalbim de bu kadar iyi görünüyordur."

Maura adamın kocaman göbeğine bakıp da yağlı soslara ve ciğer yağına olan düşkünlüğünü düşününce bundan şüphe etmişti tabii. Abe'in felsefesi şuydu: *Hâlâ zamanın varken doyasıya tadını çıkar hayatın. Çünkü eninde sonunda bizler de bu masadaki dostlarımızla aynı kaderi paylaşıyor olacağız. Zevksiz, sefasız yaşadıktan sonra koroner damarların temiz çıkmış kaç yazar?*

Sonunda kalbi de bir kaba koyup karın bölgesi üzerinde çalışmaya başladı. Neşterini iyice batırıp karın zarını delmişti. Mide, karaciğer, dalak ve pankreas da ortaya dökülmüştü işte. Ölümün ve donmuş organların kokusu Maura'ya hiç de yabancı değildi ama bu kez son derece rahatsız edici geliyordu. Sanki ilk kez bir otopsiye tanık oluyordu. O kaşarlanmış patoloji uzmanından eser kalmamıştı. Abe'in makas ve bıçaklarla çalışmasını izledi. Bu prosedürün vahşeti karşısında dumura uğramıştı. Yüce Tanrım, bu her gün yaptığım bir iş ama neşterimin kestiği hep bilmedik, yabancı bedenler oluyor.

Nedense bu kadın yabancı biri gibi gelmiyordu ona.

Sonunda hissiz bir boşluğa sürüklenmişti. Sanki Abe'i uzak bir mesafeden izliyor gibiydi. Huzursuz geçen gecenin ve saat farkından kaynaklanan yorgunluğun da etkisiyle yavaş yavaş otopsi masasında gördüğü manzarayla arasına mesafe koyup, olup biteni duygulardan arınmış bir şekilde izleyebileceği güvenli bir noktaya ulaşmıştı. Masadaki yalnızca bir kadavraydı şimdi. Aralarında hiçbir bağ yoktu. Tanıdığı biri değildi. Abe büklüm büklüm ince bağırsakları bir çırpıda çıkarıp başka bir kaba aktarmıştı. Makas ve bir mutfak bıçağı yardımıyla karnı oyup bir midye kabuğu gibi boşaltmıştı. Sonra iç organlarla iyiden iyiye ağırlaşan kabı paslanmaz çelikten tezgâhın üzerine taşıdı ve organları bir bir incelemeye koyuldu.

Kesme tahtasında mideyi açıp içindekileri başka bir kaba aktardı. Henüz sindirilmemiş yiyeceklerin kokusunu alınca Rizzoli ve Frost iğrenerek yüzlerini buruşturdular ve arkalarını döndüler hemen.

"Akşam yemeğinden arta kalanlar," dedi Abe. "Deniz ürünleri salatası sanırım. Şurada marul ve domatesleri görebiliyorum. Belki de karidesti... "

"Son yemeğiyle ölüm saati arasında ne kadar var?" diye sordu Rizzoli. Burnundan konuşuyordu. Kokuyu almamak için bir eliyle ağzını ve burnunu kapamıştı.

"Bir saat ya da biraz daha fazla olabilir. Görünüşe bakılırsa dışarıda yemiş. Deniz ürünleri salatası pek de evde yapılacak gibi bir şey değil çünkü." Abe, dönüp Rizzoli'ye baktı. "Cüzdanında restoran fişi filan buldunuz mu?"

"Hayır. Belki de nakit ödemiştir. Hâlâ kredi kartı bilgilerini bekliyoruz."

"Tanrı aşkına!" dedi Frost gözlerini kaçırarak. "Hayatım boyunca karides yiyemeyeceğim sanırım."

"Bunun iştahını kaçırmasına izin vermezsin," dedi Abe pankreası kestiği sırada. "Özüne bakacak olursan hepimiz aynı kumaştan yapılmışız. Yağ, karbonhidrat ve protein. Şöyle sulu bir bifteği yerken aslında kas yiyorsun. Her gün et kesiyorum diye bifteğe hayır demem mümkün mü? Bütün kaslarda aynı biyokimyasal maddeler bulunur ama bazen güzel bazen çirkin kokarlar işte." Sonra böbreklere uzandı ve formalin dolu bir kabın içine küçük doku örnekleri bıraktı. "Şu ana kadar her şey normal görünüyor," dedi.

Sonra dönüp Maura'ya baktı. "Değil mi?"

Maura kurulmuş bebek gibi başını salladı ama bir şey söylemedi. O sırada Yoshima'nın ışık kutusuna astığı yeni röntgenlere takılmıştı gözü. Bunlar kafatası filmleriydi. Yandan bakınca dış yüzeydeki yumuşak doku bir hayaletin yarısaydam yüzünün profilden çekilmiş bir resmi gibi görünüyordu.

Maura ışık kutusuna doğru yürüyüp kemiğin yumuşak gölgesinin üzerinde şaşırtıcı derecede parlak duran yıldız şeklindeki yoğun bölgeye baktı. Kafatasının iç kısmına yaslanmıştı. Kurşunun kafa derisi üzerindeki ufacık deliği bu tahripkâr merminin insan beynine vereceği zararı yansıtmıyordu gerçekten de.

"Tanrı aşkına!" diye mırıldandı Maura. "Bu Black Talon mermisi."

Abe organlarla dolu kabın üzerinden başını kaldırdı. "Uzun süredir görmüyordum bunları. Dikkatli olmamız gerek. Bu merminin metal uçları jilet gibi keskindir. Eldiveni bile deler." Sonra o sırada adli tıpta çalışan en eski patoloji uzmanı olan ve ofisin hafıza birimi muamelesi gören Yoshima'ya döndü. "En son ne zaman Black Talon'la öldürülen bir kurban gelmişti bize?"

"Sanırım iki yıl önceydi," dedi Yoshima.

"Sadece iki yıl mı oldu yani?"

"O vakaya Dr. Tierney bakmıştı sanırım."

"Stella'ya söyler misin bir baksın? O dava kapanmış mı bir araştırsın bakalım. Merminin kendisi bile iki dava arasında bir bağ olup olmadığını düşündürmeye yeter."

Yoshima eldivenlerini çıkarıp Abe'in sekreteriyle konuşmak için megafona doğru ilerledi. "Merhaba Stella. Dr. Bristol Black Talon mermisine rastlanan en son davayı araştırmanı istiyor. O vakaya Dr. Tierney bakmıştı... "

"Bu mermiyi duymuştum," dedi Frost röntgenlere yakından bakabilmek

için ışık kutusuna yaklaşarak. "Ama ilk defa Talon'la öldürülen bir kurbanla karşılaşıyorum."

"Winchester üretimi oyuk uçlu bir çekirdek," dedi Abe. "Genişleyip yumuşak dokuyu parçalayacak şekilde tasarlanmış. Ete saplandıktan sonra üzerindeki bakır kabuk açılıp altı kollu bir yıldız oluşturuyor. Her bir uç da pençe gibi keskindir." Sonra cesedin başucuna geçti. "93 yılında San Fransico'da manyağın teki kalabalığın içinde ateş edip dokuz kişiyi öldürdükten kısa bir süre sonra piyasadan kaldırıldı. Winchester için kötü reklam olmuştu; bu yüzden üretimi durdurdular. Ama hâlâ elden ele dolaşan birkaç mermi var tabii. Arada bir kurbanlarda rastlıyoruz ama çok nadir artık."

Maura'nın dikkati hâlâ röntgendeki yıldız şeklinin üzerindeydi. Abe'in söylediklerini düşünüyordu: Her bir uç pençe gibi keskindir. O sırada maktulün arabasının üzerindeki çizikleri hatırlamıştı.

Yırtıcı bir kuşun tırnak izleri.

Abe kafa derisinin enzisyonunu bitirdiği sırada yeniden otopsi masasına döndü. Abe deriyi yüzmeden önce bir saniyeliğine kendine hâkim olamayarak ölü kadının yüzüne baktı. Ölüm dudaklarını puslu bir maviye boyamıştı. Gözleri açıktı ve kornea havaya maruz kaldığı için kuruyup bulutlanmıştı. İnsan yaşarken gözlerinin parlamasının sebebi buydu işte. Kornea nemli olunca ışığı yansıtıyordu ama gözler kurulmadığı zaman kornea da nemlenmiyordu. Böylece gözler kuru, bomboş bir görüntüye bürünüyordu. Yani insan öldüğü zaman gözlerin canlılığını yitirmesinin sebebi ruhun bedeni terk etmesinden değil göz kırpma refleksinin kesintiye uğramasından kaynaklanıyordu. Maura korneanın üzerindeki puslu lekelere bakıp bir an için onların canlıyken nasıl görüneceğini hayal etti. Aynaya bakmak gibi olurdu bu. İnsanın aklını başından alan bir yansıma. Birdenbire o masada yatanın aslında kendisi olduğu hissine kapıldı. Aslında ölen oydu ve kendi bedeninin otopsisini izliyordu o sırada. Bunu düşünmek bile başını döndürmeye yetmişti.

Hayaletler yaşarken sık sık bulundukları yerlere takılıp kalmaz mıydı? Burası da benim ruhumun dadandığı yer işte, diye düşünde. Otopsi laboratuarı. Ruhum sonsuza dek burada kalacak. Benim lanetim de bu.

Abe kafatası derisini sıyırdı ve kadının yüzü plastik bir maske gibi buruşuverdi.

Maura ürpermişti. Gözlerini cesetten çevirdiği anda Rizzoli'nin kendisini izlemekte olduğunu fark etti yine. Bana mı yoksa benim hayaletime mi bakıyor?"

Stryker testeresinin matkabı kendi kafatasını oyuyordu sanki. Abe, kurşunun girdiği yere dokunmadan derisi yüzülmüş kafatasının tepesini kesti. Sonra kestiği yeri usulca kımıldatarak kemiği çıkarıp attı. Black Talon mermisi açılan kranumun içinden fırlayıp Yoshima'nın kafatasının hemen altında tuttuğu kabın içine yuvarlandı. Ölümcül bir çiçeğin yaprakları gibi açılmış metal uçlarıyla kabın içinde pırıl pırıl parlıyordu şimdi.

Beyin kopkoyu bir kana bulanmıştı.

"İki lobda da geniş ölçekli kanama. Röntgenlerden de görüldüğü gibi yani," dedi Abe. "Kurşun sol taraftaki temporal kemikten girmiş ama dışarı çıkmamış. Bu röntgenlerde de görülebiliyor." Sonra ışık kutusuna işaret etti. Kurşun kafatasının sol arka kısmındaki iç kıvrımda kemiğe dayanmış, parlak bir yıldız gibi görünüyordu.

"Kurşunun girdiği yerde kalması biraz tuhaf," dedi Frost.

"Büyük olasılıkla sekme olmuştur. Kurşun kranuma saplanıp ileri geri oynayarak beyni paramparça ediyor. Hızı yumuşak dokunun üzerinde dağılıyor. Blenderlerin ucunda dönen bıçaklar gibi."

"Dr. Bristol?" Bu Abe'in sekreteri Stella'ydı. Megafondan konuşuyordu.

"Evet?"

"Black Talon'a rastlanan vakayı buldum. Kurbanın ismi Vassily Titov. Otopsiyi Dr. Tierney yapmış."

"Davaya bakan dedektif kimmiş?"

"Imm... İşte burada. Dedektif Vann ve Dedektif Dunleavy."

"Onları bir yoklarım," dedi Rizzoli. "Bakalım dava hakkında bir şeyler hatırlıyorlar mı?"

"Teşekkürler Stella," dedi Bristol. Sonra elinde fotoğraf makinesiyle bekleyen Yoshima'ya döndü. "Tamam çekebilirsin."

Yoshima beynin fotoğraflarını çekmeye başladı. Abe onu kemikten yuvasından çıkarmadan önceki hâlini ölümsüzleştirmişti önce. *Koca bir yaşamın hafızada depolandığı yer burası,* diye düşündü Maura pırıl pırıl gri kıvrımlara bakarak. Çocuklukta öğrenilen ilk harfler. Dört kere dört on altı eder. İlk kayıp, ilk aşk, ilk kalp sızısı. Hepsi küçük paketler hâlinde RNA adı verilen kurye tarafından bu karmaşık neonlar ağına taşınıyordu. Hafıza biyokimyadan ibaretti işte ama aynı zamanda her insanı kendine özgü bir birey yapan şey de hafızanın ta kendisiydi.

Abe neşterinin bir iki vuruşuyla beyni açığa alıp sanki büyük bir hazine taşıyormuşçasına iki elinde tezgâha taşıdı. Onu bugün incelemeyecekti. Önce bozulmadan muhafazasını sağlamak için ilaçlı suda bekletip daha sonra parçalayacaktı. Ama bu travmanın kanıtını bulmak için mikroskobik tahlil yapmasına gerek yoktu. Yüzeydeki renk kaybından belliydi zaten.

"Yani kurşun şuradan, sol şakaktan girmiş," dedi Rizzoli.

"Evet, ve derideki delikle kafatasındaki delik birebir eşleşiyor," diye cevap verdi Abe.

"Yani başının yanından aldığı tek bir kurşun darbesiyle ölmüş."

Abe başını salladı. "Fail büyük olasılıkla sürücü penceresinden doğrultmuş silahı. Ve cam da acıkmış; yani merminin yönünü değiştirecek cam engeli yokmuş arada."

"Yani orada öylece oturuyormuş," dedi Rizzoli. "Ilık bir akşam. Penceresi açık. Saat sekiz. Hava kararıyor. Adam arabaya yaklaşıyor. Öylece silahını çekip kadını vuruyor." Rizzoli başını iki yana salladı. "Peki ama neden?"

"Cüzdanı çalınmamış," dedi Abe.

"Yani soygun değil," diye ekledi Frost.

"Bu durumda elimizde bir tek aşk cinayeti ihtimali kalıyor. Ya da kadın bir hedefti..." Rizzoli, Maura'ya bakmıştı bunu söylerken yine hedef olma olasılığını öne sürüyordu.

Acaba katil gerçeklen de doğru hedefi vurabilmiş miydi?

Abe beyni formalin dolu bir kovaya koydu. "Şimdilik sürpriz bir şey olmadı," dedi boynu tahlil ederek.

"Toksik tarama yapacak mısın?" diye sordu Rizzoli.

Abe omuz silkti. "Bir örnek yollayabiliriz ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Ölüm sebebi ortada." Başıyla ışık kutusunun üzerinde kafatasını gölgeleyen kurşuna işaret etti. "Toksik tarama talep etmek için bir sebebiniz var mı? Arama timi arabada uyuşturucu ya da uyuşturucu yapımında kullanılan alet edevata rastlamış mı?"

"Hayır. Araba tertemizdi. Yani kan lekeleri dışında."

"Peki, kanın hepsi kurbana mı aitmiş?"

"Hepsinin B pozitif olduğu kesin en azından."

Abe, Yoshima'ya baktı. "Kızımızın kan grubunu belirlemiş miydin sen?"

Yoshima başını salladı. "Maktulun kan grubuyla uyumlu. B pozitif."

Kimse Maura'ya bakmıyordu. O sırada çenesinin nasıl da kapandığını kimse görmemişti. Nasıl da nefesinin kesildiğini kimse fark etmemişti. Bir anda kimsenin yüzünü görmemesi için arkasını döndü ve maskesini çıkarıp buruşturdu.

Çöp tenekesinin önünden geçerken Abe seslenmişti: "Bizden sıkıldın galiba Maura, ha?"

"Saat farkından dolayı yorgunluk çöktü üzerime," dedi önlüğünü çıkararak. "Sanırım bugün erken çıkacağım. Yarın görüşürüz Abe."

Sonra arkasına bile bakmadan laboratuarı terk etti.

Eve dönerkenki yolculuğu muğlak geçmişti. Ancak Brookline'e yaklaştığı zaman zihni yeniden açıldı. Ancak o zaman zihninde daireler çizerek dolaşan düşünceler girdabını kırabilmişti.

Otopsiyi unut. Çıkar aklından bunu. Akşam yemeğini düşün, başka bir şey düşün ama bugün gördüklerini düşünme artık.

Yolda markete uğradı. Buzdolabı tam takırdı ve akşam yemeğinde ton balığı ve donmuş bezelye yemek istemiyorsa alışveriş yapmak zorundaydı. Deliler gibi, acele acele alışveriş arabasını doldurmaya başladı. Yemek hakkında düşünmek, bütün hafta ne pişireceğini düşünmek çok daha sağlıklıydı o anda.

Etrafa sıçrayan kanları ve çelik kaplar içindeki kadın organlarını düşünmeyi bırak artık. Greyfurda ihtiyacım olacak ve elma lazım. Şu patlıcanlar da fena görünmüyor hani. Sonra bir demet taze fesleğen alıp burnuna götürdü ve kokusunu uzun uzun içine çekti. Bir anlığına bile olsa o keskin kokusuyla otopsi laboratuarının kokularını silip götürdüğü için mutluydu. Bir hafta boyunca tadı bebek maması gibi Fransız yemeklerini yiyince baharatlı şeyleri özlemişti. *Bu gece şöyle ağzımı yakan, acı mı acı yeşil körili bir Tay yemeği pişireyim bari*, diye düşündü.

Eve gidince üzerine bir şort ve bir tişört geçirip akşam yemeğini hazırlamak üzere hemen kendini mutfağa attı. Tavuğu, soğan ve sarımsakları ince ince doğrarken bir yandan da buz gibi Bordeaux beyaz şarabını yudumluyordu. B pozitif kan grubunu ve siyah saçlı kadını düşünecek vakti yoktu. Tavadaki yağ kızmıştı bile. Tavuğu soteleyip köri ezmesini eklemenin zamanı gelmişti. Sonra Hindistan cevizi sütünü ekledi ve suyunu çekmesi için tencerenin kapağını kapadı. O sırada mutfak camındaki yansımasını görmüştü bir anda.

Ona öyle benziyorum ki. Tıpatıp aynıyız..

Sanki camda gördüğü kendi yansıması değil de bir hayaletmiş gibi iliklerine kadar ürperdi bir anda. Tencerenin kapağı içinde biriken buharla tıkırdamaya başlamıştı. Dışarı çıkmaya çalışan, onun dikkatini çekmeye

çabalayan hayaletler gibi.

Ocağı kapatıp telefona doğru yürüdü ve artık ezbere bildiği numarayı tuşlayıp bir çağrı bıraktı hemen.

Jane Rizzoli çok geçmeden aramıştı. Maura arka tarafta bir telefonun çaldığını duyuyordu. Demek ki henüz evine gitmemişti. Hâlâ Shroeder Plaza'daki masasındaydı çalışıyor olmalıydı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Maura. "Ama sana sormam gereken bir şey var."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim. Sadece onun hakkında bir şey daha bilmeliyim."

"Arma Jessop hakkında mı?"

"Evet. Ehliyetini Massachusetts'ten aldığını söylemiştin."

"Evet. Doğru."

"Doğum tarihinde ne yazıyor?"

"Ne?"

"Bugün otopsi laboratuarında kırk yaşında olduğunu söylemiştin. Doğum tarihi neymiş?"

"Neden soruyorsun ki?"

"Lütfen. Bunu öğrenmeliyim."

"Tamam. Bekle."

Maura, Rizzoli'nin sayfaları karıştırdığını duyabiliyordu. Çok geçmeden tekrar telefonu eline aldı. "Ehliyetinde yazdığına göre yirmi beş kasımda doğmuş."

Maura bir süre hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı.

"Orda mısın?" diye sordu Rizzoli.

"Evet."

"Sorun nedir Doktor? Neler oluyor?"

Maura yutkundu. "Benim için bir iyilik yapmanı isteyeceğim Jane. Ama kulağa çılgınca gelebilir biraz."

"Söyle bakalım."

"Suç laboratuarında onun DNA'sıyla benimkini karşılaştırmanızı istiyorum."

Telefonun öbür ucunda çalan telefon sonunda kesilmişti. "Bir daha söyler misin? Sanırım yanlış duydum," dedi Rizzoli.

"Benim DNA'mla Anna Jessop'unkinin uyup uymadığını öğrenmek istiyorum."

"Bak, birbirinize çok benzediğinizi görebiliyorum ama"

"Dahası da var."

"Neden söz ediyorsun?"

"Kan grubumuz da aynı. B pozitif."

Rizzoli mantık çerçevesinde cevap vermişti: "Kaç kişinin kan grubu B pozitif biliyor musun? Nasıl desem? Herhalde dünya nüfusunun yüzde onu B pozitiftir."

"Ve bir de doğum günü. Doğum tarihinin yirmi beş kasım olduğunu söyledin. Jane, benim doğum günüm de yirmi beş kasım."

Bu sözlerin üzerine ikisi de sessizliğe gömülmüşlerdi. "Pekâlâ, şimdi tüylerim diken diken oldu işte," dedi Rizzoli usulca.

"Şimdi neden test istediğimi anlıyor musun? Onunla ilgili her şey görüntüsünden kan grubuna ve hatta doğum gününe kadar..." Maura duraklamıştı. "O benim resmen. Nereden geldiğini bilmek istiyorum. Bu kadının kim olduğunu bilmek istiyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra Rizzoli yeniden söze girdi: "Bu sorunun cevabını bulmak tahmin ettiğimizden daha zor olabilir."

"Neden?"

"Bu öğleden sonra kredi kartıyla ilgili bir rapor aldık. Anladığımız kadarıyla MasterCard'ı sadece altı ay önce çıkartılmış."

"Yani?"

"Sürücü ehliyeti de sadece dört ay önce alınmış. Arabanın plakaları üç ay önce hazırlanmış."

"Peki ya adresi? Brighton'da yaşadığını söylemiştin değil mi? Komşularıyla konuşmadınız mı?"

"Gece geç saatte ev sahibesine ulaşmayı başardık. Söylediğine göre evi Anne Jessop'a üç ay önce kiraya vermiş. Daireye onunla birlikte girdik."

"Ve?"

"İçerisi bomboştu Doktor. Mobilya namına tek bir çöp yoktu. Ne bir tava ne bir diş fırçası. Biri kablolu televizyon ve telefon hattını açtırmış ama içeride kimse yoktu."

"Peki ya komşular?"

"Onu hiç görmemişler. Hatta ona 'hayalet' adını takmışlar."

"Birincil bir adresi olmalı. Başka bir banka hesabı..."

"Hepsine baktık. Bu kadına dair geçmişe ilişkin hiçbir şey bulamadık."

"Bu ne demek oluyor peki?"

"Bu demek oluyor ki altı ay öncesine kadar Anna Jessop diye biri yokmuş," dedi Rizzoli.

DÖRT

RİZZOLİ, J.R DOYLE'S Bar'a girdiğinde olağan şüpheliler barın etrafına toplanmışlardı. Çoğu polisti; bira ve fıstık eşliğinde gün boyu verdikleri savaşları anlatıyorlardı birbirlerine. Boston Polis Departmanı'nın Jamaica Plain karakolunun sokağında bulunan Doyle's şehirdeki en güvenilir bardı herhalde. En ufak bir yanlış harekette, bir düzine polis New England Patriot's takımının futbol oyuncuları gibi çullanıverirdi adamın üzerine. Rizzoli buradakileri tanıyordu ve onlar da Rizzoli'yi tanıyorlardı. Hamile kadının geçmesi için ayrılıp yol vermişlerdi hemen. Karnı, önünde gemi pruvası gibi, adamların arasında paytak paytak yürürken birkaç tanesinin ona bakıp sırıtmaya başladığını gördü.

"Tanrı aşkına! Rizzoli," diye seslendi biri. "Biraz kilo mu aldın ne?"

"Ya, evet," dedi Rizzoli gülerek. "Ama senin aksine ağustosa kalmaz yine bir deri bir kemik olurum."

Sonra barın öteki tarafında kendisine el sallayan Dedektif Vann ve Dunleavy'nin yanına gitti. Sam ve Frodo herkes bu ikisine böyle sesleniyordu. Şişman Hobbit'le sıska Hobbit. Öyle uzun süredir birlikte çalışıyorlardı ki artık karı koca gibi olmuşlardı. Büyük olasılıkla karılarıyla geçirdiklerinden daha çok vakit geçiriyorlardı birbirleriyle.

Rizzoli onları ayrı ayrı hiç görmemişti nerdeyse. *Çok yakında bir örnek giysiler de giymeye başlarlar*, diye düşündü.

İkisi de sırıtıp, tıpatıp aynı ellilik Guinness biralarıyla selamladılar onu.

"Selam Rizzoli," dedi Vann.

"-geç kaldın," dedi Dunleavy.

"Çoktan ikinci biralara geçtik."

"-sen de ister misin bir tane?"

Tanrı aşkına! Birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. "Burası çok gürültülü," dedi Rizzoli. "Diğer salona geçelim."

Böylece yemek salonuna geçip İrlanda bayrağının altındaki her zamanki masalarına oturdular. Dunleavy ve Vann, Rizzoli'nin karşısına geçip yan yana, samimi bir şekilde oturmuşlardı. Rizzoli kendi iş ortağını düşündü. Barry Frost iyi bir adamdı; hatta müthiş bir adamdı. Ama ortak hiçbir noktaları yoktu. Günün sonunda Frost kendi yoluna gidiyordu, Rizzoli de kendi yoluna. Birbirlerini yeterince seviyorlardı ama ikisinin de birlikte daha fazla zaman geçirmeye katlanabileceklerini zannetmiyordu. En azından asla bu iki adamın geçirdiği kadar zaman geçiremezlerdi birlikte.

"Demek kendine bir Black Talon kurbanı buldun," dedi Dunleavy.

"Dün gece, Brookline'de," dedi Rizzoli. "Sizinkinden bu yana ilk Talon davası. Ki o da ne zamandı? İki yıl mı oluyor?"

"Evet, aşağı yukarı iki yıl oluyor."

"Dava kapanmış mıydı?"

Dunleavy gülmeye başladı. "Hem de tabut gibi çakıldı.”

"Fail kimmiş peki?"

"Antonin Leonov diye bir adam. Ukrayna göçmeni. Büyükler ligine terfi etmek isteyen ayak takımından bir oyuncu. Biz yakalamasaydık Rus mafyasının elinde kalacaktı zaten."

"Moronun tekiydi," diye burun kıvırdı Vann. "Onu izlediğimizin farkında değildi."

"Onu neden izliyordunuz ki?" diye sordu Rizzoli.

"Tacikistan'dan teslimat beklediğine dair bir ipucu aldık," dedi Dunleavy. "Eroin. Büyük bir parti. Bir haftadır ensesindeydik. Böylece onu ortağının evine kadar takip ettik. Vassily Titov. Titov, Leonov'u kızdırdı mı ne olduysa. Leonov'u eve girerken görmüştük. Sonra silah seslerini duyduk ve çok geçmeden Leonov dışarı çıktı."

"Bizde dışarıda onu bekliyorduk tabii," dedi Vann. "Dediğim gibi, moronun tekiydi."

Dunleavy, Guinness'ini kaldırıp kadehini Rizzoli'nin bardağına tokuşturdu. "Açıldığı gibi kapandı dava. Suçlu silahıyla birlikte yakalandı. Biz de şahit durumundaydık. O da suçsuz olduğunu iddia etmedi bile. Jürinin karar vermesi bir saat bile sürmedi."

"Bu Black Talon'ları nereden aldığını söylemiş miydi size?" diye sordu Rizzoli.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Vann. "Bize hiçbir şey söyleyemezdi. İngilizcesi çat pattı ama Miranda[1]' sözcüğünü adı gibi biliyordu."

"Evinin aranması için bir ekip gönderdik," dedi Dunleavy. "Ardiyesinde sekiz kutu Black Talon bulundu; inanabiliyor musun? Tüm o silahları nasıl temin etti bilmiyorum ama sağlam zulaydı," diyerek omuz silkti sonunda. "Leonov'un olayı buydu yani. Sizin vurulma olayıyla ne bağlantısı var anlamıyorum."

"Son beş yılda bu bölgede Black Talon kurşunun görüldüğü sadece iki dava oldu," dedi Rizzoli. "Biri sizin davanız diğeri de benimkisi."

"Eh, kara borsada hâlâ bir iki mermi dolaşıyordur herhalde. Lanet olsun! eBay'e baksan bile bulursun. Tek bildiğim şu ki Leonov'u biz zımbaladık. Hem de sağlam zımbaladık." Sonra ellilik bardağını masaya bıraktı. "Kendine başka bir nişancı bulman gerek."

Rizzoli o kadarını kendisi de anlamıştı. İki tane kıytırık Rus gangsterinin iki yıl önceki hesaplaşmasıyla Anne Jessop'un hiçbir ilgisi olamazdı. Black Talon mermisinden de bir şey çıkmayacaktı.

"Şu Leonov dosyasını bana versenize," dedi Rizzoli. "Yine de bir bakmakta fayda var."

"Sabah masanda olur."

"Teşekkürler çocuklar." Masadan kalkıp güç bela doğruldu sonunda.

"Ee? Ne zaman yumurtluyorsun?" diye sordu Vann başıyla Rizzoli'nin göbeğine işaret ederek.

"Maalesef yakında değil."

"Çocuklar aralarında iddiaya girmişler biliyor musun? Bebeğin cinsiyeti üzerine."

"Dalga geçiyorsun."

"Kız diyenler yetmiş papel toplamış; erkek diyenlerinki de kırk papel."

Vann kıkırdamaya başlamıştı. "Bir yirmi papel daha toplandı," dedi, "o biçim olur diyenlerinki bu da."

Rizzoli, dairesine girdiği anda bebeğin karnını tekmelediğini hissetti. *Yerleş artık ufaklık, beni duyuyor musun? Bütün gün bana boks çuvalı muamelesi yaptığın yetmiyor geceleri de mi seninle uğraşacağım*. Kız mı oğlan mı beklediğini bilmiyordu. Tek bildiği çocuğun bir an önce doğmak için sabırsızlandığıydı.

Kaba kuvvetle dışarı çıkamazın. Bu Kungfu sevdasından vazgeç artık tamam mı ?

Anahtarını ve çantasını mutfak tezgâhına fırlatıp kapının yanında ayakkabılarını çıkardı ve ceketini yemek masasının sandalyesinin üzerine bıraktı. İki gün önce kocası Gabriel yarı askeri bir silah mühimmatını denetlemek üzere bir FBI timiyle birlikte Montana'ya gitmişti. Şimdi apartman dairesi evlilik öncesinde hüküm süren o gamsız anarşinin eline geçmişti yeniden. Gabriel taşınıp da eve disiplini getirmeden önceki hâline yani. İşi eski bir deniz piyadesine bırakın, bakın nasıl tencereleri, tavaları boy sırasına göre diziyor.

Yatak odasına geçtiğinde gözü bir an için aynadaki yansımasına takılmıştı. Artık kendini tanıyamıyordu. Yanakları elma gibiydi. Sırtı kambur olmuştu ve lastikli hamile pantolonun altındaki göbeği kocamandı. *Ne zaman yok oldum ben?* diye düşündü. Hâlâ orada mıyım? *Bu çarpık çurpuk bedenin*

altında bir yerlerde bana dair bir şeyler var mı hâlâ? Aynadaki yabancıya bir kez daha baktı. Eskiden karnı nasıl da dümdüzdü. Yüzünün bu tombul hâlini beğenmemişti. Yanaklarının çocuk gibi kıpkırmızı olmasından hoşlanmıyordu. Gabriel hamilelik ışıltısı diyordu buna. Karısını parlak burunlu bir balinaya benzemediğine ikna etmeye çalışıyordu işte. *Bu aynadaki kadın ben değilim,* diye düşündü. *Bu kadın kapıları tekmeleyip suçluları enseleyen polis değil.*

Sırtüstü yatağa uzanıp havalanmaya hazırlanan bir kuş gibi kollarını iki yana açtı. Çarşaflara Gabriel'in kokusu sinmişti. *Bu gece seni çok özledim*, diye düşündü. Evliliğin böyle olmaması gerekiyordu. İki kariyer, iki işkolik insan. Gabriel yollarda, o hep evde tek başına. Ama kolay olmayacağını bilerek başlamıştı bu işe. Onun ya da kendi işinin daha pek çok gece onları böyle ayrı koyacağını daha en başından tahmin ediyordu. Onu tekrar aramayı düşündü ama sabah iki kez konuşmuşlardı ve maaşının yarısını Veirzon telefon şirketine veriyordu zaten.

Ah, neyse ne.

Yan dönüp kendini güçlükle yataktan kaldırdı. Tam komodinin üzerindeki telefona uzanıp Gabriel'i arayacaktı ki telefon birdenbire çalmaya başladı. İrkilerek arayan numaraya baktı. Tanıdık bir numara değildi. Gabriel değildi arayan.

Ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Dedektif Rizzoli'yle mi görüşüyorum?" diye sordu bir adam.

"Evet, benim."

"Geç saatte aradığım için özür dilerim. Şehre bu gece döndüm ve?"

"Ben kiminle görüşüyorum acaba?"

"Dedektif Ballard, Newton Polis Departmanın'dan. Anladığım kadarıyla dün gece Brookline'de yaşanan vurulma davasını siz araştırıyormuşsunuz. Anna Jessop adında bir kurbanın davası."

"Evet, ben araştırıyorum."

"Geçen yıl burada bir davaya bakmıştım. Anna Jessop'la ilgili bir davaydı. Aynı kişi olup olmadığından emin değilim ama... "

"Newton Polis Departmanı dediniz değil mi?"

"Evet."

"Bayan Jessop'u teşhis edebilir misiniz? Yani cenazesini görseniz."

Adam bir an için duraksamıştı. "Sanırım baksam iyi olacak. O olduğundan emin olmalıyım."

"Peki ya oysa?"

"O zaman katilin kim olduğunu biliyorum demektir."

Rizzoli, Dedektif Rick Ballard daha kimliğini göstermeden onun bir polis olduğunu anlamıştı. Rizolli, Adli Tıp binasının girişine adımını attığı anda hazır olda durur gibi ayağa kalkmıştı hemen. Kristal gibi parlak, tok, mavi gözleri vardı. Kahverengi saçları mutaassıp bir stilde kesilmişti ve gömleği asker forması gibi kusursuz biçimde ütülenmişti. Gabriel gibi onun da duruşunda sessiz bir otorite vardı. Kaya gibi sağlam bakışlarıyla, *Bana gözü kapalı güvenebilirsin, diyordu sanki.* Rizzoli onu görünce bir an için, *Keşke tekrar ince belli ve çekici olsam,* demişti içinden. El sıkıştıkları sırada ve

Rizzoli kimliğine bakarken adamın gözlerini dikmiş yüzünü incelediğini hissediyordu.

Kesinlikle bir polis, diye düşündü.

"Evet, hazır mısınız?" diye sordu Rizzoli. Adam başını sallayınca o da resepsiyoniste döndü. "Dr. Bristol aşağıda mı?"

"Şu anda bir otopsiyi bitirmek üzere. Onunla aşağıda buluşabileceğinizi söyledi."

Asansörle bodrum katına inip morgun antresine geçtiler. Burada galoş,

maske ve bone gibi malzemelerin konulduğu dolaplar bulunuyordu. Geniş cam bölmenin ardında Yoshima ve Dr. Bristol'ın zayıf, beyaz saçlı bir adamın otopsisi üzerinde çalıştıklarını görebiliyorlardı. Bristol onları görünce el sallayarak selam vermişti.

"On dakika!" dedi.

Rizzoli başını salladı. "Bekliyoruz."

Bristol kafa derisi enzisyonunu yeni tamamlamıştı. Şimdi kafa derisini kafatası üzerinden çekip bütün yüzü bir çırpıda soyu verdi.

"Bu kısmından nefret ediyorum," dedi Rizzoli. "Yüzü mahvetmeye başladıkları zaman. Diğer kısımları kaldırabiliyorum ama bu rezalet bir şey."

Ballard hiçbir şey söylememişti. Bir anda sırtı dümdüz dikilmişti ve yüzünde katı, vakur bir ifade belirmişti. Cinayet dedektifi olmadığı için sık sık morgda işi olmuyordu herhalde ve camın diğer tarafında devam eden prosedür onu afallatmış olmalıydı. Rizzoli polis akademisinde öğrenciyken morga ilk gelişini hatırladı. Bir grup öğrenciyle birlikte gelmişlerdi. Rizzoli altı tane güçlü kuvvetli erkeğin içinde tek kadındı ve diğerlerinin hepsi ona tepeden bakıyorlardı. Hepsi de mızmızlık edip yüzünü buruşturacağını sanmışlardı ama Rizzoli otopsiyi başından sonuna en önden, gözünü bile kırpmadan izlemişti. Yüzü gözü sararıp yanındaki bir sandalyeye çöken de erkeklerden biri olmuştu sonunda. Rizzoli, şimdi Ballard'ın da aynı raddeye gelmek üzere olduğunu görüyordu. Floresan ışıklarının altında yüzü hastalıklı bir beyaza dönmüştü.

Otopsi odasında Yoshima kafatasını testereyle kesmeye başlamıştı. Bıçaklar kemiğe değdiği anda Ballard da daha fazla dayanamamıştı artık. Başını çevirip gözlerini boy boy eldiven kutularının istif edildiği rafa çevirdi. Rizzoli onun için üzülmüştü. Ballard gibi sert görünümlü bir adam için bir kadın polisin karşısında böyle süt kuzusu durumuna düşmek zor olmalıydı.

Rizzoli bir tabure çekip ona oturmasını işaret etti ve bir tane de kendisi için aldı. İç geçirerek oturdu sonra. "Bu günlerde ayakta duramıyorum pek," dedi.

Ballard da oturmuştu. Kemiğin üzerinde vızır vızır dönen testere yerine başka bir şeye odaklanmak onu rahatlatmıştı. "İlk seferin mi?" diye sordu Rizzoli'nin karnına işaret ederek.

"Evet."

"Kız mı erkek mi?"

"Bilmiyorum. İkisi de olur bizim için."

"Ben de kızım doğduğunda öyle düşünmüştüm. İki eli iki ayağı olsun yeter diyordum..." Sonra durup yutkundu. Testere hâlâ vızır vızır çalışmaya devam ediyordu.

"Kızın kaç yaşında şimdi?" diye sordu Rizzoli adamın dikkatini dağıtmak için.

"Ah, ayın otuzunda on dört yaşına girecek. Bu aralar etrafına neşe saçtığı söylenemez."

"Kızlar için zor bir yaş."

"Saçlarımdaki beyazları görüyor musun?"

Rizzoli gülmeye başladı. "Annem de böyle yapardı. Saçlarındaki beyazları gösterip, 'Bu saçları sen ağarttın böyle,' derdi. İtiraf etmeliyim, ben on dört yaşımdayken etrafımda olmayı istemezdin. Yaşla ilgili bir şey işte."

"Bizde de aynı sorunlar var. Karım ve ben geçen yıl ayrıldık. Katie de iki arada bir derede kalıyor. İki çalışan ebeveyn, iki farklı ev."

"Çocuk için zor olmalı."

Neyse ki testerenin sesi de insafa gelip kesilmişti sonunda. Rizzoli, camın diğer tarafında Yoshima'nın kafatasından kestiği parçayı çekip ayırdığını gördü. Bristol da beyni dikkatlice iki avucunun içine alıp kafatasından ayırdı. Ballard pencereye bakmamaya çalışıyordu. Gözü Rizzoli'nin üzerindeydi.

"Zor oluyor değil mi?"

"Nedir o?"

"Polis olmak. Durumunu da düşününce."

"Neyse ki kimse kapıları kırmamı filan beklemiyor bu aralar. "

"Karım hamileliğinde daha acemi bir polisti."

"Newton Polis Departmanında mı?"

"Boston. Onu devriyeden almak istediler. Ama karım onlara hamile olmanın bir avantaj olduğunu çünkü suçluların ona daha saygılı davrandığını söylemişti."

"Suçlular saygılı mıymış? Bana hiç saygı göstermiyorlar. "

Yan odada Yoshima elinde iğne ve suturla cesedin üzerindeki kesiği dikiyordu. Kumaşın değil de etin ve derinin dikildiği, ölüme dair bir terzilik işi. Bristol da eldivenlerini çıkarıp ellerini yıkadıktan sonra misafirlerini karşılamak üzere dışarı çıkmıştı sonunda.

"Beklettiğim için özür dilerim. Sandığımdan biraz daha uzun sürdü. Adamın karın boşluğu tümörlerle doluydu ve bunca zaman bir doktora görünmemiş. Bu iş bana kaldı yani." Sonra hâlâ nemli olan tombul elini Ballard'a uzattı. "Dedektif. Silahlı saldırı vakamızı görmek için gelmiştiniz değil mi?"

Rizzoli, Ballard'ın yüzünün bir anda gerildiğini gördü. "Dedektif Rizzoli rica etti."

Bristol başını salladı. "Gidelim öyleyse. Buzhanede." Böylece Bristol'ın peşinden otopsi laboratuarını geçip arka taraftaki geniş buzhanenin önüne geldiler. Burası kocaman paslanmaz çelikten kapısı ve ısı ayarlama düğmeleriyle içinde etlerin muhafaza edildiği dev buzdolaplarına benziyordu. Yan tarafındaki duvarın üzerinde teslimat bilgileri yazıyordu. Bristol'ın otopsisini yeni tamamladığı yaşlı adam da listedeydi. Önceki gece saat on birde getirilmişti. Bu kimsenin dahil olmak istemeyeceği bir listeydi gerçekten de.

Bristol kapıyı açtığında soğuk hava buharı yüzlerine vurdu. İçeri girdikleri anda donmuş et kokusu Rizzoli'nin midesini ağzına getirmişti. Hamile olduğundan beri kötü kokulara tahammülü iyice azalmıştı. En ufak bir çürük kokusu aldığı anda en yakındaki lavaboya koşuyordu hemen. Ama buzhanede sıra sıra dizilmiş sedyeleri dehşet dolu gözlerle izlerken bu seferlik bulantısını bastırmayı başarmıştı. İçeride beş tane ceset torbası vardı ve üzerleri beyaz, plastik örtülerle örtülmüştü.

Bristol isim kartlarını inceleyerek sedyeleri dolaştı ve dördüncüsünde durdu.

"Kızımız burada işte," diyerek cesedin üst gövdesi görünecek şekilde torbanın fermuarını açtı. Cenazecinin suturla diktiği Y şeklindeki çizik de gözler önüne serilmişti. Yoshima'nın bir başka eseri daha.

Plastik torba aralandığı sırada Rizzoli'nin gözü ölen kadında değil de Rick Ballard'ın üzerindeydi. Adam cesedi gördüğü anda sessizliğe gömülmüştü. Anne Jessop'un görüntüsü onu yerine çivilemişti âdeta.

"Evet?" dedi Bristol.

Ballard bir anda içinde bulunduğu transtan çıkmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve nefesim bıraktı. "Bu o," diye fısıldadı sonra.

"Emin misiniz?"

"Evet," dedi Ballard yutkunarak. "Ne olmuş? Herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

Bristol, Rizzoli'ye baktı. Olanları anlatmak için sessizce ondan izin istiyordu. Rizzoli başını salladı.

"Sol şakağından tek bir kurşun darbesi," dedi Bristol kafatasındaki yarayı işaret ederek. Sol şakakta ve kafa boşluğundaki sekme sonucunda iki lobda büyük ölçüde hasar oluşmuş. Bu da etkili bir iç kanamaya sebep olmuş."

"Aldığı tek darbe bu mu?"

"Evet. Son derece hızlı ve etkili bir darbe."

Ballard'ın gözleri gövdeye odaklanmıştı şimdi. Göğüslerine. Çıplak bir kadın görünce bir erkeğin bu tepkiyi vermesi hiç de şaşırtıcı değildi aslında ama Rizzoli bundan rahatsız olmuştu. Canlı ya da ölü, Anna Jessop'a saygı duyulması gerekiyordu. Bristol sakince fermuarı kapatıp cesede mahremiyetini bahşettiği zaman sonunda o da rahat bir nefes aldı.

Buzhaneden çıktılar sonunda. Bristol ağır dolap kapısını sıkıca kapattı. "Herhangi bir aile bireyi ya da akrabasını tanıyor musunuz? Haber vermemiz gereken birileri var mı?" diye sordu sonra.

"Kimse yok," diye cevap verdi Ballard.

"Bundan emin misiniz?"

"Şu anda hayatta olan bir akrabası..." Ballard bir anda susmuştu. Taş kesilmişti âdeta. Gözleri pencerenin üzerindeydi. Otopsi odasına bakıyordu.

Neye baktığını anlamak için Rizzoli de pencereye döndü ve o anda Ballard'ın dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anladı.

Maura Isles elinde bir dizi röntgen filmiyle az önce laboratuara girmişti. Filmleri ışık kutusuna yerleştirip ışığı açmıştı şimdi. Film kutusunun üzerindeki kırık bacak kemiklerini incelediği sırada izlendiğinin farkında değildi. Pencerenin diğer tarafındaki üç çift gözün bir anda kendisine doğru döndüğünden bihaberdi.

"Bu kim?" diye mırıldadı Ballard.

"Adli Tıp uzmanlarımızdan biri," dedi Bristol. "Dr. Maura Isles."

"Aralarındaki benzerlik tüyler ürpertici değil mi?" dedi Rizzoli.

Ballard dehşet içinde başını salladı. "Bir an için sandım

ki... "

"Kurbanı gördüğümüzde hepimiz öyle zannettik."

Maura yan odada filmleri yeniden zarfın içine yerleştirdi ve izlendiğinin farkına bile varmadan odadan çıkıp gitti. *Bir insanı gözetlemek ne kadar da kolay*, diye düşündü Rizzoli. *Başkalarının bizi izlemekte olduğunu haber veren bir altıncı hissimiz yok ki. Röntgencinin gözlerini üzerimizde hissetmiyoruz asla; ta ki o harekete geçip hamlesini yapana kadar. Ancak o zaman başından beri burnumuzun ucunda olduğunu görüyoruz.*

Rizzoli, Ballard'a döndü sonra. "Pekâlâ, Anna Jessop'u gördün ve teşhis ettin. Şimdi bize onun kim olduğunu anlat artık."

BEŞ

BİR ARACIN GELEBİLECEĞİ SON NOKTA. Reklamlarda böyle diyorlardı. Dwayne de hep böyle söylüyordu. Ve Mattie Purvis bu güçlü aracı gözyaşlarını tutmaya çalışarak West Central Caddesi'nden aşağı doğru sürmekteydi o sırada. *Orada olmak zorundasın. Lütfen Dwayne, ne olur orada ol,* diye düşünüyordu. Ama orada olacağından emin değildi. Bu günlerde kocasıyla ilgili anlam vermediği öyle çok şey vardı ki. Bir anda kocası dediği adam gidip yerine bir yabancı gelmişti sanki. Ona en ufak bir ilgi göstermeyen bambaşka biri. Yüzüne bile bakmayan biri. *Kocamı geri istiyorum ben. Ama onu nasıl kaybettiğimi bile bilmiyorum.*

PURVİS BMWnin devasa tabelası görünmüştü. Mattie otoparka girip bir aracın gelebileceği son noktaya gelmiş o pırıl pırıl arabaları geçerek galerinin kapısına doğru ilerledi. Dwayne'in arabası oradaydı.

O da arabasını Dwayne'in arabasının yan tarafındaki yere park edip motoru durdurdu. Bir an için durup derin bir nefes almıştı. Lamaze doğum tekniği dersinde öğrettikleri gibi arındırıcı bir nefes. Dwayne'in zaman kaybı olduğunu söyleyerek bir ay önce gelmeyi bıraktığı şu derste öğrendiklerinden yani. *Bebeği doğuracak olan ben değilim, sensin. Neden benim de gelmem gerekiyor ki?*

Hmm hoooh, nefes al, nefes ver. Derin derin. Bir anda başı dönmeye başlamıştı. Sersemlemiş vaziyette direksiyona doğru eğildi. O anda yanlışlıkla kornaya bastı ve çıkan sesle irkilerek yüzünü buruşturdu. Camdan dışarı baktığında araba tamircilerinden birinin ona baktığını gördü. Dwayne'in durup dururken komaya basan aptal karısına bakıyordu adam işte. Utancından kızararak kapıyı açtı. Kocaman göbeğini güçlükle direksiyonun arkasından kurtararak dışarı çıktı ve BMW galerisine doğru yürümeye başladı.

İçerisi deri ve araba cilası kokuyordu. *Erkekler için tam bir afrodizyak,* diyordu Dwayne bu koku için. Mattie bir süre galerinin seksi ve baştan çıkarıcı perilerinin önünde durup düşündü: çekici kıvrımları ve spotların altında pırıl pırıl parlayan krom kaplama yüzeyleriyle bu yılın en yeni

modelleri. Bir erkek bu salonda ruhunu teslim edebilirdi. Şu metalik mavi arabanın üzerinde parmaklarını gezdirip ön camındaki yansımasına yeterince uzun bakarsa rüyalarının gerçek olduğunu görebilirdi. Bu makinelerden birine sahip olduğu anda her zaman olmak istediği o adamı görecekti karşısında.

"Bayan Purvis?"

Mattie arkasını döndü ve kocasının satış sorumlularından Bart Thayer'i gördü. Adam ona el sallıyordu.

"Ah, merhaba," dedi.

"Dwayne'e mi bakmıştınız?"

"Evet. Nerede?"

"Şey, sanırım..." Bart arka taraftaki ofislere doğru döndü. "Bir bakayım."

"Gerek yok, ben bulurum."

”Olmaz. Yani, şey, ben bulurum şimdi. Hemen geliyorum tamam mı? Siz oturun. Keyfînize bakın. Bu durumda uzun süre ayakta durmamalısınız."

Bu sözleri Bart'tan duymak çok saçmaydı. Adamın göbeği Mattie'ninkinden büyüktü.

Mattie zorla gülümsedi. "Sadece hamileyim Bart. Sakat değilim ya."

"Ee, büyük gün ne zaman?"

"İki hafta sonra. En azından biz öyle düşünüyoruz. Ama asla emin olamazsın değil mi?"

"Ne kadar doğru söylüyorsunuz. Benim oğlum da bir türlü çıkmak istememişti. Üç hafta geç doğdu ve o gün bugündür de her şeye geç kalıyor zaten." Sonra göz kırptı. "Gidip Dwayne'i bulayım."

Mattie adamın arka taraftaki ofislere doğru ilerlemesini bekledi. Sonra o

da adamın peşinden gitti ama biraz ötede durmuştu. Bart, Dwayne'in kapısını çaldı. Cevap gelmedi. Kapıyı bir daha tıklattı. Sonunda kapı açıldı ve Dwayne usulca başını dışarı uzattı. Tam söylenmeye başlayacaktı ki o sırada Mattie'yi gördü. Mattie galeriden ona el sallıyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye seslendi Mattie.

Dwayne odasından çıkıp kapıyı da arkasından kapamıştı. "Burada ne işin var?" diye atıldı bir anda.

Bart bir Mattie'ye bir de Dwayne'e bakıyordu. Sonunda usulca çıkışa doğru yürüdü. "Şey, Dwayne ben bir kahve molası vereceğim sanırım."

"Tamam, tamam," diye mırıldadı Dwayne. "Ne yaparsan yap."

Bart bunun üzere alelacele galeriyi terk etti. Karı, koca bir süre birbirlerine baktılar.

"Seni bekledim," dedi Mattie.

"Ne?"

"Jinekolog randevum Dwayne. Geleceğini söylemiştin. Dr. Fishman tam yirmi dakika bekledi ama daha fazla bekleyemedik artık. Ultrasonu kaçırdın."

"Oh. Oh, Tanrım. Unuttum." Dwayne siyah saçlarını arkaya doğru attı. Sürekli saçıyla, gömleğiyle, kravatıyla oynardı zaten. Üst düzey bir ürünle haşır neşirsen sen de öyle görüneceksin, derdi hep. "Özür dilerim."

Mattie çantasını açıp içinden bir Polaroid çıkardı. "Resme bakmak ister misin?"

"Ne bu?"

"Kızımız. Ultrason resmi."

Dwayne resme bakıp omuz silkti. "Pek bir şey görünmüyor."

"Kolu burada. Bu da bacağı. Eğer iyice, dikkatlice bakarsan yüzünü bile

görebilirsin."

"İyi. Güzel," dedi Dwayne ve resmi geri uzattı. "Bu gece biraz geç geleceğim tamam mı? Adamın biri saat altıda deneme sürüşü için gelecek. Akşam yemeğini dışarıda yerim artık."

Mattie, Polaroid'i çantasına koyup iç geçirdi. "Dwayne..."

Dwayne, Mattie'nin alnına üstünkörü bir öpücük kondurdu. "Dışarı kadar sana eşlik edeyim. Haydi."

"Birlikte bir kahve filan içemez miyiz?"

"Müşterilerim var."

"Ama galeride kimse yok ki?"

"Mattie, lütfen. Bırak da işimi yapayım olur mu?"

O sırada, birdenbire Dwayne'in ofisinin kapısı açıldı. Mattie başını çevirdiği anda uzun boylu, incecik bir kadının ofisten çıkıp alelacele koridordaki bir başka ofise girdiğini gördü.

"O kim?" diye sordu Mattie.

"Ne?"

"Ofisinden çıkan kadın."

"Ah. O mu?" Dwayne susup boğazını temizledi. "Yeni işe aldık. Buraya bir de bayan satıcı almanın zamanı geldi diye düşünmüştüm. Takımı zenginleştirmek için; bilirsin. Gerçekten de iyi bir çalışan oldu üstelik. Geçen ay Bart'tan daha çok satış yaptı. Bu da onu işe almakla ne kadar iyi ettiğimizin bir kanıtı."

Mattie, Dwayne'in kapısına bakıp düşüncelere daldı: *Her şey o zaman başladı. Geçen ay. Aramızdaki her şey o zaman değişmeye başladı. O yabancı o zaman girdi Dwayne 'in bedenine işte.*

"Adı ne?" diye sordu Mattie.

"Bak, gerçekten işe dönmem lazım."

"Sadece adını bilmek istiyorum." Dönüp kocasına baktı sonra ve o anda gözlerinde o suçluluk duygusunu gördü. Gün gibi ortadaydı işte.

"Oh, Tanrım." Dwayne arkasını dönmüştü. "Bir bu eksikti."

"Hey, Bayan Purvis?" Bu Bart'tı. Galerinin kapısının önünde durmuş sesleniyordu. "Lastiğiniz patlamış. Tamirci şimdi gösterdi. Biliyor muydunuz?"

Mattie'nin başı dönüyordu. Dönüp adama baktı. "Hayır. Ben... ben fark etmemiştim."

"Nasıl lastiğin patladığını fark etmezsin?" dedi Dwayne.

"Şey aslında biraz aslında biraz tuhaftı yolda ama"

"Buna inanamıyorum." Dwayne kapıya doğru yönelmişti bile. *Her zamanki gibi benden kaçıyor*, diye düşündü Mattie. *Ve şimdi de kızgın. Nasıl her şey bir anda benim suçum oldu yine?*

Bart ve Mattie de Dwayne'in peşinden dışarı çıktılar. Dwayne sağ lastiğin önünde çömelmiş başını iki yana sallıyordu.

"Bunu fark etmemiş olmasına inanabiliyor musun?" dedi Bart'a dönüp. "Şu lastiğe bak! Lastiği paramparça etmiş."

"Olur böyle şeyler," dedi Bart. Mattie'ye bakıp anlayış dolu gözlerle gülümsedi. "Bak, Ed'e söylerim yenisini takar şimdi. Sorun değil."

"Ama janta bak. Mahvolmuş. Bu şekilde kaç kilometre gittin sen? İnsan nasıl bu kadar kalın kafalı olabilir?"

"Haydi ama Dwayne. Yapma," dedi Bart. "O kadar da önemli değil."

"Fark etmedim," dedi Mattie. "Özür dilerim."

"Doktorun ofisinden buraya kadar böyle mi geldin?" diye sordu Dwayne omzunun üstünden dönüp bakarak. Gözlerindeki öfke Mattie'yi ürkütmüştü. "Direksiyon başında uyuyor muydun sen?"

"Dwayne, fark etmedim. ”

Bart, Dwayne'in omzunu sıvazladı. "Biraz sakin ol istersen, ha?"

"Lanet olsun. Sen bu işe karışma!" diye tersledi adamı Dwayne.

Bart teslim olmuş gibi ellerini kaldırarak geri çekildi. "Tamam, tamam." Gitmeden önce, Sana iyi şanslar tatlım, dercesine son bir kez Mattie'ye baktı.

"Sadece bir lastik," dedi Mattie.

"Yolda giderken her tarafa kıvılcımlar saçıyordun herhalde. Seni o hâlde kaç kişi gördü kim bilir?"

"Ne fark eder ki?"

"Affedersin ama bu bir Beemer. Bunun gibi bir makineyi kullanırken belli bir imaj veriyorsun. İnsanlar bu arabayı görünce onu sürenin de daha akıllı, daha havalı biri olmasını beklerler. Sense dümdüz olmuş bir lastikle gidiyorsun yolda. İşin bütün havasını bozuyorsun. Diğer tüm Beemer sürücülerini de rezil ediyorsun. Beni de rezil ediyorsun.

"Bu sadece bir lastik."

"İki de bir şunu söyleme."

"Ama öyle."

Dwayne tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve ayağa kalktı. "Bir şey demiyorum artık."

Mattie ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Bunun lastikle filan ilgisi yok. Öyle değil mi Dwayne?"

"Ne?"

"Bu kavganın sebebi biziz. Sorun bizde."

Dwayne'in sessizliği durumu daha da kötü hâle getirmişti. Mattie'ye bakamıyordu. Arkasını dönüp onlara doğru yaklaşmakta olan tamirciyi izlemeye başladı.

"Selam," diye seslendi tamirci. "Bart lastiği değiştirmemi söyledi."

"Evet. Şunu hallediver, olur mu?" Sonra sustu. Otoparka giren bir Toyota'ya takılmıştı gözü. Toyota' da ki adam arabadan inip BMW'lerden birini incelemeye başladı. Sonra eğilip satıcının adını okuyabilmek için penceredeki yapıştırmaya baktı. Dwayne hemen eliyle saçlarını arkaya atmıştı. Kravatını düzeltip yeni müşterisine doğru yürümeye başladı.

"Dwayne?" dedi Mattie.

"Müşterim var burada."

"Ama ben sen karınım. "

Dwayne bir anda arkasını döndü. Zehir gibi gözlerle bakıyordu. Mattie şaşkına dönmüştü. "Uzatma meseleyi Mattie."

"Dikkatini çekebilmek için ne yapmam gerekiyor?" diye bağırdı Mattie. "Senden bir araba mı alayım? Bu mu gerekiyor yani? Çünkü başka bir yol göremiyorum ben." Sesi çatlamıştı. "Başka hiçbir yol göremiyorum."

"Belki de denemeyi bırakmalısın. Çünkü artık hiçbir anlamı yok."

Mattie arkasından bakakalmıştı. Dwayne adama doğru yürürken bir an için durup omuzlarını dikleştirdi ve yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu. Müşterisini karşılarken sesi bir anda sıcak, dost canlısı bir ahenge bürünmüştü.

"Bayan Purvis? Madam?"

Mattie gözlerini kırpıştırarak tamirciye döndü.

"Sakıncası yoksa arabanın anahtarları lazım da. Arabayı içeri alıp tekerleği

değiştireceğim." Sonra yağlı ellerini uzattı.

Mattie tek kelime etmeden anahtarı verip yeniden Dwayne'e döndü. Ama o Mattie'nin durduğu tarafa bile bakmıyordu. Sanki görünmezmiş gibi. Bir hiçmiş gibi.

Mattie eve nasıl gittiğini bilememişti.

Bir anda elinde anahtarlarla mutfak masasının üzerinde biriken postaların önünde otururken buldu kendini. En üstte kredi kartı ekstresi duruyordu. Üzerinde Bay ve Bayan Purvis yazıyordu. Ona ilk kez birinin Bayan Purvis diye seslendiği günü hatırladı. Bu ismi duyunca nasıl da sevinmişti. Bayan Purvis, Bayan Purvis.

Bayan Hiç.

Anahtarlar elinden yere düştü. Mattie başını avuçlarına gömüp ağlamaya başladı. Bebek karnını tekmeledikçe ağladı. Boğazı ağrıyana kadar, önündeki mektuplar gözyaşlarıyla sırılsıklam olana kadar ağladı.

Onu geri istiyorum. Eski hâlini istiyorum. Beni sevdiği zamanki hâlini istiyorum.

Kendi hıçkırıklarının arasında bir kapı gıcırtısı duymuştu. Ses garajdan geliyordu. Başını kaldırdı. Kalbi umutla dolmuştu.

Eve döndü! Üzgün olduğunu söylemek için eve döndü.

Bir anda öyle bir fırlamıştı ki yerinden sandalye yere devrildi. Delifişek gibi kapıyı açıp garaja indi. Karanlıkta şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Garajda bir tek kendi arabası duruyordu.

"Dwayne?" diye seslendi.

O sırada bir parça gün ışığı gözünü almıştı. Yan bahçeye açılan kapı aralıktı. Kapıyı kapamak için o tarafa doğru yürüdü. Tam kapıyı kapatmıştı ki arkasında bir ayak sesi duydu. Olduğu yerde donup kaldı. Kalbi güm güm atıyordu. O anda içeride tek başına olmadığını anladı.

Arkasını döndü. Ama ne olduğunu anlayamadan bir anda gözleri karardı.

ALTI

MAURA, AKŞAMÜSTÜ GÜNEŞİNİ ARKASINDA bırakıp Our Lady of Divine Light Kilisesi'nin loş serinliğine adımını attı. Bir süre gözleri kamaştığı için etrafındaki her şeyi gölgelerden ibaret görmüştü. Sıraların belli belirsiz hatları ve en önde, tek başına başını eğmiş oturan cemaat üyesi bir kadın. Geçip sıralardan birine oturdu. Gözleri kilisenin loş ışığına alışırken kendini sessizliğe bıraktı. Tepesindeki renkli cam yoğun ve kasvetli tonlardaki renkleriyle pırıl pırıl parlıyordu. Resimde kıvırcık saçlı bir kadın beğeni dolu gözlerle üzerinde kan kırmızısı bir elmanın bulunduğu bir ağaca bakıyordu. Cennet Bahçesi'ndeki Havva. Her şeyi alt üst eden baştan çıkarıcı, fettan kadın. Maura penceredeki resme bakarken kendini kötü hissetmişti. Başka bir resme çevirdi gözlerini. Katolik bir anne babanın elinde yetişmesine rağmen kiliselerde kendini rahat hissetmiyordu. Boyalı camlarda azizlerin mücevher gibi renklerle süslenmiş resimlerini inceledi. Her ne kadar şimdi kutsal azizler olarak görülseler de aslında yaşadıkları dönemde onların da etten kemikten yaratılmış olduklarını ve onların bile kusursuz olamayacaklarını düşünüyordu. Onlar da bu dünyada günah işlemiş, onlar da yanlış kararlar verip aşağılık ihtiraslara yenik düşmüş olmalıydılar. Kusursuzluk insana özgü bir şey değildi ve Maura pek çok insandan daha iyi biliyordu bunu.

Ayağa kalkıp mihraba doğru döndü ve durdu. Rahip Brophy karşısında duruyordu. Renkli camdan vuran ışıklar yüzünde renk mozaikleri oluşturmuştu. Öyle sessiz yaklaşmıştı ki Maura geldiğini duymamıştı bile. Şimdi birbirlerinin yüzüne bakarak öylece kalakalmışlardı. İkisi de sessizliği bozup söze girmeye cesaret edemiyordu.

"Umarım hemen gitmiyorsundur," dedi Brophy sonunda.

"Birkaç dakika kendimle kalıp düşünmek için uğramıştım."

"O zaman gitmeden seni yakaladığım için mutluyum. Konuşmak ister misin?"

Maura dönüp en yakınındaki kapılara baktı. Sanki kaçış yolu arıyor

gibiydi. Sonra iç geçirerek cevap verdi. "Evet. Konuşmayı isterim sanırım."

Ön sırada oturan kadın dönmüş onları izliyordu. *Peki, ne görüyor?* diye düşündü Maura. Genç, yakışıklı bir rahip. Çekici bir kadın. Azizlerin gözleri önünde gizli saklı fısıldamalar.

Rahip Brophy de Maura'nın huzursuzluğunu paylaşıyor olmalıydı. Cemaat üyesi kadına bakıp Maura'ya döndü:

"Burada olması şart değil."

Ağaçların gölgelediği yolun üzerinde, Jameica Riverway Park'ta nehir kıyısı boyunca uzanan yolda yürümeye başladılar. O sıcak günün öğleden sonrasında parkta koşucular, bisikletleriyle gezen insanlar ve bebek arabalarını iten annelerin eşliğinde dolaşıyorlardı. Böyle toplum içerisinde bir yerde bir rahiple bir cemaat üyesinin yürüyüş yapıyor olması dedikodulara neden olmazdı. Hep böyle olacağız işte, diye düşündü Maura başlarını eğip bir söğüt ağacının dallarının altından geçtikleri sırada. Bütün skandallardan, bütün günahlardan uzakta. *Bana istediklerimi asla veremez ama şimdi burada, onun yanındayım, ikimiz de buradayız işte.*

"Beni ne zaman görmeye geleceksin diye merak ediyordum," dedi Brophy.

"Gelmeyi istedim. Ama zor bir haftaydı." Maura susup nehre çevirdi gözlerini. Az ilerideki caddeden gelen araba sesleri nehrin sesini bastırıyordu. "Bu günlerde faniliğimi düşünür oldum."

"Eskiden düşünmüyor muydun?"

"Bu şekilde değil. Geçen hafta otopsiyi izlerken..."

"Pek çok otopsi görmüş olmalısın bu zamana kadar."

"İzlemekle kalmıyorum Daniel. Otopsiyi yapan benim. O neşteri elimde tutuyorum ve insanları kesiyorum. İş yerinde nerdeyse her gün yapıyorum bunu ve daha önce bundan hiç rahatsız olmamıştım. Belki de insanlığımı yitirdiğim anlamına geliyor bu. Öyle hissizleşmişim ki kestiğim şeyin insan bedeni olduğunu bile fark etmiyorum artık. Ama o gün otopsiyi izlerken

başka bir şey oldu. Her şey bir anda son derece kişisel bir hâle geldi. Ona baktım ve o masada kendimi gördüm. Şimdi neşteri her elime alışımda onu düşünüyorum. Nasıl bir yaşam sürdüğünü, neler hissettiğini, o sırada neler düşündüğünü..." Maura bir an için susup iç geçirdi. "İşe dönmek biraz zor oldu yani. Hepsi bu."

"Gerçekten işe dönmek zorunda mısın peki?"

Maura bu soru karşısında öyle şaşırmıştı ki boş gözlerle Daniel'e baktı. "Başka seçeneğim var mı?"

"Kanun zoruymuş gibi söylüyorsun."

"Bu benim işim. Bu işte iyiyim ben."

"Ama bu devam etmen için geçerli bir sebep sayılmaz. Neden kedini zorluyorsun ki?"

"Sen neden rahiplik yapıyorsun peki?"

Şaşırma sırası Daniel'eydi şimdi. Bir süre yanında sessizce durdu. Söğüt ağaçlarının gölgesi altında mavi gözleri açık bir renge bürünmüştü. "Bu seçimi çok uzun zaman önce yaptım," dedi. "Bunun hakkında düşünmüyorum bile artık. Sorgulamıyorum."

"İnanmış olmalısın."

"Hâlâ inanıyorum."

"Bu yetmez mi?"

"Gerçekten de tek gereken şeyin inanç olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Elbette değil." Maura önüne dönüp ağacın gölgeleriyle alacalı bulacalı olan yolda yürümeye devam etti. Daniel'in gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerinin onu ele vereceğinden korkuyordu.

"Zaman zaman faniliğimizle yüzleşmemiz iyidir," dedi Daniel. "Hayatımızı yeniden gözden geçirmemizi sağlar."

"Bununla yüzleşmemeyi tercih ederdim."

"Neden?"

"İçe bakış durumlarıyla aram iyi değildir pek. Okulda felsefe derslerine dayanamazdım. Cevabı olmayan tüm o sorular. Ama fizik ve kimyayı anlayabiliyordum. Bu derslerde öğretilen prensipler bir düzen içinde ve tekrarlanabilir oldukları için kendimi daha rahat hissediyordum." Maura durup patenleriyle bir bebek arabasını iten genç kadını izledi. "Açıklanamaz olanı sevmiyorum."

"Evet, biliyorum. O matematik denklemlerin çözülsün istiyorsun her zaman. Bu yüzden şu kadının öldürülmesi seni bu kadar etkiledi."

"Evet, cevabı olmayan bir soru bu. En nefret ettiğim şeydir."

Maura nehre karşı ahşap bir banka geçip oturdu. Güneş batmaya başlamıştı. Koyulaşan gölgelerin altında nehir usul usul akıyordu. Daniel de yanına oturdu. Birbirlerine değmedikleri hâlde o kadar yakınındaydı ki çıplak kolunun üzerinde onun bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu,

"Dedektif Rizzoli'den davayla ilgili bir şey öğrenebildin mi?"

"Beni olaya dahil ettiğini söyleyemem."

"Bunu yapmasını beklemiyordun herhalde."

"Hayır. Polis olarak bunu yapmasını bekleyemezdin ondan."

"Ama arkadaşın olarak?"

"Evet, sorun da bu. Dost olduğumuzu sanıyordum. Ama bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Bunun için onu suçlayamazsın. Kurban senin evinin önünde bulundu. Düşünmeden edemiyordur. "

"Neyi? Suçlu olabileceğimi mi?"

"Ya da hedefin aslında sen olduğunu. O gece hepimiz öyle zannettik. Arabadakinin sen olduğunu sandık." Daniel gözlerini kaldırıp nehrin öbür tarafına doğru baktı. "Otopsiyi bir türlü unutamadığını söylüyorsun. O gece de benim aklımdan çıkmıyor işte. Tüm o polis arabalarının yanında, evinin önünde kalakalmıştım. Olanlara inanamıyordum. İnanmak istememiştim."

İkisi de sessizliğe gömüldüler. Önlerinde kapkaranlık bir nehir uzanıyordu. Arkalarında ise nehir gibi bir trafik.

"Bu gece akşam yemeğine gelir misin?" diye sordu Maura birdenbire.

Daniel bir süre cevap vermedi. O tereddüt anı içinde Maura utancından kıpkırmızı olmuştu. Sözünü geri almak istiyordu. Son altmış saniyeyi başa almak istiyordu. Sadece hoşça kal deyip gitseydi ne güzel olacaktı. Ama bu düşüncesizce teklif çıkıvermişti ağzından ki ikisi de onun bunu kabul edemeyeceğini biliyorlardı.

"Özür dilerim," diye mırıldadı Maura. "Sanırım bu o kadar da iyi bir fikir..."

"Olur," dedi Daniel o anda. "Çok sevinirim."

Maura mutfakta salata için domates doğruyordu. Bıçağı tutarken elleri titremişti. Ocakta pişen Coq au vin'den kırmızı şarap ve tavuk kokuları yükseliyordu. Bu Maura'nın yapmaya alışkın olduğu, herhangi bir tarife bakmadan kolayca pişirebileceği bir yemekti. O anda daha karmaşık bir yemekle uğraşamazdı. Çünkü bütün dikkati o sırada birer kadeh pinot noir doldurmakla meşgul olan adamın üzerindeydi.

Daniel kadehlerden birini getirip tezgâhın üzerine, Maura'nın önüne bıraktı. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hiç bir şey yok."

"Salata sosunu yapayım mı? Ya da marulları yıkayabilirim istersen."

"Seni çalışman için çağırmadım buraya. Sadece restoranda herkesin gözü önünde olmaktansa burayı tercih edersin diye düşündüm."

"Sürekli toplumun gözü önünde olmaktan bıkmış olmalısın," dedi Daniel.

"Daha çok seni düşünüyordum aslında."

"Rahipler de restoranda yemek yiyebilir Maura."

"Hayır, demek istediğim ..." O anda kıpkırmızı olduğunu hissetti ve yeniden domateslerine döndü.

"Sanırım insanlar yanlış anlayabilirlerdi," dedi Daniel. "İkimizi bir arada görünce yani." Daniel bir an için gözlerini dikip ona bakmıştı. O sırada bıçağın tahtaya değdiği anda çıkardığı seslerden başka çıt çıkmıyordu. *Bir insanın mutfakta bir rahiple ne işi olur?* diye düşündü Maura. *Ondan yiyecekleri kutsamasını mı isteyeceğim?* Hayatta hiçbir erkek onu bu adamdan daha huzursuz, daha kusurlu ve daha insan hissettiremezdi herhalde. *Pek ya sen Daniel? Senin ne kusurların var?* diye geçirdi içinden kestiği domatesleri genişçe bir salata kâsesine boşalttığı sırada. Sonra salatanın üzerine zeytinyağı ve balzamik sirke döktü. *Boynuna taktığın şu beyaz yaka günahlara karşı bağışıklığını mı arttırıyor?*

"İzin ver de hiç değilse şu salatalığı doğrayayım," dedi Daniel.

"Sen hiç yerinde durmaz mısın?"

"Başkaları çalışırken boş boş oturmak âdetim değildir."

Maura gülmeye başladı. "Kulübe hoş geldin o zaman."

"Umutsuz işkolikler kulübü mü bu? Çünkü eğer öyleyse kurucu üyesi ben sayılırım." Daniel tahta bıçaklıktan bir bıçak alıp salatalığı kesmeye başladı. Sebzenin taze, yazı anımsatan kokusu bir anda bütün mutfağa yayılmıştı. "Beşi erkek biri kız altı tane kardeşim vardı. Onlara yardım etmekten geliyor bu."

"Yedi çocuk ha? Aman Tanrım."

"Eminim babam da annem her hamile kaldığında bunu söylüyordu."

"Peki, sen kaçıncısın bu yedinin içinde?"

"Dördüncüyüm. Tam ortadan vurmuşum yani. Bu da psikologlara göre beni doğuştan şefaatçi yapıyor. Sürekli uzlaştırmaya çalışan taraf yani." Sonra Maura'ya bakıp gülümsedi. "Ayrıca duşa çabucak girip çıkmak konusunda da başarılı olduğum anlamına geliyor tabii."

"Peki, dört numaralı çocuktan bir rahibe nasıl geçtin?"

Daniel yine başını kesme tahtasına çevirmişti. "Senin de tahmin edebileceğin gibi uzun bir hikâye bu."

"Bahsetmek istemediğin bir hikâye mi?"

"Rahip olmayı seçmemdeki sebepler büyük olasılıkla sana mantıksız gelecektir."

"Ah, ne gariptir ki hayattaki en büyük seçimlerimiz genellikle mantıksız seçimler oluyor. Evlenmeyi seçtiğimiz kişiler mesela." Maura şarabından bir yudum aldı ve sonra kadehini geri bıraktı. "Ben de evliliğimi mantık çerçevesinde açıklayamazdım."

Daniel başını kaldırıp ona baktı. "Şehvet mi?"

"Bu uygun bir kelime oldu gerçekten. Hayatımın en büyük hatasını böyle yaptım işte. Yani en azından şimdiye kadarki en büyük hata bu." Maura şarabından bir yudum daha aldı. Ve sen de sonraki büyük hatam olabilirsin. Eğer Tanrı uslu durmamızı istiyorsa günahı neden yarattı o zaman?"

Daniel doğradığı salatalıkları kâseye koyup bıçağı duruladı. Maura arkası dönük, lavaboda bıçağı yıkadığı sırada onu izliyordu. Uzun mesafe koşucuları gibi ince, uzun bir yapısı vardı. *Bunu neden yapıyorum kendime?* diye geçirdi içinden. *Hoşlanabileceğim başka bir sürü erkek varken neden o?*

"Neden rahip olmayı seçtiğimi sormuştun," dedi Daniel.

"Neden?"

Daniel dönüp ona baktı. "Kız kardeşim lösemi hastasıydı."

Maura şaşırmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Duruma uygun bir sözcük

bulamıyordu.

"Sophie o zaman daha altı yaşındaydı," dedi Daniel. "Ailenin en küçüğüydü ve tek kızıydı."

Sonra ellerini kurulamak için bulaşık havlusuna uzandı ve işi bitince havluyu düzgünce yerine astı. Sanki sonrasında söyleyeceği sözleri toparlayabilmek için zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Akut lenfosit lösemiydi. Sanırım bu iyi türü oluyormuş. Löseminin iyisi olursa tabii."

"Çocuklar için en iyi prognozdur. Yüzde seksen kurtulma şansı olur." Bu doğru bir bilgiydi ama Maura bunu söylediği anda pişman olmuşta. Akılcı Dr. Isles trajedilere her zamanki pratik bilgileri ve kalpsiz istatistikleriyle cevap veriyordu işte. Etrafındaki insanların karmaşık duygularıyla hep böyle başa çıkardı zaten. Sürekli bilim adamı rolünün arkasına saklanırdı. Bir arkadaş akciğer kanserinden mi ölmüş? Bir akraba bir araba kazası sonucunda felç mi olmuş? Maura'nın her trajedi için başvurabileceği bir istatistik vardı. Rakamların kati kesinliğinden ve insanın başına gelebilecek her korkunç olayın ardında bir açıklama olduğu inancından destek alıyordu.

Bu cevabından dolayı Daniel'in onun ilgisiz ve hatta duygusuz biri olduğunu sanacağından korkmuştu. Ama o gücenmiş gibi görünmüyordu. Sadece başını sallayıp bu bilgiyi olduğu haliyle, yani Maura'nın verdiği pratik bir bilgi olarak kabul etmişti.

"O zamanlar beş yaşındakilerin hastalıktan kurtulma oranları o kadar da iyi değildi," dedi. "Teşhis konulduğunda hastalık çok ilerlemişti. Ne kadar korkunç bir durum olduğunu anlatamam; hepimiz yıkılmıştık. Özellikle de annem. O tek kızıydı. Bebeğiydi onun. O zamanlar ben on dört yaşındaydım ve Sophie'ye göz kulak olma görevi bana kalmıştı. Bütün o ilgiye, bütün o pohpohlamalara rağmen biraz olsun şımarmamıştı. Her zaman hayal edebileceğin en sevimli, en tatlı çocuk olarak kaldı." Daniel Maura'ya bakmıyordu hâlâ; gözleri yerdeydi. Sanki çektiği acının derinliğini gözler önüne sermek istemiyordu.

"Daniel?" dedi Maura.

Daniel derin bir nefes alarak doğruldu. "Senin gibi görmüş geçirmiş bir septiğe bu hikâyeyi nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum."

"Ne oldu?"

"Doktoru, Sophie'nin hastalığının son evrede olduğunu söylemişti. O zamanlar bir doktor fikrini beyan ettiği zaman onun sözleri İncili Şerif kabul edilirdi. O gece annem, babam ve erkek kardeşlerim kiliseye gittiler. Bir mucize için dua etmeye sanırım. Ben yalnız kalmasın diye Sophie'yle hastanede kalmıştım. O zaman saçları dökülmüştü artık. Kemoterapiden kel kalmıştı. Kucağımda uyuya kaldığı anı hatırlıyorum. Ve dua ettiğimi. Saatlerce dua etmiştim. Tanrı'ya aklına gelebilecek en çılgınca sözleri verdim. Eğer ölseydi bir daha kiliseye asla adımımı atmazdım sanırım."

"Ama kurtuldu," dedi Maura usulca.

Daniel ona bakıp gülümsedi. "Evet kurtuldu. Ve ben de tüm o çılgınca sözlerimi yerine getirdim. Çünkü o gün O beni duymuştu. Buna şüphem yok."

"Sophie nerede şimdi?"

"Manchester'da yaşıyor. Evlendi ve çok mutlu. İki tane çocuk evlat edindiler." Daniel mutfak masasında Maura'nın karşısına oturdu. "İşte böyle. Ben de buradayım."

"Rahip Brophy."

"Şimdi neden bunu seçtiğimi biliyorsun."

Doğru bir seçim miydi peki? diye sormak istiyordu Maura ama sormadı.

Şarap kadehlerini yeniden doldurdular. Maura kıtır kıtır Fransız ekmeğini dilimleyip salatanın üzerine koydu. Buram buram tüten coq au vin 'i de bir kepçe yardımıyla çukur tabaklara servis etti. Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer; gitmeye çalıştığı yer bu muydu peki, istediği bu muydu? Daniel Brophy'nin kalbine ulaşmaya mı çalışıyordu?

Belki de ona sahip olamayacağımı bildiğim için onu arzulamaktan

korkmuyorum. Benim ulaşamayacağım bir noktada; yani beni incitemez; Victor 'un incittiği gibi incitemez.

Ama onunla tanıştığı zaman Victor'un da onu incitemeyeceğini sanmıştı.

Sandığımız kadar dayanaklı değiliz. Asla değiliz.

Yemeklerini yeni bitirmişlerdi ki zilin çalmasıyla ikisi de bir anda gerildiler. Her ne kadar masum bir gece geçiriyorlarsa da o anda suçüstü yakalanmış iki âşık gibi huzursuz gözlerle birbirlerine bakmışlardı.

Kapıdaki Jane Rizzoli'ydi. O nemli yaz akşamında arsız bukleleriyle siyah saçları darmadağın bir yumağa dönmüş, Maura'nın ön verandasında dikiliyordu. Sıcak havaya rağmen üzerinde her zaman işte giydiği siyah takım elbisesi vardı. Maura, Rizzoli'nin sıkkınlıkla kendisine bakan gözlerini gördüğü anda bunun sıradan bir akşam gezmesi olmadığını anlamıştı. Çok geçmeden Rizzoli'nin elindeki klasörü de fark etti zaten.

"Seni bu saatte evinde rahatsız ettiğim için üzgünüm Doktor. Ama konuşmamız gerekiyor. Ofise uğramaktansa eve gelmem daha iyi olur diye düşündüm."

"Davayla mı ilgili?"

Rizzoli başını salladı. Hangi davadan bahsettiklerini açıklamaya gerek yoktu. İkisi de söz konusu davanın ne olduğunu biliyordu. Maura ve Rizzoli profesyonel anlamda birbirlerine saygı duydukları hâlde henüz sıcak bir dostluğa adım atmış sayılmazlardı ve o gece birbirlerine karşı bir parça da çekingenlik hissediyorlardı. *Bir şey oldu kesin,* diye düşündü Maura. *Yoksa eve kadar gelmezdi.*

"İçeri gel lütfen."

Rizzoli içeri girdi ve mutfaktan gelen yemek kokularını duyduğu anda durakladı. "Akşam yemeğini mi böldüm yok sa?"

"Yok, şimdi sofradan kalktık."

Kalktık kelimesindeki çoğul eki Rizzoli'nin dikkatinden kaçmamıştı tabii.

Soran gözlerle Maura'ya baktı. O sırada ayak seslerini duyunca arkasını döndü ve koridorda şarap kadehlerini mutfağa götürmekte olan Daniel'i gördü.

"İyi akşamlar Dedektif!" diye seslendi Daniel.

Rizzoli şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Rahip Brophy."

Daniel mutfağa devam etmişti. Rizzoli hemen Maura'ya döndü. Tek kelime bile etmemişti ama kafasından neler geçtiği belliydi. Kilisedeki cemaat üyesi kadının düşündüğü şeyi düşünüyordu o da. *Evet, kötü göründüğünün farkındayım. Ama hiç bir şey olmadı. Sadece yemek yiyip sohbet ettik işte. Lanet olsun. Neden bana öyle bakıyorsun ki?*

"Evet," dedi Rizzoli. Bu bir tanecik kelimenin içinde bin türlü anlam gizliydi. O sırada mutfaktan Çin porselenlerinin ve gümüş çatal kaşıkların şıngırtısı duyuldu. Daniel bulaşık makinesini dolduruyordu. Maura'nın evinde, kendi mutfağında bir rahip vardı resmen.

"Mümkünse seninle yalnız görüşmek istiyorum," dedi Rizzoli.

"Buna gerek var mı gerçekten. Rahip Brophy benim dostum."

"Bunu konuşmak yeterince zor zaten Doktor."

"Ona gitmesini söyleyemem ki." O sırada Daniel'in ayak sesleri duyuldu. Maura hemen susmuştu.

"Ama benim gitmem gerekiyor," dedi Daniel. Gözü Rizzoli'nin elindeki klasöre takılmıştı. "Görünüşe bakılırsa sizin de yapacak işleriniz var."

"Aslında evet, biraz işimiz vardı," dedi Rizzoli.

Daniel, Maura'ya bakıp gülümsedi. "Akşam yemeği için teşekkürler," dedi sonra.

"Bekle," dedi Maura. "Daniel." Peşinden koşup ön verandaya çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. "Gitmene gerek yok," dedi.

"Seninle özel olarak konuşmak istiyor."

"Üzgünüm."

"Neden ki? Şahane bir geceydi."

"Sanki evimden kovulmuşsun gibi oldu."

Daniel uzanıp sevecen bir biçimde onun içini rahatlatmak istercesine kolunu okşadı. "Ne zaman konuşmak istersen arayabilirsin," dedi. "Saatin kaç olduğunun önemi yok."

Daniel arabasına doğru yürüdüğü sırada Maura arkasından bakakalmıştı. Simsiyah giysileriyle o yaz gecesinin karanlığına karışıp görünmez olmuştu sanki. Daniel son bir kez dönüp el salladığı sırada Maura'nın gözü beyaz yakasına takıldı yine. Karanlığın içinde beyaz bir pırıltı.

Daha sonra yeniden eve girdi. Rizzoli koridorda durmuş onu izliyordu. Daniel'le ne işi olduğunu merak ediyordu tabii. Kör değildi. Aralarında dostluktan daha öte bir şeylerin yeşerdiğini görüyor olmalıydı.

"İçecek bir şeyler alır mısın?" diye sordu Maura.

"İyi olur. Ama alkolsüz bir şeyler olsun," dedi Rizzoli göbeğini okşayarak. "Ufaklık içki içecek yaşa gelmedi henüz."

"Tabii."

Maura kendini iyi ev sahibesi rolünü oynamaya zorlayarak Jane'i mutfağa davet etti. İki bardağın içine biraz buz ve portakal suyu koydu. Kendisininkine bir parça da votka eklemişti. İçecekleri de alıp mutfak masasına yönelmişti ki Rizzoli'nin klasörün içinden başka bir dosya çıkarıp masanın üzerine koyduğunu gördü.

"O ne?" diye sordu Maura.

"Önce bir otur istersen Doktor. Çünkü sana söyleyeceğim şey biraz üzücü olabilir."

Maura geçip mutfak masasına oturdu. Rizzoli de karşısına oturmuştu. Dosya tam ortalarında duruyordu. *Sırlarla dolu bir Pandora kutusu*, diye düşündü Maura dosyaya bakarak, *içinde ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim.*

"Geçen hafta sana Arma Jessop'la ilgili söylediğim şeyleri hatırlıyor musun? Altı ay öncesine kadar ona dair herhangi bir kayda rastlamadığımızı anlatmıştım. Elimizdeki tek adres de bomboş bir apartman dairesi çıkmıştı."

"Evet, ona hayalet demiştin."

"Bu bir anlamda doğru aslında. Çünkü gerçekte asla var olmamış."

"Bu nasıl olur?"

"Çünkü Anne Jessop diye biri yokmuş işte. Bu takma bir isimmiş. Gerçek adı Anna Leoni. Altı ay önce yepyeni bir kimlik edinmiş. İlk önce bir bir banka hesaplarını kapatmış ve sonra da evinden ayrılmış. Yeni ismiyle Brighton'daki apartmanı kiralamış ama orada yaşamayı düşünmüyormuş zaten. Eğer yeni ismi ortaya çıkarsa diye bir şaşırtmaca olarak kullanmış orayı. Sonra eşyalarını toplayıp Maine'e taşınmış. Sahil yolunda küçük bir kasabaya. Son iki aydır da orada yaşıyormuş."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Bunları yapmasına yardım eden polisle konuştum."

"Bir polis mi?"

"Dedektif Ballard diye biri. Newton'dan."

"Demek takma isimmiş ama kanun kaçağı değilmiş bu durumda değil mi?"

"Hayır. Neden kaçtığını da anlıyorsundur herhalde. Tanıdık bir öykü işte."

"Bir adamdan mı kaçıyormuş?"

"Ve maalesef çok zengin bir adamdan. Dr. Charles Cassell."

"İsmi tanıdık gelmiyor."

"Castle Eczacılık. Adama aitmiş. Anna onun şirketinde bir araştırma uzmanıymış. Bir ilişkileri olmuş ama üç yıl sonra Anna onu terk etmek istemiş."

"O da buna izin vermemiş."

"Dr. Cassel öyle kolay kolay terk edip gidebileceğin bir adam değilmiş anlaşılan. Anna bir gece mosmor bir gözle acilde bulmuş kendini. O günden sonra da işler giderek korkutucu bir hâl almış. Takipler. Ölüm tehditleri. Hatta bir keresinde posta kutusuna ölü bir kanarya bırakılmış."

"Tanrım."

"Evet. Al sana gerçek aşk. Böyle bir adamdan kendini korumak için tek seçeneğin kalıyor bazen; o da adamı vurup kurtulmak ya da saklanacaksın. Ama işin aslı şu ki eğer ilkini seçseydi belki de şu anda hâlâ yaşıyor olurdu."

"Ama adam onu bulmuş sonunda."

"Tek yapmamız gereken bunu ispatlamak."

"Bunu yapabilir misiniz?"

"Henüz Dr. Cassell'le iletişime geçemedik. Ne tesadüf tür ki Anna'nın vurulduğu gece Boston'dan ayrılmış. Geçen hafta iş gezisine çıkmış ve yarın dönüyormuş." Rizzoli portakal suyunu ağzına götürdüğü zaman bardağın içindeki buzların tıkırtısı Maura'nın sinirlerini bozmuştu. Rizzoli bardağını masaya geri bıraktığı zaman bir süre sessizlik oldu. Zaman kazanmaya çalışıyor gibi. *Ama ne için?* diye geçirdi Maura içinden.

"Anna Leoni'yle ilgili bilmen gereken bir şey daha var," dedi Rizzoli. Masanın üzerindeki dosyaya işaret etti. "Bunu sana getirdim."

Maura dosyayı açtı ve bir anda tanıdık bir duygu hissetti. Bir fotoğrafın renkli bir fotokopisiydi bu. Ciddi bakışları ve siyah saçlarıyla genç bir kız kendisinden daha yaşlı bir çiftin arasında duruyordu. Yaşlı çift kollarını onun omuzlarına atmışlardı. "Bu kız ben olabilirdim," dedi Maura usulca.

"Bu fotoğraf cüzdanındaydı. Resimde Anna’nın on yaşlarında olduğunu sanıyoruz. Annesi Ruth ve babası William Leoni'yle birlikte. İkisi de ölmüşler şimdi."

"Bunlar anne ve babası mıymış?"

"Evet."

"Ama... çok yaşlılar."

"Evet, öyleler. Annesi, Ruth, bu fotoğraf çekildiğinde altmış iki yaşındaymış." Rizzoli bir an için duraksadı. "Anna tek çocuklarıymış."

Tek çocuk. Yaşlı anne baba. Bunun nereye gittiğini biliyorum, diye düşündü Maura ve birazdan bana söyleyeceklerinden korkuyorum. Bu akşam buraya gelmesinin sebebi bu. Sadece Anna Leoni ve sapık sevgilisini anlatmak için gelmedi. Bundan daha büyük bir mesele var.

Maura başını kaldırıp Rizzoli'ye baktı. "Evlatlık mıymış?"

Rizzoli başını salladı. "Anna doğduğunda Bayan Leoni elli iki yaşındaymış."

"Çocuk esirgeme kurumlarının çoğu için fazla yaşlı."

"Zaten bu yüzden bir avukat aracılığıyla özel bir evlat edinme işlemine başvurmuşlar herhalde."

Maura kendi anne babasını düşündü. İkisi de ölmüşlerdi şimdi. Ve onu evlat edindiklerinde kırklı yaşlarındaydılar.

"Kendi evlat edinme işlemlerin hakkında ne biliyorsun Doktor?"

Maura derin bir nefes aldı. "Babam öldükten sonra evlat edinme belgelerimi budum. Bütün işlemler burada, Boston'da bir avukat tarafından yürütülmüş. Birkaç yıl önce onu aradım. Biyolojik annemin adını söyleyip söyleyemeyeceğini sordum."

"Söyledi mi?"

"Kayıtların mühürlü olduğunu ve bana herhangi bir bilgi veremeyeceğini söyledi."

"Peki, üstelemedin mi?"

"Hayır, üstelemedim."

"Avukatın adı Terence Van Gates miydi?"

Maura taş kesilmişti. Sorunun cevabını vermesine bile gerek yoktu. Yüzündeki şaşkın ifade her şeyi anlatıyordu zaten.

"Nerden bildin?" diye sordu Maura.

"Anna ölümünden iki gün önce Boston'da Tremont Oteli'ne yerleşmiş. Otel odasından iki telefon görüşmesi yapmış. Birinde o sırada şehir dışında olan Dedektif Ballard'ı aramış. Diğerinde de Van Gates'in hukuk bürosunu. Onunla neden görüştüğünü bilmiyoruz telefonlarıma geri dönmedi daha."

İşte şimdi söyleyecek, diye düşündü Maura. Bu gece evimde, mutfağımda olmasının asıl sebebini açıklayacak.

"Anne Leoni'nin evlatlık olduğunu biliyoruz. Kan grubu ve doğum tarihi seninle aynı. Ve ölmeden hemen önce Van Gates'le konuşmuş senin evlatlık verilme işlemlerini yapan avukatla. İlginç tesadüfler dizisi."

"Bunları ne zamandır biliyorsun?"

"Birkaç gün oluyor."

"Ve bana söylemedin? Benden sakladın bunu? Bu kadar beklediğin için çok sağ ol."

"Mecburdum. Bilmem gereken bir şey daha vardı," dedi Rizzoli ve derin bir nefes aldı. "Bu akşamüstü DNA laboratuarından Walt DeGroot'la konuştum. Hafta başında benden istediğin testi yapmasını söylemiştim ona. Öğleden sonra hazırladığı otoradyogramları gösterdi. İki tane farklı DSAT

profili çıkardı. Biri Anna Leoni'nin. Diğeri de senin."

Maura donup kalmıştı. Nefes bile almadan biraz sona kendisini vuracak olduğunu bildiği darbeyi beklemeye başladı.

"Sonuçlar uyuşuyor," dedi Rizzoli. "Genetik profiller birbirinin aynı."

YEDİ

MUTFAK DUVARINDAKİ saatin tiktakları kulağında çınlıyordu. Masadaki bardakların içindeki buzlar eriyordu. Zaman akıp gidiyordu ama Maura o anın içinde kısılıp kalmıştı sanki. Rizzoli'nin sözleri kafasında dönüp dolaşıyordu.

"Üzgünüm," dedi Rizzoli. "Bunu nasıl anlatacağımı bilemedim. Ama bir kardeşin olduğunu bilmeye hakkın olduğunu düşündüm. Yani... "

Olmuş olduğunu yani. Bir zamanlar vardı, evet. Ama benim bundan haberim bile yoktu.

Rizzoli uzanıp Maura'nın elini tuttu. Bu hiç de ona göre bir davranış değildi aslında. Rizzoli kolay kolay insanlara sarılıp onlara teselli sunacak türde bir kadın değildi. Ama işte şimdi, karşısında un ufak olup gözyaşlarına boğulmasını beklercesine Maura'nın elini tutmuştu.

"Bana ondan bahset," dedi Maura usulca. "Nasıl biri olduğunu anlat."

"Bu konuda Dedektif Ballard'la konuşmalısın."

"Kiminle?"

"Rick Ballard'la. Newton Polis Departmanı'ndan. Dr. Cassell'in tacizinden sonra Anna'nın davasına verilmiş. Sanırım birbirlerini yakından tanıyorlarmış."

"Sana onun hakkında ne anlattı?"

"Concord'da büyümüş. Yirmi beş yaşındayken biriyle evlenmiş ama evliliği uzun sürmemiş. Dost olarak ayrılmışlar. Çocukları da yokmuş zaten."

"Eski kocası şüpheliler arasında değil mi?"

"Hayır. Anna'dan boşandıktan sonra yeniden evlenmiş. Şu anda Londra'da

yaşıyor."

Bir dul; tıpkı benim gibi. Başarısız evliliklere yol açan bir gen mi var acaba ?

"Dediğim gibi Charles Cassell'in şirketinde çalışıyormuş. Castle Eczacılık'ta. Araştırma birimlerinde mikrobiyolog olarak çalışıyormuş."

"Bir bilim adamı yani."

"Evet."

Yine benim gibi, diye düşündü Maura kardeşinin fotoğrafına bakarak. Yani o da benim gibi aklı ve mantığı diğer şeylerin üzerinde tutmuş. Bilim adamları akılları doğrultusunda ilerlerler. Huzuru kanıtlanabilir gerçeklerde bulurlar. Birbirimizi tanısaydık çok iyi anlaşırdık herhalde.

"Bunu kabullenmesi çok zor; biliyorum," dedi Rizzoli. "Kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum ama nasıl bir şey olduğunu düşünemiyorum bile. İçinde senin başka bir versiyonunun olduğu paralel bir evren keşfetmek gibi bir şey. Bunca zamandır burada, aynı şehirde yaşamış olduğunuzu öğrenmek. Keşke ..." Rizzoli burada duraksamıştı.

"Keşke " sözcüğünden daha boş, daha anlamsız bir sözcük olamaz herhalde.

"Üzgünüm," dedi Rizzoli.

Maura, elinin tutulmasına ihtiyaç duymadığını göstermek istercesine derin bir nefes alıp doğruldu. Bunu kaldırabilecek güçte olduğunu göstermek istercesine... Dosyayı kapatıp Rizzoli'ye uzattı. "Teşekkürler Jane."

"Yok. Sende kalsın. Bu fotokopiyi senin için çıkardım."

İkisi de ayağa kalktılar. Rizzoli cebinden bir kartvizit çıkarıp masaya koydu. "Bunu da al. Herhangi bir sorun varsa onu arayabileceğini söyledi."

Maura karttaki isime baktı: RİCHARD D. BALLARD, NEWTON POLİS DEPARTMANI DEDEKTİFİ.

"Görüşmen gereken kişi o," dedi Rizzoli.

Birlikte ön kapıya doğru yürüdüler. Maura hislerine hakim olmayı başarmıştı. Hâlâ ilgili ve saygılı ev sahibi rolünü oynuyordu. Ön verandada durup Rizzoli'ye el salladıktan sonra hemen içeri girip kapıyı kapattı ve oturma odasına doğru yürüdü. Bir süre kapının önünde öylece durup Rizzoli'nin arabasının uzaklaşmasını bekledi. Arabanın sesi kesilmişti sonunda ve evinin bulunduğu bu banliyönün o sakin caddesi her zamanki sessizliğine geri döndü. Yalnızım, diye düşündü Maura. Bir kez daha yalnızım işte.

Sonra oturma odasına girdi ve kitaplıktan eski bir fotoğraf albümü indirdi. Bu fotoğraflara yıllardır bakmıyordu. En son babasının ölümünde, cenazeden birkaç hafta sonra babasının evini temizlediği sırada bakmıştı. Bu albümü babasının komodininin üzerinde bulmuştu. Onun, hayatının son gecesinde, o kocaman evde tek başına, yatağında oturup ailesinin o eski fotoğraflarına baktığını hayal etmişti. Işığı kapatıp uykuya dalmadan önce gördüğü son yüzler ailesinin gülen, mutlu yüzleri olmuştu.

Maura albümü açtı. O yüzle Maura'ya bakıyordu şimdi. Sayfalar sertleşmiş, kıtır kıtır olmuşlardı. Fotoğrafların bazıları neredeyse kırk yıllıktı. İlk fotoğrafta annesi, elinde siyah saçlı bir bebekle fotoğraf makinesine bakmış gülümsüyordu. Victoria dönemi mimarisine özgü süslemeleri ve kavisli cumbasıyla Maura'nın hatırlamadığı bir evin önünde duruyorlardı. Annesi Ginny, fotoğrafın altına o düzgün el yazısıyla bir not düşmüştü: Maura’yı eve getirdiğimiz gün.

Hastanede ya da annesinin hamileliğinde çekilmiş bir tane bile fotoğraf yoktu. Belki de bu fotoğrafın çekildiği gün başka bir şehirde gurur dolu başka bir baba da buna benzer bir fotoğraf çekiyordu. Anna adındaki kızının fotoğrafını.

Maura bir bir sayfaları çevirdi. Emekleyen bir bebekten anaokuluna gidecek yaşta bir çocuğa dönüşmüştü şimdi. Fotoğraflardan birinde yepyeni bisikletinin üzerindeydi ve babası da bisikleti tutuyordu arkasından. Ve ilk piyano resitalinde, siyah saçlarını yeşil bir kurdeleyle bağlamış tuşlara basarkenki resmi.

Maura son sayfayı da çevirdi. Noel fotoğrafı. Maura yedi yaşında. Annesinin ve babasının sevgi dolu kollarının arasında poz veriyor. Zamanın içinde kusursuz bir an, diye düşündü Maura. Ama sonsuza dek devam etmiyor o anlar. Gelip geçiyorlar ve onları bir daha geri getiremiyoruz. Ancak yerlerine yenilerini ekleyebiliyoruz.

Albümün sonuna gelmişti. Başka albümler de vardı tabii. Maura'nın hayatının tarihine ilişkin en az dört ciltlik bir kayıt bulunuyordu. Her anı anne ve babası tarafından kaydedilip saklanmıştı. Ama bu albüm babasının başucunda saklamayı seçtiği albümdü. Ginny ve kendisi henüz yaşlanmamışken, saçları beyazlayıp dökülmemişken, hâlâ enerjik ve canlı birer anne babayken ve kızları daha küçücük bir bebekken çekildikleri fotoğrafların bulunduğu bir albüm. Ginny'nin ölümüyle hayatları yasa boğulmadan önceki zamana dair bir albüm.

Maura anne ve babasının yüzlerine baktı: *Beni seçtiğiniz için ne kadar şanslıyım. Sizi özlüyorum. İkinizi de çok özlüyorum.* Sonra gözyaşları içinde deri kaplı albümü kapattı.

Keşke burada olsaydınız. Keşke gerçekte kim olduğumu anlatabilseydiniz bana şimdi.

Maura daha sonra mutfağa gidip Rizzoli'nin masanın üzerine bıraktığı kartviziti aldı. Kartın ön tarafında Rick Ballard'ın Newton Polis Departmanı'ndaki iş telefonu yazıyordu. Maura kartın arkasını çevirdiğinde el yazısıyla Ballard'ın ev numarasının da iliştirildiğini gördü. Numaranın altında onun için bir not vardı: "İstediğiniz zaman arayabilirsiniz. Gece ya da gündüz fark etmez. R.B."

Maura telefonu alıp numarayı çevirdi. Telefon üç kez çaldıktan sonra biri cevap verdi sonunda: "Ballard." Sadece ismini söylüyor. Katı ve etkili. Bu adam hemen konuya gelmek isteyen cinsinden, diye düşündü. Bu saatte duygusal patlamanın eşiğinde bir kadından gelen bir telefonu hoş karşılamayacaktır. Arka planda bir televizyon reklamı duyuluyordu. Adam evinde oturmuş dinleniyordu ve şu anda kesinlikle rahatsız edilmek istemiyor olmalıydı.

"Alo?" dedi adam sonunda bir parça sabırsızlıkla.

Maura boğazını temizledi. "Sizi evden rahatsız ettiğim için üzgünüm. Dedektif Rizzoli kartınızı verdi de. Ben Maura Isles. Ben..."

Ben ne? Bu gece sabaha kadar beni teselli etmenizi istiyorum mu diyeceğim ?

"Ben de aramanızı bekliyordum Dr. Isles," dedi Ballard.

"Biliyorum sabah aramalıydım ama... "

"Hiç önemli değil. Eminim kafanızda bir sürü soru işareti vardır."

"Gerçekten de bu konuda biraz zorlanıyorum. Bir kardeşim olduğunu bile bilmiyordum. Ve şimdi birdenbire... "

"Her şey değişti değil mi?" Sesi bir an için düşüncesizce sert çıkmıştı ama sonra yine anlayışlı ve uysal bir tona büründü. Maura gözyaşlarını zor zaptediyordu.

"Evet," diye fısıldadı sonunda.

"Görüşsek iyi olacak sanırım. Haftaya istediğiniz zaman buluşabiliriz. Ama bu gece görüşmek isterseniz... "

"Bu gece görüşebilir miyiz?"

"Kızım evde. Şu anda yanından ayrılamam."

Elbette. Bir ailesi var tabii, diye düşündü Maura. Utanarak güldü. "Affedersiniz. Mantıklı düşünemiyorum şu anda... "

"O zaman siz benim evime gelin. Olmaz mı?"

Maura duraksadı. Nabzı kulaklarında atıyordu sanki. "Nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu sonunda.

Ballard Newton'da, Boston'un metropolit hayatından uzakta, şehrin batı kısmında sakin ve rahat bir banliyöde yaşıyordu. Yaşadığı yer Maura'nın evine en fazla dört mil kadar uzaktaydı. Evi sakin bir caddenin üzerindeydi

ve o sokaktaki diğer evler gibi sade ama bakımlıydı. Çok dikkat çekici bir özelliği olmayan kutu gibi bir evdi işte. Maura ön verandada durduğu yerden televizyonun mavi ışığını görebiliyordu. İçeriden bir pop şarkısının monoton ritimleri duyuluyordu. MTV Maura bir polisin MTV izliyor olmasını hayatta beklemezdi.

Sonunda kapıyı çaldı. Kapı açıldı. Yırtık pırtık bir kot pantolon ve göbeği açık bir tişört giymiş sarışın bir kız açmıştı kapıyı. Sıska kalçalarına ve daha yeni yeni çıkmaya başlamış göğüslerine bakılırsa on üç, on dört yaşlarında olmalıydı. Ama o yaşta bir kız için fazla kışkırtıcı bir kıyafetti bu. Kız sıkkın gözlerle hiçbir şey söylemeden Maura'ya bakıyordu. Sanki bu beklenmedik misafiri eşikten geçirmeye niyeti yoktu.

"Merhaba," dedi Maura. "Ben Maura Isles. Dedektif Ballard'ı görmeye gelmiştim."

"Babam sizi bekliyor muydu?"

"Evet."

O sırada bir erkek sesi duyuldu. "Katie. Ben bakarım."

"Annem sanmıştım. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı."

Ballard da kapıda belirmişti şimdi. Kızının arkasında duruyordu. Mutaassıp stilde kesilmiş saçları ve güzelce ütülenmiş Oxford tişörtüyle bu adamın ergenlik çağında popçu bir kızı olduğuna inanmak mümkün değildi gerçekten de. Ballard tokalaşmak için elini uzattı. "Rick Ballard. İçeri gelin Dr. Isles."

Maura içeri girdiği anda kız da arkasını dönüp oturma odasına girdi ve televizyonun karşısına geçip oturdu.

"Katie, misafirimize bir merhaba de hiç değilse."

"Programımı kaçıracağım."

"Bir dakikanı kibar olmaya ayırabilirsin değil mi?"

Katie oflayıp puflayarak kin dolu gözlerle Maura'ya baktı ve başını salladı. "Merhaba," dedi sonunda ve gözlerini yeniden televizyona dikti.

Ballard kibarlık etmesi için kızının üstüne gitmeye değip değmediğini düşünürcesine bir süre ona baktı. "Televizyonun sesini kıs biraz," dedi sonunda. "Dr. Isles'le konuşmamız gerekiyor."

Kız kumandayı alıp bir silah gibi televizyona doğrulttu. Ama ses bir gıdım kısılmıştı ancak.

Ballard, Maura'ya döndü. "Kahve içer misiniz? Ya da çay?"

"Hayır, teşekkürler."

Ballard anlayış dolu gözlerle başını salladı. "Sadece Anna hakkında konuşmak istiyorsunuz."

"Evet."

"Ofisimde dosyasının bir kopyası olacaktı."

Eğer ofisi onu yansıtıyorsa Rick Ballard odanın ortasındaki meşe ağacından yapılma çalışma masası gibi güçlü ve güvenilir biri olmalıydı. Masanın başında oturmak yerine Maura'yı kanepeye davet etmişti ve misafiri oturduktan sonra o da geçip karşısındaki kanepeye oturdu. Aralarında yalnızca bir sehpa vardı ve sehpanın üzerinde de bir dosya. Kapının diğer tarafında televizyon deliler gibi bağırıyordu hâlâ.

"Kızımın kabalığı için sizden özür dilerim," dedi Ballard. "Katie zor bir dönemden geçiyor. Bu aralar onunla nasıl baş edeceğimi bilemez oldum. Cani suçlular tamam ama on dört yaşında kızlarla başa çıkamıyorum." Sonra dertli dertli gülümsedi.

"Umarım benim ziyaretim işleri daha da zorlaştırmamıştır."

"İnanın bununla bir ilgisi yok. Ailemiz zor bir geçiş döneminde. Eşimle geçen yıl ayrıldık ve Katie bunu bir türlü kabullenemiyor. Bu yüzden bir sürü kavga ve gerginlik yaşadık."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Boşanmalar zevkli olmuyor maalesef."

"Benimki de pek zevkli olmamıştı."

"Ama bunu geride bıraktınız sonunda değil mi?"

Maura kısa zaman önce durup dururken karşısına çıkan Victor'u anımsadı. Nasıl olduysa aklını çelmeyi başarmıştı ve kısa bir süreliğine de olsa onunla yeniden bir araya gelmeyi düşünmüştü o ara. "Sanırım insan asla olanları geride bırakamıyor," dedi Maura. "Bir kere evlendiyseniz o insan iyi ya da kötü, bir şekilde hayatınızın bir parçası olmaya devam ediyor. Önemli olan iyi tarafları hatırlayabilmek."

"Bazen bu o kadar kolay olmuyor."

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sadece ergen küstahlığıyla sonuna kadar açılmış televizyondan gelen sinir bozucu gürültü duyuluyordu. Sonunda Ballard oturduğu yerde omuzlarını dikleştirip Maura'ya baktı. Maura'nın kolay kolay gözlerini kaçırabileceği türden bir bakış değildi bu. Ona bütün dikkatinin üzerinde olduğunu söyleyen bir bakıştı.

"Pekâlâ. Buraya Anna hakkında konuşmaya gelmiştiniz."

"Evet. Dedektif Rizzoli onu tanıdığınızı söyledi. Onu korumaya çalışmışsınız."

"Bu konuda başarılı olduğum söylenemez," dedi Ballard usulca. Maura adamın gözlerinde bir parça acı hissetmişti. Ballard bunun üzerine gözlerini indirip masanın üzerindeki dosyaya dikti. Sonunda dosyayı alıp Maura'ya uzattı.

"Pek güzel bir manzara değil. Ama bunu görmeye hakkınız var."

Maura dosyayı açtığı zaman Anna Leoni'nin bir fotoğrafıyla karşılaştı. Beyaz bir duvarın önünde çekilmişti. Üzerinde hastane önlüğü vardı. Bir gözü öyle şişmişti ki neredeyse kapanıyordu. Ve yanağı da mosmordu. Sağlam olan gözüyle kameraya şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Onunla ilk tanıştığımda bu hâldeydi," dedi Ballard. "Bu fotoğraf geçen yıl acilde çekilmişti. Birlikte yaşadığı adam ona vurduğu zaman. Bunun üzerine Anna adamın Marblehead'deki evinden taşınıp burada, Newton'da bir ev kiraladı. Ama adam bir gece kapısına dayanıp onu eve dönmesi için ikna etmeye çalışmış. Anna ona gitmesini söylemiş. Ama Charles Cassell kendisine emirler yağdırabileceğiniz türde bir adam değil. Sonunda bunlar oldu işte."

Maura, Ballard'ın sesindeki öfkeyi sezince başını kaldırıp ona baktı. Ballard'ın dudakları sinirden incecik bir çizgiye dönmüştü. "Herhalde bu olaydan sonra şikâyette bulunmuş."

"Ah, elbette. Her adımda ona yardımcı oldum. Bir kadına el kaldıran bir adamın anladığı tek şey vardır: o da ceza. Yaptığı şeyin sonuçlarıyla yüzleşmesi için elimden geleni yapacaktım. Sürekli aile içi şiddet olaylarıyla uğraşıyorum ve her seferinde öfkeden deliriyorum. Sanki içimde bir düğmeye basılıyor ve o adamı hemen içeri atmak istiyorum. Charles Cassell'i de içeri tıktırmak istemiştim."

"Peki, ne oldu?"

Ballard tiksintiyle başını salladı. "Lanet olası. İçeride sadece bir gece geçirdi. O kadar zengin olduktan sonra bütün kapılar önünde açılıyor insanın. Yine de bunun son olacağını sanmıştım onun peşini bırakacağını sanmıştım. Ama bu adam kaybetmeye alışkın bir adam değil. Onu aramaya, kapısına dayanmaya devam etti. Anna iki kez ev değiştirdi ama her seferinde onu bulmayı başardı. Sonunda bir uzaklaştırma emri çıkarttı ama bu kez de arabasıyla evinin önünden geçmeye başladı. Sonra altı ay kadar önce işler ölümcül derecede tehlikeli hâle geldi."

"Nasıl?"

Ballard önündeki dosyaya işaret etti. "Hepsi orada. Bir gün kapısının önünde o yazıyı buldu."

Maura sayfayı çevirince başka bir fotokopiyle karşılaştı. Bomboş bir kağıdın üzerine, tam ortaya iki sözcük karalanmıştı.

Sen öldün.

Maura iliklerine kadar ürpermişti. Bir sabah kalkıp gazetesini almak için verandaya çıktığında katlanıp kapısının önüne bırakılmış bu kâğıdı bulmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etti. O kâğıdı açtığını ve üzerinde yazan o iki sözcüğü okuduğunu düşündü.

"Bu sadece ilkiydi," dedi Ballard. "Ondan sonra iki tane daha geldi."

Maura diğer sayfayı çevirdi. Yine o aynı iki sözcük yazıyordu.

Sen öldün.

Ve üçüncü ve dördüncü sayfalara baktı.

Sen öldün.

Sen öldün.

Maura'nın boğazı kurudu. Ballard'a döndü sonunda.

"Onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok muydu?"

"Elimizden geleni yaptık ama bunları onun yazdığını hiçbir zaman kanıtlayamadık. Tıpkı arabasını çizip pencerelerini kıran kişinin o olduğunu kanıtlayamadığımız gibi. Sonra bir gün Anna, posta kutusunu açtığında içinde boynu kırılıp öldürülmüş bir kanarya buldu. İşte o zaman Boston'dan ayrılmaya karar verdi. Ortadan kaybolmak istiyordu."

"Ve siz de ona yardım ettiniz."

"Ona yardım etmekten hiçbir zaman vazgeçmedim. Cassell evine gelip onu taciz ettiğinde beni arardı. Şehirden ayrılmaya karar verdiğinde de ona ben yardım ettim. Ama birdenbire insanın ortadan kayboluvermesi o kadar kolay bir iş değil. Özellikle de Cassell gibi kaynakları olan bir adam peşindeyse. Anna ismini değiştirmekle kalmayıp aynı zamanda sahte bir adres belirlemişti. Bir apartman kiraladı ama asla oraya yerleşmedi sadece onu takip edenlerin kafasını karıştırmak içindi bu. Daha sonra bambaşka bir yere yerleşip her şeyi nakit olarak ödeyecekti. Her şeyi ve herkesi arkasında

bırakacaktı. Bunun işe yaraması gerekiyordu."

"Ama Cassell onu bulmayı başardı."

"Sanırım bu yüzden Boston'a döndü. Orada güvende olmadığını biliyordu. Biliyor musunuz beni aramıştı. Olaydan önceki gece."

Maura başını salladı. "Rizzoli söylemişti."

"O gece tele sekreterime mesaj bırakmış. Tremont Oteli'nde kaldığını söylemiş. O sırada Denver'daydım; kız kardeşimi ziyaret ediyordum. O yüzden mesajı duymamışım. Ancak eve döndüğümde fark ettim. O zaman Anna çoktan ölmüştü."

Ballard, Maura'nın gözlerinin içine baktı. "Cassell elbette bunu inkâr edecektir. Ama eğer Anna'yı Fox Harbor'a kadar takip ettiyse, şehirde mutlaka birileri onu görmüş olmalı. Sonraki adımım bu olacak işte Cassell'in oraya gittiğini kanıtlamaya çalışacağım. Onu hatırlayan birileri olup olmadığını öğreneceğim."

"Ama Anna, Maine'de öldürülmedi ki. Benim evimin önünde öldürüldü."

Ballard başını iki yana salladı. "Bu sonuca nasıl ulaştığınızı bilemiyorum Dr. Isles. Ama inanın Anna'nın ölümünün sizinle bir ilgisi yok."

O sırada kapının zili duyuldu. Ballard kapıyı açmak için ayaklanmamıştı. Koltuğunda oturmuş gözünü kırpmadan Maura'ya bakıyordu hâlâ. Bakışları öyle yoğundu ki Maura gözlerini ondan alamıyordu. Sadece, öyle bakıyordu. *Ona inanmak istiyorum*, diye geçirdi içinden. *Çünkü Anna'nın ölümünün benim suçum olduğunu düşünmeye katlanamam.*

"Cassell'in tutuklanmasını istiyorum," dedi Ballard. "Rizzoli'nin bunu başarabilmesi için elimden geleni yapacağım. Olup bitenleri gözlerimle gördüm. Bu işin nasıl sonuçlanacağını başından beri biliyordum. Ama buna engel olamadım. Bu kadarını Anna'ya borçluyum. Sonuna kadar peşini bırakmayacağım."

O sırada içeriden öfke dolu bir ses duyuldu. Diğer odada televizyonun sesi

kesilmişti ama Katie ve bir kadın yüksek sesle tartışıyorlardı. Ballard kapıya doğru döndüğü sırada sesler de bağrışmalara dönüşmüştü.

"Lanet olsun. Aklından neler geçiyordu?" diye bağırdı kadın.

Ballard ayağa kalktı. "Affedersin. Gidip neler olduğuna bir bakayım." Daha sonra odadan çıktı.

"Carmen, neler oluyor?" dediğini duydu Maura.

"Bu soruyu kızına sormalısın," diye cevap verdi kadın.

"Büyütme anne. Lanet olsun. Büyütme."

"Babana bugün ne olduğunu anlat. Dolabında ne bulduklarını anlat da duysun."

"Önemli bir şey değil"

"Söyle ona Kati e."

"Kesinlikle abartıyorsun."

"Ne oldu Carmen?" diye sordu Ballard.

"Bu öğleden sonra okul müdürü beni aradı. Bugün okulda habersiz bir arama yapmışlar. Öğrenci dolaplarını aramışlar ve bil bakalım kızımızın dolabında ne bulmuşlar? Esrarlı sigara. Bu nasıl olur? Annesi de babası da polis ve onun dolabında uyuşturucu bulunuyor. Müdür bu durumu bize devrettiği için şanslıyız. Ya bunu rapor etseydi? Kızımızın gözlerimizin önünde tutuklandığını hayal edebiliyorum."

"Oh, Yüce Tanrım."

"Bununla birlikte mücadele etmeliyiz Rick. Bu konuda ne yapacağımıza beraber karar vermek zorundayız."

Maura kanepeden kalkıp kapıya doğru yöneldi. Kibarca müsaade isteyip evden ayrılmalıydı ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ailenin

mahremiyetine iştirak etmek istemiyordu ama orada durmuş bütün olanları duyuyordu işte. Sadece hoşça kal deyip gitmeliyim, diye düşündü. Bu canı sıkkın anne babayı yalnız bırakmalıyım.

Böylece hole çıktı ve oturma odasının önünde durakladı. Katie'nin annesi başını kaldırıp evdeki misafiri görünce afallamıştı. Eğer Katie de bir gün annesine benzeyecekse bu somurtkan ergen büyünce kesinlikle manken gibi bir sarışın olacaktı. Kadın neredeyse Ballard'la aynı boydaydı. Bir atlet gibi ince ve uzundu. Saçlarını öylesine arkasından atkuyruğu yapmıştı ve yüzünde bir gıdım makyaj yoktu. Ama o etkileyici yanaklarla zaten çok fazla makyaja ihtiyacı olmuyordu herhalde.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Maura.

Ballard ona doğru döndü ve bıkkınca gülümsedi. "En iyi hâlimize denk geldiğinizi söyleyemem. Bu Katie'nin annesi Carmen. Bu da Dr. Maura Isles."

"Ben de gitmek üzereydim," dedi Maura.

"Ama henüz konuşamadık."

"Başka bir zaman ararım. Gördüğüm kadarıyla kafanız başka şeylerle meşgul şimdi," dedi Maura ve Carmen'e bakıp başını salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum. İyi geceler."

"Sizi geçireyim," dedi Ballard.

Evden dışarı çıktıkları anda Ballard derin bir iç geçirmişti. Sanki ailesinin üzerine bindirdiği sorumluluklardan uzaklaştığı için rahatlamış gibi.

"Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim," dedi Maura.

"Bunları duymak zorunda kaldığın için asıl ben özür dilerim."

"Birbirimizden özür dilemeden duramadığımızın farkında mısınız?"

"Özür dileyecek hiçbir şey yok Maura," dedi Ballard.

Maura'nın arabasının yanına ulaşmışlardı. Bir süre ikisi de hiçbir şey söylemedi.

"Sana kardeşin hakkında pek bir şey anlatamadım," dedi Ballard.

"Bir dahaki sefere artık."

Ballard başını salladı. "Bir dahaki sefere."

Maura arabasına binip kapıyı kapadı. Ballard cama doğru eğilince Maura da pencereyi açtı.

"Sana şu kadarını söyleyeyim," dedi Ballard.

"Evet?"

"Anna'ya o kadar benziyorsun ki sana baktıkça nefesim kesiliyor."

Maura oturma odasında oturmuş Anna Leoni'nin küçükken ailesiyle çektirdiği resmi incelerken o sözleri bir türlü kafasından atamıyordu. Bunca yıldır hayatımdaki eksikliklerden biriydin ve ben bunun farkında bile değildim, diye düşündü. Yine de içten içe bir şekilde kardeşimin yokluğunu hissetmiş olmalıyım.

Anna 'ya o kadar benziyorsun ki sana baktıkça nefesim kesiliyor.

Evet, diye düşündü Maura Anna'nın fotoğrafına dokunarak. Benim de nefesimi kesiyor bu. Anna ve Maura aynı DNA'yı taşıyorlardı. Başka ne gibi ortak yanları vardı acaba? Anna bilim alanında bir kariyer seçmişti. Akıl ve mantıkla yürüyen bir iş. O da matematikte başarılıydı herhalde. Maura gibi o da piyano çalıyor muydu acaba? Kitaplardan ve Avustralya şaraplarından ve Tarih Kanalı'ndan da hoşlanıyor muydu?

Hakkında bilmek istediğim öyle çok şey var ki.

Geç olmuştu. Maura ışığı kapatıp yatak odasına gitti ve eşyalarını toplamaya başladı.

SEKİZ

ZİFİRİ KARANLIK. BAŞ AĞRISI. Ahşap ve nemli toprak kokusu... Bir koku daha ama anlamsız. Çikolata. Çikolata kokusu alıyordu.

Mattie Purvis gözlerini fal taşı gibi açmıştı ama bunun hiçbir faydası yoktu çünkü hiçbir şey göremiyordu. Bir parça ışık yoktu. En ufak bir gölge bile yoktu. *Oh, Tanrım, yoksa kör mü oldum?*

Nerdeyim ben?

Kendi yatağında değildi. Sert bir şeyin üzerinde yatıyordu. Sırtı ağrıyordu. *Yerde miyim? Hayır, bu altımdaki cilalı tahta değil. Üstü toz toprak içinde sert kalaslar bunlar.*

Beyni zonklamayı bir kesseydi kendine gelecekti.

Gözlerini kapatıp mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Acı çekmesine rağmen bu tuhaf ve karanlık yere nasıl geldiğini hatırlamaya çalışıyordu. Dwayne, diye geçirdi içinden. Kavga etmiştik. Sonra eve geldim. Zihnindeki boşlukları tamamlamaya çalışıyordu. Ağladığını hatırlıyordu. Gözyaşları zarfların üzerine damlamıştı. Sonra ayağa fırladığını ve sandalyenin yere düştüğünü anımsadı.

Bir ses duydum. Garaja gittim. Bir ses duydum ve garaja gittim ve...

Hiç. O andan sonrasına dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Gözlerini açtı. Etraf hâlâ karanlıktı. *Oh, bu kötü Mattie, bu çok, çok kötü, diye geçirdi içinden. Başın ağrıyor, hafızanı kaybettin ve körsün.*

"Dwayne?" diye seslendi. Ama kendi kalp atışlarından başka bir şey duymuyordu.

Ayağa kalkmalıydı. Yardım çağırmalıydı. En azından telefonu bulmalıydı.

Mattie sağ tarafına döndüğü anda yüzünü duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle yeniden yere yuvarlandı. Şaşkınlık içinde burnu zonklayarak orada öylece uzandı. Burada duvarın ne işi var? Elini uzatıp duvara dokunduğunda buranın da kalaslarla dolu olduğunu fark etti. Tamam, o zaman diğer tarafa doğru dönerim. Sol tarafa döndü.

Ve başka bir duvara çarptı.

Kalp atışları daha da hızlanmıştı. Tekrar sırt üstü uzanıp düşünmeye başladı: iki tarafta da duvarlar var. Bu olamaz. Bu gerçek değil. Yere yaslanıp doğruldu ve başını yine duvara vurdu.

Bir kez daha sırt üstü yere yuvarlanmıştı.

Hayır, hayır, hayır!

Paniğe kapılmıştı. Bütün gücüyle her tarafa vuruyordu. Tahtayı tırmaladı. Kıymıklar parmaklarına batıyordu. Çığlıklar duyuyordu ama bunun kendi çığlıkları olduğunun farkında değildi. Her yanı duvarlarla çevriliydi. Çırpındı; tekmeler attı; elleri parçalanıp morarana kadar, sonunda yorgun düşüp kıpırdayamayacak hâle gelene kadar deliler gibi duvarları yumrukladı. Çığlıkları yavaş yavaş hıçkırıklara dönmüştü. Ve sonunda da dumur içinde bir sessizliğe gömüldü.

Bir kutu. Bir kutunun içinde kısılıp kaldım.

Derin bir nefes aldı. Kendi terinin kokusunu almıştı. Korkunun kokusunu. Bebeğin karnında kıpırdandığını hissetti. Küçücük bir yere hapsolmuş bir mahkûm daha. Bir zamanlar büyükannesinin ona hediye ettiği Rus bebekleri geldi aklına. Bebek içinde bebek içinde bebek.

Burada öleceğiz. İkimiz de burada öleceğiz. Bebeğim ve ben.

Gözlerini kapadı ve onu ele geçirmeye çalışan ikinci panik dalgasını engellemeye çalıştı. Buna bir son ver. Buna hemen bir son ver. Düşün Mattie.

Elleri titreyerek sağ tarafına uzandı ve duvara dokundu. Sonra sol tarafına doğru uzandı. Eli bir başka duvara değdi. Genişliği ne kadardı? Belki bir

metre, belki biraz daha fazla. Peki ya uzunluğu? Başının üzerine doğru uzandı ve otuz santim kadar bir boşluk olduğunu hissetti. O kadar da kötü sayılmazdı. O tarafta bir parça mesafe vardı. O sırada eli yumuşak bir şeye değmişti. Tam başının arkasında. Onu yanına doğru çekti ve bunun bir battaniye olduğunu fark etti. Battaniyeyi açtığı zaman içinden sert bir şey yuvarlanıp yere düştü. Soğuk, metal bir silindir. Kalbi yine güm güm atmaya başlamıştı ama bu kez panikle değil, umutla.

Bir fener.

Mattie düğmeyi bulup feneri yaktı. Işık huzmesinin karanlığı delmesiyle rahat bir nefes almıştı. *Görebiliyorum, görebiliyorum! Işık,* hücresinin duvarlarını aydınlatıyordu. Mattie feneri tavana doğru tuttu. Ancak başını eğerek oturabilirdi.

Koca karnı nedeniyle ve sersemlediği için kendini güçlükle oturur pozisyona getirmişti. Ve ancak oturduğu zaman ayak ucunda duran şeyi gördü: plastik bir kova ve bir lazımlık. İki büyük sürahi su. Bir alışveriş torbası. Mattie alışveriş torbasına uzanıp içine baktı. Demek bu yüzden çikolata kokusu aldım, diye düşündü. Torbanın içinde Hershey çikolataları, kurutulmuş et paketleri ve tuzlu krakerler vardı. Ve piller.üç paket pil.

Mattie sırtını duvara yasladı. Birdenbire kendi kahkahasını duydu. Delice, ürkütücü bir kahkahaydı bu ve kendi gülüşüne asla benzemiyordu. Manyak bir kadının kahkahası. Pekâlâ bu şahane. Hayatta kalabilmek için ihtiyacım olan her şey var. Bir tek şey dışında ...

Hava.

Kahkahası dinmişti. Kendi nefesini dinledi. Oksijen içeri karbondioksit dışarı. Arındırıcı nefesler. Ama oksijen sonunda tükenecekti. Bir kutunun içine ne kadar hava sığabilirdi ki? İçerideki hava şimdiden bayatlamıştı sanki değil mi? Ayrıca ilk başta paniklediği zaman ortalığı toz duman etmişti. O sırada bütün oksijeni harcamıştı kesin.

Mattie tam o sırada saçlarında serin bir rüzgâr hissetti. Feneri başının üzerine doğru tuttu. Daire şeklinde bir mazgal vardı orada. Çapı en fazla altı, yedi santimdi herhalde ama yukarıdan temiz hava gelmesini sağlayacak

genişlikte sayılırdı. Mattie dehşet içinde mazgala baktı. Bir kutunun içinde kısılıp kaldım, diye düşündü. Yemeğim var, suyum var ve oksijenim var.

Onu oraya her kim koyduysa hayatta kalmasını istediği kesindi.

DOKUZ

RİCK BALLARD, Dr. Charles Cassell'in zengin olduğunu söylemişti ama Jane bu kadarını da beklemiyordu. Marblehead'deki malikânesi yüksek tuğla duvarlarla çevrilmişti. Frost ve Jane'in dövme demirden yapılmış kapının parmaklıklarından gördükleri kadarıyla 1820'lerin Federal mimarisine özgü bu beyaz, devasa malikânenin etrafı en azından bir hektarlık bir araziyle çevriliydi. Bahçe zümrüt yeşili çimenlerle kaplıydı. Hemen arkasında Massachusetts Körfezi'nin suları pırıl pırıl parlıyordu.

"Vay canına," dedi Frost. "Sadece Eczacılıkla mı yapmış bunları?"

"Bir zayıflama hapının pazarlamasıyla başlamış," dedi Rizzoli. "Yirmi yıl içinde bu noktaya gelmiş işte. Ballard'ın söylediğine göre ters düşmek istemeyeceğin türde bir adammış." Rizzoli, Frost'a baktı. "Ve eğer bir kadınsan onu terk etmeye kalkmayacaksın demek ki."

Jane penceresini açıp megafon düğmesine bastı. Megafonun diğer tarafından cızırtıyla bir erkek sesi duyuldu: "İsminiz lütfen?"

"Dedektif Rizzoli ve Dedektif Frost, Boston Polis Departmanı. Dr. Cassell'i görmeye geldik."

Kapı ardına kadar açıldı ve kavisli araba yolunun sonunda gösterişli bir sundurmaya ulaştılar. Rizzoli itfaiye kırmızısı bir Ferrari'nin arkasına park etti. Bu araba eski Subaru'sunun arabalar dünyasında görüp görebileceği yegâne ünlü olacaktı herhalde. Daha kapıyı çalmalarına kalmadan ön kapı ardına kadar açılmıştı. Karşılarında, onlara dostça mı düşmanca mı baktığı belli olmayan iri yarı bir adam vardı. Üzerinde rahat, resmi olmayan giysiler vardı. Polo bir gömlek ve taba rengi bir kumaş pantolon giymişti. Ama bakışlarının hiç de gayri resmi olduğu söylenemezdi.

"Ben Paul, Dr. Cassell'in asistanıyım," dedi adam.

"Dedektif Rizzoli." Jane elini uzatmıştı ama adam oralı olmadı. Sanki tokalaşmaya bile tenezzül etmiyordu.

Paul’un peşinden evin içinde ilerlemeye başladılar. İçerisi hiç de Rizzoli'nin tahmin ettiği gibi çıkmamıştı. Evin dış kısmı geleneksel Federal mimarisini yansıtıyordu ama Jane iç kısmı son derece modern, hatta soğuk bulmuştu. Soyut sanatın sergilendiği bembeyaz duvarlarla kaplı kocaman bir galeri gibi. Fuayede birbirine dolanmış dairelerden oluşan bronz bir heykel vardı. Heykelin bir parça cinsellik taşıdığı söylenebilirdi.

"Dr. Cassell'in yolculukta olduğunu ve eve daha dün gece döndüğünü biliyorsunuz," dedi Paul. "Saat farkı yüzünden yorgun ve kendini iyi hissetmiyor. Bu yüzden olabildiğince kısa kesin lütfen."

"İş gezisinde miydi?" diye sordu Frost.

"Evet. Merak ediyorsanız söyleyeyim. Bu seyahat bir ay öncesinden planlanmıştı."

Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, diye düşündü Rizzoli. Cassell'in adımlarını çok önceden planlayabilen bir adam olduğu dışında tabii.

Paul onları siyah ve beyaz renklerde dekore edilmiş bir oturma odasından geçirmişti. Odada gözü şaşırtmak adına sadece bir tek kırmızı vazo vardı. Bunun dışında her şey siyah-beyazdı. Duvarlardan birinde düz ekran, kocaman bir televizyon asılıydı ve içinde türlü türlü elektronik aletin bulunduğu buzlu camdan bir dolap vardı. Bir bekârın hayallerinin odası, diye düşündü Rizzoli. En ufak bir feminenlik taşımıyor. Sadece erkeksi şeyler işte. Rizzoli bir yerlerden bir müzik sesi geldiğini duydu. İlk başta bunun bir CD'den çaldığını zannetmişti. Caz piyano akortları yas dolu notalara eşlik ediyordu. Ne bir melodi ne de bir ezgi vardı. Sadece kelimelerin ifade edemediği bir yası taşıyan notalar. Paul’un peşinden sürgülü kapıları geçip ilerledikçe müzik sesi de artmıştı. Paul sonunda kapılardan birini daha açtı ve içeriye seslendi:

"Dr. Cassell, polisler geldi."

"Teşekkürler."

"Benim de kalmamı ister misiniz?"

"Hayır Paul. Bizi yalnız bırakabilirsin."

Rizzoli ve Frost odaya girdiler ve Paul arkalarından kapıyı kapattı. Birdenbire kendilerini öyle loş ve kasvetli bir yerde bulmuşlardı ki kocaman piyanonun başında oturan adamı bir an için göremediler. Demek çalan CD filan değildi. Canlı müzikti. Pencerelerin kaim perdeleri çekilmişti ve içeri yalnızca incecik, gümüşi bir ışık huzmesi vuruyordu. Cassell lambalardan birine uzanıp ışığı yaktı. Aslında etrafı Japon pirinç kağıdıyla kaplanmış loş, küre şeklinde bir masa lambasıydı ama yine de bu bile adamın gözlerini kamaştırmaya yetmişti. Piyanonun üzerinde, adamın yanında bir bardak içki duruyordu. Viskiye benziyordu. Cassell tıraş olmamıştı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Soğuk ve çakal bir işadamından çok artık nasıl göründüğüne bile önem vermeyen bedbaht olmuş bir adama benziyordu. Yine de tüm perişanlığına rağmen son derece etkileyici ve yakışıklı bir yüzü olduğu belliydi. Ve bakışları öyle derindi ki Rizzoli adamın gözlerinin beynini delip geçtiğini hissediyordu. Kendi kendini inşa eden bir kalantor olduğu düşünülürse Rizzoli'nin tahmin ettiğinden daha genç biri çıkmıştı. En fazla kırk yedi, kırk sekiz yaşlarında olmalıydı. Hâlâ yenilmez olduğuna inanacak kadar genç sayılırdı yani.

"Dr. Cassell, ben Dedektif Rizzoli, Boston Polis Departmanı'ndan. Ve bu da Dedektif Frost. Neden burada olduğumuzu biliyorsunuz sanırım değil mi?"

"Çünkü o sizi üzerime saldı. Değil mi?"

"Kim?"

"O, Dedektif Ballard denilen adam. Lanet olası bir pitbull gibi."

"Burada olmamızın sebebi Anna Leoni. Yani maktul."

Cassell viskisine uzanıp bir yudum aldı. Bitkin hâline bakılırsa günün ilk kadehi değildi bu. "Onun söylediği her şeye inanmamanız için size Dedektif Ballard hakkında bir şey söylememe izin verin. O herif gerçekten, aşağılığın, pisliğin önde gidenidir."

Cassell bu sözlerin üzerine içkisinin kalan kısmını bir dikişte bitirdi.

Rizzoli, Anna Leoni'nin tek gözü kapanmış, yanağı mosmor olmuş hâlini düşündü. Kimin aşağılık herifin teki olduğu belli, diye geçirdi içinden.

Cassell boşalan bardağını piyanonun üzerine bıraktı. "Bana neler olduğunu anlatın," dedi. "Neler olduğunu bilmeliyim."

"Önce size birkaç tane sorumuz olacak Dr. Cassell."

"Önce neler olduğunu anlatın."

Bu yüzden bizimle görüşmeyi kabul etti, diye düşündü Rizzoli. *Bilgi istiyor. Ne kadarını bildiğimizi öğrenmek istiyor.*

"Sanırım başından vurulmuş," dedi Cassell. "Ve bir arabanın içinde bulmuşlar onu."

"Bu doğru."

"Bu kadarını The Boston Globe'da okudum zaten. Ne tür bir silah kullanılmış? Kaç kalibrelikmiş?"

"Bunu size söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz."

"Ve bu Brookline'e olmuş ha? Orada ne işi varmış?"

"Bunu da söyleyemem."

"Söyleyemez misiniz?" Cassell başını kaldırıp Jane'in gözlerinin içine bakı. "Yoksa bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyoruz."

"Olay sırasında yanında biri var mıymış?"

"Başka bir maktul yoktu."

"Peki, şüphelileriniz kimler? Yani benim dışımda?"

"Biz size soru sormak için geldik Dr. Cassell."

Cassell sendeleyerek ayağa kalktı ve dolaplardan birine doğru yürüdü. Dolaptan bir şişe viski çıkarıp bardağını doldurdu. Bile bile misafirlerine ikramda bulunmamıştı tabii.

"Neden sormak istediğiniz o sorunun cevabını hemen vermiyorum?" dedi Cassell yeniden piyanonun önündeki sıraya oturarak. "Hayır, onu ben öldürmedim. Aylardır onu görmüyorum."

"Bayan Leoni'yi en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Frost.

"Mart ayındaydı sanırım. Bir akşamüstü onun evinin önünden geçtim. Kaldırımın önündeydi. Postasını alıyordu."

"Bu size uzaklaştırma emri çıkarttıktan sonra oluyor değil mi?"

"Arabadan inmedim, tamam mı? Onunla konuşmadım bile. Beni gördüğü anda tek kelime etmeden hemen eve girdi zaten."

"O zaman ne diye evinin önünde dolaşıyordunuz?" diye sordu Rizzoli. "Gözdağı mı veriyordunuz?"

"Hayır."

"O zaman neden oraya gittiniz?"

"Sadece onu görmek istedim. Hepsi bu. Onu özlemiştim. Hâlâ..." Cassell durup boğazını temizledi. "Onu hâlâ özlüyorum."

Şimdi onu sevdiğini söyleyecek.

"Onu seviyordum," dedi Cassell. "Neden ona zarar vermek isteyeyim ki?"

Daha önce kaç tane erkeğin bunu söylediğini görmüşlerdi.

"Ayrıca bunu nasıl yapabilirdim ki? Nerede olduğunu bile bilmiyordum. En son taşındığında onu bir daha bulamadım."

"Yani bulmayı denediniz."

"Evet, denedim."

"Maine'de yaşadığını biliyor muydunuz?" diye sordu Frost.

Cassell bir an için duraksamıştı. Kaşlarını çatıp onlara baktı. "Maine'de nerede?"

"Fox Harbor diye küçük bir kasabada."

"Hayır, bunu bilmiyordum. Hâlâ Boston'da bir yerde olduğunu sanıyordum."

"Dr. Cassell, geçen hafta Perşembe günü neredeydiniz?" diye sordu Rizzoli.

"Burada, evdeydim."

"Bütün gece mi?"

"Akşamüstü saat beşten sonra evdeydim. Seyahat için eşyalarımı topluyordum."

"Burada olduğunuzu kanıtlayacak birileri var mı?"

"Hayır. O gece Paul izinliydi. Açık açık söylüyorum. Hiçbir şahidim yok. Burada tek başınaydım. Piyanomla baş başa." Tuşlara basıp ahenksiz bir ses çıkardı. "Ertesi sabah Northwest Airlines ile uçtum. İsterseniz kontrol edebilirsiniz."

"Edeceğiz."

"Rezervasyonlar altı hafta önce yapılmıştı. Bu toplantılar önceden planlanmıştı."

"Asistanınız da böyle söyledi."

"Söyledi mi? Eh, doğru çünkü."

"Dr. Cassell, silahınız var mı?" diye sordu Rizzoli.

Cassell taş kesilmişti bir anda. Gözlerini Rizzoli'nin gözlerine dikti. "Gerçekten de bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Lütfen soruya cevap verir misiniz?"

"Hayır. Silahım yok. Ne bir silah, ne bir tüfek ne de bir mantar tabancası. Ve onu ben öldürmedim. Ayrıca yaptığımı söylediği şeylerin yarısını bile yapmadım."

"Polise yalan söylediğini mi söylüyorsunuz?"

"Abarttığını söylüyorum."

"Acilde çekilmiş bir fotoğrafını gördük. Gözünü morarttığınız gece çekilmiş. Bunu da mı abarttığını düşünüyorsunuz?"

Cassell suçlamaları kaldıramıyormuşçasına gözlerini yere indirdi. "Hayır," dedi usulca. "Ona vurduğumu inkâr edemem. Çok pişmanım. Ama bunu inkâr edemem."

"Peki, sürekli evinin önünden geçtiğiniz? Onu bulması için özel bir dedektif tutmuş olmanız? Kapısına dayanıp onunla konuşmak istemeleriniz? Bunlar mıydı yalan?"

"Telefonlarıma cevap vermiyordu. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Belki de peşini bırakmanız gerektiğini anlamalıydınız."

"Ben oturup başına bir şeyler gelmesini bekleyen insanlardan değilim Dedektif. Asla da olmadım. Bu sayede bu eve ve o gördüğünüz manzaraya sahip oldum. Eğer bir şeyi gerçekten istiyorsam onun için canla başla çalışırım. Sonra da ona sıkı sıkı sarılırım. Hayatımdan öylece çekip gitmesine izin veremezdim."

"Anna sizin için tam olarak ne ifade ediyordu? Mallarınızdan biri olarak mı görüyordunuz onu?"

"Hayır." Cassell başını kaldırıp Rizzoli'nin gözlerine baktı. Bakışlarında sadece kocaman bir kaybetmiştik duygusu vardı. "Anna Leoni hayatımın

aşkıydı," dedi sonunda.

Bu cevap Rizzoli'yi şaşırtmıştı. Adamın usulca söylediği bu basit, bir tanecik cümlede bir parça da olsa doğru payı olduğunu seziyordu.

"Anladığım kadarıyla üç yıl beraber kalmışsınız," dedi Rizzoli.

Cassell başını salladı. "Benim araştırma departmanımda mikrobiyolog olarak çalışıyordu. Öyle tanıştık. Bir gün antibiyotik denemeleri konusunda bilgi vermek üzere kurul toplantılarından birine katıldı. Ona bir kez baktım ve işte o dedim. Hayatımın kadını. Çok sevdiğiniz birinin sizi terk edip gitmesini izlemek nasıl bir şey biliyor musunuz?"

"Sizi neden terk etti?"

"Bilmiyorum."

"Mutlaka bir fikriniz vardır."

"Yok. Burada sahip olduğu şeylere bakın! Bu ev. İstediği her şey var. Çirkin olduğumu sanmıyorum. Her kadın bana ilgi duyardı."

"Ta ki ona vurmaya başlayana kadar."

Sessizlik.

"Bu ne sıklıkta oluyordu Dr. Cassell?"

Cassell iç geçirdi. "Stresli bir işim var... "

"Mazeretiniz bu mu? Ofiste zor bir gün geçirince eve gelip kız arkadaşınızı mı tokatlıyorsunuz?"

Cassell cevap vermemişti. Bunun yerine uzanıp içkisinden büyük bir yudum aldı. Ve bu da duruma tuz biber ekiyordu tabii, diye düşündü Jane. Gergin bir şirket yöneticisi artı aşırı içki; al sana gözü morarmış kız arkadaş.

Cassell bardağı yerine bıraktı. "Sadece eve geri dönmesini istedim."

"Ve ikna yöntemi olarak da kapısının önüne ölüm tehditleri bırakmayı seçtiniz?"

"Onu ben yapmadım."

"Polise defalarca şikâyette bulunmuş."

"Bu asla olmadı."

"Dedektif Ballard olduğunu söylüyor ama."

Cassell yüzünü buruşturdu. "O moron Anna'nın söylediği her şeye inanıyordu. Kral Arthur'un Sör Galahad'ını oynamayı seviyor. Kendini önemli hissediyor böylece. Bir keresinde buraya gelip bir daha ona dokunursam beni eşek sudan gelene kadar döveceğini söylediğini biliyor muydunuz? Bence adam acınacak hâlde."

"Anna camlarını kırdığınızı söylemiş."

"Ben yapmadım."

"Bunu kendi kendine yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Sadece ben yapmadım diyorum."

"Onun arabasını çizdiniz mi?"

"Ne?"

"Arabasının kapısını çizdiniz mi?"

"Bunu da duymamıştım daha. Bu ne zaman olmuş?"

"Ve posta kutusuna ölü bir kanarya bırakmışsınız. Doğru mu?"

Cassell duyduklarına inanamıyormuş gibi gülmeye başladı. "Böyle sapkınca bir şey yapacak birine benziyor muyum ben? Bunlar olurken şehirde bile değildim? Benim yaptığıma dair kanıtınız var mı?"

Jane bir süre durup düşündü. Elbette inkâr edecek, çünkü haklı; camları kıranın, arabayı çizenin ya da posta kutusuna ölü kanaryayı koyanın o olduğunu kanıtlayamıyoruz. Bu adam aklıyla gelmiş buralara. Aptal değil ya.

"Anna neden bu konuda yalan söylesin?"

"Bilmiyorum," dedi Cassell. "Ama söylemiş işte."

ON

MAURA ÖĞLENDE yola çıkmıştı ama güneşte sıcaktan pırıl pırıl parlayan otobanda, göç eden alabalık sürüleri gibi şehirden kaçmaya çalışan hafta sonu tatilcilerinin arasında bir somon balığı gibi hissediyordu kendini. Tatilciler arka koltuklarında sızlanıp duran çocuklarıyla birlikte kuzeyin serin sahillerinin ve tuzlu deniz havasının umuduyla, içinde sıkışıp kaldıkları arabaları içinde milim milim ilerliyorlardı. Trafikte, arabasında oturmuş ufka doğru dizi dizi uzanan arabalara bakarken Maura da bunları düşünüyordu işte. Daha önce hiç Maine'e gitmemişti. Sadece L.L. Bean tatil katalogunun arka kapağında resimlerini görmüştü. O fotoğraflarda bronz tenli kadınlar ve erkekler, üzerlerinde parkaları ve ayaklarında tırmanış botları ile çimenlerin üzerinde Golden Retriever köpekleriyle poz verirlerdi. L.L. Bean dünyasında Maine, ormanların ve sisli sahillerin olduğu mitolojik bir yerdi. Ancak rüyalarda ve hayallerde var olabilecek güzellikte bir yerdi. Hayal kırıklığına uğrayacağımdan eminim, diye düşündü Maura ardı arkası kesilmeyen arabaların cilası üzerinde pırıldayan günışığına bakarak. Ama bütün cevaplar orada gizli.

Aylar önce Anna Leoni de bu yoldan kuzeye doğru ilerlemiş olmalıydı. Belki de ilkbaharın başlarında hava hâlâ serinken yola çıkmıştı. O zaman trafik bu kadar yoğun değildi herhalde. O da Boston'dan çıkıp Tobin Köprüsü'nü geçmiş ve 95 numaralı karayolundan kuzeye dönüp Massachusetts-New Hampshire sınırına doğru gitmiş olmalıydı.

Senin ayak izlerini takip ediyorum. Kim olduğunu bilmek zorundayım. Çünkü ancak o zaman gerçekte kim olduğumu öğrenebileceğim.

Saat ikide New Hampshire'ı geçip Maine'e girdi. Burada trafik bir anda sihirli değnekle dokunulmuş gibi çözülüvermişti. Sanki o ana kadar çektiği çile bir tür sınavdı ve şimdi o testi geçtiği için kapılar önünde açılıvermişti. Sadece bir dinlenme tesisinde beş dakika durup bir sandviç aldı ve sonra hemen yola devam etti. Saat üçte eyaletler arası bölgeyi geçip 1. Maine Yolu'nda ilerlemeye başlamıştı. Kuzeye doğru ilerledikçe sahile doğru yaklaşıyordu.

Sen de bu yoldan geçtin.

Anna'nın gördüğü manzaralar çok daha farklı olmalıydı. O zamanlar tarlalar yeni yeni yeşeriyordu herhalde. Ağaçlar hâlâ çıplaktı belki. Ama Anna da mutlaka o yengeç durumu yapan barakanın önünden geçmiş olmalıydı. Ve kesin o da o eskicinin bahçesinin önünden geçip ön tarafta paslanmaya yüz tutmuş vaziyette duran onlarca yatak karyolasını görünce şaşkınlıkla gülerek başını iki yana sallamıştı. Belki o da ayaklarını esnetmek için Rockport kasabasında arabasını kenara çekmişti ve o da limanı izlerken bir süre Fok Andre heykelinin etrafında bir süre oyalanmıştı ve denizden esen buz gibi rüzgârla bir an için ürpermişti.

Maura arabasına binip kuzeye doğru devam etti. Bucksport kasabasını geçip güneye, yarım adaya doğru döndüğün de güneş çoktan ağaçların üzerinden usulca batmaya başlamıştı. Denizin üstündeki gri sis tabakasının aç bir hayvan gibi ufku yutarak kıyıya yaklaşmakta olduğunu görebiliyordu. Güneş batarken beni de arabamla birlikte yutmuş olacak, diye düşündü. Fox Harbor'da herhangi bir motele rezervasyon yaptırmamıştı. Boston'dan ayrılırken nasıl olduysa temkinsiz davranıp bir şekilde geceyi geçirmek için deniz kenarında bir motele gidip yerleşebileceğini düşünmüştü. Ama sahilin bu virajlı kıyısında gördüğü motellerin hepsinin önünde "Yer Yok" tabelaları asılıydı.

Güneş iyiden iyiye batmaya yüz tutmuştu.

O sırada yol öyle bir dönemece ulaştı ki hemen direksiyona sarıldığı hâlde neredeyse yoldan çıkıyordu. Kayalık bir burnu dönmüştü. Bir tarafında eğri büğrü ağaçlar diğer tarafında da deniz uzanıyordu.

Sonra birdenbire kasaba göründü, sığ bir körfezciğin kucağına yuvalanmış Fox Harbor'a gelmişti işte. Bu kadar küçük bir kasaba olacağını sanmıyordu. Burası çan kuleleri olan bir kilise ve körfeze bakan bir dizi beyaz binadan oluşan küçük bir iskeleden ibaretti. Limandaki yengeç tekneleri hiçbir şeyden habersiz kendilerince otlanan av hayvanları gibi yaklaşan sis tarafından yutulmayı bekliyorlardı.

Ana Cadde'de ağır ağır ilerlerken boyası gelmiş, yorgun ön verandaları, perdeleri solmuş pencereleri gördü. Garaj yollarındaki paslanmaya yüz

tutmuş traktörlere de bakılırsa burasının zengin bir kasaba olmadığı belliydi. Bayview Motel'in otoparkında gördüğü son model otomobillerin hepsi New York, Massachusetts ve Connecticut plakalıydı. Yengecin ve bir parça cennetin tadına bakabilmek umuduyla büyük şehirlerden kaçan kentli mültecilere aitti yani.

Maura bir motelin resepsiyonunun önüne park etti. *Öncelikle yatacak bir yere ihtiyacım var,* diye düşündü ve görünüşe bakılırsa burası kasabada boş odası olan tek moteldi. Arabadan inip nemli ve tuzlu deniz havasını ciğerlerine çekerek tutulan kaslarını esnetmeye çalıştı. Boston, bir liman kentiydi. Orada denizin kokusunu nadiren alırdı insan. Daha çok benzin ve egzoz kokuları duyulurdu ve cayır cayır yanan asfaltlar denizden esecek en ufak bir serin hava dalgasını bile hemen emiverirdi. Ama burada insan gerçekten de tuzun tadını alabiliyor, bir sis gibi üzerini kaplayıp tenine yapıştığını hissedebiliyordu. Motelin önünde durmuş rüzgârı yüzünde hissederken birdenbire derin bir uykudan uyanıp yeniden hayata dönmüş gibi hissetti.

Motelin dekoru tam da hayal ettiği gibiydi: altmışlara özgü ahşap kaplama duvarlar, eski püskü yeşil bir halı ve gemi dümeni şeklinde bir duvar saati. Resepsiyonda kimseler yoktu.

Maura masaya yaslanıp içeri seslendi. "Merhaba. Kimse yok mu?"

Bunun üzerine kapı açıldı ve içeriden saçları dökülmüş, kel kalmaya yüz tutmuş, şişman bir adam çıktı. Burnunun üzerinde yusufçuk böceğine benzeyen zarif bir gözlük vardı.

"Gece için boş odanız var mı?" diye sordu Maura.

Adam bu soru karşısında derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ağzı bir karış açık boş gözlerle Maura'ya bakıyordu.

"Affedersiniz," dedi Maura adamın duymamış olabileceğini düşünerek. "Boş odanız var mı acaba?"

"Bir... oda mı istiyorsunuz?"

Evet, az önce dedim ya.

Adam önündeki rezervasyon defterine baktı. "Ah, üzgünüm. Bu gece için doluyuz."

"Boston'dan yeni geldim. Bütün gün yoldaydım. Kasabada kalabileceğim, boş odası olan başka bir yer biliyor musunuz?"

Adam yutkundu. "Bu hafta sonu çok kalabalık. Sizden bir saat kadar önce bir çift geldi. Onlar da kalacak bir yer arıyorlardı. Bu yüzden sağa sola telefon ettim ama burada bir yer bulamadım. Sonunda ta Ellsworth'a yollamam gerekti onları."

"Orası neresi?"

"Otuz mil kadar ileride."

Maura gemi dümeni şeklindeki saate baktı. Saat beşe çeyrek vardı. Motel arama işini ertelemesi gerekiyordu.

"Toprak ve Deniz Gayrimenkul ofisini bulmam gerekiyor. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Ana Cadde'de. İki blok aşağıda; solda."

Maura, Toprak ve Deniz Gayrimenkul'e girdiği anda terkedilmiş bir başka resepsiyonla karşılaşmıştı. Bu kasabada kimseler çalışmıyor muydu? Ofis sigara kokusundan geçilmiyordu. Resepsiyonun önünde ağzına kadar izmaritlerle dolu bir kül tablası vardı. Duvarda gayrimenkul listeleri asılıydı ve bazı fotoğraflar iyice sararmıştı artık. Görünüşe bakılırsa emlak piyasası pek revaçta değildi burada. İlanlara bakarken köhne bir ahırın fotoğrafını gördü (BİR AT ÇİFTLİĞİ İÇİN MÜKEMMEL BİR YER!) Ön verandası yıkılmaya yüz tutmuş bir ev vardı (HÜNERLİ BİR TAMİRCİDEN BİRİNCİ EL; MÜKEMMEL FIRSAT!). Ve bir de bir dizi ağaç fotoğrafı vardı, sadece ağaçlar (SAKİN, SESSİZ VE SİZE ÖZEL! EVİNİZ İÇİN MÜKEMMEL BİR ARAZİ!" *Bu kasabada "mükemmel" olmayan bir şey var mı acaba?* diye düşündü Maura.

O sırada arka kapının açıldığını duydu ve o tarafa döndü. Elinde kahve makinesinin kavanozuyla sağa sola sular damlatarak bir adam girmişti içeri. Kavanozu resepsiyon masasına bırakıvermişti öylece. Boyu Maura'dan kısaydı. Kafası kare şeklindeydi sanki ve kısa kesimli saçları bembeyazdı. Giysileri üzerine büyük geliyordu. Gömleğinin kollarını ve pantolonunun paçalarını kıvırmıştı. Sanki bir devin eskilerini giyiyordu. Yürüdükçe belindeki anahtarlar şıngır şıngır sallanıyordu. Maura'yı karşılamak için kırıta kırıta yaklaştı sonunda.

"Affedersiniz, kahve makinesini temizliyordum da. Siz Dr. Isles olmalısınız."

Adam konuşunca Maura da birdenbire kendine gelmişti. Biraz hırıltılı olsa da bu ses kesinlikle bir kadın sesiydi. Kül tabağındaki sigaralara bakılırsa sesinin hırıltılı çıkmasına şaşmamak gerekiyordu tabii. Maura ancak sesini duyduğu anda o bol gömleğinin altındaki göğüsleri fark etmişti.

"Sabah... sizinle mi görüşmüştüm?" diye sordu Maura.

"Britta Clausen." Kadın, Maura'nın elini sertçe sıktı. "Harvey kasabaya geldiğinizi söyledi."

"Harvey?"

"Yolun aşağısındaki Bayview Motel'de çalışıyor. Buraya doğru yola çıktığınızı haber verdi." Kadın bir an için susup Maura'yı bir kez daha baştan aşağı süzdü. "Sanırım sizden kimlik göstermenizi istememe bile gerek yok. Şöyle bir bakınca kimin kardeşi olduğunuz belli oluyor. Eve kadar birlikte gitmek ister misiniz?"

"Ben arabayla arkanızdan takip ederim."

Bayan Clausen belindeki anahtarlığı düzeltip halinden memnun bir biçimde homurdandı. "Pekâlâ. Skyline Drive'a o zaman. Polis, arama işini bitirmişti. O yüzden sizi götürmemde bir sakınca yok sanırım."

Maura, Bayan Clausen'ın kamyonetinin ardından aniden kıvrılıp kıyıdan uzaklaşarak sarp kayalıklara dönüşen yol boyunca ilerlemeye başladı. Tepeye

tırmandıkça ara ara kalın sis perdesinin altında bulanıklaşan körfezi görebiliyordu. Fox Harbor kasabası sisin altında kaybolmuştu. O sırada birdenbire Bayan Clasuen'ın fren lambaları yandı. Maura son anda frenlere asılmıştı. Lexus marka arabası ıslak yaprakların üzerinde kaydı ve tamponu Toprak ve Deniz Gayrimenkul'den SATILIK tabelasına dokunduğu anda durabildi ancak.

Bayan Clausen başını camdan uzatıp ona doğru döndü. "Hey, iyi misiniz?"

"İyiyim. Affedersiniz. Fark etmedim."

"Evet bu viraj şaşırtıyor insanı. Şu sağdaki garaj yoluna gireceğiz."

"Tamam. Tam arkanızdayım."

Bayan Clasuen kahkahayı patlattı. "Çok yaklaşmasanız iyi olur bence."

Toprak garaj yolunun etrafı ağaçlarla çevriliydi. Maura ormanın içinde bir tünelde gidiyor gibi hissetti kendini. Sonunda ağaçlar birdenbire seyreliverdi ve karşısında sedir ağacından yapılma, küçük bir kulübe belirdi. Maura, Bayan Clausen'ın kamyonunun arkasına park edip Lexus'undan indi. Bir an için durup ormanın ortasındaki bu açık arazinin sessizliğini dinleyerek kulübeye baktı. Kulübenin önündeki ahşap merdivenler üstü kapalı bir verandaya açılıyordu. Verandada bir tek dalın bile kıpırdamadığı sakin havada öylece duran bir salıncak vardı. Çardağın altındaki yüksük otları ve sarı zambaklar etrafı bürüyen otların arasında kendilerine yer açmaya çalışıyorlardı. Orman kulübenin dört tarafını çevrelemişti. Maura küçük bir odada hapsolmuş gibi hızlı hızlı solumaya başlamıştı bir anda. Sanki havanın kendisi bile üzerine üzerine geliyordu.

"Burası çok sessiz," dedi Maura.

"Evet, kasaba epey uzakta. Bu tepeyi değerli kılan da bu zaten. Burası emlakçıların göz bebeği olacak yakında. Bir iki seneye kalmaz yol boyunca evlerin uzandığını görürsünüz. Yatırım yapmanın tam zamanı yani."

Çünkü burası mükemmel diyecek şimdi, diye düşündü Maura.

"Yan taraftaki evi toparlatıyorum şimdi," dedi Miss Clausen. "Kardeşiniz taşındıktan sonra buralara bir el atmanın zamanı geldi diye düşündüm. Biri bir yere yerleşmeye görsün; gerisi gelir mutlaka. Çok geçmeden herkes o bölgeye üşüşür." Sonra durup düşünceli gözlerle Maura'ya baktı. "Siz ne doktorusunuz?"

"Patologum."

"Nasıl yani? Bir laboratuarda mı çalışıyorsunuz?"

Bu kadın Maura'nın sinirlerini bozmaya başlamıştı. Ters ters cevap verdi: "Ölüler üzerinde çalışıyorum."

Kadın bundan biraz olsun rahatsızlık duymamıştı. "O zaman çalışma saatleri bellidir. Bir sürü hafta sonu tatili. Bir yazlık almayı düşünebilirsiniz. Yan taraftaki ev kısa sürede hazır olur aslında. Eğer bir yazlık düşünüyorsanız yatırım için en doğru zaman. Bu kadar ucuza bir daha bulamazsınız."

Bir devre mülk satıcısının tuzağına düşmek böyle oluyordu demek ki.

"Gerçekten bununla ilgilenmiyorum Bayan Clausen," dedi Maura.

"Oh." Kadın iç geçirerek arkasını döndü ve verandaya çıktı. "Buyurun o zaman. Geldiğiniz iyi oldu. Kız kardeşinizin eşyalarını ne yapacağımı söylersiniz hiç değilse."

"Bu konuda bir söz hakkım olduğundan emin değilim."

"Onları başka kime verebilirim ki. Bir de depoya para vermek istemiyorum. Eğer evi satacaksam ya da yeniden kiraya vereceksem eşyaları bir an evvel boşaltmam lazım." Kadın anahtarlığını karıştırıp doğru anahtarı buldu sonunda. "Kasabadaki kira işlerinin çoğuna ben bakıyorum ve buraya müşteri bulmak pek kolay olmadı. Kardeşiniz altı aylık kontrat imzalamıştı."

Anna'nın ölümü onu böyle mi etkiliyor yani? diye geçirdi Maura içinden. Artık kira gelmeyecekti ve yeni bir kiracı bulması gerekecekti. Bu kadar mı? Şıngırdayıp duran anahtarları ve paragöz halleriyle bu kadından hiç mi hiç

hoşlanmamıştı. Fox Harbor'un emlak kraliçesi aylık gelir kotasını doldurmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Sonunda Bayan Clausen kapıyı açtı. "İçeri gelin."

Maura içeri girdi. Pencerelerin büyüklüğüne rağmen akşamüstü güneşi ve etraftaki ağaçlar yüzünden içerisi epey loştu. Yerler koyu renk çam parkelerle döşenmişti. Yerde büyük, eski bir halı vardı. Bir de eski püskü bir kanepe. Solmuş duvar kâğıtlarının üzerinde yeşil asma yaprakları vardı. Ağaçların boğucu etkisine bir de duvar kâğıtlarındaki yapraklar eklenmişti yani.

"Eşyalarla birlikte kiraya vermiştim," dedi Bayan Clausen. "Bunu düşününce epey iyi bir fiyata kiraladı burayı."

"Ne kadar?" diye sordu Maura pencerenin önünde duvar gibi uzayan ağaçlara bakarak.

"Ayda altı yüz. Eğer denize yakın olsaydı bunun dört katına kiralardım. Ama evi yaptıran adam özel hayatına düşkün biriydi." Bayan Clasuen uzun zamandır buraya uğramamış gibi etrafa şöyle bir bakındı. "Elimde deniz kıyısında yerler olduğu hâlde kardeşiniz burası için ısrar edince şaşırmıştım aslında."

Maura dönüp kadına baktı. Gün batmak üzereydi. Bayan Clausen de yavaş yavaş gölgelerin arasında karanlıkta kalmıştı.

"Kardeşim özel olarak bu evi mi sordu?"

Bayan Clausen omuz silkti. "Sanırım fiyatı yüzünden."

Sonunda kasvetli oturma odasından çıkıp koridorda yürümeye başladılar. Eğer bir ev sahibini biraz olsun yansıtıyorsa bu duvarlarda Anna Leoni'ye dair bir şeyler olmalıydı. Ama burası daha önce de kiraya verilmişti ve Maura duvardaki tablolardan ve ufak tefek süs eşyalarından hangilerinin Anna'ya ait olduğunu, hangilerinin diğer insanlardan kaldığını bile bilmiyordu. Pastel boyayla yapılmış bir gün batımı resmi, bu kesinlikle Anna’nın olamazdı. Benim kardeşim duvara asla böyle iğrenç bir şey asmış olamaz, diye düşündü Maura. Ve inceden inceye gelen sigara kokusu da Anna’nın yadigarı

olamazdı. Tek yumurta ikizleri tuhaf ve ürkütücü bir biçimde birbirilerine benziyorlardı ne de olsa. Anna da Maura gibi sigaradan nefret ediyor olmalıydı herhalde. O da ilk kez sigara kokusu aldığı anda öksürmeye başlamış olmalı, diye düşündü Maura.

Sonunda bir yatak odasına ulaştılar. Odanın ortasında lime lime olmuş bir yatak vardı.

"Bu odayı kullanmıyordu herhalde," dedi Bayan Clausen. "Dolaplar ve çekmeceler boştu."

Sonra banyoya geçtiler. Maura içeri girip ecza dolabını açtı. Rafta Advil, Sudafed ve Ricola öksürük şurubu duruyordu. Bu markalar öyle tanıdıktı ki Maura şaşırmadan edememişti. O da ecza dolabında her zaman bu ilaçları bulundurdu. *Grip ilaçlarımıza kadar aynıyız,* diye düşündü.

Sonra ecza dolabını kapadı ve koridordaki son odaya girdi.

"Bu yatak odasını kullanıyormuş işte," dedi Bayan Clausen.

Bu oda son derece düzenli ve temizdi. Yatak örtüleri düzgünce örtülmüştü. Şifonyerin üstü çok kalabalık değildi. Tıpkı benim yatak odam gibi, diye düşündü Maura. Dolabın kapağını açtı sonra. Giysileri otuz altı bedendi. Maura da otuz altı beden giyiyordu.

"Geçen hafta eyalet polisi geldi ve evi baştan aşağı aradılar."

"İlginç bir şeyler bulabildiler mi bari?"

"Bana bir şey söylemediler. Evde çok uzun süre kalmamıştı zaten. Birkaç aydır buradaydı."

Maura arkasını dönüp camdan dışarı baktı. Hava tam olarak kararmamıştı ama etraftaki ağaçların kasveti şimdiden çökmüştü.

Bayan Clausen tuvaletin önünde dikilmiş duruyordu. Sanki çıkarken Maura'dan geçiş ücreti alacaktı. "O kadar da kötü bir ev sayılmaz," dedi sonunda.

Hayır, çok kötü, diye geçirdi Maura içinden. Burası berbat, ufacık bir yer.

"Yılın bu zamanında kiraya verilecek yer kalmıyor. Her yer dolu. Oteller. Moteller. Hanlarda bile yer yok."

Maura gözlerini bile kırpmadan ormana bakıyordu. Bu kadının can sıkıcı sohbetini dinlemektense başka her türlü şeye odaklanmaya razıydı.

"Neyse, sadece fikir vereyim dedim. Bu gece kalacak bir yer buldunuz herhalde."

Derdi buymuş demek, diye düşündü Maura ve dönüp kadına baktı. "Aslında kalacak bir yer bulamadım. Bayview Motel doluymuş."

Kadın yüzünde gergin bir gülümsemeyle cevap verdi: "Her yer öyle."

"Ellsworth'de yer olabileceğini söylemişlerdi."

"Öyle mi? Onca yolu gitmeye razıysanız ne âlâ. Ama karanlıkta oraya varmanız sandığınızdan daha uzun sürer. Çok da virajlı bir yol." Bayan Clausen yatağa işaret etti. "İsterseniz size temiz çarşaf getiririm. Motele ödeyeceğiniz parayı verirsiniz işte. Tabii isterseniz."

Maura yatağa baktı ve iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Burada kardeşim uyumuştu.

"Size kalmış. İster kalırsınız ister gidersiniz."

"Bilemiyorum... "

Bayan Clausen homurdanarak Maura'ya baktı. "Bana kalırsa başka şansınız da yok zaten."

Maura verandada durup Bayan Calusen'in kamyonetinin farlarının ağaçların kara perdesi ardında sönüp gitmesini izledi. Bir süre karanlıkta öylece durup cırcırböceklerinin sesini ve yaprakların hışırtısını dinledi. O sırada bir gıcırtı duyup arkasını döndü. Sanki bir hayalet, eliyle dokunup salıncağı sallayıvermişti. Maura ürpererek içeri girdi. Tam kapıyı kilitleyecekti ki donup kaldı. Ensesindeki tüyler bir kez daha diken diken

olmuştu.

Kapının üzerinde tam dört tane kilit vardı.

İki tane zincir, bir sürgü, bir de normal kilit. Bir süre öylece bakakaldı. Pirinç kilitler hâlâ pırıl pırıldı. Vidalar biraz olsun paslanmamıştı. Kilitler yepyeniydi. Sonunda sürgüleri çekip zincirleri de geçirdi. Metal, parmaklarının altında buz gibiydi.

Sonra mutfağa gidip ışıkları açtı. Muşamba döşemeler eski püsküydü. Ortada mikadan yapılmış her yeri dökülen bir yemek masası vardı. Köşede Frigidaire marka bir buzdolabı homurdana homurdana çalışıyordu. Ama Maura'nın dikkatini çeken kapı olmuştu. Arka kapının üzerinde de üç tane kilit vardı ve pirinç mutfak lambasının altında pırıl pırıl parlıyordu. Maura kalbinin hızla attığını hissetti ve hemen bu kapıyı da kilitledi. Ama arkasını döndüğü anda üzerinde kilitler olan bir başka kapı daha görüp donakaldı. Mutfaktaki bu kapı nereye açılıyordu ki?

Maura sürgüyü açıp kapıyı araladı. Aşağı, karanlığa doğru inen, dar, ahşap merdivenlerle karşılaşmıştı. Aşağıdan bir serin hava dalgası geliyordu. Maura nemli toprak kokusunu alabiliyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu yine.

Bodrum, insan neden bodrum kapısını kilitler ki?

Maura kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. İşte o zaman bu sürgünün farklı olduğunu fark etmişti. Bu seferki pas içindeydi ve eskiydi.

Şimdi nedense pencerelerin de sürgülü olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı duymuştu bir anda. Anna demek o kadar korkuyordu ki evini âdeta bir kaleye dönüştürmüştü. Maura evin içinde, odaların her birinde hâlâ korkunun kol gezdiğini hissedebiliyordu. İlk önce mutfak pencerelerini kontrol etti. Sonra oturma odasına geçti.

Bütün evin pencerelerinin kapalı ve kilitli olduğundan emin olduktan sonra yatak odasına geçip eşyalara bakınmaya başladı. Gardırobun önünde durup giysilere baktı. Askıları bir bir inceleyerek her bir parça eşyayı gözden geçirdi. Giysilerin hepsi de otuz altı bedendi. Sonra elbiselerden birini çekip

aldı, siyah, örgü bir elbiseydi bu. Kendisinin de sevdiği gibi sade çizgileri olan bir elbise. Anna'nın bir mağazada durup askıdaki giysileri incelediğini ve bu elbiseyi eline aldığını hayal etti. Fiyat etiketine bakıp elbiseyi üzerine tutmuş olmalıydı ve aynada kendisine bakıp, *işte bunu istiyorum,* demişti herhalde.

Maura bluzunun düğmelerini açıp pantolonunu çıkardı ve siyah elbiseyi giydi. Fermuarı çektiği sırada elbisenin üzerine cuk oturduğunu fark etti. Sonra dönüp aynaya baktı. Anna'nın aynada gördüğü buydu işte, diye düşündü. Aynı yüz, aynı beden. O da yaklaşan orta yaşın habercisi olarak genişleyen kalçalarından dem vuruyor muydu acaba? O da yan dönüp göbeğinin çıkıp çıkmadığına bakıyor muydu? Her kadın mutlaka yeni bir giysi alırken aynanın önünde aynı dansı ediyordu herhalde. O tarafa dön, bu tarafa dön. Arkadan şişman duruyor muyum?

Maura durup sağ tarafına döndü ve aynada kendisine baktı. Orada, kumaşın üzerinde bir saç teli duruyordu. Saçı eline alıp ışığa tuttu. Kendi saçları gibi simsiyahtı o da ama daha uzundu. Ölü bir kadının saçı.

O sırada telefonun çalmasıyla yerinden sıçradı. Komodinin yanına gidip durdu. Kalbi güm güm çarpıyordu. Telefon bir kez daha çaldı. İkinci kez, üçüncü kez ... Her çalışında bu sessiz evde dayanılmaz bir sesle çınlıyordu. Dördüncü kez çalmasına kalmadan telefonu açtı sonunda.

"Alo? Alo?"

Karşı taraftan bir tık sesi duyuldu ve sonra çevir sesi gelmeye başladı.

Yanlış numara olmalı, diye düşündü. *Hepsi bu.*

Dışarıda rüzgâr esmeye başlamıştı. Bütün pencereler kapalı olduğu hâlde rüzgârda sallanan ağaçların sesi duyuluyordu. Ama evin içi o kadar sessizdi ki kendi kalp atışlarını bile duyabiliyordu. *Gecelerini böyle mi geçiriyordun yani?* diye düşündü. *Bu evde, kapkaranlık bir ormanın orta yerinde.*

Maura o gece yatağa girmeden önce yatak odasının kapısını kapatıp önüne de bir sandalye yaslamıştı. Bunu yaptığı için kendini aptal gibi hissetmişti aslında. Korkulacak bir şey yoktu. Yine de burada kendini Boston'da

olduğundan daha güvensiz hissediyordu. Aslında orada insanların tehdidi altındaydı ve insanlar ormandan çıkıp gelebilecek bir hayvandan kat be kat daha tehlikeliydi.

Anna da burada korkuyordu.

Maura kilitli kapıların ardındaki bu evin içinde korkunun hâlâ kol gezdiğini hissedebiliyordu.

Maura bir çığlık sesiyle uyanmıştı. Kalbi güm güm atıyordu. Nefes almaya çalışarak bir süre öylece uzandı. Bu sadece bir baykuştu. Paniğe gerek yoktu. Tanrı aşkına! Ormanın ortasında elbette hayvan sesleri duyacaktı. Çarşafları terden sırılsıklam olmuştu. Yatmadan önce pencereyi kapadığı için oda havasızdı ve hamam gibi olmuştu. Nefes alamıyorum, diye geçirdi içinden.

Ayağa kalkıp pencereyi açtı. Ay ışığında yaprakları gümüşi renklere bürünen ağaçları izlediği sırada derin derin nefes aldı. Dışarıda dal kıpırdamıyordu. Orman yine sessizliğine kavuşmuştu.

Maura yatağına döndü ve bu kez şafak sökene kadar deliksiz uyudu.

Gün ışığı her şeyi değiştirmişti. Maura kuşların öttüğünü duydu. Pencereden dışarı bakarken iki tane geyiğin beyaza çalan kuyruklarını sallayarak bahçeden geçip ormana daldıklarını gördü. Güneş ışığı odanın içine dolunca önceki gece kapının önüne yasladığı sandalye gözüne iyice saçma göründü. *Bundan kimseye bahsetmeyeceğim,* diye geçirdi içinden sandalyeyi kenara çektiği sırada.

Mutfakta buzluğun içinde bir paket Fransız kahvesi bulmuştu. Anna'nın kahvesiydi bu. Filtrenin üzerinden kaynar suyu döktüğü anda kahvenin kokusu buram buram burnuna ulaştı. Dört bir yanı Anna'nın eşyalarıyla çevriliydi. Mikrodalgada hazırlanan patlamış mısırlar ve bir paket de spagetti. Şeftalili yoğurtların ve sütün son kullanma tarihleri geçmişti. Buradaki her parça eşya kız kardeşinin hayatında bir anı temsil ediyordu. Bir markette rafların önünde durup seçmişti bunları: Bu lazım ve bu da. Ve sonra eve döndüğünde torbaları boşaltıp eşyalarını yerine yerleştirmişti. Maura dolapları açarken kendi ellerinde kardeşinin ellerini görüyordu. Çiçekli raf örtüsünün üzerine ton balığı konservelerini yerleştiren oydu.

Maura kahve fincanını alıp ön verandaya çıktı ve güneş ışığının alacalı bulacalı gölgelere bürüdüğü küçük bahçeyi izledi. Her yer yemyeşil, dedi içinden hayretler içinde. Çimenler, ağaçlar, ışığın kendisi bile. Yüksek dalların üzerinde kuşlar cıvıldıyordu. Şimdi neden burada yaşamak istediğini anlıyorum. Sabahları kalkıp da ormanın kokusuna uyanmanın ne demek olduğunu anlıyorum.

Birdenbire kuşlar yepyeni bir sesle irkilerek havalanmışlardı: bu bir iş makinesinin uğultusuydu. Maura buldozeri göremiyordu ama ağaçların ardından sesini duyabiliyordu. Rahatsız edici derecede yakındı aslında. O sırada Bayan Clausen'ın dediklerini hatırladı. Yan taraftaki evi yıktırdığını söylemişti. Huzurlu bir pazar sabahı daha fazla süremezdi zaten.

Maura merdivenlerden inip ağaçların arasından buldozeri görebilmek için evin öbür tarafına dolaştı ama ağaçlar çok sıktı ve hiçbir şey göremiyordu. Ama başını eğdiği zaman yerde hayvanların ayak izlerini gördü. Sabah yatak odasının penceresinden gördüğü geyikleri hatırladı. Ayak izlerinin peşinden gidince sabahki ziyaretçilerinin bir izine daha rastladı. Temelin hemen yanına ekilen hostaların yapraklarını kemirmişlerdi. Geyiklerin cesaretine şaşırıp kalmıştı. Duvarın dibinde otlamışlardı resmen. Maura arka tarafa doğru yürümeye devam etti. Bir anda bambaşka ayak izleriyle karşılaşınca bir anda olduğu yere çakılıp kaldı. Bunlar geyik ayak izleri değildi. Maura iliklerine kadar ürpermişti. Kalbi güm güm atıyordu. Korkudan terlemeye başlayan elleriyle çamura dokundu. Gözleriyle ayak izlerini takip etti sonra. İzler pencerelerden birinin önündeki yumuşak toprağa kadar gidiyordu. Belli ki biri pencereden içeriyi gözetlemişti ve botunun izi olduğu gibi toprağa çıkmıştı.

Bu pencere Maura'nın yattığı odanın penceresiydi.

ON BİR

MAURA, KIRK BEŞ DAKİKA sonra Fox Harbor polisi devriye aracının toprak yoldan sarsıla sarsıla geldiğini gördü. Araç kulübenin önüne park etti ve içinden bir polis indi. Ellili yaşlarında, boğa gibi bir boynu olan, sarı saçları tepesinde seyrelmeye başlamış bir adamdı bu.

"Dr. Isles?" dedi adam etli avuçlarıyla Maura'nın elini sıkarak. "Komiser Roger Gresham."

"Bizzat komiserin gelmesini beklemiyordum."

"Ya, evet. Aradığınızda biz de bu tarafa geliyorduk zaten."

"Biz derken?" O sırada garaj yolunda başka bir araba göründü. Maura kaşlarını çatıp yola baktı. Bir Ford Explorer'dı bu. Gresham'ın devriye aracının yanına park etmişti. Sürücü arabadan inip Maura'ya el salladı.

"Merhaba Maura," dedi Rick Ballard.

Maura bir an için şaşkınlıkla Ballard'a baktı. Bu beklenmedik ziyaret onu şaşırtmıştı. "Burada olduğunu bilmiyordum," dedi sonunda.

"Dün gece yola çıktım. Sen ne zaman geldin?"

"Dün, akşamüstü."

"Geceyi bu evde mi geçirdin?"

"Motellerin hepsi doluydu. Bayan Clausen yani emlakçı burada kalabileceğimi söyledi." Maura bir an için duraksadı. "Polisin burada bir işi kalmadığını söyledi," diye ekledi kendini savunmak istercesine.

Gresham suratını buruşturdu. "Bunun için sizden para da almıştır tabii. Aldı değil mi?"

"Evet."

"Ah şu Britta. Alem kadın. Elinden gelse soluduğu hava için bile ücret alır adamdan." Komiser eve doğru döndü sonra. "Pekâlâ. Şu ayak izleri nerede?"

Maura adamları ön verandadan evin arka tarafına götürdü. Yol boyunca kenardan kenardan yürüyerek yerleri incelediler. Buldozerin sesi kesilmişti. Şimdi sadece yaprakların halı gibi örttüğü yolun üzerindeki ayak sesleri duyuluyordu.

"Burada geyiklerin ayak izleri var," dedi Gresham yere işaret ederek. "Taze izler bunlar."

"Evet, bu sabah iki tane geyiğin buradan geçtiğini gördüm," dedi Maura.

"Bu gördüğünüz ayak izlerini açıklıyor olabilir."

"Komiser Gresham," dedi Maura iç geçirerek. "Geyiklerin ayak izleriyle bir çizme izini ayırabilirim."

"Hayır. Demek istediğim belki adamın biri burada avlanıyordu. Av sezonu kapandı. Şimdi yasak. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Belki geyikleri buraya kadar takip etmiştir."

Ballard bir anda duruvermişti. Gözleri toprağın üzerindeydi.

"Gördün mü?" diye sordu Maura.

"Evet," dedi Ballard. Tuhaf bir şekilde sessiz konuşmuştu.

Gresham da Ballard'ın yanına çömeldi. Bir süre öylece yere baktılar. Neden bir şey söylemiyorlardı ki sanki? Bir esintiyle birlikte yapraklar hışırdadı. Maura titreyerek rüzgârda eğilen dallara baktı. Önceki gece adamın biri ormandan çıkıp penceresinin önünde durmuştu. Uyurken onu izlemişti.

Ballard eve doğru döndü. "Bu yatak odasının penceresi mi?"

"Evet?"

"Orada mı uyuyordun?"

"Evet."

"Gece perdeleri kapamış mıydın?" Ballard bunu söylerken omzunun üzerinden Maura'ya bakmıştı. Maura bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Dün gece adamlara güzel bir göz ziyafeti mi çektin? demeye getiriyordu.

Maura kıpkırmızı kesildi. "O odada perde yoktu."

"Bu izler Britta'nın olamaz. Fazla büyükler," dedi Gresham. "Ondan başka da kimsenin evin bu kısmında dolaşacağını sanmıyorum."

"Vibram marka çizmelere benziyor," dedi Ballard. "Kırk bir ya da kırk iki numara olmalı." Gözleriyle ayak izlerini ormana kadar takip etti. "Geyikler ayak izlerinin üzerinden geçmiş," dedi sonunda.

"Yani adam onlardan önce buradaymış," dedi Maura. "Geyiklerden önce gelmiş. Ben uyanmadan önce."

"Evet, ama ne kadar önce?" dedi Ballard ayağa kalkıp yatak odası penceresinden içeri bakarak. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Maura bir şeyler söylemelerini bekliyordu. Sessiz kalmaları onu sinirlendiriyordu. Bu adamların herhangi bir tepki vermeleri için çıldırıyordu.

"Aslında bir haftadır yağmur yağmıyor burada," dedi Gresham. "Bu izler o kadar da yeni olmayabilir."

"Ama kim buraya gelip camdan içeri bakar ki?" diye sordu Maura.

"Britta'yı arayayım. Belki bir işçi filan getirmiştir buraya. Ya da birileri meraktan gelip bakmıştır."

"Meraktan mı?" diye sordu Maura.

"Buradaki herkes Boston'da kardeşinize olanları duydu. Yerli halktan birileri gelip evine bakmak istemiş olabilir."

"Ne hastalıklı bir merak bu böyle. Ben kimseyi merak etmiyorum."

"Rick bana adli tıp uzmanı olduğunuzu söylemişti. Sizin de başınıza

geliyordur mutlaka. İnsanlar her şeyi merak ediyorlar. Ayrıntıları öğrenmek istiyorlar. Vurulma olayından sonra kaç kişi gelip olanları sordu biliyor musunuz? Evi gözetleyen de belki de bu meraklılardan biridir."

Maura gözlerini dikip adama baktı. Duyduklarına inanamıyordu. O sırada Gresham 'ın arabasındaki telsizden cızırtılar gelmeye başladı.

"Affedersiniz," diyerek devriye aracına doğru yürüme ye başladı.

"Evet," dedi Maura. "Sanırım benim şüphelerim de yersiz oluyor bu durumda değil mi?"

"Şüphelerini son derece ciddiye aldığımdan emin olabilirsin."

"Gerçekten mi?" diye sordu Maura, Ballard'a bakarak. "İçeri gel Rick. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Ballard, Maura'nın peşinden merdivenleri çıktı ve eve girdi. Maura kapıyı kapatıp pirinç kilitlere işaret etti.

"Görmeni istediğim şey buydu," dedi.

Ballard kaşlarını çatıp kilitlere baktı. "Vay canına."

"Dahası da var. Benimle gel."

Maura, Ballard'ı mutfağa götürdü ve arka taraftaki gıcır gıcır parlayan kilitleri de gösterdi. "Bunların hepsi yeni. Anna taktırmış olmalı. Belli ki bir şeylerden korkuyormuş."

"Korkmakta da haklıydı. Tüm o ölüm tehditleri. Cassell'in ne zaman gelip onu bulacağını bilmiyordu."

Maura gözlerini Ballard'a çevirdi. "Sen de bu yüzden buradasın değil mi? Cassell'in buraya gelip gelmediğini öğrenmeye çalışıyorsun."

"Şehirde insanlara fotoğrafını gösterdim."

"Ve?"

"Onu gören kimse yok şimdilik. Ama bu, buraya gelmediği anlamına gelmez," diyerek kilitlere işaret etti Ballard. "Anna'nın bunları neden yaptırmak istediğini çok iyi anlıyorum."

Maura iç geçirerek mutfak masasına oturdu. " Hayatlarımız nasıl bu kadar farklı gelişmiş? Ben orada Paris'ten gelen bir uçaktan iniyorum, o ise..." Maura yutkundu. "Ya Anna'nın yerinde ben olsaydım? Anna'nın verildiği aileye ben verilseydim? O zaman da her şey aynı mı olurdu acaba? Belki de şu anda benim yerime onunla konuşuyor olurdun."

"İkiniz farklı insanlarsınız Maura. Yüzleriniz, sesleriniz aynı olabilir. Ama sen Anna değilsin."

Maura başını kaldırıp ona baktı. "Bana kardeşimden bahseder misin?"

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Herhangi bir şeyden bahset. Her şeyi bilmek istiyorum. Az önce seslerimizin benzediğini söyledin mesela."

Ballard başını salladı. "Evet, benziyor. Aynı tonlama. Aynı vurgu."

"Bunu bile hatırlıyorsun ha?"

"Anna unutulacak bir kadın değildi," dedi Ballard. Maura'nın gözlerinin içine bakıyordu. Bir süre öylece birbirlerine baktılar. Evin içinde ayak sesleri duymaya başladıklarında bile gözlerini çevirmemişlerdi. Sonunda, ancak Gresham mutfağa girdiği zaman Maura komisere döndü.

"Dr. Isles," dedi Gresham. "Sizden bir iyilik isteyecektim. Benimle şu yolun başına kadar gelebilir misiniz acaba? Size göstermek istediğim bir şey var da?"

"Nasıl bir şey?"

"Telsizden bildirdiler de. Yolun başındaki inşaattan bir telefon almışlar. Görünüşe bakılırsa buldozerleri bir şeye çarpmış şey bazı kemikler bulmuşlar."

Maura kaşlarını çattı. "İnsan kemikleri mi?"

"Biz de bunu merak ediyoruz."

Maura, Gresham'la birlikte devriye aracına binmişti. Ballard da Explorer'ıyla arkalarından takip ediyordu. Arabaya bindiklerine bile değmemişti aslında. Virajı döner dönmez yeni açılıp temizlenen arazinin ortasında duran buldozerle burun buruna gelmişlerdi. Dört tane işçi başlarında baretlerle kamyonetlerinin gölgesinde durmuş onları bekliyorlardı. Maura, Gresham ve Ballard arabalarından ince adamlardan bir tanesi yanlarına yaklaştı.

"Merhaba komiserim."

"Merhaba Mitch. Kemikler nerede?"

"Buldozerin yanında. Şurada. Kemiği ben gördüm. Görür görmez de motora durdurdum. Eskiden burada bir çiftlik evi vardı. Bir aile mezarlığını kazmak istemem doğrusu."

"Kimseyi ayaklandırmadan önce Dr. Isles bir bakacak. Birkaç tane ayı kemiği yüzünden Maine'deki adli tıpçıları buraya kadar sürüklemeyelim."

Mitch'in peşinden kemiklerin olduğu yere doğru yürümeye başladılar. Yeni kazılmış toprağın üzeri ters düz edilmiş kayalar ve insanın bileğinin takılıp düşeceği uzunlukta köklerle doluydu. Maura'nın ayakkabıları arazide yürümeye müsait değildi. Yürürken ne kadar dikkat ettiyse de siyah süet ayakkabıları toz toprak içinde kalmıştı.

Gresham yanağına bir tokat attı. "Lanet olası sivrisinekler. Hemen başımıza üşüştüler."

Açık arazinin etrafı sık ağaçlarla çevriliydi. Burası biraz olsun esinti almıyordu ve havasızdı. Kana susamış böcekler de kokularını alıp etraflarına toplaşmaya başlamışlardı bile. Maura o sabah uzun pantolonunu giymeye karar verdiği için şanslıydı. Açıkta kalan kolları ve yüzü şimdiden sivrisinekler için açık büfeye dönüşmüştü.

Buldozerin yanına ulaştıklarında pantolonunun paçaları batmıştı bile. Güneş tam tepelerindeydi ve kırık camlar güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Kökünden sökülüp atılmış bir gül ağacının gövdesi orada sıcağın altında kuruyup gitmişti.

"İşte orada," dedi Mitch eliyle yere işaret ederek.

Orada, toprağın içine saplanıp kalmış olan kemiğin ne olduğunu anlamak için Maura'nın eğilip yakından bakmasına bile gerek yoktu. Yine de kemiğe dokunmadan çömelip bir daha baktı. Ayakkabıları yeni ters düz edilmiş toprağın içine gömülmüştü bile. Kum toprağın içinde bembeyaz kemik ayna gibi parlıyordu. Maura bir kuş sesi duyup arkasına baktı. Ağaçların tepesindeki kargalar siyah hortlaklar gibi daldan dala dolaşıyorlardı. *Onlar da bunun ne olduğunu biliyorlar,* diye düşündü Maura.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Gresham.

"Bu bir ilye kemiği."

"O nedir?"

"Bu kemik," dedi Maura pantolonunun üzerinden leğen kemiğini göstererek. Birdenbire derisinin ve kaslarının altında kendisinin de aslında sadece bir iskeletten ibaret olduğu gerçeğini hatırlamıştı. Kalsiyum peteklerinin ve fosforun oluşturduğu bir yapı. İnsanın derisi ve eti çürüyüp gittikten sonra bile var olmaya devam eden bir çerçeve. "Bu insan kemiği," dedi Maura sonunda.

Bir süre kimse sesini çıkarmamıştı. O sıcak haziran gününde sadece kargaların sesi duyuluyordu. Sürü hâlinde gelip tepelerindeki ağaçlara konmuşlardı. Dalların üzerinde kara meyveler gibi görünüyorlardı. Altlarındaki insanlara tuhaf, rahatsız edici bir metanet ve bilmişlikle bakıyorlardı. Hep bir ağızdan kulakları sağır eden bir şarkı tutturmuşlardı. Çığlıkları bir anda kesiliverdi sonra.

"Burası hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Maura buldozer işçisine. "Eskiden ne varmış burada?"

"Burada eski taştan duvarlar vardı. Bir evin temeli sanırım. Belki birilerinin işine yarar diye bütün molozları oraya yığdık," dedi Mitch arazinin öteki ucuna işaret ederek. "Sadece eski duvarlar işte. Olağanüstü bir şey yoktu. Ormanda dolaşırsanız bunun gibi bir sürü eski temele rastlarsınız. Eskiden sahil boyunca koyun çiftlikleri uzanırmış burada. Şimdi hepsi yıkıldı tabii."

"Yani eski bir mezarlık olabilir burası," dedi Ballard.

"Ama bu kemikler tam da duvarların altında kalıyor," dedi Mitch. "Sevgili annenizi evin dibine gömmeyi istemezsiniz herhalde. Kötü şans getirir," dedi Mitch.

"Bazı insanlara göre de tam tersi. İyi şans getireceğine inananlar da var."

Mitch, *Sen nasıl bir insansın be kadın?* der gibilerinden gözlerini dikip Maura'ya baktı.

"Demek istediğim yüzyıllar içinde cenaze törenlerine ilişkin alışkanlıklar bir takım değişiklikler göstermiş," dedi Maura. "Bu pekâlâ antik bir mezar olabilir."

Başlarının üzerinde bir gürültü koptu yine. Kargalar bir anda kanatlarıyla havayı döverek uçmaya başlamışlardı. Aynı anda, sanki emir verilmiş gibi kara kanatlarını açıp gökyüzüne süzülen kargalar Maura'nın sinirini bozmuştu.

"Tuhaf," dedi Gresham.

Maura ayağa kalkıp ağaçlara doğru baktı. Sabah buldozerin sesini duyduğunu anımsadı. Öyle yakınından geliyordu ki. "Peki, ev ne tarafta kalıyor? Yani dün gece benin kaldığım ev," diye sordu.

Gresham yönünü belirlemek istercesine güneşe baktı. "O tarafta. Tam karşınızda kalıyor şimdi," dedi o yöne doğru işaret ederek.

"Ne kadar uzaklıkta?"

"Şu ağaçların arkasında hemen. Yürüyerek gidebileceğiniz mesafede."

Maine eyaleti adli tıp uzmanının Augusta'dan gelmesi bir buçuk saat sürmüştü. Maura, elinde alet çantasıyla arabasından indiği anda beyaz türbanı ve düzgünce kesilmiş sakalıyla adli tıp uzmanını bir bakışta tanıdı. Dr. Daljeet Singh'le bir yıl önce bir patoloji konferansında tanışmışlardı. Ve daha sonra şubat ayında Dr. Singh bölgesel bir adli tıp toplantısı için Boston'a geldiğinde birlikte öğlen yemeği yemişlerdi. Uzun boylu bir adam değildi aslında ama soylu duruşu ve Şeyhlere özgü türbanıyla olduğundan daha heybetli görünüyordu. Maura, adamın bu gizli liyakatine hayranlık duyuyordu. Ve de gözlerine; Daljeet'in parlak, kahverengi gözleri vardı ve Maura'nın bir erkekte gördüğü en uzun kirpiklere sahipti.

Birbirlerini görünce hemen dostça el sıkıştılar. Birbirini içtenlikle seven iki meslektaş oldukları belliydi. "Burada ne işin var Maura? Boston'da iş kalmadı mı? Benim davalarıma mı göz koydun yoksa?"

"Hafta sonum da iş gününe döndü."

"Kalıntıları gördün mü?"

Maura başını salladı. Gülümsemesi silinivermişti bir anda. "Bir anat kemiğinin sol kısmı görünüyor. Gerisi toprak altında hâlâ. Henüz hiçbir şeye dokunmadık. Doğal hâlinde görmek isteyeceğini düşündüm."

"Başka kemik yok mu Peki,?"

"Şimdilik görünürde yok."

"Peki, o zaman." Daljeet kendisini çamur içindeki araziye girmeye hazırlar gibi şöyle bir araziye baktı. Maura adamın hazırlıklı geldiğini görebiliyordu. Ayağında L.L. Bean çizmeleri vardı. Yeni görünüyorlardı. Herhalde tozlu arazide ilk turlarını atacaklardı. "Buldozer ne bulmuş görelim bakalım."

Saat öğleden sonrayı bulmuştu bile. Hava öyle sıcak ve nemliydi ki Daljeet'in yüzü alnında biriken terden parlamaya başlamıştı. Araziye girdikleri anda sinekler taze etin kokusunu almış gibi üstlerine üşüşmüşlerdi yine. Yirmi dakika önce Maine Eyalet Polisimden Dedektif Corso ve Dedektif Yates de olay yerine gelmişlerdi. Şimdi Ballard ve Gresham'la

birlikte arazide volta atıyorlardı.

Corso el sallayarak onlara doğru seslendi: "Bu güzel pazar gününü geçirmek için şahane bir yer değil Dr. Singh?"

Daljeet de el salladı ve sonra ilye kemiğini incelemek için yere çömeldi.

"Burası eski bir yerleşkeymiş," dedi Maura. "İşçilerin söylediğine göre evin temeli burasıymış."

"Tabut kalıntıları yok ama değil mi?"

"Biz görmedik."

Daljeet çamur içindeki kayalara, ağaç kütüklerine ve kökleriyle birlikte savrulup gitmiş otlara baktı. "Buldozer bütün kemikleri sağa sola fırlatmış olabilir."

O sırada Dedektif Yates'in sesi duyuldu: "Burada bir şey daha buldum!"

"Ta orada mı?" dedi Daljeet, Maura'yla birlikte Yates'in yanına doğru yürüdükleri sırada.

"Yürürken ayağım şu böğürtlen köklerine takıldı," dedi Yates. "O sırada üstüne bastım sanırım ve birden fırlayıverdi."

Maura yanına çömelince Yates de usulca köküyle birlikte dışarı çıkmış dikenli böğürtlen saplarını kenara çekti. Maura yerde ne olduğunu görmek için eğildiği zaman nemli toprağın üzerinden bir anda bir tabur sivrisinek havalanmıştı ve doğru Maura'nın yüzüne doğru uçuştular. Bu bir kafatasıydı. Böğürtlen köklerinin paramparça edip her tarafına dolandığı göz çukurlarından biri Maura'ya bakıyordu sanki.

Maura, Daljeet'e baktı. "Budama makası var mı?" diye sordu.

Daljeet alet çantasını açtı ve içinden eldivenleri, gül budama makası ve bir de bahçe küreği çıkardı. Maura'yla birlikte yere çömelip kafatasının etrafını temizlemeye koyuldular. Maura otlan keserken Daljeet de usulca toprakları temizliyordu. Güneş ortalığı yakıp kavuruyordu ve toprağın kendisi bile ısı

veriyordu sanki. Maura birkaç kez durup alnının terini silmek zorunda kalmıştı. Bir saat önce sıktığı sinek kovucunun etkisi geçmeye başlamıştı ve sivrisinekler yine yüzüne doluşmuşlardı.

Bir süre sonra aletleri bir kenara bırakıp eldivenleriyle toprağı kazmaya başladılar. Birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki bir ara kafa kafaya çarpıştılar. Maura derine indikçe parmaklarının altındaki toprağın giderek serinlediğini hissediyordu. Kafatasının etrafı iyice açılmaya başlamıştı ve sonunda temporal kemiği göründü. Maura bir an için durup kafatasının üzerindeki çatlağa baktı.

O anda Daljeet'le göz göze gelmişlerdi. İkisi de aynı şeyi düşünüyorlardı: Bu doğal bir ölüm değil.

"İyice açıldı sanırım," dedi Daljeet. "Artık çıkarabiliriz."

Daljeet plastik bir muşamba serip parmaklarını kazdıkları çukura daldırdı. Sonunda kafatasını avuçlarının içine almayı başarmıştı. Çene kemiği, üzerine dolanan böğürtlen kökleri sayesinde kafatasına bağlı duruyordu. Daljeet avuçlarında tuttuğu mühim hazinesini muşambanın üzerine bıraktı sonunda.

Bir süre kimse tek kelime etmemişti. Hepsi de orada öylece durmuş paramparça vaziyetteki temporal kemiğine bakıyorlardı.

Dedektif Yates azıdişlerinden birinin içinde parıldayan metal parçaya işaret etti. "Şu bir dolgu mu?" diye sordu. "Dişin üzerindeki."

"Evet. Ama dişçiler malgama dolguları yüz yıl önce kullanıyorlardı," dedi Daljeet.

"Yani bu eski bir cenaze olabilir."

"Öyleyse tabut kalıntıları nerede? Bu resmi bir cenaze olsa mutlaka bir tabut da olurdu. Ayrıca şurada küçük bir ayrıntı daha var." Daljeet kemik üzerindeki çatlağa işaret etti. "Bu kalıntılar kaç yaşında olursa olsun burasının bir suç mahalli olduğundan emin olabilirsiniz."

Diğer adamlar da etraflarına toplanmıştı şimdi. Birdenbire nefes alacak yer

kalmamıştı sanki. Sivrisinek vızıltıları ardı arkası kesilmeyen bir uğultuya dönüşmüştü. Çok sıcak, diye geçirdi Maura içinden. Ayağa kalkıp uyuşmuş bacaklarının üzerinde sendeleye sendeleye ağaçlık alan doğru yürüdü. Biraz sersemlemişti. Akçaağaçların ve meşelerin altında kendine gölge bir yer buldu ve bir kayanın üzerine oturup başını avuçlarının arasına aldı. *Kahvaltı etmezsen böyle olur,* dedi kendi kendine.

"Maura?" diye seslendi Ballard. "Sen iyi misin?"

"Sıcaktan. Biraz serinleyip kendime gelmem lazım."

"Su ister misin? Kamyonette bir şişe olacaktı. Aynı şişeden içmeye aldırmazsan getirebilirim."

"Teşekkürler. Çok iyi olur."

Maura arabasına doğru ilerleyen Ballard'ı izliyordu. Tişörtünün arkasında ter lekeleri oluşmuştu. Kenardan yürümek yerine altı üstüne gelmiş arazinin orta yerinden bata çıka yürümeyi seçmişti. Çizmeleri engebeli toprağın üzerine sağlam basıyordu. Hedefine odaklanan biri. Ballard böyle yürüyordu işte; ne yapılması gerektiği bilen ve gerekeni yapan bir erkek gibi.

Getirdiği şişedeki su kamyonette beklemekten ısınmıştı. Maura yine de açgözlülükle şişeden büyük bir yudum aldı. Çenesinden aşağı sular damlıyordu. Şişeyi indirdiği zaman Ballard'ın onu izlediğini gördü. Bir an için sineklerin vızıltısını ya da birkaç metre ötelerinde çalışan adamların mırıltılarını duymaz olmuştu. Orada, ağaçların gölgesindeki yeşilliğin ortasında bir tek ona odaklanmıştı. Şişeyi elinden alırken bir saniyeliğine eline değen parmaklarına. Saçlarının uçlarındaki açık renk kısımlara, gülümsemesiyle gözlerinin etrafında beliren kırışıklıklara. O sırada Daljeet'in kendisine seslendiğini duydu ama cevap vermemişti. Başını çevirip bakmadı bile. Gözlerini Ballard'dan çevirmemişti. O da o anın içinde tutsak kalmıştı sanki. *Birimizin bu büyüyü bozması gerekiyor,* diye düşündü Maura, *ikimizden birinin bunun içinden sıyrılıp çıkması gerekiyor. Ama sanırım ben yapamayacağım.*

"Maura?" Daljeet bir anda yanında bitivermişti. Maura adamın geldiğini duymamıştı bile. "Burada ilginç bir sorunla karşı karşıyayız."

"Ne sorunu?"

"Gelip şu ilye kemiğine baksana," dedi Daljeet.

Maura usulca oturduğu yerden kalktı. Şimdi daha iyi hissediyordu kendini. Zihni açılmıştı. Bir parça su ve birazcık gölge onu kendine getirmişti. Ballard'la birlikte Daljeet'in peşinden kalça kemiğinin bulunduğu yere doğru yürümeye başladılar. Daljeet kemiğin etrafındaki toprağın bir kısmını temizlemişti bile. Leğen kemiğinin büyük kısmı görünüyordu şimdi.

"Bu taraftan kuyruksokumuna kadar indim," dedi. "Pelvik çıkışı ve iskiyum çıkıntısı şuradan görebilirsin."

Maura adamın yanına çömeldi. Bir süre hiçbir şey söylemeden kemiği incelemişti.

"Sorun ne?" diye sordu Ballard.

"Bunu tamamen çıkarmamız gerek," dedi Maura. Sonra Daljeet'e döndü. "Yanında başka kürek var mı?"

Daljeet bir kürek de Maura'ya uzattı. Küreğin sapı neşterin sapı gibi gelmişti eline. Sanki bir anda işe gitmiş gibi hissetti. Her zamanki tatsız işini yapıyor gibiydi. Daljeet'le birlikte yan yana çömelip ellerinde küreklerle taşlı toprağın çoğunu temizlemişlerdi. Ağaç kökleri kemiğin üzerindeki küçük girintilere dolanıp kemiği toprağa saplamışlardı resmen. Leğen kemiğini çıkarabilmek için arapsaçına dönmüş tel tel köklerin hepsini kesmeleri gerekmişti. Toprağı kazdıkça Maura'nın kalp atışları da hızlanmaya başlamıştı. Hazine avcıları altın bulma umuduyla kazarlardı toprağı. Maura da sırlar için kazıyordu. Bir mezarın sunabileceği cevaplar için. Her kürek darbesinde leğen kemiği daha da ortaya çıkıyordu. Hararetle çalışıyorlardı şimdi. Kürekleri daha derine, daha derine iniyordu.

Sonunda leğen kemiği olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Ama Maura'nın da Daljeet'in de şaşkınlıktan dilleri tutulmuştu o anda.

Maura ayağa kalkıp hâlâ diğer tarafta, muşambanın üzerinde duran kafatasına bakmaya gitti. Eldivenlerini çıkarıp yere eğildi ve parmaklarını

göz çukurunun üzerinde, supraorbital bombenin sert kıvrımı üzerinde dolaştırdı. Sonra kafatasının tersini çevirip oksipital çıkıntıyı inceledi.

Bu çok saçma.

Maura dizlerinin üzerinde doğruldu. Bluzu sıcaktan ter içinde kalmıştı. Sineklerin vızıltıları dışında arazide çıt çıkmıyordu. Dört bir tarafı çeviren ağaçlar burayı gözlerden ve diğer her şeyden gizliyordu. Bu yemyeşil, ağaçtan duvarlara bakınca sanki orman da onu izliyormuş gibi bir hisse kapıldı. Sanki sessizce bir köşede durmuş onun sonraki adımını görmeyi bekliyordu.

"Neler oluyor Dr. Isles?"

Maura başını kaldırıp Dedektif Corso'ya baktı. "Bir sorunumuz var," dedi. "Bu kafatası... "

"Ne olmuş ona?"

"Şuradaki sert bombeleri görüyor musunuz, göz çukurlarının üzerinde? Ve bir de şuna bakın. Kafatasının alt art kısmına. Parmağınızla şuraya dokunursanız çıkıntıyı hissedeceksiniz. Buna oksipital çıkıntı denir."

"Yani?"

"Burası ense bağının bağlandığı yerdir. Ensedeki kasları kafatasına bağlar. Fakat arka kısımdaki çıkıntının bu kadar bariz olması maktulün kas sisteminin oldukça sert olduğunu gösteriyor. Bu da kafatasının çok büyük ihtimalle bir erkeğe ait olduğu anlamına geliyor

"Peki, sorun ne?"

"Oradaki leğen kemiği bir kadına ait."

Corso, önce Maura'ya sonra da dönüp Dr. Singh'e baktı.

"Dr. Isles'e tamamen katılıyorum," dedi Daljeet.

"O zaman... "

"Burada iki farklı kişiye ait kalıntılar var," dedi Maura. "Bir kadın ve bir erkek." Maura ayağa kalkıp Corso'nun gözlerinin içine baktı. "Asıl soru burada daha kaç kişinin mezarı var acaba?"

Corso öyle şaşırmıştı ki bir süre ne cevap vereceğini bilemedi. Sonra arkasını dönüp sanki orayı ilk defa görüyormuş gibi araziye bir kez daha baktı.

"Komiser Gresham, gönüllülere ihtiyacımız olacak," dedi soma. "Bir sürü gönüllü lazım. Polisler, itfaiyeciler. Augusta'dan bizim ekibi de çağıracağım ama bu yeterli olmaz. Çok işimiz var."

"Tam olarak kaç kişiden söz ediyoruz?"

"Burayı aramaya yetecek kadar." Corso araziyi çeviren ağaçlara baktı. "Bu alanın her metrekaresini karış karış inceleyeceğiz. Araziyi, ormanı. Eğer burada ikiden fazla ceset varsa onları bulacağımdan emin olabilirsiniz."

ON İKİ

JANE RİZZOLİ, Boston'un aşağı yakasındaki Tobin Köprüsü'nün hemen üzerinde, Revere banliyösünde büyümüştü. Burası dip dibe, daracık arazilerin üzerine kurulmuş kibrit kutusu kadar evlerin bulunduğu ve çoğunlukla işçi sınıfından ailelerin yaşadığı bir banliyöydü. Her dört temmuzda arka bahçelerdeki mangallarda cızır cızır sosisliler pişirilirdi. Ön bahçelerde ise Amerikan bayrağı gururla dalgalanırdı. Rizzoli ailesi de maddi zorluklar konusunda kendi payına düşeni yaşamıştı. Jane on yaşındayken babası işini kaybetmişti. Jane, annesinin o dönemde hissettiği korkuları ve babasının çaresizlikten gelen öfkesini idrak edecek yaştaydı. İki erkek kardeşi de, o da, rahatın ve yıkımın arasındaki o ince çizgide, sürekli bıçak sırtında yaşamanın ne demek olduğunu öğrenmişlerdi. Ve şimdi düzenli bir geliri olduğu hâlde Jane çocukluğundan gelen o yoksunluk ve güvensizlik duygusunun yankılarını bir türlü tam olarak bastıramıyordu.. Her sabah duş sırasının kendisine gelmesini bekleyerek banyonun kapısını vurmak zorunda kalmayacağı, bir sürü banyosu olan, çok daha düzgün bir mahalledeki çok daha büyük bir evde yaşamanın hayalini kuran Revere'li bir kız olarak görmüştü kendini her zaman. Gelecekteki evinin kırmızı tuğladan bir bacası olacaktı. Girişi ise pirinç tokmaklı ve iki kapılı olmalıydı. Şu anda arabasında oturduğu yerden baktığı bu evde tüm bu özellikler vardı; ve hatta daha fazlası: pirinç tokmağı ve iki kapılı girişinin yanında ayrıca bir tane değil, iki tane tuğla bacası vardı. Burası tam da hayallerindeki gibi bir evdi.

Ama yine de hayatında gördüğü en çirkin evlerden biriydi.

East Dedham'ın bu sokağındaki diğer evler tam da orta sınıfa özgü, konforlu bir mahallede görülmesi beklenecek türdeydi: genellikle iki arabalık garajları vardı ve ön bahçeleri bakımlıydı. Garaj yollarında son model arabalar vardı. Yine de hiçbiri çok şık değildi. Hiç biri fazlasıyla sırıtmıyordu. Ama bu evbu ev sırıtmakla kalmıyordu. Ben buradayım diye bağırıyordu resmen.

Sanki *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki *Tara* çiftlik evi bir hortumla gelip büyük bir şehrin üzerine konuvermişti. Ev o kadar büyüktü ki bahçeye yer

kalmamıştı. Duvarlarla komşu bahçenin çitleri arasındaki o bir gıdımlık alana çim biçme makinesi bile giremezdi. Nöbetçi askerler gibi dikilmiş beyaz kolonların olduğu ön verandada Scarlet O'Hara, Sprague Sokağımın trafiğini selamlayabilirdi. Bu evi görünce eski mahallesindeki Johnny Silva gelmişti aklına. Adam ilk maaşının tamamını kiraz kırmızısı bir Corvette'e yatırmıştı. "Eziğin biri olmadığını ispatlamaya çalışıyor," demişti Jane'in babası arabayı görünce. "Çocuk daha anne babasının bodrum katından kurtulmayı başaramadan kendine lüks bir spor araba çekiyor. En büyük arabaları en büyük ezikler alır işte."

Ya da mahallenin en büyük evini yaptırırlar, diye düşündü Rizzoli Sprague Sokağı'nın Tara çiftlik evine bakarken.

Jane ufak bir manevrayla göbeğini direksiyonun arkasından kurtardı ve arabadan indi. Verandanın merdivenlerini tırmanırken bebeğin sidik kesesinin üzerinde step dansı yaptığını hissetmişti. *Bazı şeyler ertelenmeye gelmez*, diye düşündü. Girer girmez tuvalete gitmelisin. Sonra zili çaldı ama zil çalmak kelimesi o sesi ifade etmekte yetersiz kalırdı. İnananları duaya çağıran katedral çanları gibi çınlamıştı zil.

Kapıyı açan sarışın kadının o evde yaşadığına bin şahit lâzımdı. Sanki yanlış eve girmişti ve tesadüfen açmıştı kapıyı. Tara çiftlik evinin Scarlet O'Hara'sı değil de herkesin bildiği Bambi'ydi bu kabarık saçlar, büyük göğüsler ve dar, pembe egzersiz giysilerinin içine sucuk gibi sarılmış bir beden. Yüzü Botoks yaptırmış gibi ifadeden yoksundu.

"Ben Dedektif Rizzoli. Terence Van Gates'i görmeye geldim. Önceden arayıp haber vermiştim."

"Ah, evet. Terry de sizi bekliyordu," dedi kadın küçük kızlara özgü sevimli, cırtlak bir ses tonuyla. Çok konuşmadığı müddetçe sorun olmazdı ama bir saat sonra tırnaklarla kara tahtayı çizdiğin zaman çıkan ses gibi insanın kulaklarını oyardı bu ses.

Rizzoli fuayeye girdiği anda dev gibi yağlı boya bir tabloyla burun buruna gelmişti. Bu Bambi'nin resmiydi. Yeşil bir gece elbisesi giymişti ve yanında koca bir vazo dolusu orkide duruyordu. Bu evde her şey devasa boyutlardaydı anlaşılan. Tablolar, tavanlar, göğüsler.

"Ofisini restore ediyorlar da. O yüzden bugün evde çalışıyor. Odası koridorun sonunda, sağda."

"Affedersiniz şey, özür dilerim; adınızı bilmiyorum."

"Bonnie."

Bonnie, Bambi. Benziyor işte.

"Bayan Van Gates oluyorsunuz yani," dedi Rizzoli.

"Hıhım."

Genç ve güzel bir eş. Van Gates yetmiş yaşında filan herhalde.

"Banyonuzu kullanabilir miyim acaba? Bu günlerde dakika başı tuvalete gitmem gerekiyor."

Bonnie, Rizzoli'nin hamile olduğunu o zaman fark etmişti ancak. "Oh, tatlım! Elbette kullanabilirsin. Bayanlar tuvaleti hemen şurası."

Rizzoli hayatı boyunca şeker pembesi bir banyoya girmemişti. Tuvalet, taht gibi yüksek bir köşede duruyordu. Sanki insanlar işini görürken, nasıl denir, aslında mühim işler de göreceklermiş gibi. Jane pembe mermer lavaboda, pembe sabunla ellerini yıkadıktan sonra ellerini pembe havlulara kuruladı ve kaçar gibi tuvaletten dışarı fırladı.

Bonnie ortalarda yoktu ama Rizzoli üst kattan gelen müziği ve zıplamaları duyabiliyordu. Bonnie gündelik egzersizini yapıyordu herhalde. Benim de yakında biraz şekle girmem gerekecek, diye düşündü Rizzoli. Ama bunu pembe tayflar içinde yapmaya hiç niyetim yok.

Jane Van Gates'in ofisine bakarak koridorda yürümeye başladı. Bembeyaz kocaman bir piyanonun, beyaz bir halı ve beyaz mobilyaların bulunduğu devasa oturma odasına şöyle bir göz attı geçerken. Beyaz oda, pembe oda. Sonra ne gelecek bakalım. Holde Bonnie'nin bir tablosu daha vardı. Bu kez beyaz bir elbisenin içinde Yunan tanrıçaları gibi poz vermişti. Şeffaf elbisesinin üzerinden göğüs uçları görünüyordu. Tanrım, bu insanlar tam Vegas 'lık.

Sonunda çalışma odasına ulaşmıştı. "Bay Van Gates?" diye seslendi.

Kiraz ağacından çalışma masasında oturan adam başını evraklardan kaldırıp ona baktı. Masmavi buğulu gözleri vardı. Yüzü yaşlılıktan yumuşayıp sarkmıştı. Saçları ise o gölgeler de neyin nesiydi? Sarıyla turuncu arası bir renk. Bunu bilerek yapmış olamazdı. Boyarken bir terslik çıkmıştı herhalde.

"Dedektif Rizzoli?" dedi adam. Gözleri hemen Jane'in karnına odaklanmıştı. Sanki daha önce hiç hamile bir polis görmemiş gibi gözlerini dikmiş bakıyordu.

Benimle konuşacaksın, karnımla değil, diye geçirdi Jane içinden. Çalışma masasının üzerinden uzanıp adamın elini sıktı. O sırada adamın, sarı çimenler gibi fışkıran saç yumaklarının, yani erkekliğinin bu yegâne neferlerinin altındaki kafatasının üzerinde kara kara noktalar olduğunu fark etti. Adam saç ektirmişti. Bu saçlar sahteydi. *Bu sayede kızın yaşında bir kadınla evlenebildin demek.*

"Oturun, oturun lütfen."

Rizzoli pürüzsüz dokusuyla deri bir koltuğa oturdu. Etrafına baktığı zaman bu odanın diğerlerinden tamamıyla farklı bir şekilde dekore edildiğini gördü. Koyu renk ahşap ve deri ağırlıklı mobilyalarıyla klasik bir avukat ofisiydi burası. Maun ağacından kızıl dolap raflarının üzerinde hukuk dergileri ve kitapları duruyordu. Bir zerre bile pembeye yer yoktu burada. Belli ki onun alanıydı bu oda. Bonnie siz bölge yani.

"Size ne gibi bir yardımda bulunabileceğimi bilemiyorum Dedektif," dedi Van Gates. "Bahsettiğiniz evlat edinme davası kırk sene önceydi."

"O kadar da eski sayılmaz."

Van Gates güldü. "O zamanlar daha doğmamıştınız bile sanırım."

Neydi bu şimdi? Neye dokunduruyordu? Lüzumsuz sorularla beni rahatsız eden bir ufaklıksın demeye mi getiriyordu?

"Söz konusu tarafları hatırlamıyor musunuz?"

"Demek istediğim bu çok uzun zaman önce oldu. O zamanlar hukuk fakültesinden yeni mezun olmuştum. Ofisin kirasını ödemek için çalışıyordum. Bir sekreterim bile yoktu. Telefonlara kendim cevap veriyordun. Elime gelen bütün davalara bakıyordum o zaman boşanma davaları, evlat edinmeler, sarhoş araba sürenler. Kirayı ödemek için ne gelirse kabul ediyordum işte."

"O dosyaları hâlâ saklıyor olmalısınız. O döneme ait belgelerin arasında olmalı."

"Evet. Depoda olacaklar."

"Nerede bu depo Peki,?"

"Quincy'deki dosya kayıt deposunda. Ama önce size şunu söyleyeyim. Bu davada adı geçen taraflar isimlerinin kesinlikle gizli kalmasını talep etmişlerdi. Biyolojik anne isminin belirtilmesini istemiyordu. Yani o kayıtlar yıllar önce mühürlendi."

"Bu bir cinayet davası Bay Van Gates. Evlatlık verilenlerden biri öldürüldü."

"Evet, biliyorum. Ama kırk yıl önce görülen evlat edinme davasıyla bunun ne ilgisi olduğunu göremiyorum maalesef. Sizin davanızla bunun ne alâkası var?"

"Anne Leoni sizi neden aradı?"

Van Gates şaşırmıştı bir anda. O saatten sonra şaşkınlığını gizlemek için ne yapsa nafileydi. Suratındaki ifadeyi gizleyememişti. "Efendim?" dedi sonunda.

"Anne Leoni öldürülmeden bir gün önce kaldığı Tremont Oteli'nden sizin hukuk büronuzu aramış. Telefon kayıtlarını inceledik. Konuşma tam otuz yedi dakika sürmüş. Onca zaman bir şeyler konuşmuş olmalısınız. Zavallı kadını yarım saat boyunca beklemeye alacak hâliniz yoktu herhalde."

Van Gates cevap vermedi.

"Bay Van Gates?"

"O, o konuşma gizli bir görüşmeydi."

"Bayan Leoni müvekkiliniz miydi? O görüşme için kendisinden ücret aldınız mı?"

"Hayır, ama... "

"Bu durumda avukat-vekil gizliliğinden muafsınız."

"Ama başka bir müvekkilimin gizliliğinden sorumluyum."

"Biyolojik annenin."

"Evet. O benim müvekkilimdi. Bebeklerini tek bir koşulla vermek istedi, o da isminin ne olursa olsun açıklanmaması koşuluyla."

"Bu kırk yıl önceydi. Belki şimdi fikrini değiştirmiştir."

"Bu konuda bir bilgim yok. Nerede olduğunu bilmiyorum. Hayatta olduğundan bile emin değilim."

"Anna sizi bu yüzden mi aradı? Annesinin kim olduğunu mu öğrenmek istiyordu?"

Van Gates arkasına yaslanmıştı. "Evlatlık verilen çocuklar genellikle gerçek aileleri konusunda meraklı olurlar. Bazıları bunu bir takıntı hâline getirir. Böylece belge avcılığına soyunurlar. Bulunmak istemeyen annelerin peşinde binlerce dolar döküp bir sürü yürek acısına katlanırlar. Ve sonunda buna ulaştıkları zaman da o bekledikleri masalsı mutlu sonu bulamazlar. Anna'nın peşinde olduğu şey de buydu Dedektif. Masallardaki gibi bir mutlu son. Aslında bütün her şeyi unutup hayatlarına devam etseler kendileri için daha hayırlı olurdu."

Rizzoli kendi çocukluğunu, kendi ailesini düşündü. O kim olduğunu bilmişti her zaman. Büyükanne ve büyükbabasına, anne ve babasına baktığı

zaman soyunun yüzlerine kazınmış olduğunu görebiliyordu. DNA'sıyla, kanıyla onların bir parçasıydı; onlardan biriydi ve her ne kadar onu zaman zaman utandırsalar da onlara sahip olduğunu biliyordu.

Ama Maura Isles asla kendisini bir büyükbabanın ya da bir büyükannenin gözlerinde görememişti. Yolda yürürken yüzlerinde kendine dair bir iz bulma umuduyla yanından geçip giden yabancıları inceliyor muydu acaba? Ağzının kenarında ya da burnunun ucunda tanıdık bir kıvrım görme umuduyla bir bir bakıyor muydu herkese? Rizzoli insanların soylarını merak etmelerini çok iyi anlıyordu. İnsan kırık bir dal olmayı değil köklü bir ağacın bir parçası olmayı tercih ederdi.

Jane, Van Gates'in gözlerinin içine baktı. "Anna Leoni'nin annesi kimdi?"

Van Gates başını iki yana salladı. "Tekrar söylüyorum. Bunun sizin davanızla bir ilgisi... "

"İzin verin de buna ben karar vereyim. Sadece ismi söyleyin lütfen."

"Neden? Gençlikte yaptığı hataları anımsamak istemeyen bir kadını bu gereksiz sorularla rahatsız edesiniz diye mi? Bunun cinayetle ne ilgisi olabilir?"

Rizzoli ellerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. Bilerek ve isteyerek, zorla Van Gates'in özel alanını taciz ediyordu. Tatlı küçük Bambi'ler böyle şeyler yapamazdı belki ama Revere'li polis kızlar bundan çekinmezlerdi.

"Bakın, mahkeme emriyle dosyalarınıza el koyabiliriz. Ya da kibarca istediğimiz zaman bize verirsiniz. Sizin seçiminiz."

Bir süre öylece birbirlerine baktılar. Sonunda Van Gates iç geçirerek teslim oldu. "Pekâlâ, aynı şeyi bir kez daha yaşamak istemiyorum. Size söyleyeceğim tamam mı? Annenin adı Amalthea Lank. Bebekleri verdiğinde yirmi dört yaşındaydı. Ve paraya ihtiyacı vardı, çok ihtiyacı vardı hem de."

Rizzoli'nin kaşları çatıldı. "Bebekleri para karşılığında mı verdiğini söylüyorsunuz?"

"Yani... "

"Ne kadar?"

"Azımsanmayacak bir miktardı. Yepyeni bir hayata başlamasına yetecek kadar."

"Ne kadar?"

Van Gates gözlerini kırpıştırdı. "Her biri için yirmişer bin dolar."

"Bebeklerin her birine?"

"İki aile bebeklerini alıp mutlu mesut ayrıldılar. O da parayı aldı ve gitti. İnanın bana, evlat edinmek isteyen aileler bugün bunun kat be kat fazlasını veriyorlar. Bu günlerde beyaz ırka ait sağlıklı bir bebek evlat edinmek ne kadar zor biliyor musunuz? Piyasada yok. Arz-talep meselesi; hepsi bu."

Rizzoli oturduğu yerde çöküp kalmıştı. Bir annenin para karşılığında bebeklerini sattığına inanamıyordu.

"Size söyleyebileceklerim bu kadar," dedi Van Gates. "Eğer daha fazlasını istiyorsanız siz polislerin kendi aranızda paslaşmanız gerekiyor. Beni de zaman kaybından kurtarmış olursunuz."

Bu son sözleri Rizzoli'nin kafasını karıştırmıştı. Sonra biraz önce söylediği bir şey geldi aklına: *Aynı şeyi bir daha yaşamak istemiyorum.*

"Bu kadın hakkında başka kim soru sordu ki size?" dedi Rizzoli.

"Hepiniz aynısınız. Buraya gelip eğer işbirliği yapmazsam hayatımı karartacağınızı söylüyorsunuz... "

"Başka bir polis miydi?"

"Evet."

"Kim?"

"Hatırlamıyorum. Aylar önceydi. Adını unuttum."

"Neden bunu soruşturuyordu ki?"

"Anna istemişti bunu. Bana birlikte geldiler."

"Anna Leoni onunla birlikte mi geldi?"

"Evet, bunu Anna için yapıyordu. Ona iyilik yapıyordu işte." Van Gates yüzünü buruşturdu. "Böyle dost canlısı polislerden hepimize lazım bir tane."

"Bu birkaç ay önceydi? Sizi görmeye geldiler?"

"Evet, dedim ya."

"Ve siz ona annesinin adını söylediniz."

"Evet."

"O zaman Anna geçen hafta neden tekrar aradı sizi? Annesinin adını biliyormuş ne de olsa."

"Çünkü The Boston Globe'da bir fotoğraf görmüş. Kendisine tıpatıp benzeyen bir kadının fotoğrafını."

"Dr. Maura Isles."

Van Gates başını salladı. "Bayan Leoni bana açık açık sordu. Ben de söyledim o zaman."

"Ona tam olarak ne söylediniz?"

"Bir kız kardeşi olduğunu."

ON ÜÇ

KEMİKLERİN BULUNMASI her şeyi değiştirmişti.

Maura o akşam eve, Boston'a dönmeyi düşünüyordu. Ama kemikler bulununca kulübeye dönüp üzerine kotunu ve tişörtünü geçirdikten sonra yine arabasıyla araziye geri döndü. *Biraz daha kalabilirim*, diye düşünmüştü. *Saat dört gibi ayrılırım buradan.* Çok geçmeden Corso'nun araziyi taramak için Augusta'dan istettiği ekip de geldi ve Maura bütün öğleden sonrayı çalışarak geçirdi. Zaman mefhumunu yitirmişti. Bütün bu zaman boyunca sadece bir kez ara verip gönüllülerin getirdiği tavuklu sandviçlerden birini bir lokmada mideye indirdi. Yüzüne sürdüğü sivrisinek kovucunun kokusu her yere sinmişti. Yediği sandviç bile onun gibi kokuyordu ama karnı o kadar acıkmıştı ki kuru ekmek bile olsa yerdi herhalde. Birazcık içini bastırdıktan sonra da yine eldivenlerini giyip küreğini kaptığı gibi Dr. Singh'in yanına döndü.

Saat dördü geçmişti bile.

Karton kutuların içleri kemiklerle dolmaya başlamıştı. Kaburgalar ve omurgalar. Uyluk kemikleri ve kaval kemiği. Buldozer kemikleri çok uzağa savurmamıştı. Kadın kurbanın kemiklerinin hepsi üç metrelik bir alanın içinde bulunmuştu. Erkek kurbanın kemikleri ise böğürtlen kökleriyle sarıldığı için diğerinden daha iyi korunmuştu. Sadece iki yetişkin cesedi vardı ama kemikleri çıkarmak bütün öğleden sonralarını almıştı. Maura kazının heyecanına öyle kapılmıştı ki bir türlü başını işten kaldırıp oradan ayrılamamıştı. Sanki kazdıkları her avuç toprağın ardında onları yeni bir ödül bekliyordu. Bir düğme, bir kurşun ya da bir diş. Maura, Stanford Üniversitesi'nde okurken bir yaz Baja'daki arkeolojik kazı bölgesinde çalışmıştı. Orada sıcaklık zaman zaman otuz, otuz beş dereceyi bulurdu ve gölge namına tek şey başına giydiği şapkanın gölgesiydi. Yine de günün en sıcak saatinde bile bir sonraki sanat eserinin birkaç santim ötelerinde olduğuna inanan hazine avcıları gibi şevkle, hırsla durmaksızın çalışmaya devam ederdi. Şimdi eğreti otlarının üzerine çömelmiş sivrisinekleri kovalayarak kemiklerin üzerinde çalışırken hissettiği şey de o aynı hırstı işte.

Onu, akşam olup da sonunda fırtına bulutları tepelerine toplanmaya başlayana dek ve sonunda uzakta çakan şimşeklerin sesleri duyulmaya başlayıncaya kadar çalışmaya iten şey buydu.

Bu hırs ve bir de Rick Ballard ne zaman yanına gelse tüylerini diken diken eden o heyecan duygusu.

Toprağı eleyip kökleri ayıkladığı sırada bile onun varlığının bilincindeydi hep. Sesini duyuyordu; her nerede duruyorsa onu hissediyordu. Ona bir şişe suyla birlikte sandviçini getiren Ballard olmuştu. Bir ara elini omzuna koyup nasıl olduğunu sormuştu. Adli Tıp'taki erkek meslektaşları ona dokunmazlardı genelde. Mesafeli ve soğuk olmasından kaynaklanıyordu bu belki. Belki de farkında olmadan kişisel temastan hoşlanmadığına dair sinyaller gönderiyordu karşısındakilere. Ama Ballard uzanıp koluna dokunurken ya da elini beline yaslarken bir an olsun tereddüt etmemişti.

Her dokunuşunda Maura'nın yüzü kıpkırmızı oluyordu.

Ekip o gün için paydos edip eşyalarını toplamaya başladıkları zaman Maura da saatin yedi olduğunu ve havanın kararmaya başladığını fark etti. Her yeri ağrıyordu ve üstü başı leş gibi olmuştu. Sonunda yorgunluktan bacakları titreyerek ayağa kalktı. Daljeet kemiklerin bulunduğu karton kutuları bakılıyordu. İkisi de birer kutu alıp Daljeet'in aracına doğru yürümeye başladılar.

"Bugünden soma bana bir akşam yemeği borçlusun Daljeet," dedi Maura.

"Julien Restoran'da. Söz. Bir daha sefere Boston'a geldiğimde arayacağım."

"Borcunu tahsil edeceğimden emin olabilirsin."

Daljeet kutuları arabaya koyup kapıyı kapattı. Sonra leş gibi elleriyle tokalaştılar ve Daljeet arabasına binip oradan ayrıldı. Maura araba uzaklaşana dek arkasından el sallamıştı. Arama ekibinin de çoğu gitmişti. Geriye sadece birkaç tane araba kalmıştı.

Ballard'ın Explorer'ı da hâlâ oradaydı.

Araziye yavaş yavaş karanlık çöküyordu. Maura bir süre durup etrafına bakındı. Ballard da ordaydı işte. Ormanın başladığı yerde Dedektif Corso'yla konuşuyordu. Arkası dönük olduğundan Maura'yı görmemişti. Maura bir süre orada öylece durup gitmeden önce Ballard'ın onu fark etmesini bekledi.

Görse ne olacak ki? diye düşündü sonra. *Aralarında ne gibi bir şey olmasını bekliyordu ki.*

Kendini aptal durumuna düşürmeden git buradan.

Aniden arkasını dönüp arabasına doğru yürümeye başladı. Motoru çalıştırıp öyle bir gaza bastı ki lastikler toprağın üzerinde patinaj yaptı.

Kulübeye ulaşınca ilk önce toz içindeki giysilerini çıkardı. Sonra uzun uzun duş aldı. Sivrisinek kovucunun kokusunu üzerinden silebilmek için iki kez sabunlanmıştı. Sonunda duştan çıktığı zaman giyecek temiz bir şeyinin kalmadığını fark etti. Fox Harbor'da bir gece kalmayı planladığı için sadece bir tane yedek giysi getirmişti.

Böylece dolabı açıp Anna’nın giysilerine göz attı. Hepsi de onun bedenindeydi. Başka ne giyebilirdi ki? Elbette bunlardan birini giyecekti. Sonunda yazlık elbiselerden birini aldı. Beyaz, pamuklu bir elbiseydi bu. Maura'nın zevkine göre biraz çocuksu sayılırdı. Elbiseyi giyerken kumaş yüzüne değmişti. *Anna en son ne zaman giymişti bunu acaba?* diye düşündü. O da elbisesini giyip eteğini kalçasından sıyırmıştı ve omuzlarını düzeltmişti herhalde. Anna'nın elbisenin kurdelesini bağladığı yerdeki kırışıklar duruyordu hâlâ. Gördüğüm her şeyde, dokunduğum her şeyde onun parmak izleri var, diye düşündü Maura.

O sırada telefon çalmaya başladı. Maura arkasını dönüp komodinin üzerindeki telefona baktı. Nedense daha ahizeyi kaldırmadan arayanın Ballard olduğunu hissetmişti.

"Giderken görmedim seni," dedi Ballard.

"Duş almak için eve geldim. Leş gibi olmuştum."

Ballard gülmeye başladı. "Ben de bayağı kirliyim."

"Boston'a ne zaman dönüyorsun?"

"Saat geç oldu. Galiba bir gece daha kalacağım. Sen ne yapacaksın?"

"Ben de gece gece araba sürmek istemiyorum."

Bir süre bir sessizlik oldu.

"Kalacak bir otel bulabildin mi?" diye sordu Maura sonra.

"Çadırımı ve uyku tulumumu getirmiştim. Yolun başında bir kampingde yer buldum."

Maura'nın karar verme süreci tam beş saniye sürmüştü. Beş saniye içerisinde olasılıkları ve olası sonuçları düşünüp kararını vermişti işte.

"Burada boş bir oda var," dedi. "İstersen geceyi burada geçirebilirsin."

"Seni rahatsız etmek istemem."

"Yatak bomboş duruyor Rick. Bana ne rahatsızlık verebilirsin ki?"

Bir süre ikisi de sustular.

"Tamam, o zaman. Bu çok iyi oldu. Ama bir şartım var."

"Neymiş?"

"Akşam yemeği benden. Ana Cadde üzerinde bir dükkân var. Çok özel, şık bir şey değil tabii ama istersen haşlanmış yengeç getirebilirim."

"Seni bilmem ama benim kitabımda yengeç gayet şık ve özel bir yemektir Rick."

"Şarap mı yoksa bira mı istersin?"

"Bu gece bira gecesi gibi sanki."

"Yarım saat sonra orada olurum o zaman. Sakın bir şeyler yeme."

Maura telefonu kapattığı anda kurt gibi acıkmış olduğunu fark etti. Daha birkaç dakika öncesine kadar kasabaya inemeyecek kadar yorgun hissettiği için akşam yemeğini unutup erkenden yatağa girmeyi düşünüyordu. Ama şimdi açlıktan ölmek üzere olduğunu hissediyordu. Sadece yemeğe aç değildi üstelik. Bir dosta da ihtiyacı vardı.

Huzursuzca evin içinde dolanmaya başladı. İçinde birbiriyle çelişen bir sürü arzu uyanıyordu. Daha birkaç gece önce Daniel Brophy'yle akşam yemeği yemişti. Ama seneler önce Daniel'i kiliseye kaptırmıştı bir kere ve onun üzerinde hak iddia etmesi mümkün değildi. Umutsuz vakalar baştan çıkarıcı olabilirlerdi ama bu işler asla mutlu sonla bitmezdi.

O sırada gök gürüldedi. Maura kapının önündeki sinekliğe doğru yürüdü. Hava iyice kararmıştı artık. Şimşeğin çaktığını görmemişti ama havada bir elektrik vardı. Olasılıklarla dolu bir ağırlık. Çok geçmeden yağmur damlaları çatıyı dövmeye başladı. İlk başta çekingen, utangaç damlalarla başlamıştı ve sonra gökyüzü bir anda boşanıverdi. Sanki tepesinde yüzlerce davul çalıyordu. Fırtınanın gücü karşısında Maura dehşete düşmüştü. Ön verandada durmuş yağmuru izlerken serin havanın eteklerini havalandırıp saçını savurduğunu hissetti.

O sırada gümüşi yağmur damlarının altında araba farlarının gecenin karanlığını yırttığını gördü.

Verandada öylece kımıldamadan duruyordu. Kalbi de yağmur damlaları gibi pıt pıt atıyordu. Araba sonunda evin önüne park etti. Ballard elinde büyük bir kâğıt torba ve altılı birayla arabadan indi. Yağmurdan korunmak için başını öne eğerek koşa koşa veranda merdivenlerini tırmanmıştı.

"Buraya kadar yüzmem gerekeceğini düşünmemiştim," dedi gülümseyerek.

Maura gülmeye başladı. "İçeri gel. Sana bir havlu vereyim."

"Ben de çabucak bir duş alsam olur mu? Yıkanacak vaktim olmadı."

"Tabii," dedi Maura, Ballard'ın elindeki yiyecek torbasını alırken. "Banyo koridorun sonunda. Dolapta temiz havlular da var."

"Bagajdan uyku tulumumu alıp geliyorum."

Maura yiyecekleri mutfağa götürüp biraları buzdolabına koydu. Ballard'ın içeri girip sinekliği kapadığını duymuştu. Bir dakika sonra banyodan su sesleri gelmeye başladı.

Maura mutfak masasına oturup derin bir iç geçirdi. *Bu sadece bir akşam yemeği*, dedi kendi kendine. *Aynı çatı altında bir akşam yemeği yiyeceğiz; hepsi bu*. Birkaç gün önce Daniel'e hazırladığı yemeği düşündü. Bu gece daha en başından ne kadar farklı geliyordu. Daniel'e baktığı zaman ulaşılamayanı görüyordu yalnızca. *Peki, Rick'e baktığımda ne görüyorum. Görmem gerekenden fazlasını sanırım.*

O sırada banyodaki su sesi kesildi. Maura kımıldamadan sessizce oturduğu yerde bekledi. Bir anda bütün duyuları öyle keskinleşmişti ki neredeyse havayı bile teninde hissedebiliyordu. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Sonunda Ballard görünmüştü. Üzerinden buram buram sabun kokusu yükseliyordu. Bir kot pantolon ve temiz bir tişört giymişti.

"Çıplak ayaklı bir adamla yemek yemekten rahatsız olmazsın umarım," dedi Ballard. "Botlarım çamur içinde kalmış."

Maura gülmeye başladı. "O zaman ben de ayakkabılarımı çıkarayım. Piknik gibi olsun," diyerek sandaletlerini çıkardı ve buzdolabına doğru yürüdü. "Bira için hazır mısın?"

"Saatlerdir hazırım aslında."

Maura iki şişe bira çıkarıp kapaklarını açtı ve birini Ballard'a uzattı. Ballard şişeyi ağzına dikip büyükçe bir yudum almıştı. Birasını içerken başını geriye doğru attığı sırada Maura gözlerini onun üzerinden alamamıştı. *Daniel 'in böyle bir şey yaptığını asla göremem herhalde*, diye düşündü. *Karşımda çıplak ayaklarıyla, duştan yeni çıkmış ve saçları hâlâ nemliyken kaygısızca bira içtiğini hayal edemiyorum.*

Sonunda arkasını dönüp yiyecek torbasına doğru yöneldi. "Yemek için ne getirdin bakalım?"

"Dur göstereyim," dedi Ballard yanına gelerek. Mutfak tezgâhının üzerindeki torbayı alıp folyolarla kaplanmış paketleri açtı. "Fırında patates. Tereyağı. Koçanda mısır. Ve ana yemek." Ballard büyükçe bir plastik kaba konulmuş yengeçleri çıkardı. Kırmızı yengeçlerin dumanları tütüyordu hâlâ.

"Bunları nasıl açacağız?"

"Bu yaratıkları nasıl kıracağını bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum. Umarım sen biliyorsundur."

"Bilinecek bir şey yok zaten." Ballard torbanın içinden iki tane ceviz kıracağı çıkardı. "Ameliyata hazır mısınız Doktor?"

"Şimdi endişelenmeye başladım gerçekten."

"İşin sırrı tekniğinde. Ama önce giysilerimizi kuşanmalıyız."

"Efendim?"

Ballard torbaya uzanıp içinden iki tane muşamba önlük çıkardı.

"Dalga geçiyorsun herhalde."

"Restoranlar bunları turistleri aptal durumuna düşürmek için mi veriyor sanıyorsun?"

"Evet."

"Haydi ama. Oyunbozanlık etme. Giysilerin temiz kalmış olacak böylece."

Ballard, Maura'nın arkasına geçip muşamba önlüğü göğsüne doladı. İplikleri boynuna bağladığı sırada Maura, Ballard'ın nefesini saçlarında hissedebiliyordu. Parmak uçları ensesine değdiğinde içi titremişti âdeta.

"Sıra sende," dedi Maura usulca.

"Bende mi?"

"Bu gülünç şeyi tek başıma giyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Ballard teslim olmuş gibi iç geçirerek muşamba önlüklerden diğerini boynuna bağladı. Üzerlerinde yengeç karikatürleri olan muşamba önlükleriyle birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Sonunda masaya oturduklarında hâlâ gülüyorlardı. *Aç karnına bir yudum bira içince anında zıvanadan çıktım,* diye geçirdi Maura içinden. *Ama kendimi harika hissediyorum.*

Ballard ceviz kıracağını eline aldı. "Pekâlâ Dr. Isles. Operasyona hazır mısınız?"

Maura da kendi ceviz kıracağını alıp neşteriyle ilk çiziğini atmaya hazırlanan bir cerrah gibi yengecin üzerine tuttu. "Hazırım."

Yengeçlerin kıskaçlarını koparıp kabuklarını kırdıktan sonra sonunda mis gibi etine ulaşmışlardı. Yağmur hâlâ bütün şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Çatal kullanmadan, elleriyle yemeye başlamışlardı. Parmakları yağ içinde kalmıştı. Çok geçmeden ikinci biralarını açtılar. Daha sonra fırınlanmış patateslerin kabuklarını soydular ve buharı üzerinde buram buram tüten yumuşacık patateslere yumuldular. O gece sofra adabını bir kenara bırakmışlardı. Masaya çıplak ayaklarla oturmuş piknikte gibi parmaklarını yalaya yalaya yemek yiyorlardı. Arada bir de kaçamak bakışlarla birbirlerini izliyorlardı.

"Çatal, bıçakla yemekten çok daha zevkli bu," dedi Maura.

"Daha önce ellerinle yengeç yemedin mi hiç?"

"İster inan ister inanma ama daha önce kabuğuyla yengeç yememiştim." Maura peçetesine uzanıp parmaklarını sildi. "New England'lı değilim ben. Buraya iki yıl önce taşındım. San Francisco'dan geliyorum."

"Buna çok şaşırdım doğrusu."

"Neden?"

"Tipik bir Yankee gibi geliyorsun bana."

"Yani?"

"Kendi kendine yeten. İçine kapanık."

"Öyle olmaya çalışıyorum."

"Yani aslında öyle değilsin ama öyle olmaya çalışıyorsun?"

"Hepimiz biraz rol yaparız. Ben de işteyken resmi maskemi kuşanıyorum. Dr. Isles olarak takındığım bir maske var."

"Peki, ya arkadaşlarının yanında?"

Maura birasından bir yudum aldı ve sonra usulca şişeyi yerine bıraktı. "Boston'da kendime hiç arkadaş edinmedim daha."

"Dışarıdan gelen birinin dost edinmesi biraz zaman alır."

Dışarıdan gelen biri. Evet, her gün kendini böyle hissediyordu. Polislerin birbirlerinin sırtlarını sıvazlayıp şakalaştıklarına tanık oluyordu. Bir polis olmadığı için asla davet edilmediği barbekülerden ve softbol maçlarından söz ettiklerini duyuyordu. Adının başındaki Adli Tıp Uzmanı yazısı bir nevi duvar görevi görüyordu sanki. Diğerlerini dışarıda bırakıyordu. Ve adli tıp ofisindeki meslektaşlarının hepsi de evliydi ve onlar da Maura'yla ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Çekici dul kadınlar rahatsız edici ve sakıncalıydı bir şekilde. Ya baştan çıkarıcı biri ya da bir tehdit olarak görüldükleri için kimse onlara bulaşmak istemiyordu herhalde.

"Peki, seni Boston'a getiren neydi?" diye sordu Ballard.

"Sanırım hayatımda bir takım değişikliklere ihtiyacım vardı."

"Kariyer, vesaire gibi şeyler mi?"

"Hayır, ondan değil. San Fransico'daki tıp fakültesinden memnundum. Üniversite hastanesinde patoloji uzmanı olarak çalışıyordum. Ayrıca tüm o genç ve akıllı asistan doktorlar ve öğrencilerle çalışma fırsatım oluyordu."

"Sorun iş hayatında olmadığına göre aşk hayatında olmalı."

Maura başını önüne eğip akşam yemeğinden geriye kalanlara baktı. "Doğru tahmin."

"İşte tam bu noktada bana çenemi kapamamı söyleyeceksin değil mi?"

"Boşandım. Hepsi bu."

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Maura omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Victor muhteşemdi, son derece karizmatikti ve... "

"Tanrım, şimdiden kıskanmaya başladım."

"Ama öyle biriyle çok uzun süre evli kalamıyorsun maalesef. Öyle yoğun bir duygu ki. Bir anda yanıp kül oluyor ve geriye yalnızca yorgunluğu kalıyor. Ve o..." Maura duraksadı.

"Ne?" diye üsteledi Ballard.

Maura birasına uzandı. Bir an için duraksadıktan sonra bir yudum aldı ve şişeyi usulca masaya bıraktı. "Bana karşı tam olarak dürüst değildi," dedi. "Hepsi bu."

Ballard'ın daha fazlasını öğrenmek isteyeceğini biliyordu ama bir şekilde ses tonundaki o katiyeti sezmiş olmalıydı. Buraya kadar; daha öteye gidemezsin.

Ballard buzdolabına gidip iki bira daha aldı. Kapaklarını açıp birini Maura'ya uzattı.

"Eski eşlerden konuşacaksak biraz daha biraya ihtiyacımız olacak," dedi.

"Konuşmayalım o zaman. Yani acıtıyorsa."

"Belki konuşmamak acıtıyordun"

"Kimse benim bu hikâyemi dinlemek istemez."

Ballard oturduğu yerde doğruldu ve masanın diğer ucundan gözlerini Maura'nın gözlerine dikti. "Ben istiyorum."

Daha önce hiçbir erkek bütün dikkatini böyle tamamen bana vermemişti, diye geçirdi Maura içinden. Gözlerini onun gözlerinden alamıyordu. Bir anda derin derin nefes almaya başladığını fark etmişti. Yağmurun kokusunu, eritilmiş tereyağının özündeki yoğun hayvansı kokuyu hissedebildiğini fark etti. Onun yüzünde daha önce görmediği ayrıntıları görüyordu şimdi. Saçlarındaki sarı dalgaları. Çenesinde, dudağının hemen altında incecik beyaz bir çizgi gibi görünen yara izini. Ön dişindeki ufak kırığı. Bu adamla daha yeni tanıştım, diye düşündü Maura. Ama sanki ezelden beri beni tanıyormuş gibi bakıyor gözlerime. O sırada yatak odasında cep telefonunun çaldığını duydu ama cevap vermek istemiyordu. Telefon bir süre çaldıktan soma sonunda sustu. Normalde telefonuna cevap vermemek gibi bir âdeti yoktu ama o gece her şey farklıydı. Kendini farklı hissediyordu. Pervasız hissediyordu. Telefonlara çıkmayan, elleriyle yemek yiyen bir kadın gibi.

Neredeyse hiç tanımadığı bir adamla yatabilecek bir kadın gibi.

Telefon yeniden çalmaya başladı.

Bu kez telefonun aciliyetle çalan zili dikkatini çekmeyi başarmıştı. Daha fazla duymazdan gelememişti. İsteksizce ayağa kalktı sonunda. "Sanırım buna cevap vermeliyim."

Yatak odasına gittiğinde telefon çoktan susmuştu bile. Telesekreterini aradı hemen. Arayan Rizzoli 'ydi. İki tane mesaj bırakmıştı.

"Doktor, seninle konuşmam gerek. Beni ara."

İkinci mesajda sesi daha sabırsız geliyordu.

"Yine benim. Neden cevap vermiyorsun?"

Maura yatağının kenarına oturdu. Gözlerini dikmiş yatak örtüsüne bakarken yatağın iki kişinin yatacağı kadar büyük olduğunu düşünmeden edememişti. Sonunda başını sallayarak o düşünceyi başından savuşturmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı ve Rizzoli'nin numarasını çevirdi.

"Neredesin?" diye atıldı Rizzoli telefonu açar açmaz.

"Hâlâ Fox Harbor'dayım. Özür dilerim. Telefonu hemen açamadım."

"Orada Ballard'la karşılaştın mı?"

"Evet. Az önce akşam yemeğinden kalktık. Burada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü dün beni arayıp senin nerede olduğunu sordu. O da oraya gitmeye niyetliydi."

"Burada. Yan odada şimdi. Onu telefona çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Ben seninle konuşacaktım." Rizzoli bir an için duraksadı. "Bugün Terence Van Gates'i görmeye gittim."

Rizzoli konuyu öyle çabuk değiştirmişti ki Maura kırbaç yemiş gibi şaşkına döndü bir anda. "Ne?" diye sordu afallamış bir biçimde.

"Van Gates. Bana bahsettiğin şu avukat. Senin şey davasına..."

"Kim olduğunu biliyorum. Sana ne anlattı?"

"Evlat edinme davasıyla ilgili enteresan bir ayrıntıdan bahsetti."

"Sana bu konuda bilgi vermeyi kabul etti mi yani?"

"Evet. Zoru görünce insanlar nasıl da çözülüveriyor bir bilsen. Kardeşinin aylar önce onu görmeye gittiğini söyledi. O da senin gibi biyolojik annesini bulmaya çalışıyormuş. Van Gates ona da sana söylediği şeyleri söylemiş. Kayıtların mühürlü olduğunu, annenin kimliğinin gizli tutulmasını istediğini, vesaire, vesaire. Böylece o da bir arkadaşından yardım istemeye karar vermiş. Van Gates'i konuşturup annenin ismini söylemeye ikna edecek birine."

"Peki, ne olmuş? Van Gates söylemiş mi?"

"Evet, söylemiş."

Maura telefonu kulağına öyle bir yapıştırmıştı ki ahizenin üzerinde kendi nabzını duyabiliyordu. "Annemin kim olduğunu biliyor musun yani?" diye sordu sonunda usulca.

"Evet. Ama bilmen gereken başka bir şey daha var."

"Bana adını söyle Jane."

Rizzoli bir an için duraksamıştı. "Lank. Adı Amalthea Lank."

Amalthea. Annemin adı Amalthea.

"Teşekkür ederim!" dedi Maura. Sesi minnettarlıkla doluydu. "Tanrım, sonunda bunu öğrendiğime inanamıyorum."

"Bekle. Henüz bitirmedim."

Rizzoli'nin sesi temkinli ve uyarır gibiydi. Kötü bir haber olmalıydı bu. Maura'nın hiç de hoşuna gitmeyecek bir şey.

"Neler oluyor?"

"Anna'nın, Van Gates'le konuşan arkadaşı var ya."

"Evet?"

"O Rick Ballard'mış"

Maura bir anda donakalmıştı. Mutfaktan tabak çanakların sesi duyuluyordu. Su da açılmıştı şimdi.

Bütün gün onunla birlikteydim ve bir anda bu adamın nasıl bir adam olduğunu bilmediğimi fark ediyorum.

"Doktor?"

"O zaman neden bundan bana bahsetmedi ki?"

"Bilemiyorum."

"Neden?"

"Bunu ona sormalısın. Sana her şeyi anlatmasını söyle."

Maura mutfağa döndüğünde Ballard masayı temizleyip yengeç kabuklarını çöpe atmıştı bile. Maura kapının önünden onu izlediği sırada lavaboda ellerini yıkıyordu. Arkası dönük olduğu için Maura'nın geldiğini görmemişti.

"Amalthea Lank hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Maura.

Ballard bir anda kaskatı kesilmişti. Arkasını dönmemişti hemen. Uzunca bir süre orada öylece kaldı. Sonra havlulardan birini alıp yavaş yavaş ellerini kuruladı. *Zaman kazanmaya çalışıyor*, diye düşündü Maura. O anda söyleyeceği hiçbir şey, öne sürebileceği hiçbir bahane Maura'nın ona yeniden güvenmesini sağlayamazdı artık.

Sonunda yüzünü dönüp Maura'ya baktı. "Bunu öğrenmemeni umuyordum. Amalthea Lank tanımak isteyeceğin bir kadın değil Maura."

"O benim annem mi? Lanet olsun; bu kadarını söyle bari."

Ballard isteksizce başını sallamıştı. "Evet. Annen."

İşte. Sonunda söylemişti. O da doğrulamıştı işte. Maura, Ballard'ın ondan bu kadar önemli bir bilgiyi sakladığı gerçeğini sindirmeye çalışırken uzunca bir süre daha geçti. Ballard, bütün bu süreç boyunca endişe dolu gözlerle Maura'yı izlemişti.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Maura sonunda.

"Seni düşünüyordum Maura. Senin iyiliğin için."

"Gerçeği bilmek benim iyiliğime olmuyor mu yani?"

"Bu durumda hayır. Olmuyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kardeşinde bir hata yaptım çok büyük bir hata. Anneni bulmayı öyle çok

istiyordu ki bu şekilde ona iyilik edeceğimi sanmıştım. Sonunda işlerin o şekilde sonuçlanacağını asla bilemezdim." Ballard ona doğru bir adım attı. "Seni korumaya çalışıyordum Maura. Bunun Anna'yı ne hâle getirdiğini gördüm. Aynı şeyin senin de başına gelmesini istemedim."

"Ben Anna değilim."

"Ama tıpkı ona benziyorsun. Ona öyle çok benziyorsun ki bu ödümü patlatıyor. Sadece görünüşün de değil üstelik. Düşünce tarzın da öyle."

Maura alaylı bir kahkaha patlatmıştı. "Şimdi de zihnimi mi okumaya başladın?"

"Hayır. Zihnini değil. Karakterini. Anna azimliydi. Bir şeyi öğrenmek istiyorsa cevabı alana dek peşini bırakmazdı. Ve sonuna dek uğraşır didinir ve o cevabı senden alırdı. Bu gün arazide seni çalışırken gördüm. O kemikleri çıkarmak için toprağı kazarken. Senin işin değildi o. Senin yetki alanında bile değildi. Orada olmak için hiçbir sebebin yoktu. Sadece meraktan kaldın burada; sadece merak ettiğin için. Ve bir de inatçılık var tabii. O kemikleri bulup çıkarmak istedin ve bunu yaptın. Anna da böyleydi." Ballard iç geçirdi. "Şimdi düşünüyorum da aradığı şeyi bulduğu için öyle üzgünüm ki?"

"Annem kimdi Rick?"

"Tanışmak isteyeceğin biri değil."

Maura'nın bu cevabın içinde yatan o en önemli ayrıntıyı fark etmesi biraz zaman almıştı. Şimdiki zamanla cevap verdi.

"Annem hâlâ hayatta."

Ballard isteksizce başını salladı yine.

"Ve onun nerede olduğunu biliyorsun."

Ballard cevap vermemişti.

"Lanet olsun Rick!" diye patladı Maura. "Neden şunu açıkça söylemiyorsun?"

Ballard sanki savaşacak gücü kalmamış gibi masaya geçip oturdu. "Çünkü duyacağın gerçekler sana acı verecek. Özellikle de kim olduğun, ne iş yaptığın düşünülürse."

"Bunun işimle ne ilgisi var?"

"Kanun adına çalışıyorsun. Katillerin adalete teslim edilmesine yardım ediyorsun."

"Kimseye adalet sağladığım falan yok. Ben sadece gerçekleri ortaya koyuyorum. Bazen siz polislerin duymak istemediği gerçekleri bile."

"Ama bizim yanımızda yer alıyorsun."

"Hayır. Kurbanın yanında yer alıyorum."

"Pekâlâ, kurbanın yanında yer alıyorsun. Bu yüzden sana söyleyeceğim şey hiç hoşuna gitmeyecek."

"Şu ana dek bir şey söylemediğini belirtmek isterim."

Ballard iç geçirdi. "Tamam. Önce nerede yaşadığından başlayayım o zaman."

"Devam et."

"Amalthea Lank seni evlatlık veren kadın. Framingham'daki Massachusetts Islah Evi'nde hapis yatıyor."

Maura'nın dizlerinin bağı çözülmüştü. Bir anda Ballard'ın karşısındaki sandalyeye çöküp kaldı. O sırada masa örtüsünün üzerine damlayan bir parça tereyağına değdi kolu. Daha bir saat önce, dünya bir anda altüst olmadan önce yedikleri o muhteşem yemeğin kanıtıydı bu.

"Annem hapishanede mi?"

"Evet."

Maura, Ballard'ın gözlerinin içine bakıyordu ama bir türlü o soruyu

soramıyordu. Alacağı cevaptan korkuyordu çünkü. Ama bir kere bu yolda ilk adımını atmıştı ve bu yolun onu nereye götüreceğini bilmediği hâlde artık geri dönemezdi.

"Ne yapmış?" diye sordu Maura. "Neden hapiste?"

"Müebbet hapis cezasına çarptırılmış," dedi Ballard. "Çifte cinayetten."

"Öğrenmeni istemediğim şey buydu işte," dedi Ballard. "Annesinin işlediği suçu öğrenmenin Anna'yı ne hâle getirdiğini gördüm. Damarlarında dolaşan kanın kime ait olduğunu bilmenin ona ne yaptığını gördüm. Kim soyunda böyle bir lekeyi taşımak ister ki? Kim ailesinde bir katil olmasını kabullenebilir? Doğal olarak buna inanmak istemedi. Bir yanlışlık olduğunu düşündü. Annesinin masum olabileceğine inandı. Ve onu gördükten sonra..."

"Bir dakika. Anna annemizi gördü mü?"

"Evet. Birlikte MIE Farmingham'a gittik. Kadınlar hapishanesine. Bu da büyük bir hataydı çünkü o ziyaretten soma kafası daha da karıştı. Gerçekleri kabullenemedi. Annesinin nasıl da bir cana... " Ballard son anda kendini durdurmuştu.

Bir canavar. Annem bir canavar.

Yağmur yavaşlamıştı ve damlalar usul usul vuruyordu dama şimdi. Fırtına dinmişti ama Maura denizin üzerinden uzaklaşan gök gürültülerini duyabiliyordu hâlâ. Ama mutfak derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ballard'la mutfak masasında yüz yüze oturuyorlardı. Rick sessizce, sanki her an kırılıp parçalarına ayrılacakmış gibi endişeli gözlerle onu izliyordu.

Beni tanımıyor, diye düşündü Maura. *Ben kendimi kaybedip dağıtmam. Ve lanet olası bir bakıcıya da ihtiyacım yok.*

"Bana her şeyi anlat."

"Her şeyi?"

"Amalthea Lank'in çifte cinayetten tutuklandığını söyledin. Bu ne zaman olmuş?"

"Yaklaşık beş yıl kadar önce."

"Kurbanlar kimlermiş?"

"Bunu söylemek çok zor. Duyacaklarını kaldırmak da hiç kolay değil."

"Az önce annemin bir katil olduğunu söyledin. Bence gayet iyi kaldırdım şu ana dek."

"Anna'dan daha iyi olduğun kesin," dedi Ballard.

"Pekâlâ, bana kurbanlardan bahset o zaman. Ve sakın hiçbir şeyi atlayayım deme. Hayatta kaldıramadığım tek bir şey varsa o da budur Rick. Gerçeklerin benden saklanması. Çok fazla sırrı olan bir adamla evliydim ve bu da evliliğimizin sonu oldu. Buna bir kez daha katlanamam. Birinin daha yalan söylemesini kaldıramam."

"Peki,." Ballard ona doğru eğilip gözlerinin içine baktı. "Madem ayrıntıları bilmek istiyorsun o zaman acımasızca dürüst olacağım. Çünkü gerçekler son derece acımasız. Kurbanlar Theresa ve Nikki Wells adında, biri otuz beş, diğeri de yirmi sekiz yaşında, Fitchburg, Massachusetts'li iki kardeşmiş. Yolda lastikleri patlamış. Kasım ayının sonlarıymış ve beklenmedik bir kar fırtınasına yakalanmışlar. Bu yüzden yol kenarında mahsur kalmış ne yapacaklarını düşünürken yanlarına bir araba yanaştığı zaman kendilerini çok şanslı hissetmiş olmalılar. İki gün sonra arabalarından otuz mil ötede yanmış bir kulübede cesetleri bulunmuş. Bir hafta sonra Virginia polisi trafik kurallarını ihlâl ettiği için Amalthea Lank'i durdurmuş. Arabanın plakasının çalıntı olduğunu fark etmişler. Ayrıca arka tamponda kan izleri varmış. Polis bunun üzerine arabayı aramış. Bagajda kurbanların cüzdanlarını ve üzerinde Amalthea'nın parmak izleri bulunan bir lastik levyesi bulmuşlar. Yapılan testlere göre levyenin üzerindeki kan Nikki ve Theresa'ya aitmiş. Son kanıt da Massachusetts'teki bir benzin istasyonunun güvenlik kamerasında bulunmuş. Kayıtlarda Amalthea'nın plastik bir bidonla benzin aldığı görülüyor. Kurbanların cesetlerini yakmak için kullandığı benzini alırken yani." Ballard, Maura'nın gözlerinin içine baktı yeniden. "İşte. Acımasızca söyledim. İstediğin bu muydu?"

"Ölüm sebebi neymiş?" diye sordu Maura. Sesi tuhaf bir biçimde, insanın kanını donduracak derecede sakindi. "Cesetlerin yakıldığını söyledin. Peki, kadınlar nasıl öldürülmüş?"

Ballard bir süre Maura'nın sakinliğine inanamayarak öylece yüzüne bakakaldı. "Yanan cesetlerden geriye kalanların röntgen çekimlerine göre iki kadının kafatasında da ciddi hasarlara rastlanmış. Muhtemelen lastik levyesiyle yaralanmışlar. Genç olanı, Nikki yüzüne öyle bir darbe almış ki yüzündeki kemiklerin yerinde kocaman bir çukur oluşmuş. İşte böyle canice bir cinayet."

Maura, Ballard'ın anlattığı senaryoyu gözden geçirdi. Karlı bir günde, yol kenarında kalmış çaresiz iki kardeşi hayal etti. Kadının biri durup da onlara yardım etmek isteyince bu iyi niyetli Samariyeli yardım severe hemen güvenmiş olmalıydılar. Özellikle de onlardan yaşlı olduğu düşünülürse. Beyaz saçlı, yaşlı bir kadın diğer kadınlara yardım ediyor.

Maura, Ballard'a döndü. "Anna'nın onun suçlu olduğuna inanmadığını söyledin."

"Mahkemede sunulan kanıtlan şimdi söyledim sana. Lastik levyesi, benzin istasyonundan alman görüntüler. Çalıntı cüzdanlar. Hangi jüri olsa onu suçlu bulurdu."

"Bu beş yıl önce olmuş. Amalthea kaç yaşındaymış o zaman."

"Hatırlamıyorum. Altmışlı bir yaş işte."

"Ve kendisinden çok daha genç olan iki kadını zapt edip öldürmeyi başarmış, ha?"

"Tanrım, sen de Anna gibi yapıyorsun. Gerçekler apaçık ortada ve sen buna şüpheyle bakıyorsun."

"O apaçık ortada dediğin gerçekler her zaman doğru olmayabilir. Eli kolu tutan her insan direnip kaçmaya çalışırdı. Theresa ve Nikki neden çabalamamış?"

"Şaşkına dönmüş olmalılar."

"İkisi de mi? Neden bari diğeri kaçmaya çalışmamış?"

"Çünkü bir tanesinin farklı bir durumu varmış. Eli ayağı tutsa da kolay kolay kaçabilecek gibi değilmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Genç olanı, Nikki, dokuz aylık hamileymiş."

ON DÖRT

MATTİE PURVİS gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bilmiyordu. Saati yoktu, bu yüzden kaç gün, kaç saattir orada olduğunu bilemiyordu. En zor kısmı da buydu. Ne zamandır o kumda hapsolduğunu bilememek. Kaç kalp atışı, kaç nefes olmuştu? Ne kadardır korkusuyla tek başına orada yaşam savaşı veriyordu? Bir ara saniyeleri saymaya çalışmıştı. Sonra dakikaları. Ama beş dakika sonra pes etti. Birazcık da olsa çaresizliğini unutturmasına rağmen hiçbir faydası yoktu bu egzersizin.

Hücresinin her köşesini karış karış aramıştı. En ufak zayıf bir köşe, kazılıp, genişletilecek bir delik ya da en ufak bir çatlak bile yoktu. Battaniyeyi altına sermişti. Sert, tahta zeminin üzerinde sırtı biraz olsun rahat etmişti böylece. Etrafa çok fazla sıçratmadan lazımlığı kullanmayı öğrenmişti. İnsan bir kutunun içine hapsolmuş da olsa hayat bir takım rutinlere bağlanıyordu işte. Uyu. Su iç. Tuvaletini yap. Geçen zamana dair tek bir ölçütü varsa o da yiyecek miktarının giderek azalmasıydı. Kaç tane Hershey çikolatası yediğini, geriye kaç tane kaldığını sayıyordu işte.

Çantanın içinde hâlâ bir düzine kadar vardı.

Ağzına bir parça çikolata attı ama çiğnemedi. Çikolatanın o yoğun tadının dilinde erimesini bekledi. Hayatı boyunca çikolatayı sevmişti. Ne zaman bir şekerci dükkânının önünden geçse kâğıt ambalajlarının içinde parlak, kapkara mücevherler gibi sergilenen çikolatalara bakmadan edemezdi. Çikolataların üzerlerine serpilmiş kakaoyu hayal etti. Çilekli turtanın iç malzemesinin ağzında eridiğini ve rom şurubunun çenesinden damladığını. Ağzındaki çikolatayla yakından uzaktan alakası yoktu bunun tabii. Çikolata çikolataydı sadece. Böylece elindekilerle tatmin olmaya çalıştı.

Bu durum sonsuza dek sürecek değildi ya.

Başını eğip hücresini dolduran buruşturulup atılmış yiyecek ambalajlarına baktı ve yiyeceklerini bu kadar çabuk tükettiğine pişman oldu. Bütün yemeği bitince ne olacaktı? Mutlaka yenisini vereceklerdi. Açlıktan ölmesini isteselerdi en başında su ve yiyecek vermezlerdi.

Hayır, hayır, hayır. Yaşayacağım. Ölmeyeceğim.

Mattie başını mazgala doğru uzatıp derin derin nefes aldı. Yaşayacağım, yaşayacağım, diye tekrar etti kendine. Yaşayacağım.

Neden!

Başını duvara yasladığında kafasında bir tek bu sözcük çınlıyordu sadece. Ve buna verebileceği sadece bir cevap vardı: fidye. Ah, onu kaçıran adam ne kadar da aptaldı. Dwayne'in görünüşüne aldanmıştı. O BMW'ler, Breitling marka saat, özel üretim kravatlar. Bunun gibi bir makineyi kullanırken belli bir imaj veriyorsun. Mattie histeriyle gülmeye başladı. Borç parayla oluşturulan bir imaj yüzünden kaçırıldım. Dwayne fidyeyi ödeyemez ki.

Dwayne'in eve geldiğini ve onu bulamadığını hayal etti. Arabamın garajda olduğunu görecek. Sandalyenin yere devrildiğini görecek, diye düşündü. Ama fidye notunu görene dek neler olduğunu anlayamazdı. Para istediklerini görene dek anlayamazdı. Benim için o parayı ödeyeceksin değil mi?

Değil mi?

O sırada fenerin ışığı zayıfladı. Mattie feneri birkaç kez salladı. Bir an için yeniden eski parlaklığına kavuşmuştu ama sonra yeniden zayıfladı. Oh tanrım, piller. Seni aptal. Bu kadar süre açık tutmamalıydın! Uzanıp poşetin içinden yeni pilleri aldı ve ambalajını açtı. Piller bir anda etrafa saçılmıştı.

O anda ışık söndü.

Karanlıkta yalnızca kendi nefes alıp vermelerini duyuyordu. Giderek içinde büyüyen paniğin sesini. Tamam, tamam Mattie. Sakin ol. bir sürü pilin olduğunu biliyorsun. Sadece onları doğru şekilde yerleştirmen gerekiyor.

Elleriyle yeri yoklayıp dökülen pilleri topladı. Derin bir nefes alıp fenerin kapağını çevirdi ve çıkan parçayı dikkatlice kıvırdığı dizinin üzerine koydu. Biten pilleri çıkarıp kenara koydu. Bütün bunları zifiri karanlıkta yapıyordu. Fenerin önemli bir parçasını kaybettiği anda karanlıkta bulması mümkün değildi. Sakin ol Mattie. Daha önce de pil değiştirdin, ilk önce artı kısımları girecek. Şimdi üst kısmını kapat...

Işık bir anda yanıvermişti. Mattie iç geçirerek arkasına devrildi. Bir mil koşmuş gibi yorulmuştu. Fenerine kavuştun. Şimdi onu tasarruflu kullanmaya bak. Feneri kapatıp karanlıkta oturmaya devam etti. Nefes alıp vermeleri düzene girmişti. Bu kez paniklememişti. Gözü hiçbir şey görmüyordu ama eli fenerin düğmesindeydi ve istediği zaman ışığı yakabilirdi. *Kontrol bende*, diye düşündü.

Ama kontrol edemediği bir şey vardı. Karanlıkta oturduğu sırada bir anda boynuna dolanan korkular. Dwayne şimdiye kadar kaçırıldığımı öğrenmiştir, diye düşündü. Notu görmüştür. Ya da onu aramışlardır. Ya paran ya da karın. Dwayne'in telefondaki adama çılgınca yalvardığını hayal etti. *Ona zarar vermeyin! Ne olur ona zarar vermeyin*! Mutfak masasının başında hıçkırıklara boğulduğunu hayal etti. Ona söylediği tüm o kötü sözler için ne kadar da pişman olduğunu. Defalarca ona kendini zayıf ve değersiz hissettirdiği için ne kadar üzüldüğünü. Şimdi tüm sözlerini geri alabilmeyi diliyor olmalıydı. Onun için ne kadar değerli olduğunu söyleyebilmeyi umuyor olmalıydı.

Hayal görüyorsun Mattie.

Acıyla gözlerini yumdu. Öyle derin bir keder duyuyordu ki, acı o soğuk elleriyle kalbine uzanıp onu paramparça edecekti. O acıyı durdurmak için gözlerini sıkı sıkı yumdu.

Seni sevmediğini biliyorsun. Aylardır farkındaydın bunun.

Kollarını karnına, bebeğine doladı. Hücresinin bir köşesinde kıvrılıp kalmıştı. Gerçekleri daha fazla inkâr edemiyordu. Bir gece duştan çıktığı zaman Dwayne'in ona nasıl da iğrenerek baktığını anımsadı. Kamına nasıl da tiksintiyle baktığını. Ve geceleri boynuna dokunmak istediği zaman nasıl da elini ittelediğini. Aylar önce Everett'lerin partisinde onu kaybedip sonra arka bahçedeki taraçada Jen Hockmesiter'la flört ederken yakaladığı o anı. Öyle çok şey olmuştu ki; bir sürü, bir sürü ip ucu vardı. Ve Mattie gerçek aşka inandığı için bütün bunları görmezden gelmişti. Bir doğum günü partisinde Dwayne Purvis'le tanıştığından beri gerçek aşka inanıyordu ve onu gördüğü andan beri, her ne kadar içine sinmeyen şeyler olsa da onun hayatının erkeği olduğunu biliyordu. Mesela çıktıkları zamanlarda faturayı paylaşmak istemesinden hoşlanmamıştı. Ve her gördüğü aynanın önünde saçını

düzeltmesi ona o zamanlarda bile batmıştı. Yine de uzun vadede bunların hepsi değersiz küçük ayrıntılar gibi gelmişti ona çünkü aşk onları bir arada tutmaya yeterdi. Sürekli kendine bunları söylemişti. Başka birine ait bir romantizmin ürünüydü bu aslında. Ona ait değildi. Belki filmlerde görmüştü bunu ama onun hayatında öyle bir aşka yer yoktu.

Onun hayatı buydu işte. Bir kutuya hapsolmuş vaziyette kendisini istemeyen bir kocanın fidyesini ödeyip onu kurtarmasını beklemek.

Mutfak masasında fidye notunu görüp ağladığını hayal ettiği Dwayne'i değil gerçek hayattaki Dwayne'i düşündü. Karın elimizde. Hemen bir milyon dolar fidyeyi ödemezsen...

Yok, bu çok fazla olmuştu. Hiçbir fidyeci bu kadar para istemezdi. Bu aralar fidyeciler eşler için ne kadar istiyordu acaba? Yüz bin dolar kulağa daha inandırıcı geliyordu. Öyle bile olsa Dwayne kesinlikle tereddüt edecekti. Mal varlığını gözden geçirecekti. Beemer'lar. Ev. Bir eşin değeri neydi ki?

Eğer bir an için bile olsa beni sevdiysen o parayı ödersin. Lütfen, lütfen parayı ver.

"Bayan. Bayan."

Mattie hıçkırıklarının arasında bir anda donakalmıştı. O fısıltıyı duyduğundan emin olamıyordu. Şimdi de gaipten sesler mi duymaya başlamıştı yoksa? Aklını kaçırıyordu her

hâlde.

"Cevap verin bayan."

Mattie feneri yakıp tepesine doğru tuttu, ses oradan geliyordu. Havalandırma mazgalından.

"Beni duyabiliyor musun?" Bu bir erkek sesiydi. Kısık, tatlı bir erkek sesi.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Yemekleri buldun mu?"

"Kimsin sen?"

"Yemeğini dikkatli harca. Onunla idare etmek zorundasın."

"Kocam paranı verecek. Biliyorum; parayı ödeyecek. Lütfen beni buradan çıkar!"

"Ağrın var mı?"

"Ne?"

"Ağrın, sızın var mı?"

"Buradan çıkmak istiyorum sadece! Çıkar beni buradan!"

"Zamanı gelince çıkaracağım."

"Ne zamandır burada tutuyorsun beni? Ne zaman dışarı çıkaracaksın?"

"Sonra."

"Ne demek bu şimdi?"

Cevap gelmemişti.

"Merhaba. Bayım, orada mısınız? Kocama hayatta olduğumu söyleyin. Fidyeyi ödemek zorunda."

Ayak sesleri uzaklaşıyordu.

"Gitme!" diye bağırdı Mattie. "Beni buradan çıkar!" Uzanıp tavana vurmaya başladı. "Beni çıkarmak zorundasın!" diye haykırdı.

Ayak sesleri kesilmişti. Mattie mazgala doğru baktı. *Geri döneceğini söyledi*, diye düşündü. Yarın geri dönecek. Dwayne parasını ödeyince beni bırakacak.

Sonra bir anda fark ediverdi. Mazgalın diğer tarafındaki adam kocasından bahsetmemişti bile.

ON BEŞ

JANE RİZZOLİ tam bir Boston'lu gibi sürüyordu arabayı. Her an eli kornaya basmaya hazırdı. Tâli yol üzerindeki turnikelere doğru devam ederken iki tarafında park eden arabaların arasında ustaca ilerliyordu. Hamilelik öfkesini yatıştırmamıştı. Her kavşakta trafiğe takılıyorlardı ve Rizzoli her zamankinden daha sabırsızdı.

"Bu konuda içim rahat değil Doktor," dedi. Kırmızı ışıkta durmuşlardı ve Rizzoli sabırsızca parmaklarını direksiyona vuruyordu. "Bu sadece aklını karıştıracak. Demek istediğim onu görmenin ne faydası olacak ki sana?"

"En azından annemin kim olduğunu öğreneceğim."

"Adını biliyorsun. İşlediği suçu da biliyorsun. Bu yetmez mi?

"Hayır. Yetmez."

"O sırada arkalarında biri komaya bastı."

"Dangalak," dedi Rizzoli ve hızla kavşağı döndü.

Massachusetts turnikelerini geçip batıya, Framingham'a doğru ilerlemeye başladılar. Rizzoli'nin Subaru'su büyük yük kamyonları ve spor arabaların konvoyunda cüce gibi kalmıştı. Maine'in sakin yollarında geçirdiği hafta sonundan sonra sadece ufacık bir hata ya da bir anlık bir dikkatsizlik sonucu yasamla ölüm arasındaki çizginin daralıverdiği kalabalık bir otobanda olmak Maura'yı şaşkına uğratmıştı. Rizzoli'nin hızlı ve korkusuz sürüşü de onu iyice huzursuz etmişti. Maura hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Çift hava yastığıyla en güvenli arabalardan birini almıştı kendine. Benzin ibresinin çeyrekten aşağı inmesine izin vermezdi. Öyle kolay kolay tedbiri elden bırakmazdı. Özellikle de penceresinin birkaç santim ötesinde iki tonluk kamyonlar vızır vızır ilerlerken.

Maura, paralı yolun sonuna gelip de turnikelerden geçerek 126 numaralı karayolundan Framingham şehir merkezine doğru döndükleri zaman sonunda

kapının kolunu tırmalamayı bırakmıştı. Ama bu kez büyük kamyonlar ve hızla savrulan çelik aksanlar değil de başka korkularıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Aslında en çok korktuğu şey kendi benliğiyle yüz yüze gelmekti.

Ve dahası karşısında bulacağı yüzden nefret etmekten korkuyordu.

"Hâlâ vazgeçebilirsin," dedi Rizzoli sanki kafasından geçenleri okumuş gibi. "İstediğin anda arabayı çeviririm. Friendly's kafeye gidip kahve içebiliriz. Ya da elmalı turta yeriz."

"Hamile kadınlar bir an olsun yemek düşünmeden durmaz mı?"

"Diğerlerini bilmem ama bu hamile kadın duramaz."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Maura dönüp ona bakmıştı ama Rizzoli'nin gözleri yoldaydı. "Neden?"

"Ballard neden bize annenden bahsetmediğini açıklamaya çalıştı. Bak, ona kızgın olduğunu biliyorum Doktor. Ama bence gerçekten de sadece seni korumaya çalışıyordu."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Ona inanıyorum. Hatta onunla aynı fikirde sayılırım. Ben de bu bilgiyi senden saklamayı düşündüm."

"Ama sonunda saklamadın değil mi? Beni aradın."

"Bu erkeklere özgü bir şey biliyor musun? Hatta biraz da polislere özgü bir şey. Küçük bayanı korumaya çalışmak istiyorlar."

"Gerçeği gizleyerek mi yani?"

"Sadece onun neden böyle davrandığını anladığımı söylüyorum."

"Sen olsan kızmaz mıydın?"

"Kızardım. Hem de nasıl."

"O zaman neden onu savunuyorsun?"

"Çok yakışıklı olduğu için olabilir mi acaba?"

"Ah, haydi ama. Yapma."

"Sadece çok üzgün olduğunu söylüyorum. Ama sanırım o da özür dilemek için seninle konuşmaya çalıştı zaten."

"Özürleri kabul edecek durumda değildim."

"Yani ona kızgın kalmaya devam edeceksin."

"Neden bunu konuşuyoruz ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım seninle konuşma şeklinden dolayı. Sanki o kulübedeyken aranızda bir şeyler olmuş gibi. Oldu mu?"

Maura, Rizzoli'nin o zeki, polis gözleriyle kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Ve yalan söylemeye kalkarsa bunu anlayacağını biliyordu.

"Şu anda böyle karmaşık bir ilişkiye girecek hâlim yok."

"Bunun nesi karmaşık ki? Ona kızgın olman dışında yani."

"Bir kız çocuğu var. Ve bir de eski karısı."

"Onun yaşındaki erkekler ikinci el olur zaten. Hepsinin eski karıları var."

Maura gözlerini yola dikti. "Biliyorsun Jane, evlilik her kadına göre değildir."

"Ben de öyle düşünüyordum ama şimdi hâlime bak. Bir gün adama katlanamıyorum ertesi gün onsuz yaşayamıyorum. İşlerin bu şekilde gelişeceği aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Gabriel en iyilerinden biri."

"Evet, düzgün bir tanesi. Ama demek istediğim şu ki o da Ballard gibiydi.

Maço, koruyucu hâlleri vardı yani. Ve ben de ona kızmıştım. Yani bir erkeğin ne zaman koruyucu davranacağını önceden tahmin edemezsin."

Maura Victor'u düşündü. Ve bir felakete dönüşen evliliğini. "Evet, önceden tahmin edemiyorsun."

"Ama potansiyeli olanlara odaklanabilirsin. Bir şans verebilecek olduklarına. Ve umut görmediğin erkekleri bir kenara bırakırsın." Rizzoli isim vermeden konuştuğu hâlde Maura o sırada Daniel Brophy'den bahsettiğinin farkındaydı. İmkânsız olan Daniel'di. Seneler boyu gözlerini kör edip yaşlanana dek onu oyalayacak bir illüzyon. Onu yarı yolda yapayalnız bırakacak bir hayal.

"Buradan gireceğiz," dedi Rizzoli Loring Yolu'na dönerken.

MIE Framingham tabelasını görünce Maura'nın kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Gerçek kimliğimle yüzleşmenin zamanı geldi.

"Hâlâ vazgeçebilirsin," dedi Rizzoli.

"Bunu hallettiğimizi sanıyordum."

"Evet. Ama hâlâ geri dönebiliriz. Bunu bil istedim."

"Sen olsan döner miydin Jane? Hayatın boyunca annenin kim olduğunu, neye benzediğini merak ettikten sonra her şeyi bırakıp dönebilir miydin? Sonunda bütün sorularının cevabını almaya bu kadar yaklaşmışken vazgeçer miydin?"

Rizzoli dönüp Maura'ya baktı. Her zaman hareket hâlinde gibi görünen, sürekli fırtınanın orta yerinde olan Rizzoli şimdi anlayış dolu gözlerle ona bakıyordu. "Hayır," dedi. "Vazgeçmezdim."

Betty Cole Smith Binası'nın idari kanadında kimliklerini gösterip imza attılar. Birkaç dakika sonra Baş Nezaretçi Barbara Gurley aşağı inip danışmada onları karşıladı. Maura, karşısında sert bir hapishane komutanı görmeyi bekliyordu ama bu kadın beyazlaşmaya başlamış kısa, kahverengi saçları, incecik bedenini saran ten rengi eteği ve pamuklu, pembe bluzuyla

daha çok bir kütüphaneciyi andırıyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum Dedektif Rizzoli," dedi Gurley. Ve Maura'ya döndü. "Siz Dr. Isles olmalısınız."

"Evet. Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Maura da tokalaşmak üzere elini uzattı. Kadın son derece serinkanlı ve güçlü bir biçimde tokalaşmıştı. Kim olduğumu biliyor, diye düşündü Maura. Neden burada olduğumu biliyor.

"Benim ofisime çıkalım önce. Sizin için dosyayı hazırladım."

Gurley son derece kendinden emin bir biçimde önden önden yürümeye başladı. Fazladan en ufak bir efor sarf etmiyordu. Misafirlerinin ona yetişip yetişemediğini görmek için bir kere bile dönüp arkasına bakmamıştı. Sonunda hep beraber asansöre bindiler.

"Burası dördüncü derecede bir tesis mi?" diye sordu Rizzoli.

"Evet."

"Bu orta derecede güvenlik olmuyor mu?" diye sordu Maura.

"Altıncı seviye mahkûm birimini yeni oluşturuyoruz. Massachusetts eyaletindeki tek kadın ıslah eviyiz, bu yüzden bütün derecelerdeki mahkûmları biz alıyoruz."

"Kitlesel katilleri bile mi?" diye sordu Rizzoli.

"Eğer bayanlarsa ve bir suçtan hüküm giymişlerse buraya geliyorlar. Erkeklerin kaldığı birimlerde yaşanan güvenlik ihlali sorunları burada yaşanmıyor pek. Ayrıca biz duruma biraz daha farklı yaklaşıyoruz. Daha çok tedavi ve rehabilitasyon üzerine gidiyoruz. Mahkûmlarımızın çoğu psikolojik sorunlardan ve madde bağımlılığından muzdarip. Ayrıca çoğunun çocukları var. Bu, işleri biraz daha karmaşık hâle getiriyor. Annelerin çocuklarından ayrılmaları söz konusu. Ziyaret saatlerinin sonunda gözyaşlarına boğulan öyle çok çocuk oluyor ki."

"Peki, Amalthea Lank? Onun da psikolojik sorunları var mı?"

"Onda..." Gurley bir an için tereddüt etmişti. "Evet, birden fazla sorunu var aslında."

"Ne gibi sorunlar?"

Asansörün kapısı açıldı ve Gurley dışarı çıktı. "Ofisim burası."

İlk önce antre gibi bir başka odadan geçmişlerdi. İçerideki iki sekreter de Maura'ya bakıp sonra hemen başlarını bilgisayarlarına çevirmişlerdi. *Kimse benimle göz göze gelmek istemiyor,* diye düşündü. *Neden korkuyorlar?*

Gurley misafirlerini odasına alıp kapıyı kapattı. "Oturun lütfen."

Kadının çalışma odası son derece şaşırtıcıydı. Maura odanın Gurley'i yansıtacağını sanıyordu. Sade ve kendinden emin. Ama her yerde gülen yüzlerin olduğu fotoğraflar asılıydı. Bebeklerine sarılan kadınlar, saçları düzgünce taranmış, ütülü gömlekleriyle çocuklar. Bir grup çocuğun ortasında bir gelin ve damat.

"Benim kızlarım," dedi Gurley duvardaki fotoğraflara bakıp gülümseyerek. "Topluma sağlıklı bireyler olarak dönmeyi başaranlar. Doğru seçimler yapıp hayatlarına devam edenler. Ama maalesef Amalthea Lank asla bu fotoğraflarda yer alamayacak." Yüzündeki gülümseme bir anda silinivermişti. Masasına oturup gözlerini Maura'ya dikti. "Buraya gelmekle iyi ettiğinizden emin değilim Dr. Isles."

"Biyolojik annemle hiç tanışmadım."

"Beni endişelendiren de bu." Gurley sandalyesine yaslanıp bir süre Maura'yı inceledi. "Hepimiz annelerimizi sevmek isteriz. Onların özel insanlar olmasını isteriz. Çünkü onların kızları olmak bizi de özel kılar."

"Onu seveceğimi ummuyordum."

"Ne umuyorsunuz Peki,?"

Maura bu soru karşısında bir an duraksamıştı. Çocukken kurduğu hayallerdeki anne figürünü düşündü. Kuzeni düşüncesizce evlatlık olduğunu

yumurtladığından beri bunu düşünüyordu. Kendi saçları gibi siyah saçları olan masallardaki gibi bir anne yaratmıştı kendisine. Yasak aşkından hamile kaldığı için bebeğini vermeye zorlanan bir İtalyan prensesi. Ya da sevgilisi tarafından terk edilince aşk acısından ölen bir İspanyol güzeli. Her zaman Gurley'nin söylediği gibi özel, hatta olağanüstü birini hayal etmişti. Ve şimdi o fanteziyle değil gerçeklerle yüzleşecekti ve bunun düşüncesi bile ağzını kurutmaya yetmişti.

"Neden onu görmesinin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorsunuz?" diye sordu Rizzoli.

"Sadece bu ziyaret sırasında biraz temkinli davranması gerektiğini söylüyorum."

"Neden? Mahkûm tehlike mi arz ediyor?"

"Birden fırlayıp birinin üzerine saldıracak değil tabii. Aslında görünüşte son derece uysal."

"Peki, görünüşün altında?"

"İşlediği suçu düşünün Dedektif. Bir kadının yüzünü levyeyle darmadağın edebilmek için insanın içinde ne tür bir öfke barındırıyor olması gerektiğini bir düşünün. Şimdi bu soruya siz cevap verin. Amalthea'nın görünüşünün altında ne yatıyor?" Gurley, Maura'ya baktı. "Bu işe girerken gözünüzü açık tutmak zorundasınız. Ve kiminle yüz yüze olduğunuzun farkında olmalısınız."

"Onunla aynı DNA'yı taşıyoruz," dedi Maura. "Ama bu kadına karşı hiçbir duygusal bağım olmadığından emin olabilirsiniz."

"O zaman sadece merak ediyorsunuz."

"Bununla yüzleşip hayatıma devam etmek zorundayım."

"Büyük olasılıkla kardeşiniz de sizin gibi düşünüyordu. Buraya gelip Amalthea'yı ziyaret ettiğini biliyorsunuz değil mi?"

"Evet, duydum."

"Bunun ona huzur verdiğini söyleyemem. Aslında onu üzmekten başka bir işe yaramadı sanırım."

"Neden?"

Gurley önündeki dosyayı masanın üzerinde Maura'ya doğru ittirdi. "Bunlar Amalthea'nın psikolojik raporları. Onun hakkında bilmek isteyebileceğiniz her şey orada var. Neden sadece bunu okumuyorsunuz? Bunları okuyun ve buradan gidin. Onu aklınızdan çıkarın."

Maura dosyaya elini sürmemişti. Sonunda dosyayı Rizzoli aldı. "Şu anda psikolojik tedavi altında mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Gurley.

"Neden?"

"Çünkü Amalthea bir şizofren."

Maura baş nezaretçinin gözlerine baktı. "O zaman neden cinayetten hüküm giydi? Eğer şizofrense hapiste olmaması gerekiyor. Hastanede olmalı."

"Mahkûmlarımızın çoğu öyle. Ama bunu mahkemelere anlatın Dr. Isles. Çünkü biz çok denedik. Sistemin kendisi deli. Düpedüz psikopat olsan da cinayet işlediğin zaman hiçbir jüri delilik savunmasına prim vermiyor."

"Deli olduğundan emin misiniz?" diye sordu Rizzoli usulca.

Maura, Rizzoli'ye döndü. Rizzoli, mahkûmun dosyasını inceliyordu. "Teşhisle ilgili bir sorun mu var?" diye sordu Maura.

"Onunla görüşen psikiyatrı tanıyorum. Dr. Joyce O'Donnell. Alelade şizofrenleri tedavi etmekle vaktini harcayacak türde biri değildir." Sonra Gurley'e baktı. "Bu davayla onun ne ilgisi var?"

"Bundan rahatsız olmuş gibisiniz," dedi Gurley.

"Eğer Dr. O'Donnell'i tanısaydınız siz de rahatsız olurdunuz." Rizzoli dosyayı kapatıp derin bir nefes aldı. "Mahkûmla görüşmeden önce Dr. Isles'in bilmesi gereken başka bir şey var mı?"

Gurley, Maura'ya baktı. "Sanırım sizi vazgeçirmeyi başaramadım değil mi?"

"Hayır. Onu görmeye hazırım."

"O zaman sizi ziyaretçi kabul bölümüne götüreyim."

ON ALTI

HÂLÂ FİKRİMİ değiştirebilirim.

Ziyaretçi kabul bölümüne ilerlerken Maura'nın kafasında sürekli bu düşünce dönüp duruyordu. Saatini çıkarıp el çantasıyla birlikte bir dolaba yerleştirdiği sırada da. Ziyaret salonuna hiçbir takı ve mücevher alınmıyordu. Cüzdanlar da dışarıda bırakılıyordu. Maura çantası olmadan kendini çıplak gibi hissetmişti. Üzerinde kimliğini gösteren hiçbir şey kalmamıştı. Dünyaya kim olduğunu söyleyen tüm o plastik kartları geride bırakıyordu. Maura dolabı kapattı sonunda. Dolabın metal sesi az sonra adımını atacak olduğu o dünyanın bir habercisi olmuştu: kapıların sıkı sıkı kapatıldığı, insanların küçücük kumlara kısıldığı o yer.

Maura bu görüşmenin özel bir görüşme olacağını umuyordu ama gardiyan onu açık ziyaret salonuna götürmüştü. Baş başa kalmak mümkün olmayacaktı yani. Öğleden sonraki ziyaret saati bir saat önce başlamıştı. Odanın içini çocukların ve bir araya gelen ailelerin sesleri dolduruyordu. İçinde çikolatalar, plastik kaplar içinde sandviçler ve patates cipslerinin bulunduğu yiyecek dolabının otomatına atılan bozuk paraların sesleri her tarafta çınlıyordu.

"Amalthea birazdan burada olur," dedi gardiyan Maura'ya. "Siz geçip oturun isterseniz."

Maura boş masalardan birine gidip oturdu. Muşamba masa örtüsünün üzeri yapış yapıştı. Meyve suyu filan dökülmüştü herhalde. Maura ellerini dizlerine yaslayıp beklemeye başladı. Kalbi güm güm atıyordu. Boğazı kurumuştu. Klasik ya kaç ya savaş refleksi işte, diye düşündü. Neden bu kadar gerginim ki sanki?

Ayağa kalkıp lavabolardan birine doğru yürüdü. Bir plastik bardağa su doldurup kafasına dikti. Bu susuzluğu sadece suyla bastırması mümkün değildi. Susuzluk, nabzın hızlanması, ellerin terlemesi bunların hepsi aynı refleksti aslında. Beden kendini olası bir tehdide karşı hazırlıyordu. Sakin ol, sakin ol. Onunla tanışacaksın. Birkaç şey söyleyeceksin, merakını bastırıp

buradan gideceksin. Ne kadar zor olabilir ki? Maura plastik bardağı elinde buruşturdu. Arkasını döndü. Ve bir anda donakaldı.

O sırada kapı açılmışı ve içeri bir kadın girmişti. Kadının omuzları dikti ve krallar gibi kasıla kasıla yürüyordu. Bu o, diye düşündü Maura. Ama tam o anda kadın öbür tarafa dönüp gülümseyerek, kendisine doğru koşan çocuğa kollarını açtı.

Maura şaşkınlık içinde bocalamıştı. Bir an otursun mu ayakta mı dursun bilemedi. Soma kapı bir kez daha açıldı ve daha önce onunla konuşan gardiyan belirdi. Bir kadının koluna girmişti. Kadın yürümüyordu. Adeta ayaklarını sürüyordu. Sanki bir şeylerini kaybetmiş gibi başı sürekli önündeydi. Gardiyan mahkûmu Maura'nın masasının önüne getirdi ve onu bir sandalyeye oturttu.

"İşte geldik Amalthea. Bu bayan seninle görüşmek istiyor. Onunla güzel güzel konuşun şimdi tamam mı?"

Amalthea'nın başı önündeydi hâlâ. Gözlerini masa örtüsüne dikmişti. Yağ içindeki saçları tel tel perde gibi gözlerinin önüne dökülüyordu. Saçları epey beyazlamıştı ama belli ki bir zamanlar simsiyahtı. *Tıpkı benimki gibi*, diye düşündü Maura. *Tıpkı Anna'nınki gibi*.

Gardiyan omuz silkti ve Maura'ya baktı. "Pekâlâ, sizi baş başa bırakacağım şimdi tamam mı? Konuşmanız bitiği zaman bana haber verin, onu geri götüreyim."

Amalthea, gardiyan giderken bile başını kaldırıp bakmamıştı. Karşısında oturan ziyaretçisinin de farkında değildi sanki. Donmuş gibiydi. Yüzü duvak gibi önüne dökülen kirli saçlarının ardında gizliydi hâlâ. Hapishane gömleği omuzlarından düşüyordu. Sanki giysilerinin içinde giderek küçülüyormuş gibi... Tek eli masanın üzerindeydi ve durmaksızın bir öne bir arkaya sallanıyordu.

"Merhaba Amalthea," dedi Maura. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Hiçbir cevap gelmemişti.

"Benim adım Maura Isles. Ben..." Maura yutkundu. "Ben uzun zamandır seni arıyordum." Bütün hayatım boyunca.

Kadının başı hafifçe yana doğru dönmüştü. Ama Maura'nın söylediklerine tepki verdiği söylenemezdi. İstemsiz bir refleksti bu. Sinir uçlarıyla kaslar arasında çakan başıboş bir refleks.

"Amalthea. Ben senin kızınım."

Maura bir tepki vermesini bekleyerek yüzüne baktı. Herhangi bir tepki göstermesi için çıldırıyordu. O anda salondaki diğer her şey silinivermişti. O anda çocukların bağırış çığırışları, yiyecek dolabının otomatına düşen çeyrekliklerin seslen ve linolyum yer muşambalarının üzerinde gıcırdayan sandalyelerin seslerini duymuyordu artık. Sadece bu yorgun ve hasta kadını görüyordu karşısında.

"Bana bakar mısın? Lütfen bana bak."

Sonunda vidaları paslanmış mekanik bir bebek gibi boynu kasıla kasıla başını kaldırmıştı. Darmadağın saçları aralandı ve gözleri Maura'nın gözlerini buldu. Dipsiz birer kuyu gibi gözler. Maura gözlerinde hiçbir şey göremiyordu; farkındalık namına en ufak bir iz yoktu. Ruhtan yoksundu. Amalthea'nın dudakları kımıldıyordu ama sesi çıkmıyordu. Bu da istemsizce kasların kasılmasından ibaretti işte. Hiçbir anlamı yoktu.

O sırada yanlarından koşa koşa bir oğlan çocuğu geçti. Belli ki altını ıslatmıştı. Bezinden sidik kokuları yükseliyordu. Yan taraftaki masada hapishanenin verdiği kot üniformasının içinde açık kumral saçlı bir kadın, kendisini bomboş gözlerle izleyen erkek ziyaretçisinin karşısında yüzünü avuçlarına yummuş hüngür hüngür ağlıyordu. O sırada tıpkı Maura'nınki gibi en az bir düzine daha aile dramı yaşanıyordu orada. Maura da kendi kriz anının ötesini göremeyen, kendi çemberinde sıkışıp kalmış figüranlardan biriydi sadece.

"Kız kardeşim Anna seni görmeye gelmişti," dedi Maura. "Aynı bana benziyordu. Onu hatırlıyor musun?"

Amalthea'nın ağzı sanki bir şey çiğniyormuş gibi kıpırdıyordu şimdi.

Sadece onun tadabileceği hayali bir yemek.

Hayır, elbette hatırlamıyor, diye düşündü Maura, hayal kırıklığı içinde Amalthea'nın boş gözlerine bakarak. *Beni görmüyor. Kim olduğumu ya da neden burada olduğumu anlamıyor. Boş yere kürek sallıyorum. Kendi kendime konuşuyorum.*

Maura ne olursa olsun, herhangi bir tepki almaya razıydı ve bunun için elinden geleni yapacaktı. "Anna öldü. Kızın öldü. Bunu biliyor muydun?" diye sordu acımasızca.

Yine cevap gelmemişti.

Neden uğraşıyorum ki? Kafasının içinde hiçbir şey yok. Bu gözlerde en ufak bir ışık yok.

"Pekâlâ," dedi Maura. "Başka bir zaman gelirim. Belki I zaman benimle konuşursun." İç geçirerek ayağa kalktı ve gardiyana bakındı. Gardiyan salonun diğer uçundaydı. Maura tam elini kaldırmıştı ki o sırada Amalthea'nın sesini duydu. Öyle kısık bir ses, öyle bir fısıltıydı ki bir an rüya gördüğünü sandı.

"Git buradan."

Maura irkilerek Amalthea'ya dönmüştü. Hâlâ aynı pozisyonda, aynı şekilde oturuyordu. Dudakları titriyordu ve gözleri hâlâ boş boş bakıyordu.

Maura yavaş yavaş yerine oturdu. "Ne dedin?"

Amalthea'nın gözleri yavaşça Maura'nın gözleriyle buluştu. Ve Maura sadece bir an için bir parça farkındalık görmüştü orada. Ufacık bir zeka pırıltısı. "Git buradan. Seni görmeden git buradan."

Maura, Amalthea'nın gözlerine baktı. Bir anda iliklerine kadar ürpermişti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yan taraftaki masadaki kumral hâlâ ağlıyordu. Erkek ziyaretçisi ayaklanmıştı. "Üzgünüm," dedi. "Ama bunu kabul etmek zorundasın. Durum bu." Sonra arkasını dönüp, bütün kadınların lacivert kot yerine süslü bluzlar

giyip gezdiği, kapanan kapıların kilitlerinin açılabildiği kendi dünyasına dönmek üzere kapıya yöneldi.

"Kim?" diye sordu Maura usulca. Amalthea cevap vermemişti. "Beni kim görecek Amalthea?" diye üsteledi Maura. "Ne demek istiyorsun?"

Ama Amalthea'nın gözleri buğulanmıştı. O bir saniyeliğine yanıp sönen farkındalık gitmişti ve Maura bir kez daha kocaman bir boşlukla göz göze geldi.

"Ziyaretimiz bitti mi?" diye sordu gardiyan neşeyle yanlarına yaklaşarak.

"Sürekli böyle mi?" diye sordu Maura, Amalthea'nın anlamsızca kıpırdanan dudaklarına bakarak.

"Çoğunlukla böyle. İyi günleri de oluyor, kötü günleri de."

"Benimle hiç konuşmadı."

"Eğer sizi daha iyi tanırsa konuşur. Çoğunlukla içine kapanık oluyor ama bazen açılıyor. Bazen mektup yazıyor. Hatta telefonu bile kullandığı oluyor."

"Kimi arıyor."

"Bilmem. Psikologunu sanırım."

"Dr. O'Donnell'i mi?"

"Sarışın kadını. Buraya birkaç kez gelmişti. Bu yüzden Amalthea da onunla daha rahat ediyor. Değil mi tatlım?" dedi gardiyan mahkûmun koluna uzanarak. "Haydi bakalım. Hoppacık. Haydi seni geri götürelim."

Amalthea itaatkârca ayağa kalkıp gardiyanla birlikte masadan uzaklaşmaya başladı. Bir iki adım atmıştı ki bir anda duru verdi.

"Amalthea, haydi gidelim."

Ama mahkûm kımıldamıyordu. Bir anda bütün kasları taş kesilmiş gibi oraya çakılıp kalmıştı."

"Haydi tatlım. Bütün gün seni bekleyemem. Haydi gidelim."

Amalthea usulca arkasını döndü. Gözleri hâlâ bomboş bakıyordu. Sonrasında söylediği sözler bir insandan değil de bir makineden çıkmıştı sanki. Bilinmeyen bir varlıktan. Bir robottan. Gözleri Maura'nın üzerindeydi.

"Şimdi sen de öleceksin," dedi. Ve arkasını dönüp hücresine doğru yürümeye başladı.

"Tardif diskinezi oluşmuş," dedi Maura. "Baş Nezaretçi Gurley bu yüzden beni vazgeçirmeye çalıştı. Amelthea'nın durumunu görmemi istemedi. Ona ne yaptıklarını görmemi istemedi."

"Tam olarak ne yapmışlar ki?" diye sordu Rizzoli, Yine direksiyon başındaydı ve asfaltı sarsa sarsa giden kamyonların yanından korkusuzca ilerliyordu. Yanlarından her kamyon geçtiğinde küçük Subaru'su sarsılıyordu. "Onu zombiye mi dönüştürmüşler yani?"

"Psikiyatri raporunu gördün. İlk baştaki doktorları ona fenotiazin grubu ilaçlar vermişler. Bunlar antipsikotik ilaçlardır. Yaşlı kadınlarda büyük yan etkiler görülür. Bunlardan biri de diskinezi yüzde ve ağızda istemsiz hareketler yani. Hasta sürekli ağzında bir şey çiğniyormuş gibi olur, yanaklarını şişirir ya da dil çıkarır. Kendini kontrol edemez. Düşünsene. Tuhaf tuhaf hareketler yapıyorsun ve herkes sana bakıyor. Bir ucubeye dönüşmüşsün."

"Peki, bunu nasıl durdurabilirsin?"

"Durduramazsın. İlk semptomları gördükten sonra hemen ilacı kesmeleri gerekiyordu. Ama geç kalmışlar. Sonra vakaya Dr. O'Donnell el koyuyor. Sonunda ilaçları kesen de o olmuş. Neler olduğunu anlamış herhalde." Maura öfkeyle iç geçirdi. "Büyük olasılıkla tardif diskinezi kalıcı." Maura giderek sıkışan trafiğe baktı. Bu kez yanından haldır huldur geçen tonlarca çelik yığınına bakınca kendini huzursuz hissetmemişti. İnsana sırlarını fısıldar gibi sürekli dudaklarını kımıldatan Amalthea Lank'i düşünüyordu.

"O ilaçlara ihtiyacı yok muymuş yani?"

"Hayır. Sadece o ilaçları zamanında kesmiş olmaları gerekiyordu."

"Yani aslında deli? Deli değil mi yoksa?"

"İlk teşhisleri buymuş. Şizofreni."

Maura, Amalthea'nın boş boş bakan gözlerini, söylediği o esrarengiz sözleri düşündü. Paranoyak sanrıların ürünüydü bunlar. Hiçbir anlamı yokta. "İtiraf etmeliyim," dedi iç geçirerek. "Onda kendimi göremiyorum Jane. O kadında kendimden hiçbir şey göremiyorum"

"İyi. Bu içini rahatlatmış olmalı. Yani, düşünecek olursan... "

"Yine de aramızda bir bağ var. İnsan DNA'sını inkâr edemez ki."

"Eski bir söz vardır. Kan, candan ötedir derler. Bu düpedüz saçmalık Doktor. O kadınla aranda hiçbir ortaklık yok. Seni doğurduktan sonra başka birine verdi. Hepsi bu. Aranızdaki ilişki de orada bitiyor."

"Pek çok sorunun cevabı onda. Babamın kim olduğunu biliyor. Benim kim olduğumu biliyor."

Rizzoli, Maura'ya sert bir bakış fırlatıp yeniden yola döndü. "Sana bir tavsiye vereyim. Bu günden sonra nereden geldiğini daha da çok merak edeceksin. İnan bana bunu anlamazlıktan gelmeye çalışmıyorum. Ama o kadından, Amalthea Lank'den uzak durmalısın. Onu görmeye gitme. Onunla konuşma. Onu düşünme bile. O tehlikeli biri."

"Beyni yanmış bir şizofrenden başka bir şey değil o."

"Ben bundan o kadar emin değilim."

Maura, Rizzoli'ye baktı. "Onun hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Rizzoli bir süre hiçbir şey söylemeden yola baktı. Ama onu oyalayan şey trafik değildi. Sanki cevap vermek için doğru cümleleri seçmeye çalışıyordu. "Warren Hoyt'u hatırlıyor musun?" diye sordu sonunda. Duygularını belli etmemeye çalışmıştı ama adamın ismini söylerken bir anda çenesi kasıldı ve

direksiyonun üzerindeki elleri geriliverdi.

Warren Hoyt, diye geçirdi Maura içinden. *Cerrah.*

Polis bu ismi takmıştı ona. Selobant ve neşter kullanıyordu. Kadınları uyurken kendi yataklarında avlıyordu. Karanlıkta orada dikilmiş kendilerini izleyen ve neşteriyle atacağı ilk kesiğin hevesiyle sırıtan yabancının farkında olmaksızın güven içinde yataklarında uyuyan kadınları. Jane Rizzoli onun son hedefi olmuştu. Kaybedeceğini asla ummadığı o akıl oyununda karşısına aldığı son rakibi.

Ama sonunda tek bir kurşunla onu yere yığan Rizzoli olmuştu. Kurşun adamın omuriliğini parçalamıştı. Şimdi elleri ayakları felç olan Warren Hoyt'un hayatı bir hastane odasında geçiyordu ve zihninden başka oynayacak oyuncağı kalmamıştı ki gelmiş geçmiş en zeki ve en tehlikeli zihindi onunki.

"Elbette onu hatırlıyorum," dedi Maura. Onun marifetine tanık olmuştu. Neşterinin o korkunç eserini kurbanlarının birinde görmüştü.

"Arada sırada onu kontrol ediyorum," dedi Rizzoli. "Bilirsin. O canavarın kafesinde olduğundan emin olmak için. Hâlâ hastanede olduğu doğru; evet. Omurilik biriminde yatıyor. Ama son sekiz aydır her Çarşamba günü bir ziyaretçisi oluyor. Dr. Joyce O'Donnell."

Maura kaşlarını çattı. "Neden ki?"

"Saldırgan davranışlar üzerine yaptığı araştırmanın bir parçası olduğunu iddia ediyor kadın. Onun teorisine göre katiller aslında davranışlarından sorumlu değiller. Çocukken başlarına aldıkları bir darbe onları suça meyilli kılıyor. Tabii savunma avukatları mahkemede görüşüne danışılmak üzere kadının telefonunu hemen hızlı aramaya kaydettiler bunu öğrenince. Sorsan Jeffrey Dahmer'ın yanlış anlaşıldığını ya da John Wayne Gracy'nin kafasını defalarca bir yerlere çarptığını söyler sana. Herkesi savunabilir yani."

"İnsanlar para için her şeyi yapar."

"Bunu para için yaptığını sanmıyorum."

"Neden yapıyor o zaman?"

"Katillerle yakınlaşıp onların özeline girmek için. Bunun araştırmasının bir parçası olduğunu, bilim için çalıştığını söylüyor. Nazi doktoru Josef Mengele de bilim için çalışıyordu sözde. Ama bu onun yaptığı işi saygı duyulacak bir iş yapmaz."

"Ne iş yapıyor ki bu kadın?"

"Adrenalin peşinde koşuyor. Katillerin fantezilerini duymaktan zevk alıyor. Onların beynine girip dolaşmaktan, olayları onların gözleriyle görmekten hoşlanıyor. Bir canavar olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye çalışıyor."

"O'Donnell da onlardan biriymiş gibi konuşuyorsun."

"Belki de o da onlardan biri olmayı isterdi. Hoyt hapishanedeyken ona yazdığı mektupları gördüm. Cinayetleriyle ilgili detayları anlatmaya teşvik ediyordu onu. Ah, detaylara bayılıyor gerçekten.

"Pek çok insan ölümü ilginç bulur. Merak eder."

"Onunki meraktan öte bir şey. İnsanın derisini kesmenin, bir kurbanı kanarken izlemenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyor. O otorite duygusunun, o nihai gücün tadını anlamaya çalışıyor. Bir vampirin kana susadığı gibi ayrıntıların peşinde koşuyor." Rizzoli bir an için durdu ve sonra şaşkınlık içinde gülmeye başladı. "Neyi fark ettim biliyor musun? Kadın gerçekten de tam bir vampir. O ve Hoyt birbirlerinden besleniyorlar. O ona fantezilerini anlatıyor, beriki de öbürüne bu fantezilerden zevk almanın normal olduğunu söylüyor. Birinin boğazını kesmenin insanı tahrik etmesinin normal olduğunu."

"Ve O'Donnell şimdi de annemi ziyaret ediyor."

"Evet." Rizzoli, Maura'ya baktı. "Aralarında ne gibi fanteziler paylaştıklarını merak ediyorum doğrusu."

Maura, Amalthea Lank'in işlediği cinayetleri düşündü. O iki kardeşi yolda

arabasına aldığı zaman kafasından neler geçmiş olabileceğini düşündü. O da bir adım sonra neler yapacağını düşünüp heyecanlanmış mıydı? Damarlarına sağlam bir doz nihai güç enjekte edebilmek için mi yapmıştı bunu?

"O'Donnell'in Amalthea'ya zaman ayıracak kadar ilgi duyması bile yeter," dedi Rizzoli.

"Bu ne anlama geliyor sence?"

"O'Donnell sıradan katillerle vakit harcamaz. Soygun sırasında bir 7Eleven kasiyerini öldüren adamla ya da karısına kızıp onu merdivenlerden iten kocayla ilgilenmez. Hayır. O bıçağın kemiğe değmesinden zevk aldığı için silahını daha bir sağlam kavrayanların peşinde koşar. Özel olanlarla ilgilenir sadece. Sadece canavarlarla."

Benim annem de bir canavar mı yani? diye düşündü Maura. *O da bir canavar mı?*

ON YEDİ

DR. JOYCE O'DONELL'İN Cambridge’deki evi seçkin mülklerin bulunduğu bir mahallede, Brattle Caddesi üzerinde, kolonyal döneme ait mimarisi olan bir malikâneydi. Dövme demirden bahçe kapısının ardında kusursuz bir çimenlik uzanıyordu. Toprakla doldurulmuş çiçekliklerdeki güller de itaatkârca gonca açmışlardı. Bu bahçede disiplin vardı; en ufak bir düzensizliğe yer yoktu. Maura granit kaldırımların üzerinden kapıya doğru yürüdüğü sırada ev sahibesinin nasıl biri olduğunu tahmin etmeye başlamıştı. Son derece düzgün giyimli ve bakımlı biri olmalıydı. Bu bahçe gibi nizamlı bir beyin.

Kapıyı açan kadın tam da Maura'nın kafasında canlandırdığı gibi biriydi.

Dr. O'Donnell'in kül sarısı saçları ve açık renk, kusursuz bir cildi vardı. İncecik belinin hatlarını belirgin kılan Oxford yününden yapılma gömleğinin etekleri güzelce ütülenmiş, beyaz, kumaş pantolonunun içine sokulmuştu. Maura'yı pek de sıcak karşıladığı söylenemezdi. Kadının gözlerinde daha çok zapt etmekte zorlandığı açıkça belli olan bir merakın ışıltısı vardı. Yepyeni bir türü incelemeye hazırlanan bir bilim adamının bakışlarıydı bunlar.

"Dr. O'Donnell? Ben Maura Isles.

O'Donnell sertçe elini sıkarak karşılık vermişti. "İçeri gelin."

Maura da en az ev sahibesi kadar serinkanlı bir zarafet takınarak eve girdi. Eve sıcak bir hava veren tek şey koyu renk hint meşesinden parkelerin üzerine serilen Doğu halılarıydı. O'Donnell öne geçip Maura'yı fuayeden oturma odasına yönlendirdi. Burada resmi bir hava hâkimdi. Maura beyaz ipekten koltuğun kenarına huzursuzca ilişti. O'Donnell tam karşısındaki koltuğa geçmişti. Aralarındaki gül ağacından sehpanın üzerinde dosya yığınları ve bir de dijital ses kayıt cihazı vardı. Ses kayıt cihazı açık değildi ama orada olması bile Maura için bir tehdit teşkil ediyordu sanki. Bu da huzursuzluğuna tuz biber ekmişti.

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Maura.

"Doğrusunu söylemek gerekirse ilgimi çektiniz. Amelthea'nın kızının nasıl biri olduğunu merak ettim. Sizi biliyordum Dr. Isles. Ama gazetelerden okuduğum kadarıyla işte." O'Donnell son derece rahat bir tavırla arkasına yaslanmıştı. Evde olmanın avantajı buydu işte. O etrafına iyilikler bahşeden ev sahibesiydi. Maura ise bunu talep eden misafir. "Sizi şahsen tanımıyorum tabii. Ama tanımayı isterdim."

"Neden?"

"Amalthea'yla epey yakından tanıyoruz birbirimizi. İster istemez merak ettim... "

"Kızının da anneye çekip çekmediğini mi?"

O'Donnell zarifçe tek kaşını havaya kaldırmıştı. "Bunu siz söylediniz, ben değil."

"Bana bu yüzden ilgi duydunuz değil mi?"

"Peki, sizin merakınız nedir? Siz neden buradasınız?"

Maura'nın gözü şöminenin üzerindeki tabloya takılmıştı. Son derece modern, kırmızı-siyah bir yağlı boyaydı bu. "Bu kadının kim olduğunu öğrenmek istiyorum," diye cevap verdi sonunda.

"Onun kim olduğunu biliyorsunuz. Sadece buna inanmak istemiyorsunuz. Kardeşiniz de inanmak istememişti."

Maura kaşlarını çattı. "Anna'yla tanışmış mıydınız?"

"Hayır, aslında onunla hiç karşılaşmadım. Ama dört ay önce kendini Amalthea'nın kızı olarak tanıtan bir kadından bir telefon aldım. Oklahoma'da iki hafta sürecek bir davaya katılmak üzere yola çıkıyordum o sırada. Bu yüzden onunla tanışma fırsatım olmadı. Sadece telefonda konuştuk. MIE Framingham'da annesini ziyaret etmişti. Yani Amalthea'nın psikiyatrı olduğumu biliyordu. O da annesi hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Çocukluğuyla, ailesiyle ilgili şeyleri."

"Siz bütün bunları biliyor musunuz?"

"Bazı bilgiler onun okul kayıtlarında var zaten. Bazılarını da kafası yerinde olduğu zamanlarda bana kendisi anlattı. Lowell'da doğduğunu biliyorum. Dokuz yaşındayken annesi ölmüş ve bunun üzerine amcası ve kuzeninin yanına, Maine'e taşınmış."

Maura başını kaldırıp kadına baktı. "Maine mi?"

"Evet. Liseyi Fox Harbor adında bir kasabada okumuş"

Şimdi Anna'nın neden o kasabayı seçtiğini anlıyorum. Ben Anna'nın ayak izlerini takip ediyordum; o da annemizinkini.

"Liseden sonra kayıtlar siliniyor," dedi O'Donnell. "Daha sonra nereye taşındığını, nasıl geçindiğini bilmiyoruz. Şizofreni de tam da bu zamanlarda baş göstermiş olmalı. Genellikle yetişkinliğin başlarında kendini belli eder. Büyük olasılıkla senelerce oradan oraya savrulduktan sonra sonunda bu duruma geldi. Tamamen aklını kaybetmiş, sanrılar gören bir mahkûma." O'Donnell gözlerini Maura'ya dikti. "Gerçekten de çok acı bir tablo. Kız kardeşiniz bu insanın anneniz olduğuna inanmakta epey zorlanıyordu."

"Ona baktığımda bana tanıdık gelen hiçbir şey göremiyorum. Kendime dair en ufak bir iz bulamıyorum."

"Ama ben benzerliği açıkça görebiliyorum. Saçlarınız aynı renkte. Çeneniz de aynı."

"Aramızda hiçbir benzerlik yok."

"Gerçekten de benzerliği göremiyor musunuz?" O'Donnell bütün dikkatiyle Maura'nın gözlerinin içine bakarak öne doğru eğildi. "Bana söyler misiniz Dr. Isles; neden patolojiyi seçtiniz?"

Maura yöneltilen bu soru karşısında şaşırarak O'Donnell'a baktı.

"Tıpta herhangi bir alan seçebilirdiniz. Kadın doğum ya da pediatri. Hâlâ hayatta olan hastalarla çalışmayı seçebilirdiniz. Ama patolojiyi seçtiniz. Özellikle de adli tıbbı."

"Bu soruyla nereye gelmeye çalışıyorsunuz?"

"Şuraya gelmeye çalışıyorum: bir şekilde siz de ölülere ilgi duyuyorsunuz."

"Bu saçmalık."

"O zaman neden bu alanı seçtiniz?"

"Çünkü ben kesin cevaplardan hoşlanırım. Tahmin yürütme oyunlarından haz etmem. Teşhisi mikroskop lenslerinin üzerinde görmeyi isterim."

"Belirsizlikten hoşlanmıyorsunuz."

"Belirsizliği kim sever ki?"

"O zaman matematik veya mühendislik seçebilirdiniz. Katiyet üzerine kurulu, kesin cevapları olan pek çok alan var. Ama siz adli tıp ofisinde, cesetlerle haşır neşir olmayı seçtiniz." Dr. O'Donnell duraksadı. Sonra usulca sordu: "Bundan hiç hoşlandığınız oldu mu?"

Maura anında kadının gözlerinin içine baktı. "Hayır."

"Hoşlanmadığınız bir meslek mi seçtiniz yani?"

"Ben zor olanı seçtim. Bu kendi başına tatmin edici bir şey. İşin kendisinin zevkli olmasına gerek yok."

"Nereye gelmeye çalıştığımı görmüyor musunuz? Bana Amalthea Lank'le aranızda hiçbir benzerlik göremediğinizi söylüyorsunuz. Ona baktığınız zaman muhtemelen dehşet verici bir insan görüyorsunuz. Ya da dehşet verici şeyler yapan bir insan. Size bakıp da aynı şeyleri düşünen insanlar da var Dr. Isles."

"İkimizi bu şekilde karşılaştırıyor olamazsınız."

"Annenizin hangi suçtan hüküm giydiğini biliyor musunuz?"

"Evet. Anlattılar."

"Peki, otopsi sonuçlarını gördünüz mü?"

"Henüz görmedim."

"Ben gördüm. Mahkeme sırasında savunma avukatı annenizin akli durumu konusunda görüş bildirmemi istedi. Fotoğrafları gördüm. Kanıtları gözden geçirdim. Kurbanların iki kız kardeş olduklarını biliyor muydunuz? Yolda kalan iki genç kadın."

"Evet."

"Ve genç olanı dokuz aylık hamileymiş."

"Bunların hepsini biliyorum."

"Yani anneniz bu iki kadını otobanda arabasına alıyor. Otuz kilometre ötede bir kulübeye götürüyor. Kafataslarını bir levyeyle paramparça ediyor. Ve sonra bir anda tuhaf bir biçimde şaşırtıcı derecede akıllıca bir şey yapıyor. Bir benzin istasyonuna gidip bir bidon benzin alıyor. Kulübeye dönüyor ve cesetleri yakıyor." O'Donnell bir anda oturduğu yerde horoz gibi dikildi. "Sizce de enteresan değil mi bu?"

"Bence son derece mide bulandırıcı."

"Evet. Ama bir noktada belki içten içe farklı bir şey hissediyorsunuz, görmek dahi istemediğiniz başka bir şey. Bu davranışların her adımında insanı çeken bir şeyler. Sadece akılsal bir yapbozu çözme isteği de değil üstelik. Sizi şaşırtan, hatta cezbeden bir şeyler."

"Sizi cezp ettiği gibi mi?"

O'Donnell bu çıkışa hiç alınmamıştı. Tersine, gülümseyerek Maura’nın yorumunu basitçe tasdik etti. "Benimkisi sadece profesyonel bir ilgi. Cinayet olaylarını incelemek benim görevim. Sadece sizin Amalthea Lank'e duyduğunuz ilginin nedenlerini merak ediyorum."

"İki gün öncesine kadar annemin kim olduğunu bilmiyordum. Şimdiyse gerçeklerle yüzleşmeye çalışıyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum." ,

"Kim olduğunuzu mu?" diye sordu O'Donnell usulca.

Maura kadının gözlerinin içine baktı. "Kim olduğumu biliyorum.""

"Emin misiniz?" diye sordu O'Donnell öne doğru eğilerek. "Otopsi laboratuarında bir kurbanın yaralarını incelerken, bir katilin kurbanın üzerinde bıraktığı tahribatı tarif ederken bir parça da olsa heyecan duymuyor musunuz?"

"Bunu da nereden çıkarıyorsunuz?"

"Çünkü siz Amalthea'nın kızısınız."

"Ben sadece biyolojinin kurbanıyım. Beni o büyütmedi."

O'Donnell yeniden sandalyesine yaslanıp o soğuk ve takdir eden ifadesini takındı. "Saldırganlığın kalıtsal olabileceğini biliyor muydunuz? Bazı aileler şiddet eğilimini DNA'larında taşıyorlar."

Maura o anda Rizzoli'nin, O'Donnell hakkında söylediklerini anımsadı: *Onunki meraktan öte bir şey, insanın derisini kesmenin, bir kurbanı kanarken izlemenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyor. O otorite duygusunun, o nihai gücün tadını anlamaya çalışıyor. Bir vampirin kana susadığı gibi ayrıntıların peşinde koşuyor.*

Şimdi O'Donnell'ın gözlerindeki o açlığı görebiliyordu. *Bu kadın canavarlarla iletişim kurmaktan haz alıyor,* diye düşündü. *Ve şimdi kendisine yeni bir canavar bulduğunu umuyor.*

"Buraya Amalthea hakkında konuşmaya geldim," dedi Maura.

"Biz de ondan bahsediyorduk değil mi?"

"MIE Framingham'daki rapora göre onu en azından on kez ziyaret etmişsiniz. Neden bu kadar sık gidiyorsunuz? Amalthea'nın iyiliği için değil herhalde."

"Bir araştırmacı olarak Amalthea'yla ilgileniyorum. İnsarılan öldüremeye iten güdüleri anlamaya çalışıyorum. Bundan neden zevk aldıklarını."

"Bunu zevk için yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Siz neden cinayet işlediğini biliyor musunuz?"

"Belli ki psikozlu."

"Psikoz hastalarının çok az bir kısmı cinayet işliyor."

"Ama hasta olduğunu kabul ediyorsunuz değil mi?"

O'Donnell bir an için tereddüt etmişti. "Öyle görünüyor."

"Emin değilsiniz galiba. Onca kez onu ziyaret ettiğiniz hâlde hem de?"

"Annenizde psikozdan daha fazlası olduğuna inanıyorum. En azından iddia makamı böyle düşünüyordu."

"Onu suçlu bulmaya yetecek kadar delil vardı."

"Ah, bir sürü delil vardı hem de. Benzin istasyonunun kamerasında plakası görünüyordu. Levyenin üzerinde kadınların kanı bulundu. Cüzdanları bagajındaydı. Ama bunu görmemiştiniz herhalde," dedi O'Donnell sehpanın üzerindeki dosyalardan birini Maura'ya uzatarak. "Bu Amalthea'nın tutuklandığı yerden, Virginia'daki suç laboratuarından."

Maura dosyayı açtı. İçinde Massachusetts plakalı beyaz bir sedanın fotoğrafı vardı.

"Bu Amalthea'nın kullandığı araba," dedi O'Donnell.

Maura sonraki sayfaya geçti. Araçtaki parmak izi raporuydu bu.

"Arabada birden çok parmak izine rastlanmış," dedi O'Donnell. "Emniyet kemerlerinin üzerinde kurbanlar, Nikki ve Theresa Wells'e ait parmak izleri bulunmuş. Bu da arabaya binip emniyet kemerlerini bağladıklarını gösteriyor. Ve tabii direksiyonun ve vitesin üzerinde Amalthea'nın parmak izleri bulunmuş." O'Donnell bir an için duraksadı. "Ama araçta bir de dördüncü bir kişiye ait parmak izleri bulunuyor."

"Dördüncü bir kişi mi?"

"İşte orada, o raporda. Torpido gözünde, direksiyonda veher iki taraftaki kapılarda. Bu parmak izlerinin sahibi asla bulunamadı."

"Bunun bir anlamı yok. Pekâlâ bir araba tamircisinin parmak izleri olabilir."

"Bu da bir olasılık tabii. Şimdi bir de lif raporundaki saçlara bakın."

Maura sonraki sayfayı çevirdi. Arka koltukta sarı saçlar bulunmuştu. Bunlar Theresa ve Nikki Wells'in saçlarıydı. "Bunda şaşırtıcı hiçbir taraf göremiyorum. Kurbanların arabada olduklarını zaten biliyoruz."

"Ama ön koltukta saçlarına rastlanmadığını göreceksiniz. Bir düşünün. İki kadın yolda kalıyorlar. Biri durup onları gidecekleri yere kadar götürebileceğini söylüyor. Peki, kardeşler ne yapıyor? İkisi birden arka koltuğa geçiyorlar. Bu sizce de biraz kaba olmaz mıydı? Sürücüyü tek başına önde bırakıp arka koltuğa oturmak. Tabii... "

Maura kadının gözlerine baktı. "Tabii önde başka biri oturmuyorsa."

O'Donnell yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "İşte insanı deli eden soru bu. Mahkemede asla cevabı bulunamayan soru. Bu yüzden tekrar tekrar annenizi ziyaret ediyorum. Polisin öğrenmek için zahmete girmediği bu sorunun cevabını öğrenmek istiyorum: Amalthea'nın yanındaki koltukta kim oturuyordu?"

"Size söylemedi mi?"

"Adamın adını söylemedi."

"Adamın mı?"

"Erkek olduğunu sadece tahmin ediyorum. Ama o kadınları yol kenarında bulduğu zaman Amalthea'nın yanında biri olduğundan eminim. Kurbanları kontrol altına almasına yardım eden biri. O cesetleri kulübeye taşımasına ve ateşe vermesine yardım edecek güçte biri." O'Donnell duraksadı. "Benim ilgilendiğim kişi aslında o Dr. Isles. Bulmak istediğim kişi o."

"Amalthea'ya ziyaretleriniz bunların onunla hiçbir ilgisi yoktu."

"Delilik beni ilgilendirmiyor. Ama şeytani kötülük kesinlikle ilgilendiriyor."

Maura gözlerini O'Donnell'a dikti*: Elbette ilgilendirir. Şeytana yanaşıp onun kokusunu almak istiyorsun. İlgini çeken Amalthea değil. O sadece ikiniz arasında bir aracı; seni arzuladığın şeye götürecek bir köprü.*

"Bir suç ortağı," dedi Maura.

"Kim olduğunu bilmiyoruz; neye benzediğini de. Ama anneniz biliyor."

"O zaman neden adını söylemiyor ki?"

"Asıl soru da bu zaten onu neden gizliyor? Ondan korkuyor mu? Onu korumak mı istiyor?"

"Gerçekten böyle bir insan olduğundan bile emin değilsiniz. Elinizde sadece kimliği belirsiz bir parmak izi var. Bu yalnızca bir teori."

"Teoriden daha fazlası. Canavar gerçek." O'Donnell öne doğru eğilip sessizce, neredeyse sır verir gibi bir samimiyetle ekledi: "Virginia'da tutuklandığı zaman ilk ifadesinde bu ismi kullanmış. Polis onu sorguladığı zaman *'Bunu yapmamı Canavar istedi*,' demiş. *O kadınları öldürmesini o söyledi*."

Sonrasında bir sessizlik oldu. Maura, giderek daha hızla çalınan bir davul gibi kalbinin güm güm attığını duyabiliyordu. Gözlerini indirip yutkundu. "Burada bir şizofrenden söz ediyoruz. Muhtemelen işitsel sanrılar yaşayan bir kadından."

"Belki de gerçek birinden söz ediyordur."

"Canavar mı yani?" Maura kendini gülmeye zorlamıştı. "Belki de kendine özgü bir iblisten bahsediyordur. Kâbuslarındaki canavarlardan."

"Geride parmak izi bırakan canavarlar mı?"

"Görünüşe bakılırsa bu iddia jüriyi de pek etkilememiş."

"Delili görmezden geldiler. Ben de mahkemedeydim. İddia makamının bütün davayı psikozlu bir kadının üzerine yıkmasına tanık oldum. İşin aslı bu derece hasta bir kadının yaptıklarından sorumlu olamayacak durumda olduğunu onlar bile kolaylıkla görebilirlerdi. Ama o kolay bir hedefti. Mahkûm edilmesi hiç de zor olmadı."

"Deli olduğu apaçık ortada olduğu hâlde."

"Oh, hayır. Herkes onun deli olduğunda ve gaipten sesler duyduğunda hem fikirdi. O sesler insana kadınların kafataslarını parçalayıp cesetlerini yakmasını söyleyebilir. Ama jüri yine de onun doğruyu yanlıştan ayırabildiğini farz ediyor. Amalthea bir savcının gözünde kesinlikle suçluydu. Jüri de buna karar verdi. Her şeyi yanlış anladılar. Asıl katili ellerinden kaçırdılar." O'Donnell yeniden sandalyesine yaslandı. "Ve onun kim olduğunu bilen tek kişi anneniz."

Maura adli tıp binasının önüne park ettiğinde saat altı olmuştu. Otoparkta hâlâ iki araç duruyordu. Yoshima'nın mavi Honda'sı ve Costas'ın siyah Saab'ı. Geç saatte gelen bir otopsi oldu herhalde, diye düşündü Maura bir parça da suçluluk duyarak. Bugün nöbet sırası ondaydı ama meslektaşlarından onu idare etmelerini rica etmişti.

Maura arka kapıdan binaya girdi ve hemen kendi ofisine geçti. Yolda kimseyle karşılaşmamıştı. Aradığı şey masasının üzerindeydi: iki adet dosya. Louise dosyalardan birinin üzerine sarı bir yapıştırmalı kâğıdın üzerinde bir not iliştirmişti: İstediğiniz dosyalar. Maura çalışma masasına oturup derin bir nefes aldı ve ilk dosyayı açtı.

Bu ablanın dosyasıydı; Theresa Wells'in. Baştaki sayfada kurbanın adı, dava numarası ve otopsi tarihi yazıyordu. Maura adı geçen patologu tanımıyordu. Dr. James Hobart diye biriydi. Ama adli tıpta sadece iki yıldır çalışıyordu neticede ve bu rapor beş yıl öncesine aitti. Böylece sayfayı çevirip Dr. Hobart'ın diktesini okumaya başladı.

Merhum sağlıklı bir bayan, yaşı belli değil, boyu bir metre atmış yedi santim, kilosu elli iki. Kimliği diş röntgenleriyle belirlendi; parmak izi

belirlenemiyor. Gövdede, kol ve bacaklarda ciddi yanıklar, deride ve açıkta kalan kısımlarda ciddi kömürleşmeler görülüyor. Yüz ve bedenin ön kısmı bir şekilde hasar almamış. Giysiler çıkarılmamış. Gap marka, otuz sekiz beden kot pantolonun düğmesi ve fermuarı kapalı; kömür hâline gelen beyaz kazak çıkarılmamış ve sutyenin kopçaları da kapalı. Solunum yollarının incelenmesi sonucu ise rastlanmadı. Kan değerlerinde karboksihemoglobin doygunluğu minimum düzeyde.

Yani vücudu ateşe verildiğinde Theresa Wells nefes almıyordu. Ölüm nedeni Dr. Hobart'ın röntgenlerinden açıkça görülüyordu zaten.

Yanlardan ve önlü arkalı çekilen kafatası röntgenlerinde kafatasının sağ yan kısmında ezilme ve dört santimetre genişliğinde kama şeklinde kırığa rastlanıyor.

Ölüm sebebi başına aldığı darbeydi büyük olasılıkla.

Daktilo ile yazılmış raporun sonunda Dr. Hobart'ın imzasının altında Maura tanıdık bir isim gördü. Dikteyi kâğıda geçiren Louise'di. Patologlar gelip geçiciydi ama Louise ezelden beri bu ofisteydi.

Maura sonraki sayfaları da gözden geçirdi. Çekilen röntgenlerin ve yapılan kan ve sıvı testlerinin listelendiği bir sayfa vardı. Ayrıca toplanan kanıtlar da not edilmişti. İdari raporlarda gözetim zinciri, kişisel eşyalar ve otopside bulunan kişilerin isimleri kaydedilmişti. Hobart'ın asistanlığını Yoshima yapmıştı. Ama Maura otopsiye giren Fitchburg polisi Dedektif Swigert'ı tanımıyordu.

Maura dosyanın sonuna gelmişti. En sonda bir fotoğraf vardı. Maura resmi görünce bir an irkildi. Alevler Theresa Wells'in etlerini yakıp kavurmuştu. Derisi yanmıştı ve gövdesindeki kaslar açığa çıkmıştı. Ama yüzü şaşırtıcı bir biçimde sağlam kalmıştı. Bu yüzün bir bayana ait olduğu belliydi. *Sadece otuz beş yaşındaymış*, diye düşündü Maura. *Eğer yaşasaydı bugün benim yaşımda olacaktı. Eğer o kasım günü lastiği patlamasaydı bugün yaşıyor olacaktı.*

Maura, Theresa'nın dosyasını kapatıp diğerine uzandı. Dosyayı açıp da içindeki korkunç detaylarla yüzleşmeden önce yine isteksizce bir an için

duraksamıştı. Bir yıl önce otopsisini yaptığı yanarak ölen kurbanı düşündü. Saçlarına ve giysilerine sinen o koku odadan çıktıktan sonra bile saatlerce üzerinden gitmemişti. O yazın sonuna kadar mümkün olduğunca barbekü yapmaktan kaçınmıştı. Mangalda et kokusuna katlanamıyordu. Şimdi Nikki Wells'in dosyasını açarken neredeyse hafızasının derinliklerine gömdüğü o kokuyu duymaya başlamıştı yine.

Kurban fena hâlde yanmış. Göğsün belli kısımları ve karın duvarı tamamen kül olmuş. İç organlar tamamen açığa çıkmış. Yüzdeki yumuşak dokular ve kafa derisi de yanmış. Kafatası kemeri görünüyor. Yüz kemiklerine alınan darbeler de açıkça gözleniyor. Giysilerden geriye hiçbir şey kalmamış. Yalnızca röntgenlerde beş numaralı kaburganın üzerinde metal bir parça olduğu gözleniyor. Sutyeninin kopçası olabilir. Ayrıca leğen çatısında tekbir metal parça görülüyor. Karın bölgesinin röntgenlerinde bir ceninin iskeletinin kalıntıları gözleniyor. Kafatası çapı aşağı yukarı otuz altı haftalık olduğunu gösteriyor...

Katil, Nikki Wells'in hamile olduğunu açıkça görebiliyor olmalıydı. Yine de ona da doğmamış çocuğuna da merhamet etmemişti. Hamile olduğu için ona taviz vermemişti. Anne ve çocuğuna ormanın orta yerinde yapılan ortak bir cenaze töreni bahsetmişti yalnızca. Bu da iltimastan sayılırsa tabii.

Maura sonraki sayfaya geçti. Otopsi raporunda yazan bir cümleyi gördüğü zaman kaşlarını çatıp bir an için duraksamıştı:

Röntgende açıkça görüldüğü gibi ceninin sağ kaval kemiği, kamış kemiği ve ayak bilek kemikleri eksik.

Cümlenin yanına tükenmez kalemle bir not düşülmüştü: "*Eke bakınız.*" Maura sayfaları çevirip sonradan iliştirilen sayfaya baktı:

Kurbanın üç ay önce ayakta tedavi olduğu hastanenin kadın doğum bölümünde dölütsel anormallik belirlenmiş.

İkinci üç aylık süreçte yapılan ultrasonda ceninin sağ alt uzvunun muhtemelen amniyotik band sendromuna bağlı olarak eksik olduğu gözlemlenmiş.

Fetal bozukluk. Nikki Wells, bebeğinin sağ bacağının olmadığını öğrenmişti ama yine de bebeği doğurmayı seçmişti demek. Bebeğine sahip çıkmıştı.

Maura sondaki sayfalarla yüzleşmenin daha zor olacağını biliyordu. Bu resme bakmayı midesi kaldırmayacaktı ama yine de kendini zorladı. Kadının kolları ve gövdesi kapkara olmuştu. Hamileliğin verdiği o pırıltıyla yanakları al al olmuş güzel bir kadın değildi bu resimdeki. Yalnızca kömürden bir maskenin altından bakan bir kurukafa; öldürücü darbenin paramparça ettiği yüz kemikleri.

Bunu Amalthea Lank yaptı. Benim annem yaptı. Onların kafalarını kırıp bedenlerini kulübeye sürükledi. Cesetlerin üzerine benzini dökerken, kibriti çakarken ve alevlerin üzerlerinde büyümesini izlerken çılgınca bir zevk mi aldı yani? Yanan saç ve et kokusunu uzun uzun ciğerlerine çekmek için etraflarında mı dolandı?

Maura daha fazla dayanamayarak dosyayı kapattı. Masasının üzerindeki röntgen zarflarına dönmüştü şimdi. Röntgenleri alıp ışık kutusuna yöneldi ve Theresa Wells'in kafa ve boyun röntgenlerini kutuya yerleştirdi. Kemiklerin hayalet gibi gölgeleri ışıkla birlikte pırıl pırıl parlamıştı. Röntgenlere bakmak fotoğraflara bakmaktan çok daha kolaydı. Et kemikten ayrılıp da tanınamaz hâle geldiği zaman iskeletin korkutucu bir yanı kalmıyordu ki. Bütün iskeletler birbirine benziyordu ne de olsa. Şu anda baktığı kafatası herhangi bir kadına ait olabilirdi. Sevdiği birine ya da ona tamamen yabancı birine. Maura kurbanın kafatasındaki çatlağı inceledi. Kafatasının içine göçen üçgen şeklindeki kırığa baktı. Bu alelade bir darbe değildi. İnsanın bu kemik parçasını kafatasının yan kısmına gömebilmesi için kolunu bilinçli bir biçimde, vahşice, var gücüyle savurması gerekiyordu.

Maura, Theresa’nın röntgenlerini indirip diğer zarfa uzandı ve ışık kutusuna yeni röntgen filmlerini yerleştirdi. Bu da bir kafatası filmiydi Nikki'ninki. O da ablası gibi başından darbe almıştı ama bu kez levye alına inerek alın kemiğini tamamen göçertmişti. Göz çukurlarının ikisi de öyle bir paramparça olmuştu ki o anda kadının gözleri yuvalarından fırlamış olmalıydı. Nikki Wells o darbenin geldiğini gözleriyle görmüş olmalıydı.

Maura röntgenleri indirip kutuya başka bir çift röntgeni astı. Nikki'nin

omurga ve leğen kemikleri yanan etin altında şaşırtıcı derecede sağlam kalmıştı. Leğen kemiğinin hemen altında ceninin iskeleti görünüyordu. Alevler anneyi ve çocuğu yakıp kapkara bir kömüre çevirmişti ama röntgenlerde aslında iki ayrı birey oldukları açıkça görünüyordu. İki kişinin kemikleri vardı burada. İki ayrı kurban.

Maura o sırada bir şey daha fark etti: birbirine giren kemiklerin arasından pırıl pırıl parlıyordu. Nikki Wells'in kasık kemiğinin üzerinde iğne kadar, küçücük gümüşi bir şey vardı. Ufak bir metal parçası mıydı bu? Belki de giysilerinin üzerindeki bir düğmeye ya da fermuara aitti ve yanan deriyle birlikte kemiğe yapışmıştı.

Maura zarftan gövdenin profilden çekilmiş röntgenini çıkardı ve önden çekilen röntgenin yanına yerleştirdi. Parlak metal madde burada da görünüyordu. Ama Maura yandan bakınca cismin kasık kemiğinin üzerinde değil içinde olduğunu gördü.

Maura, Nikki'nin röntgenlerini çıkarıp ikişer ikişer ışık kutusunun üzerine koydu. Dr. Hobart'ın sutyen kopçası olabileceğini düşündüğü metal parçalara baktı. Profilden çekilen röntgenlerde bu parçaların kemiğin içinde değil de yumuşak dokunun üzerinde oldukları açıkça görülebiliyordu. Maura yeniden kasık kemiğinin röntgenlerine baktı. Dr. Hobart raporunda bundan bahsetmişti ama ne olabileceğine dair kesin bir sonuca varmamıştı. Belki de bunun önemsiz bir ayrıntı olduğuna karar vermişti. Kurbanın başından geçen diğer korkunç şeyleri düşününce böyle düşünmesine şaşmamak gerekiyordu tabii.

Otopside Hobart'a, Yoshima eşlik etmişti. Maura, Yoshima'nın bunu anımsayabileceğini düşündü.

Böylece ofisinden çıkıp merdivenlere doğru yürüdü ve sürgülü kapıyı geçip otopsi salonuna girdi. Laboratuarda kimseler yoktu. Bütün masalar temizlenmişti ve otopsi salonu o gece için kapanmıştı artık.

"Yoshima?" diye seslendi Maura.

Sonra ayağına galoşları geçirip paslanmaz çelikten otopsi masalarının arasında yürüyerek laboratuarın diğer tarafında, teslimat bölümüne açılan

sürgülü kapıya yöneldi. Buz gibi kapı kolunu indirip içeriye bir göz attı. Burada yan yana sedyelerde, üzerleri beyaz örtülerle örtülmüş iki merhum vardı.

Maura içeri girip kapıyı kapattı bir süre teslimat bölümünde öylece durup sesleri dinledi. Binada birilerinin olduğuna dair en ufak bir ses yoktu. Ne bir ayak sesi, ne de başka bir şey. Sadece buzluğun uğultusu ve dışarıdan gelen ambulans sirenleri duyuluyordu.

Costas ve Yoshima evlerine gitmişlerdi.

Maura da on beş dakika sonra binadan çıktı. Saab ve Toyota park yerinde değildi artık. Sadece kendi siyah Lexus'u duruyordu. Bir de üzerlerinde ADLİ TIP OFİSİ, MASSACHUSETTS EYALETİ yazan cenaze araçları vardı. Hava kararmıştı ve arabası izbe bir köşede, sarı bir sokak lambasının altındaydı.

Theresa ve Nikki Wells'in resimleri bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Siyah Lexus'una doğru yürürken diken üstündeydi. Etrafından gelen en ufak sese, en ufak bir harekete karşı tetikte ilerliyordu. Arabasına sadece birkaç adım kalmıştı ki bir anda yolcu kapısını görüp olduğu yerde donakaldı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu bir anda. Parmakları uyuştu ve elindeki dosyalar yere düştü. Kâğıtlar asfalta dağılmıştı.

Arabasının üzerinde üç tane çizik vardı. Bir pençe izi.

Kaç hemen, içeri gir hemen.

Maura arkasını dönüp kapkaranlık binaya doğru koşmaya başladı. Kapının önünde durup anahtarlarını karıştırdı. Nerdeydi şu anahtar? Doğru olanı hangisiydi? Sonunda anahtarı bulup içeri girdi ve kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Bütün gücüyle bastırarak barikatı güçlendirmeye çalışıyordu sanki.

İçerisi öyle sessizdi ki panik içinde alıp verdiği nefesi bile duyabiliyordu.

Böylece koridorda koşturarak ofisine girdi ve kapıyı içeriden kilitledi. Etrafındaki tanıdık eşyaları görünce sonunda nabzının biraz olsun yavaşladığını hissetmişti. Elleri titremiyordu artık. Böylece çalışma

masasının başına gidip telefonu aldı ve Jane Rizzoli'nin numarasını çevirdi.

ON SEKİZ

"DOĞRU OLANI YAPTIN. O lanet olası yerden kaçıp kendini güvenli bir yere atmakla doğru olanı yaptın," dedi Rizzoli.

Maura masasında oturmuş Rizzoli'nin otoparkın asfaltından toplayıp getirdiği kâğıtları düzenliyordu. Nikki Wells'in dosyası panikle yere fırlattığı zaman darmadağın olmuştu ve her tarafına çamur bulaşmıştı. O anda Rizzoli'nin yanında olduğu hâlde Maura hâlâ yaşadığı şoku üzerinden atamıyordu.

"Kapının üzerinde parmak izlerine rastladın mı?" diye sordu Maura.

"İki tane vardı. Ama araba kapısının üzerinde herkesin parmak izi olabilir."

Rizzoli, Maura'nın çalışma masasının yanına bir sandalye çekip oturdu ve ellerini göbeğine yasladı. Anne Rizzoli, hamile ve silahlı, diye düşündü Maura. Kendime daha güçlü bir kurtarıcı bulamazdım herhalde.

"Araban otoparkta ne kadar kaldı? Buraya altı gibi geldim demiştin değil mi?"

"Ama çizikler daha önce de olmuş olabilir. Yolcu kapısını görmemiş olabilirim. O tarafı kullanmıyorum ki. Alışverişe çıkarsam filan ancak. Bu gece de arabayı yan park ettiğim için gördüm. Ayrıca lambanın altında olmasa yine görmeyebilirdim."

"O kapıyı en son ne zaman kullandın?"

Maura ellerini şakaklarına bastırdı. "Dün sabah hiçbir şey yoktu. Eminim. Main'den ayrılırken çantamı ön koltuğa koymuştum. Herhangi bir şey olsa o zaman görürdüm."

"Tamam. Yani dün oradan eve geldin. Sonra ne oldu?"

"Araba bütün gece garajdaydı. Sonra bu sabah seninle buluşmak için Schroeder Plaza'ya geldim."

"Arabayı nereye park ettin?"

"Polis karakolunun oradaki otoparka. Biz hapishaneye gittiğimiz zaman araba oradaydı."

"Evet."

"O otoparkta bir sürü kamera var."

"Öyle mi? Fark etmemiştim ..."

"Sonra nereye gittin? Biz Framingham'dan dönünce yani."

Maura duraksadı.

"Doktor?"

"Joyce O'Donnell'ı görmeye gittim." Maura, Rizzoli'nin gözlerinin içine baktı. "Bana öyle bakma. O kadını görmek zorundaydım."

"Bana söylemeyi düşünmüyor muydun?"

"Elbette söyleyecektim. Bak. Sadece annem hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu."

Rizzoli arkasına yaslandı. Gergin bir biçimde dudaklarını büzmüştü. Bundan hiç hoşlanmadı, diye düşündü Maura. Bana O'Donnell'dan uzak durmamı söylemişti ve ben onun tavsiyesini hiçe saydım.

"Onun evinde ne kadar kaldın?" diye sordu Rizzoli.

"Bir saat kadar. Jane, bana bir sürü şey anlattı. Amalthea, Fox Harbor'da büyümüş. Anna bu yüzden Maine'e gitmiş olmalı."

"Peki, O'Donnell'ın evinden çıktıktan sonra? Sonra ne oldu?"

Maura iç geçirdi. "Direk buraya geldim."

"Seni takip eden biri var mıydı?"

"Neden buna dikkat edeyim ki? Kafamda bir sürü düşünce vardı."

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar. Maura'nın, O'Donnell'ı ziyaret etmesinden kaynaklanan gerginlik sürüyordu hâlâ.

"Buradaki güvenlik kameranızın bozuk olduğunu biliyor muydun?" dedi Rizzoli. "Otoparktaki kamera."

Maura gülerek omuz silkti. "Bu yıl bütçemizden ne kadar kesildi biliyor musun? Kamera aylardır bozuktu. Kabloları bile dışarıda."

"Demek istediğim kamera tacizcileri korkuturdu aslında."

"Ama korkmamış işte."

"Kameranın bozuk olduğunu bilen başka birileri var mıydı? Bu ofiste çalışan herkes biliyor herhalde değil mi?"

Maura bir parça kaygılanmıştı şimdi. "Ne ima ettiğini anlıyorum ama bundan hiç hoşlanmadım. Bir sürü insan biliyordu bunu. Polisler. Cenaze araçlarını süren şoförler. Öyle ya da böyle buraya cenaze getiren herkes. Bakınca görünüyor zaten."

"Buraya geldiğinde otoparkta iki araba daha vardı dedin. Dr Costas'ın ve Yoshima'nın arabaları."

"Evet."

"Ve binadan ayrıldığında saat sekize geliyordu ve arabalar gitmişti."

"Benden önce çıkmışlar."

"İkisiyle de aran iyi değil mi?"

Maura duyduklarına inanamayarak gülmeye başladı. "Dalga geçiyorsun

herhalde. Hayatımda duyduğum en saçma soruydu bu."

"Ben de buna bayılmıyorum değil mi?"

"O zaman neden soruyorsun? Dr. Costas'ı tanıyorsun Jane. Yoshima'yı da. Onlara şüpheli gözüyle bakamazsın."

"İkisi de bu otoparktan geçtiler. Araban burunlarının uçundaydı. Önce Dr. Costas çıkmış. Saat altı kırk beş gibi binadan ayrılmış. Yoshima da ondan biraz daha sonra, yediyi çeyrek geçe gibi çıkmış."

"Onlarla konuştun mu?"

"İkisi de arabanın üzerinde herhangi bir çizik görmediklerini söylediler. Sence bunu görmemeleri mümkün mü? Özellikle de Yoshima. Arabası seninkinin yanında duruyormuş."

"Neredeyse iki yıldır birlikte çalışıyoruz. Onu tanıyorum. Sen de tanıyorsun."

"Tanıdığımızı sanıyoruz."

Yapma Jane, diye geçirdi Maura içinden. Beni korkutuyorsun. Meslektaşlarımdan da mı şüphe edeyim şimdi?

"On sekiz yıldır burada çalışıyor," dedi Rizzoli.

"Abe de Louise de hemen hemen on sekiz yıldır buradalar."

"Yoshima'nın yalnız yaşadığını biliyor muydun?"

"Ne olmuş? Ben de yalnız yaşıyorum."

"Kırk sekiz yaşında, hiç evlenmemiş ve kendi başına yaşıyor. Her gün işe geliyor ve sen buradasın. Samimi, özel bir ilişkiniz var. ikiniz de cesetler üzerinde çalışıyorsunuz. Her gün korkunç davalarla haşır neşir oluyorsunuz. Bu aranızda bir bağ oluşturmuş olmalı. Sadece senin ve onun tanık olduğu o korkunç şeyler sizi birbirinize yakınlaştırmış olmalı."

Maura, birlikte paslanmaz çelikten otopsi masalarının ve keskin aletlerin bulunduğu o odada Yoshima'yla geçirdiği saatleri düşündü. Yoshima, Maura ağzını bile açmadan neye ihtiyacı olduğunu bilip hemen temin ederdi. Evet, aralarında bir bağ olduğu doğruydu. Elbette vardı, çünkü onlar bir takımdılar. Ama üniformalarını çıkarıp galoşlarını attıkları anda ikisi de kendi yollarına giderlerdi. Birlikte herhangi bir sosyal aktivitede bulunmamışlardı. İşten sonra bir içki içmeye bile gitmemişlerdi. *Bu açıdan birbirimize benziyoruz,* diye düşündü Maura. *Yalnızca cesetlerin başında buluşan iki yalnız insan.*

"Bak," dedi Rizzoli iç geçirerek. "Yoshima'yı severim. Bu olasılığı dile getirmekten ben de nefret ediyorum. Ama bunu göz önünde bulundurmak zorundayım. Yoksa işimi düzgün yapmamış olurum."

"İşin tam olarak ne oluyor bu durumda? Beni paranoyak etmek mi? Yeterince korktum zaten Jane. En güvendiğim insanlardan bile tereddüt etmeme sebep oluyorsun şu anda." Maura masanın üzerindeki evrakları topladı. "Arabayla işiniz bitti mi? Eve gitmek istiyorum artık."

"Evet. İşimiz bitti. Ama eve gitmenin doğru olacağından emin değilim?"

"Başka ne yapacağım ki?"

"Başka seçeneklerin de var. Bir otelde kalabilirsin. Ya da benim kanepemde uyuyabilirsin. Az önce Dedektif Ballard'la konuştum. O da fazladan bir odası olduğundan bahsetti."

"Ballard'la neden konuştun ki?"

"Her gün beni arayıp davanın durumunu soruyor. Bir saat önce yine aradı. Ben de arabana olanları anlattım. O da arabayı incelemeye geldi."

"Rick otoparkta mı şimdi yani?"

"Biraz önce geldi. Senin için endişeleniyor Doktor. Ben de endişeleniyorum." Rizzoli bir an için sustu. "Ne yapacaksın peki?" diye sordu sonra.

"Bilmiyorum... "

"Düşünmek için birkaç dakikan var hâlâ," dedi Rizzoli güçlükle ayağa doğrularak. "Haydi. Gel seni kapıya kadar geçireyim."

İşte bu çok saçma, diye düşündü Maura koridorda yürüdükleri sırada. Oturduğu yerden kalkamayan hamile bir kadın tarafından korunuyorum. Ama Rizzoli kontrolün kendisinde olduğunu açık açık belli ediyordu. Koruma rolünü iyice üstlenmişti. Kapıyı açıp dışarı ilk çıkan da o olmuştu.

Maura, Rizzoli'nin peşinden Lexus'un yanına doğru yürümeye başladı. Frost ve Ballard da arabanın önündeydiler.

"Sen iyi misin Maura?" diye sordu Ballard. Sokak lambasının ışığı yüzünden gözleri gölgede kalıyordu. Maura yüzündeki ifadeyi seçemiyordu.

"Ben iyiyim."

"Çok daha kötüsü olabilirdi," dedi Ballard, Rizzoli'ye bakarak. "Konuştuğumuz şeyden bahsettin mi ona?" diye sordu.

"Bu gece eve gitmesinin iyi bir fikir olmayabileceğim söyledim."

Maura arabasına baktı. Çizikler hatırladığından daha çirkin görünüyorlardı. Bir avcının pençe izleri. Anna'nın katili benimle konuşmak istiyor. Bana ne kadar yaklaştığını asla bilemeyeceğim.

"Olay yeri araştırma timi sürücü kapısında bir oyuğa rastlamış," dedi Frost.

"O eski. Birkaç ay önce otoparkta bir arabayla çarpıştık."

"Tamam. Sadece çizikler yani. İki tane parmak izi buldular. Sizin parmak izinizi de almaları gerek Doktor. Laboratuara gidip bir an evvel o işi halledin."

"Tabii." Maura morgda parmak izlerini almak için nasıl da cesetlerin buz gibi parmaklarını mürekkebe batırdıklarını anımsadı. *Benimkini önceden alacaklar. Daha ölmeden*. Ilık bir gece olmasına rağmen içi ürpermişti. Kollarını göğsüne doladı. Bomboş evine gidip kendini yatak odasına kilitlediğini hayal etti. Kapısının önüne kuracağı bütün barikatlara rağmen

sadece bir evdi orası; bir kale değil. Kolaylıkla kırılabilecek camlan ve bir bıçakla bile kesilebilecek çerçeveleriyle sadece bir evdi orası.

"Anna'nın arabasını Charles Cassell'in çizdiğini söylemiştiniz." Maura gözlerini Rizzoli'ye çevirdi. "Bunu Cassell yapmış olamaz. Benim arabamı niye çizsin ki?"

"Hayır. Bunun için hiçbir sebep yok. Belli ki biri sana gözdağı vermeye çalışıyor," dedi Rizzoli ve usulca ekledi. "Belki de Anna yanlış hedefti."

Asıl hedef bendim. Ölmesi gereken bendim.

"Nerede kalmayı düşünüyorsun Doktor?" diye sordu Rizzoli.

"Bilmiyorum," dedi Maura. "Ne yapacağımı bilmiyorum... "

"Şey, sakıncası yoksa bir öneride bulunabilir miyim?" dedi Ballard. "Bence burada fazla oyalanmamalısın. Herkesin gözü üzerinde."

Maura kaldırıma doğru baktı. Polis arabasının ışıklarını görenler oraya toplanmışlardı. Işığın diğer tarafında kaldıkları için Maura yüzlerini göremiyordu ama Maura tam ışığın altındaydı. Film yıldızları gibi parlıyordu orada.

"Benim boş bir odam var," dedi Ballard.

Maura, Ballard'a bakmamıştı. Gözü hâlâ gölgelerin arasında gizlenen yüzlerin üzerindeydi. Her şey çok hızlı ilerliyor, diye düşündü. Olayların akışı içinde bir sürü karar alınıyor. Sonradan bu seçimlerden pişmanlık duyabilirim.

"Doktor?" dedi Rizzoli. "Ne düşünüyorsun?"

Maura sonunda Ballard'a baktı. Ve bir kez daha o rahatsız edici çekimi hissetti. "Başka nereye gidebileceğimi bilmiyorum," dedi sonunda.

Ballard trafikte onu kaybetmekten korkar gibi hemen arkasından geliyordu. Maura dikiz aynasından farlarını görebiliyordu. Sakin ve sessiz bir banliyö olan Newton'a geldiklerinde bile, önceden konuştukları üzere

herhangi birinin onu takip edip etmediğini görebilmek için evinin iki blok ötesinden dolaştıkları hâlde bir an olsun peşinden ayrılmamıştı. Sonunda evine ulaştıklarında apar topar arabasından inip Maura'nın arabasının dibinde bitivermişti.

"Arabayı benim garajıma park et," dedi Rick, Maura'nın camına tıklatarak.

"Sen nereye park edeceksin o zaman?"

"Önemli değil. Arabanın sokağın ortasında kalmasını istemiyorum. Hemen kapıyı açarım."

Maura garaj yoluna döndü. Ballard garaj kapısını açıyordu. İçerisi öyle düzenliydi ki. Bütün aletler teker teker duvardaki yerlerine asılmışlardı. Boya kutuları özenle raflara dizilmişti. Yerler öyle temizdi ki asfalt bile gıcır gıcır parlıyordu neredeyse. Maura garaja girer girmez kapı kapanmaya başladı. Sokak görünmez olmuştu şimdi. Maura bir süre oturup arabasının motoru soğurken çıkan tik takları dinledi ve kendini önünde uzanan geceye hazırlamaya çalıştı. Daha birkaç dakikasına kadar kendi evine gitmenin aptalca ve tehlikeli olacağını düşünüyordu. Şimdi ise buraya gelmenin de pek de akıllıca olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Ballard onun için kapıyı açtı. "İn haydi. Sana güvenlik sisteminin nasıl çalıştığını göstereyim. Ne olur ne olmaz. Ben burada olmam filan, ihtiyacın olur."

Böylece Ballard önde, Maura arkasında eve girdiler. Küçük bir koridoru geçip fuayeye ulaşmışlardı. Ballard sokak kapısının yan tarafındaki tuş takımına işaret etti.

"Bunu daha birkaç ay önce yeniledim. İlk önce güvenlik kodunu giriyorsun. Sonra GÜVENLİK tuşuna basıyorsun. Güvenliği açtığın zaman eğer biri kapıyı ya da pencereyi açmaya kalkarsa kulakları sağır eden bir alarm çalmaya başlıyor. Ayrıca o anda otomatik olarak güvenlik şirketine alarm veriliyor ve onlar da hemen evi arıyorlar. Güvenliği kaldırmak için de yine şifreyi girip KAPAT tuşuna basıyorsun. Şimdiye kadar her şeyi anladın değil mi?"

"Evet. Bana şifreyi de söyleyecek misin?"

"Ben de tam o konuya geliyordum." Ballard, Maura'nın gözlerinin içine baktı. "Sana evimin güvenlik şifresini vermek üzere olduğumun farkında mısın?"

"Bana güvenip güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Sadece şifreyi serseri dostlarına söylemeyeceğine söz ver."

"Tanrı biliyor ya öyle çok serseri dostum var ki."

"Ya, öyledir," dedi Ballard gülerek. "Hepsi de rozet taşıyorlardır kesin. Pekâlâ, şifre on iki on yedi. Kızımın doğum günü. Aklında tutabilecek misin? İstersen bir yere yazayım."

"Aklımda tutarım."

"Güzel. Haydi kilitle bakalım şimdi. Sanırım bu gece bir daha dışarı çıkmayız artık."

Maura numaraları girerken Ballard öyle yakınında duruyordu ki, Maura, nefesini saçlarında hissedebiliyordu. GÜVENLİK tuşuna bastığı zaman yumuşacık bir sinyal sesi geldi. Dijital ekranda SİSTEM GÜVENLİK MODUNDA yazısı belirmişti.

"Kalemiz tamamen güvende," dedi Ballard.

"Çok kolaymış," dedi Maura. Arkasını döndüğü anda Ballard'ın gözlerini dikmiş onu izlemekte olduğunu fark etti. Öyle derin bakıyordu ki aralarına belli bir mesafe koymak için bir adım bile gerileyemedi.

"Akşam yemeği yemiş miydin?" diye sordu Ballard.

"Ona vaktim olmadı. Bu akşam öyle çok şey oldu ki."

"Gel o zaman. Seni aç yatıracak değilim ya."

Ballard'ın mutfağı sağlam, akça ağaç kerestesinden dolapları ve kasap

tahtası gibi tezgâhlarıyla tam da Maura’nın tahmin ettiği gibiydi. Tencereler ve tavalar tavandan monte edilen bir rafın üzerine düzenli bir biçimde dizilmişti. Hiçbir şeyde en ufak bir aşırılığa kaçılmamıştı. Sadece pratik bir erkeğin çalışma alanıydı işte.

"Çok zahmete girmeni istemiyorum," dedi Maura. "Yumurta ve kızarmış ekmek yeter de artar bile."

Ballard buzdolabını açıp bir karton yumurta çıkardı. "Omlet?"

"Ben yaparım Rick."

"Sen ekmekleri kızart olur mu? Ekmek şurada. Ben de bir tane alırım."

Maura paketin içinden iki dilim ekmek çıkarıp ekmek kızartma makinesine koydu. Sonra dönüp ocağın yanında derin bir kâsenin içinde yumurtaları çırpan Ballard'ı izlemeye koyuldu. Geçen sefer çıplak ayaklarla yedikleri akşam yemeği gelmişti aklına. İkisi de çok eğlenmişlerdi. Gece boyunca gülmüşlerdi. Jane'in telefonu gelene kadar tabii. O telefondan sonra bir anda Ballard'dan şüphe duymaya başlamıştı. Peki, o gece Jane aramasaydı aralarında neler olacaktı? Ballard çırptığı yumurtaları bir tavaya döküp ocağın altını açtı. Maura da içinde az önce ocakta yanan ateş gibi bir alev parlamışçasına kızarmıştı.

Arkasını dönüp gözlerini buzdolabına dikti. Buzdolabının kapağında Ballard'ın ve kızının fotoğrafları asılıydı. Kabe'nin bebekken annesinin kucağında çekilmiş bir resmi vardı.

Daha sonra biraz daha büyümüş haliyle yüksek bir yemek sandalyesinde otururkenki hâli. Fotoğraflar değiştikçe Katie de gelişiyordu. Sonunda isteksizce gülümseyen sarışın bir ergene dönüşmüştü.

"Çok hızlı değişiyor," dedi Ballard. "Bu fotoğrafların aynı çocuğa ait olduğuna inanamıyorum." Maura omzunun üzerinden Ballard'a baktı. "Dolabında bulunan şu esrarlı sigara meselesi ne oldu?"

"Ah, o mesele." Ballard iç geçirdi. "Carmen ona ev cezası verdi. Dahası bir ay boyunca televizyon izlemesi yasak. Şimdi ben evde yokken izlemesin

diye benim de TV setini kaldırmam gerekecek."

"Bu konuda Carmen'le birlik olmanız güzel."

"Başka şansımız yok ki. Boşanmalar ne denli zor olursa olsun çocuk için el ele vermek gerekiyor." Ballard ocağın altını kapatıp omletleri tabaklara servis etti. "Peki, ya sen? Çocuğun var mı"

"Hayır. Neyse ki olmadı?"

"Neyse ki derken?"

"Victor ve ben sizin kadar medeni olamazdık."

"Göründüğü kadar kolay değil. Özellikle şeyden beri..."

"Evet?"

"Görüntüde medeni olmayı başarıyoruz. Hepsi bu."

Tabakları, kızarmış ekmekleri ve tereyağını masaya koyup karşı karşıya oturdular. Başarısız sonuçlanan evliliklerinden söz etmek ikisini de sessizleştirmişti. İkimiz de hâlâ yaralarımızı sarmaya çalışıyoruz, diye düşündü Maura. Birbirimize karşı ilgi duysak da bir ilişkiye başlamak için hiç de doğru bir zaman değil.

Ama daha sonra Ballard onu odasına çıkardığı sırada ikisinin de aklından aynı düşünceler geçiyordu.

"Burası senin odan," dedi Ballard, Katie'nin yatak odasının kapısını açarak. Maura içeri girdiği anda Britney Spears'ın şuh gözlerle kendisine bakan dev gibi bir posteriyle burun buruna gelmişti. Kitaplık rafları Britney Spears bebekleri ve CD'leriyle doluydu. *Bu odada kesin kâbus göreceğim*, diye düşündü Maura.

"Şurada kendine ait bir banyon var. Şu kapı," dedi Ballard. "Dolapta fazladan birkaç tane diş fırçası olacaktı. Ve Katie'nin geceliğini giyebilirsin."

"Kızmaz mı?"

"Bu hafta Carmen'le kalıyor. Burada kaldığından haberi bile olmaz."

"Teşekkürler Rick."

Ballard sanki daha fazlasını duymayı bekliyormuşçasına bir süre orada öylece durdu. Her şeyi baştan aşağı değiştirecek o sözleri duymayı bekliyordu.

"Maura," dedi sonra.

"Evet?"

"Sana çok iyi bakacağım. Bunu bilmeni istiyorum. Anna'ya olan şeyin sana da olmasına izin vermeyeceğim." Odadan çıkmak üzere arkasını döndü. "İyi geceler," dedi usulca ve dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Sana çok iyi bakacağım.

Hepimizin istediği şey aslında bu değil mi? diye düşündü Maura. Bizi koruyup kollayacak biri. Maura biri tarafından korunup kollanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu bile. Victor'la evli olduğu zaman bile kendini onun korumasında hissetmemişti hiçbir zaman. Victor öyle bencildi ki kendinden başka kimseyi koruyup kollamakla ilgilenmezdi.

O da şimdi yatağında uzanmış düşünüyor mu acaba?

Maura bu adamı tanımıyordu. Tıpkı evlenirken Victor'u tanımadığı gibi. Ve o evlilik nasıl da felaketle sonuçlanmıştı. Hayatının üç senesini ona duyduğu tensel çekimden dolayı heba etmişti. O kıvılcım uğruna. Söz konusu olan şey erkekler olduğunda yargılarına güvenemiyordu. Deli gibi birlikte olmak istediğin bir erkekle olmayı seçmek aslında seçimlerin en kötüsü olabiliyordu.

Saat sabaha karşı ikiyi bulmuştu.

O sırada bir arabanın farları pencereyi aydınlattı. Arabanın motorundan çıkan sesler caddeyi doldurdu. Maura gerilmişti. *Önemli bir şey değil. Eve geç dönen bir komşu filan olmalı*, diye düşündü. Sonra verandada ayak sesleri duyuldu. Maura nefesini tutmuştu. Ve aniden karanlığın içinde kıyamet

koptu. Maura korkuyla yatağında doğruldu.

Güvenlik alarmı. Evde biri var.

Ballard kapıya vurdu. "Maura? Maura? ” diye bağırdı.

"Ben iyiyim!"

"Kapını kilitle! Sakın dışarı çıkma."

"Rick?"

"Odada kal!"

Maura yataktan kalkıp kapıyı kilitledi. Yere çömelip kulaklarını tıkadı. Alarmdan başka hiçbir şey duyamıyordu. Ballard'ın merdivenlerden aşağı indiğini hayal etti. Evin içinde gölgelerin kol gezdiğini. Aşağıda onları bekleyen bir yabancı. Neredesin Rick? Kulaklarında çınlayan alarmdan başka hiçbir şey duyamıyordu. Karanlıkta aşağıdan adım adım kendisine yaklaşmakta olan şey her neyse onu fak edemezdi. O anda hem kör hem de sağır olmuştu.

Alarmın sesi bir anda kesiliverdi. Eve tamamen sessizlik çökmüştü. Maura panikle hızlanan kendi nefesini duyabiliyordu.

Ve diğer sesler.

"Yüce Tanrım!" diye bağırmıştı Rick. "Seni vurabilirdim! Lanet olsun. Aklından ne geçiyordu?"

Ve bir kız sesi. Kırgın, öfkeli. "Kapıya zincir vurmuşsun! İçeri girmeden alarmı nasıl kapatacaktım!"

"Bağırma bana."

Maura kapıyı açıp hole çıktı. Öfke dolu sesler daha da yükselmişti şimdi. Merdivenin tırabzanından aşağı baktığında Ballard'ı gördü. Üstü çıplaktı. Aşağı inerken yanına aldığı silahını kot pantolonunun beline sıkıştırmıştı şimdi. Kızı öfke dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Saat sabahın ikisi Katie. Buraya nasıl geldin?"

"Arkadaşım bıraktı."

"Gecenin bir yarısı?"

"Sırt çantamı almaya geldim tamam mı? Yarın lâzım olduğunu unutmuşum. Annemi uyandırmak istemedim."

"Kimmiş o arkadaş? Söyle bana? Seni eve kim bıraktı?"

"Şimdi gitti! Alarmdan koktu herhalde."

"Ne erkekmiş ama. Kimdi o?"

"Onun da başını belaya sokacağımı sanıyorsan yanılıyorsun!"

"Kimdi o çocuk?"

"Baba. Yapma. Bunu yapma.”

"Katie buraya gel ve konuş benimle. Çıkma yukarı!"

Merdivende paldır küldür ayak sesleri duyulmuştu. Ve sonra bir anda kesildi. Katie, merdivenin başında Maura'yı görünce donakalmıştı.

"Çabuk buraya gel!" diye bağırdı Rick.

"Ya, tabii baba," diye mırıldadı Katie gözlerini Maura'dan ayırmadan. "Şimdi neden kapıyı zincirlediğini anladım."

"Katie!" O sırada telefon çalmaya başlamıştı. Rick susup telefona doğru yürüdü ve arkasını dönüp telefona cevap verdi. "Alo? Evet, ben Rick Ballard. Her şey yolunda. Hayır, birini yollamanıza gerek yok. Kızım eve girince alarmı zamanında kapatamamış..."

Kız hâlâ düşmanca gözlerle Maura'ya bakıyordu ve öfkesini gizlemek gibi bir derdi yoktu. "Demek yeni kız arkadaşı sensin."

"Lütfen. Kızmana hiç gerek yok," dedi Maura usulca. "Ben babanın kız arkadaşı değilim. Sadece geceyi geçirmek için bir yere ihtiyacım vardı."

"Ah, tamam. Sen de babamla kalabileceğini düşündün."

"Katie, doğru söylüyorum..."

"Bu ailede kimse doğru söylemez."

Alt katta telefonun sesi duyuldu yine. Rick telefona cevap verdi. "Carmen. Carmen, sakin ol! Katie burada. Evet, iyi. Çocuğun biri bırakmış. Sırt çantasını alacakmış..."

Kız zehir gibi gözlerle Maura'ya son bir kez daha baktıktan sonra yeniden aşağı indi.

"Annen arıyor," dedi Rick.

"Ona yeni kız arkadaşından bahsedecek misin? Bunu ona nasıl yaparsın baba?"

"Bu konuda konuşmamız gerek. Annenle ayrıldığımızı kabullenmek zorundasın. Artık her şey değişti."

Maura yatak odasına dönüp kapıyı kapattı. Giysilerini giydiği sırada aşağıdaki tartışmayı duyabiliyordu. Rick'in sesi sakin ve katiydi. Kızınki ise öfke dolu. Maura birkaç dakika içinde giyinip hazırlanmıştı. Alt kata indi. Ballard ve kızı oturma odasındaydılar. Katie öfkeli bir kirpi gibi kanepeye tünemişti.

"Rick, ben gidiyorum," dedi Maura.

Rick hemen ayağa fırladı. "Gidemezsin."

"Yo. Sorun değil. Ailenle baş başa olmalısın."

"Eve gitmen güvenli değil."

"Eve gitmeyeceğim. Bir otele yerleşeceğim. Gerçekten. Merak edilecek

bir şey yok."

"Maura, bekle... "

"Gitmek istiyor işte, tamam mı?" diye atıldı Katie. "Bırak gitsin."

"Otele gidince seni ararım," dedi Maura.

Arabasıyla garajdan geri geri çıkarken Rick de araba yolunda durmuş onu izliyordu. Bir an için göz göze geldiler. Rick öne doğru bir adım atmıştı. Sanki gitmeden önce Maura'yı kalması için, güvenli evine geri dönmesi için son bir kez ikna etmeye çalışıyordu.

O sırada başka bir arabanın farları göründü. Carmen arabasını kaldırıma park edip aşağı indi. Sarı saçları darmadağındı. Sabahlığının altından geceliğinin etekleri görünüyordu. Gece yarısı başıboş bir ergen yüzünden yatağından fırlayan bir anne. Carmen, Maura'ya bir bakış fırlatıp Rick'e bir şeyler söyledi ve hemen içeri girdi. Maura pencereden anne ve kızın oturma odasında birbirlerine sarıldığını gördü.

Ballard araba yolunda ne yapacağını bilemeden salınıyordu. Eve baktı, sonra da Maura'ya baktı. Sanki iki arada bir derede kalmış gibiydi.

Onun adına Maura karar vermişti sonunda. Vitesi atıp gaza bastı ve oradan uzaklaştı. Dikiz aynasından Rick'in arkasını dönüp eve doğru ilerlediğini görebiliyordu. Ailesine geri dönüyordu işte. Yıllarca süren evliliğin getirdiği bağlar boşanmakla silinmiyor, diye düşündü. Kâğıtlar imzalanıp kararnameler noter tasdikinden geçtikten sonra bile düğümler olduğu gibi duruyor. Ve hayatta olabilecek en büyük bağ bir çocuğun etiyle, kanının üzerine imzalanan bağ olmalı.

Maura derin bir iç geçirdi. Bir anda kendini bütün baştan çıkarıcı çekimlerden arınmış hissetti. Özgürdü.

Ballard'a verdiği sözü tutacaktı. Eve gitmeyecekti. Batı yönünde ilerleyerek Boston'un eteklerinde genişçe bir yay çizen 95 numaralı karayoluna döndü. Yol üstünde karşısına çıkan ilk motelde durmuştu. Tuttuğu oda sigara ve beyaz sabun gibi kokuyordu. Tuvalet kapağının

üzerine, "temizlendi" yazısı yazan bir kâğıt yapıştırılmıştı. Banyodaki bardaklar plastikti. Otobanın gürültüsü motelin kâğıt gibi duvarlarından olduğu gibi içeri süzülüyordu. Maura en son ne zaman bu kadar ucuz ve köhne bir motelde kaldığını anımsamıyordu. Rick'i arayıp nerede olduğunu bildirdi. Konuşmaları tam otuz iki saniye sürmüştü. Kısa ve öz. Sonra telefonunu kapatıp eski püskü çarşafların altına girdi.

O gece bir haftadır uyumadığı kadar rahat uyumuştu.

ON DOKUZ

KİMESE BENİ SEVMİYOR, herkes benden nefret ediyor, ben de gidip solucan yerim, Solucan, solucan, solucan.

Bunu düşünmeyi kes!

Mattie gözlerini kapatıp dişlerini sıktı ama bir türlü o aptal çocuk şarkısını kafasından atamıyordu. Sürekli kafasında dönüp duruyordu ve sonra yine solucan kısmına geliyordu.

Ama bu durumda ben onları değil onlar beni yiyecek.

Oh, başka şeyler düşün, iyi, güzel şeyler düşün. Çiçekleri, elbiseleri. Beyaz şifon elbiseleri ve boncukları. Düğün günü. Evet düğün gününü düşün.

St. John's Metodist Kilisesi'nin gelin odasında aynaya bakarken kafasından geçenleri anımsadı: *Bugün hayatımın en güzel günü. Sevdiğim adamla evleniyorum*. Duvağını takmak için yanına gelen annesini düşündü. Annesi kulağına eğilip iç geçirerek fısıldamıştı: "Bugünü göreceğimi hiç sanmıyordum." Kızıyla evlenmek isteyecek bir erkek çıktığına şaşırmış gibi.

Mattie, bundan yedi ay sonrasında şimdi bunları düşünürken annesinin o sözleri pek de iyi niyetle söylemediğini görebiliyordu. Ama o anda hiçbir şey neşesini bozamamıştı. Ne çektiği sabah bulantısı, ne ayaklarını mahveden topuklu ayakkabıların acısı ne de düğün gecelerinde şampanyayı fazla kaçırıp otelde, Mattie'nin daha banyodan çıkmasını bile bekleyemeden sızıp kalan Dwayne. Hiçbir şeyin önemi yoktu o anda. Bayan Purvis olmuştu artık. Ve gerçek hayatı tam anlamıyla başlıyordu.

Ve Dwayne beni kurtarmaya gelmezse burada, bu kutunun içinde sona erecek.

Beni kurtarmaya gelecek değil mi? Beni geri almak istiyor.

Oh, solucanlar bile bunu düşünmekten daha iyi. Konuyu değiştir Mattie!

Ya beni geri istemezse? Ya en başından beri o kadınla birlikte olabilmek için çekip gitmem için dua edip durduysa ? Ya beni buraya hapseden...

Hayır. O Dwayne olamazdı. Onu öldürmek isteseydi bu kutuda ne işi vardı o zaman? Neden onu hayatta tutmaya çalışıyordu?

Mattie derin bir nefes aldı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Yaşamak istiyordu. Yaşamak için her şeyi yapardı ama bu kutudan nasıl çıkacağını bilmiyordu. Saatlerce buna kafa yormuştu. Duvarları tekmeleyip tekrar tekrar tavanı dövmüştü. Hatta feneri parçalayıp ondan bir tür silah yapmayı bile düşünmüştü ama bir fenerden ne yapabilirdi ki?

Bir bomba.

Dwayne'in bu düşüncelerine nasıl da katıla katıla güleceğini düşündü. Kahkahalarını kulaklarında duyabiliyordu nerdeyse. Onunla nasıl da alay ettiğini. *Ah, tabii Mattie. Tam bir MacGyver kesildin şimdi.*

İyi de ne yapabilirim ki?

Solucanlar...

Solucanlar yine kafasına üşüşmüştü. Geleceğini kaplamışlardı. Derisinin altına girip etini kemirmeye başlamışlardı bile. *Bu kutunun ardında toprağın içinde beni bekliyorlar*, diye düşündü. *Ölmemi bekliyorlar. Hepsi birden buraya doluşup kendilerine güzel bir ziyafet çekecekler sonra.*

Mattie yan tarafına doğru döndü. Titremeye başlamıştı.

Buradan çıkmanın bir yolu olmalı.

YİRMİ

YOSHİMA CESEDİN ÜZERİNE eğilmişti. Eldivenli elinde on altılık bir şırınga tutuyordu. Bu genç bir kadının cesediydi. Kadın öyle zayıftı ki karnı bel kemiğinin içine göçmüştü. Yoshima kadının derisini kasıklarının üzerinden gerdi ve iğneyi uyluk damarına sapladı. Sonra şırınganın pompasını çekerek kadının koyu, neredeyse kapkara renkteki kanını şırınganın içine doldurmaya başladı.

Maura içeri girdiği zaman başını kaldırıp bakmamıştı bile. Tamamen işine odaklanmıştı. Maura sessizce bir köşede durup Yoshima'nın kanı tüplere doldurmasını izledi. Öyle sakindi ki. Bunu defalarca yapmış olmanın getirdiği bir özgüvenle işine devam ediyordu. Binlerce cesetten binlerce defa kan almış olmalıydı. *Eğer ben ölüler kraliçesiysem o ne oluyor?* diye düşündü Maura. *Cesetleri soyup onları tartan, kasıklarını ve enselerine damar açan, organlarını çıkarıp jel formaline bastıran o. Ve otopsi bittiği zaman, ben kesip biçme işini bitirdiğim zaman iğne ipliği alıp onları diken yine o.*

Yoshima iğneyi kırıp kullanılan şırıngayı çöpe attı. Sonra durup kadından aldığı kanı inceledi. "Bu sabah geldi," dedi Maura'ya. "Erkek arkadaşı sabah kalktığı zaman onu kanepede bulmuş."

Maura cesedin kolundaki iğne izlerini gördü. "Ne yazık."

"Maalesef öyle."

"Buna kim bakıyor."

"Dr. Costas. Dr. Bristol bugün mahkemede." Yoshima otopsi masasının yanına bir sehpa çekip aletlerini dizmeye başladı. O tuhaf sessizliğin içinde birbirine çarpan metallerin çıkardığı ses insanın kulağını delecek gibi çınlıyordu. Yoshima'yla her zamanki gibi resmi şekilde konuşmuşlardı ama adam bu sabah Maura'nın yüzüne bakmamaya çalışıyordu sanki. Ne zaman göz göze gelecek olsalar utanarak gözlerini başka tarafa çeviriyordu. Ayrıca önceki gece otoparkta olanlardan bahsetmemişti bile. Ama meselenin

bilincindeydi. Aralarındaki bu sessiz gerginliği görmezden gelmek mümkün değildi.

"Dedektif Rizzoli seni aradı dün gece sanırım," dedi Maura.

Yoshima, elleri sehpanın üzerinde, öylece durup kalmıştı. Maura onu yandan görüyordu yalnızca.

"Yoshima, eğer herhangi bir şey ima ettiyse bunun için çok üzgünüm."

"Kaç senedir adli tıpta çalışıyorum biliyor musunuz Dr. Isles?" diye araya girdi Yoshima.

"Hepimizden önce bile burada olduğunu biliyorum," dedi Maura.

"On sekiz yıldır. Dr. Tierney, ordundan ayrıldığım zaman işe aldı beni. Orada morg biriminde çalıştım. O kadar insanın üzerinde çalışmak öyle zordu ki. Çoğu kaza kurbanıydı. Ve intihar vakaları. Ama bölgeye has bir durum tabii. Genç adamlar şanslarını zorlamayı severler. Kavgalara tutuşur ya da süratli araba kullanırlar. Ya da karıları onları terk edince silaha sarılıp kendilerini vururlar. Ben onlar için en azından bu kadarını yapabilirim diye düşündüm. Bir askere yaraşan şekilde saygılı olmaya çalıştım. Bazıları daha çocuktu. Sakalları bile çıkmamıştı daha. En üzücü kısmı da buydu işte. O gencecik çocuklar. Ama bir şekilde bununla baş etmeyi öğrendim. Burada da aynı şey söz konusu. Bir şekilde baş ediyorum işte çünkü benim işim bu." Yoshima bir an için duraksadı. "En son ne zaman hasta olduğum için izin aldığımı hatırlamıyorum bile. Ama inanın bugün işe gelmemeyi düşündüm."

"Neden?"

Yoshima, Maura'ya dönmüştü şimdi. "On sekiz yıl burada çalıştıktan sonra şüpheli muamelesi görmek nasıl bir his biliyor musunuz?"

"Kendini böyle hissetmene neden olduğum için özür dilerim. Rizzoli bazen çok kaba olabiliyor... "

"Hayır. Hiç kaba değildi. Son derece kibar ve dost canlısıydı hatta. Ama sorularını duyunca nereye varmaya çalıştığını anladım. Dr. Isles 'la çalışmak

nasıl? İkiniz iyi anlaşıyor musunuz?” Yoshima gülmeye başladı. "Sizce neden sordu bunları bana?"

"İşini yapıyordu sadece. Bir suçlamada bulunduğu filan yoktu."

"Bana öyle geldi ama." Yoshima önüne dönüp doku örneklerini koymak üzere formalin kaplarını dizmeye başladı. "Neredeyse iki yıldır birlikte çalışıyoruz Dr. Isles."

"Evet."

"Daha önce, en azından benim bildiğim kadarıyla bir kere olsun çalışmamla ilgili olarak sizi hayal kırıklığına uğratmadım."

"Asla. Senden son derece memnunum."

Yoshima, Maura'nın gözlerinin içine baktı. Maura sert florasan lambalarının altında adamın saçlarının nasıl da aklandığını görebiliyordu. İlk başta Yoshima'nın otuzlu yaşlarında olduğunu zannetmişti. O uysal, kırışıksız yüzü ve incecik bedeniyle yaşını belli etmiyordu. Ama şimdi huzursuzca bakan gözlerinin altındaki çizgileri görünce adamın gerçek yaşını açık açık seçebiliyordu: orta yaşa merdiveni dayamış bir adamdı işte. Tıpkı benim gibi, diye düşündü Maura.

"Bir an bile olmadı," dedi Maura. "Bir saniye olsun senin böyle bir şey yapabileceği... "

"Ama artık düşünüyorsunuz değil mi? Dedektif Rizzoli konuyu açtı bir kere. Siz de arabanızı darp edenin ve sizi takip eden sapığın ben olduğumu düşünmeden edemezsiniz artık."

"Hayır Yoshima. Düşünmüyorum. Bunu kabul etmiyorum asla."

Yoshima, hâlâ Maura'nın gözlerinin içine bakıyordu. "O zaman ya bana ya da kendinize yalan söylüyorsunuz. Çünkü bu düşünce orada. Aklınızda. Ve içinizde bir parça bile güvensizlik varsa benim yanımdayken huzursuz olacaksınız demektir. Bunu ikimiz de hissediyoruz zaten." Yoshima eldivenlerini çıkarıp arkasını döndü ve formun üzerine merhumun adını

yazdı. Maura adamın omuzlarının nasıl gerginlikle kasıldığını, boyun kaslarının nasıl da sertleştiğini görebiliyordu.

"Bunu aşacağız," dedi sonunda.

"Belki."

"Belki değil. Aşacağız. Birlikte çalışmak zorundayız neticede."

"Sanırım bu size bağlı."

Maura eski samimi ilişkilerine dönebilmeleri için ne yapması gerektiğini düşünerek bir süre durup Yoshima'ya baktı. Belki de o kadar da samimi olmamışlardı hiç. Tüm bu zaman boyunca ikimiz de duygularımızı birbirimizden gizliyorduk aslında ama ben samimi bir ortaklığımız olduğuna inandım, diye düşündü. Ne ekibiz ama poker oyuncuları gibi ifadeden yoksun, ruhsuz bir ikili. Her hafta elimizin altındaki otopsi masasının üzerinden trajedilerin biri geliyor biri gidiyor. Ama ne o beni ağlarken gördü ne de ben onu. Ölüme bile fabrikada çalışan iki işçinin önündeki vardiyasına baktığı gibi bakıyoruz.

Yoshima kavanozların üzerindeki etiketleri tamamlamıştı. "Bir şey mi lazımdı Dr. Isles?" diye sordu arkasını dönüp de Maura'nın hâlâ arkasında olduğunu görünce. Sesinde ve yüzünde az önce aralarında geçen gerginlikten eser yoktu. Her zamanki Yoshima'ydı bu karşısındaki. Görevine sadık, yetkin ve yardımsever.

Maura da aynı şekilde karşılık vermişti. Elindeki zarftan Nikki Wells'in röntgenlerini çıkardı ve ışık kutusuna yerleştirdi. "Bu davayı hatırlarsın diye umuyordum," dedi kutunun ışığını yakarak. "Beş yıl önceye ait bir dava. Olay Fitchburg'da gerçekleşmiş."

"İsim nedir?"

"Nikki Wells."

Yoshima kaşlarını çatarak röntgenlere baktı. Annenin leğen kemiğindeki cenin iskeleti dikkatini çekmişti hemen. "Bu hamile kadın değil mi? Kardeşi

ile birlikte ölü bulunmuştu."

"Onu hatırlıyor musun?"

"İki ceset de yanmış hâlde bulunmuştu değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Hatırlıyorum. Bu davaya Dr. Hobart bakmıştı."

"Ben Dr. Hobart'la hiç tanışmadım."

"Bu mümkün değil zaten. Öldü çünkü."

Maura kaşlarını çatıp Yoshima'ya baktı. "Ne?"

Yoshima üzüntüyle başını iki yana salladı. "Dr. Tierney için çok zor olmuştu. Başka çaresi yoktu onun da ama yine de kendini olanlardan sorumlu hissetti sonunda."

"Ne oldu?"

"Dr. Hobart'ın:.. Dr. Hobart'la ilgili bazı sorunlar vardı. Her şey birkaç tane lamı kaybetmesiyle başladı. Sonra bir vakada merhumun organlarını yerlerine yanlış yerleştirmiş. Aile de bunu fark edince ofise dava açıldı. Tam bir rezaletti. Hakkımızda kötü reklam oldu tabii. Ama Dr. Tierney onun arkasında durdu. Sonra birinin şahsi eşyalarının içinden bir iki tane ilaç çalındı. Bunun üzerine Dr. Tierney, Dr. Hobart'tan istifa etmesini istemek zorunda kaldı."

"Sonra ne oldu?"

"Dr. Hobart eve gidip bir avuç dolusu Oxycontin yutmuş. Cesedini üç gün sonra buldular ancak." Yoshima duraksamıştı. "Burada kimse o otopsiyi yapmak istememişti."

"Peki, işindeki yeterliliğiyle ilgili bir durum söz konusu muydu?"

"Bazı hatalar yapmış olabilir."

"Ciddi hatalar mı?"

"Bununla ne demek istediğinizden emin değilim."

"Bunu gözden kaçırmış olabilir mi diye merak ediyorum." Maura röntgende, kasık kemiğinin üzerinde görünen metal parçasına işaret etti. "Nikki Wells'in otopsi raporunda buradaki metalik maddeden bahsedilmiyor."

"Röntgende başka metal parçalar da var," dedi Yoshima. Onları yeni fark etmişti. "Şurada bir sutyen kopçası var. Bu da bir çıtçıt olmalı."

"Evet. Ama bir de profilden çekilen röntgene bak. O metal parçası kemiğin içinde. Üzerinde değil. Dr. Hobart sana bununla ilgili bir şey söylemiş miydi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Raporda yazmıyor mu?"

"Hayır."

"Bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünmüştür belki de."

Yani Amalthea'nın mahkemesinde de bundan bahsedilmedi o zaman, diye düşündü Maura. Yoshima yine kendi işine dönmüştü. Metal kapları ve kovaları düzenleyip dosyasına notlar alıyordu. Sadece bir metre kadar ötesinde gencecik bir kadının cansız bedeni uzandığı hâlde Maura'nın bütün dikkati Nikki Wells'in ve karnındaki ceninin yangında eriyip birbirine geçmiş kemiklerinin üzerindeydi.

Onları neden yaktın? Ne anlamı vardı ki? Alevlerin içinde yanıp kül olan bedenleri görmek ona haz mı veriyordu? Yoksa o alevlerin yakıp kül etmesini istediği şey başka bir şey miydi? Ona dair izleri, ip uçlarını mı yok etmeye çalışıyordu?

Maura ceninin kafatası kemeri üzerinden Nikki'nin kasığının içine gömülmüş metal parçasına baktı. İncecik bir şeydi bu. Kırık bir parça. Sanki...

Bir bıçağın ucu gibi. Bir bıçaktan kopan bir parça gibi.

Ama Nikki kafasına aldığı darbe sonucu ölmüştü. Yüzünü manivelayla paramparça edip öldürdüğün kurbanın üzerine neden bir de bıçak saplayasın ki? Maura uzun uzun röntgendeki metal parçasına baktı ve bir anda bunun neden bu kadar önemli olduğunu kavrayıverdi bu öyle önemli bir ayrıntıydı ki bir anda iliklerine kadar ürperdiğini hissetti.

Hemen telefona uzanıp dahili hattı çevirdi. "Louise?"

"Evet. Buyurun Dr Isles?"

"Beni hemen Dr. Daljeet Singh'e bağlar mısın? Maine, Augusta'daki adli tıp ofisi."

"Hemen bağlıyorum. Ayrılmayın." Louise bir dakika sonra yeniden cevap verdi: "Dr. Singh hatta."

"Daljeet?"

"Sana olan yemek borcumu soracaksan unutmadım," diye cevap verdi Dr. Singh.

"Eğer şu sorumu cevaplayabilirsen asıl benim sana bir yemek borcum olacak."

"Söyle bakalım. Neymiş?"

"Fox Harbor'da bulduğumuz iskeletler vardı ya. Kimliklerini belirleyebildin mi?"

"Hayır. Bu biraz zaman alabilir. Ne Wlado ne de Hancock vilayetlerinde maktullere uyan kayıp raporlarına rastlanmadı. Ya o kemikler çok eski ya da insanlar bu bölgeden değillermiş."

"USİM'nden arama talep ettin mi?" diye sordu Maura. "Ulusal Suç İstihbarat Merkezi, FBI tarafından yönetiliyor. Tüm ülkedeki kayıp vakalarına ulaşabileceğin bir veritabanı var."

"Evet, ama olayı belli bir on yıla bile indiremediğimiz için elimde sayfalar dolusu isim var. Hepsi de New England bölgesine ait."

"Arama kriterlerini daraltmak konusunda belki ben yardımcı olabilirim."

"Nasıl olacak bu?"

"1955 ile 1965 yılları arasında kaybolanlara bak."

"Olayın tam da bu yıllar içerisinde olduğu sonucuna nasıl vardığını sorabilir miyim?"

Annemin Fox Harbor 'da yaşadığı yıllar bunlar, diye geçirdi içinden Maura. Belki de daha bir sürü insanın canına kıymış olan annemin orada yaşadığı yıllar.

"Bilgiye dayalı bir tahmin olduğundan emin olabilirsin," diye cevap verdi ama sadece.

"Çok gizemli davranıyorsun."

"Yüz yüze geldiğimiz zaman açıklarım."

Rizzoli bir kereliğine olsun arabayı Maura'nın kullanmasına izin vermişti. O da Maura'nın Lexus'uyla gittikleri için. Kuzey yönünde Maine paralı otobanının turnikelerine doğru ilerliyorlardı. Önceki gece boyunca batıdan gelen fırtına şehri silip süpürmüştü. Maura sabah çatıya vuran yağmur damlalarının sesine uyanmıştı. Uyanır uyanmaz sanki normal bir sabahmış gibi kendisine bir kahve yapıp gazete okumuştu. İnsan korkuyla burun buruna olduğu hâlde eski rutinlerine dönüveriyordu işte. Önceki gece motelde kalmamıştı artık. Evine dönmüştü. Yatmadan önce bütün kapıları ve pencereleri kilitleyip ön verandanın ışığını açık bırakmıştı. Gecenin barındırdığı tehditlere karşı ufacık da olsa bir önlemdi işte. Yine de fırtınanın tüm gürültüsüne rağmen iyi bir uyku çekmişti ve uyandığında hayatının kontrolünü yeniden eline aldığını hissetmişti.

Sürekli korkuyla yaşamaya paydos, diye düşünmüştü. *Bunun beni kendi evimden sürmesine bir daha izin vermeyeceğim.*

Şimdi Rizzoli'yle birlikte kara yağmur bulutlarının iyice toplandığı Maine'e doğru giderlerken Maura savaşmaya ve ortalığın tozunu attırmaya

hazırdı artık. *Her kimsen peşindeyim artık*, diye düşündü. *Peşindeyim ve seni bulacağım. Ben de pekâlâ avcı olabilirim*.

Maine, Augusta'daki adli tıp binasına ulaştıklarında saat öğleden sonra ikiyi bulmuştu. Dr. Daljeet Singh onları resepsiyonda karşılayıp otopsi laboratuarına götürdü. Tezgâhın üzerinde iki farklı kutunun içindeki kemikler onları bekliyordu.

"Bu dava benim için çok da öncelikli değildi," diye itiraf etti Dr. Singh. İnce bir muşambayı çarşaf gibi silkeleyip açtı. Muşambayı çelik sehpanın üzerine serdiğinde bir paraşütün ipekten kumaşı açılıverdiğinde çıkan o ses gibi yumuşak bir hışırtı çıkmıştı. "Yıllardır toprağın altındaydılar ne de olsa. Birkaç gün daha bekleyebilir diye düşünmüştüm."

"USİM'nden arama sonuçları geldi mi?" diye sordu Maura.

"Bu sabah geldi. İsim listesini çıkarttım. Şu masada duruyor."

"Peki, diş röntgenleri?"

"Elektronik postayla yolladıkları dosyaları indirdim ama henüz gözden geçirecek vaktim olmadı. Sizin gelmenizi bekliyordum." Dr. Singh kutulardan birini açıp kemikleri dikkatlice muşambanın üzerine dizmeye başladı. Üstü çatlamış bir kafatası çıkmıştı önce. Daha sonra toz toprak içindeki leğen kemiği, uzun kemikler ve bodur omurgalar. Daljeet bir tomar kaburga kemiğini çıkardığı sırada kemikler bambudan rüzgâr çanları gibi birbirine çarpıp takırdamışlardı. Daljeet'in laboratuarında bunun dışında çıt çıkmıyordu zaten. Tıpkı Maura'nın Boston'daki otopsi salonu gibi burası da fazlasıyla aydınlık ve sadeydi. İyi patologlar doğuştan mükemmeliyetçi oluyorlardı. Daljeet de karakterinin bu özelliğini gözler önüne seriyordu şimdi. Kemikleri anatomik pozisyonlarına göre yerleştirirken âdeta kadınsı bir zarafetle masanın etrafında dans ediyordu.

"Bu hangisi?" diye sordu Rizzoli.

"Erkek olan," dedi Dr. Singh. "Uyluk kemiğinin uzunluğuna bakılırsa boyu bir elli beş ile bir seksen arasında olmalı. Sağ kafatası kemiğinde gözle görülür bir darbe var. Ayrıca eski bir Colles çatlağı var ama iyi kaynamış."

Singh, şaşkın gözlerle kendisini izleyen Rizzoli'ye baktı. "Bileği kırılmış yani."

"Siz doktorlar bunu neden yapıyorsunuz anlamıyorum."

"Ne?"

"Süslü püslü isimler buluyorsunuz. Neden sadece bileği kırılmış demiyorsunuz ki sanki?"

Daljeet gülümsedi. "Bazı sorulara cevap vermesi zordur Dedektif Rizzoli."

Rizzoli kemiklere baktı. "Hakkında başka ne biliyoruz?"

"Göründüğü kadarıyla omurgasında kemiksel ya da romatizmayla ilgili bir sorun yok. Genç, beyaz bir erkek. Burada bir dişçi işi görülüyor, on sekiz ve on dokuz numaralı dişlere gümüş dolgu yapılmış.

Rizzoli kafatasındaki çatlağa işaret etti. "Ölüm sebebi bu mu?"

"Bunun ölümcül bir darbe olduğu kesin," dedi Dr. Singh. Sonra dönüp diğer kutuya baktı. "Sıra kadında. Onu adamdan yirmi metre kadar ötede bulduk."

Dr. Singh ikinci otopsi masasına da bir muşamba serdi. Maura'yla birlikte bu kemikleri de anatomik pozisyonlarına göre yerleştirdiler. Akşam yemeği için sofrayı hazırlayan iki garson gibiydiler. Kemikler masanın üzerine çarpıp takırdıyorlardı. Toz toprak içindeki leğen kemiği. Diğerinden daha küçük bir kafatası. Göz çukurlarının üst kısımları erkeğinkinden daha kırılgandı. Bacak kemikleri, kol kemikleri ve göğüs kemiği. Bir tomar kaburga ve bir kese kâğıdı içindeki el ve ayak bilek kemikleri.

"Jane Doe[2]"muz hazır," dedi Daljeet tamamladığı işi son bir kez gözden geçirerek. "Burada ölüm sebebini kesin olarak telaffuz edemiyorum çünkü görünürde hiçbir hasar yok. Beyaz, genç bir kadın olduğunu sanıyorum. Yirmiyle otuz beş yaş arası olmalı. Boyu yaklaşık olarak bir metre altmış santim. Herhangi bir kırık ya da çatlak yok. Dişleri de gayet sağlıklı. Şurada, köpekdişinde ufak bir kırık var. Bir de dört numara altın kaplama."

Maura röntgen kutusunda sergilenen filmlere baktı. "Bunlar onların diş röntgenleri mi?"

"Soldaki erkeğin, sağdaki de kadının." Daljeet lavaboya gidip çamurlu ellerini yıkadı ve bir kâğıt havluyla kuruladı. "Tamamdır. John ve Jane Doe hazır."

Rizzoli, sabah USİM'in Daljeet'e postaladığı isim listelerine baktı. "Tanrım, burada düzinelerce isim var. Ne kadar çok kayıp insan var."

"Ve bu sadece New England bölgesinde kaybolan, yirmi-kırk beş yaş arası beyazların listesi.

"Bu raporların hepsi 1950'ler ve 1960'lara ait

"Maura'nın belirlediği zaman aralığı buydu." Daljeet diz üstü bilgisayarın başına oturdu. "Pekâlâ gönderilen röntgenlere bir bakalım." USİM'den gönderilen dosyayı açtı. Dava numaralarıyla isimlendirilen bir dizi ikon belirmişti. Daljeet ilk ikonun üzerine tıkladı ve ekranda röntgen filmi belirdi. Domino taşlan gibi yıkılmış kırık dökük bir dizi diş vardı bunda.

"Bunun bizimkisi olmadığı kesin," dedi. "Şu dişlere bak! Dişçilerin kâbusu olmalı."

"Ya da altın madeni," dedi Rizzoli.

"Daljeet resmi kapadı ve başka bir ikona tıkladı. Bu röntgende de ön dişlerin arasında boşluk vardı. "Bu da değil," dedi.

Maura'nın dikkati yeniden otopsi masasına yönelmişti. Kimliği belirsiz kadının kemikleri üzerine. İncecik kaş çizgisi ve kırılgan elmacık kavisiyle kafatasına. Bu zarif hatları olan bir yüzdü.

"Hey, merhaba” dedi Daljeet. "Sanırım bu dişleri bir yerden tanıyorum."

Maura bilgisayar ekranını görebilmek için arkasını döndü. Röntgendeki alt azı dişlerinin üzerindeki dolgular pırıl pırıl parlıyordu."

Daljeet sandalyesinden kalkıp erkek iskeletinin bulunduğu masanın başına

geçti. Alt çene kemiğini alıp bilgisayarın başına döndü sonra.

"Cıva alaşımından dolgular. On sekiz ve on dokuz numarada," dedi. "Evet. Evet, bu..."

"İsmi neymiş?"

"Robert Sadler."

"Sadler... Sadler..." diye mırıldanarak bilgisayar çıktılarını gözden geçirdi Rizzoli. "Tamam. Kaydı buldum. Beyaz. Yaş yirmi dokuz. Boy bir metre elli yedi santim. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler." Başını kaldırıp Daljeet'e baktı sonra. O da başını sallıyordu.

"Elimizdeki kemiklere uyuyor bu."

Rizzoli raporu okumaya devam etti. "İnşaat müteahhidi. En son, doğum yeri olan Kennebunkport, Maine'de görülmüş. 3 Temmuz 1960 yılında kayıp olduğu bildirilmiş. Yanında Rizzoli bir an için duraksadı. "Karısı da kayıpmış."

"Adı neymiş?" diye sordu Maura.

"Karen. Karen Sadler. Dosya numarasını vereyim."

"Evet, numarayı söyle," dedi Daljeet bilgisayarına dönerek."Bakalım röntgenleri var mı burada." Maura, Daljeet'in ensesinin dibinde durmuş ekrana bakıyordu. Daljeet sonunda doğru ikonu tuşladı ve ekranda yeni bir röntgen filmi belirdi. Bu röntgen Karen Sadler henüz hayattayken, dişçi koltuğunda otururken çekilmişti. Bayan Sadler o sırada dişinde çürük olduğundan endişe ediyordu belki. Dişçinin sondaj kullanmasından korkuyordu. Dişçisinin çektiği bu röntgeni zarfına yerleştirirken seneler sonra aynı röntgen filminin bir patologun bilgisayar ekranında sergileneceği aklının ucundan bile geçmemişti herhalde.

Maura bir dizi azı dişinin arasında parıldayan altın kaplama dişi görmüştü. Daljeet'in kimliği belirsiz kadının dişlerini çektiği pantografların bulunduğu ışık kutusuna doğru ilerledi. "Bu o. Bu kemikler Karen Sadler'a ait."

"O zaman ikisi de uyuyor," dedi Daljeet. "Karı kocayı bulduk."

Daljeet ve Maura'nın hemen arkasında duran Rizzoli bilgisayar çıktılarının arasında Karen Sadler'ın kayıp raporunu aramaya başladı. "Tamam, işte burada. Beyaz bayan. Yaş yirmi beş. Sarı saç, mavi gözler..." Rizzoli bir anda susmuştu. "Burada bir terslik var. Şu röntgenlere bir daha bakın."

"Neden?" diye sordu Maura.

"Bir daha kontrol edin işte."

Maura pantografı yeniden inceledi ve sonra bilgisayarın başına döndü. "Aynılar işte Jane. Sorun nedir?"

"O zaman kemiklerde bir eksiklik var."

"Ne kemiği?"

"Cenin kemikleri." Rizzoli şaşkınlık dolu bir yüz ifadesiyle Maura'ya bakıyordu. "Karen Sadler sekiz aylık hamileymiş."

Uzun süre kimseden ses çıkmamıştı.

"Başka kalıntılara rastlamadık," dedi Daljeet.

"Belki de gözden kaçırmışsınızdır."

"Toprağın altını üstüne getirdik. Gömü bölgesini baştan aşağı kazdık."

"Leşçiller kemikleri başka yere taşımış olabilir."

"Evet, bu mümkün. Ama bu kemiklerin Karen Sadler'a ait olduğu kesin."

Maura otopsi masasının başına geçip kadının leğen kemiğini inceledi. O sırada aklında başka bir kadının ışık kutusunun üzerinde parıldayan röntgen filmi vardı. Nikki Wells de hamileydi.

Maura büyüteci masanın üzerine doğrultup ışığı yaktı. Lensi kasık çıkıntısının üzerine odaklamıştı. İki çıkıntının ve kıkırdağın birleştiği yerde

semfızin üzeri kızıla dönük topraklarla kaplanmıştı. "Daljeet şu toprağı temizlemek için ıslak bir pamuklu çubuk ya da gazlı bez verebilir misin?"

Daljeet kaplardan birine su doldurup bir pamuklu çubuk paketi açtı ve onları Maura'nın yanındaki sehpaya bıraktı. "Ne arıyorsun?"

Maura cevap vermemişti. Bütün dikkatini işine vermişti. Toprak tabakasının altındaki gizemi ortaya çıkarmak üzereydi. Toprak çamura dönüp çözülmeye başladığında nabzı hızlanmıştı. O sırada son toprak parçası da dökülüverdi.

Maura büyüteçle kemiğin üzerine eğildi. Sonra doğrulup Daljeet'in gözlerinin içine baktı.

"Ne buldun?"

"Şuna bir baksana. En uçta. Kemiklerin eklendiği yerde."

Daljeet de eğilip büyüteçle Maura'nın gösterdiği yere baktı. "Şu küçük çentik mi? Onu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Belli belirsiz bir şey."

"Ama orada değil mi?" Maura derin bir nefes aldı. "Buraya gelirken yanımda bir röntgen getirdim. Arabada. Sanırım bunu görmen gerekiyor."

Maura aceleyle otoparka çıktı. Yağmur damlaları hunharca şemsiyesini dövüyordu. Anahtarının AÇ tuşuna bastığı sırada yolcu kapısının üzerindeki çizikleri görmezden gelememişti. Ona gözdağı veren bir pençe izi. Beni öfkelendirmekten başka bir işe yaramadı bu. Savaşmaya hazırım şimdi. Maura arka koltuktan zarfı alıp ıslanmaması için montunun içine sıkıştırdı ve binaya geri döndü.

Maura, Nikki Wells'in röntgenlerini ışık kutusuna yerleştirdiği sırada Daljeet şaşkın gözlerle onu izliyordu. "Bana göstermek istediğin bu dava da neyin nesi?" diye sordu.

"Beş yıl önce Fitchburg, Massachusetts'te işlenen bir cinayet. Kurbanın kafası kırıldıktan sonra cesedi yakılmış."

Daljeet kaşlarını çatıp röntgene baktı. "Hamile bir kadın. Ceninin durumuna bakılırsa doğuma yakınmış."

"Benim dikkatimi çeken şuydu." Maura, Nikki Wells'in kasık semfızinin üzerindeki parlak kıymığa işaret etti. "Sanırım bu bir bıçak ucu. Kırılmış olmalı."

"Ama Nikki Wells lastik levyesiyle öldürülmüş," dedi Rizzoli. "Kafatası oyulmuş âdeta."

"Bu doğru," dedi Maura.

"O zaman neden bir de bıçak kullanmış ki?"

Maura röntgene işaret etti. Nikki Wells'in kasığında toplanmış cenin kemiklerine. "Bu yüzden. Katilin istediği şey buydu."

Daljeet bir an için susmuştu. Ama Maura, Daljeet'in, ne demek istediğini şıp diye anladığının farkındaydı. Karen Sadler'ın kemiklerine dönmüştü hemen. "Bıçak kemiğe dayanmış olmalı; tam da çentiğin olduğu yere..."

Maura, Amalthea'nın bıçağıyla genç bir kadının karnını yardığını hayal etti. Hem de öyle bir kararlılıkla yapmıştı ki bunu bıçak kemiğe saplanınca durmuştu ancak. Sonra kendi mesleğini düşündü. Sürekli bıçaklarla haşır neşirdi o da. Ve otopsi laboratuarında derileri yüzüp organları keserek geçirdiği onca zamanı düşündü. *Annem ve ben. İkimiz de insan kesiyoruz. Ama ben ölüleri kesiyorum, o ise hayattakileri.*

"İşte bu yüzden Karen Sadler'ın mezarında cenin kemiklerini bulamadınız," dedi Maura.

"Ama senin davanda... " Daljeet, Nikki Wells'in rontgenine işaret etmişti. "Bu cenin alınmamış. Anneyle birlikte yakılmış. Neden onu çıkarmak için karnını yardıktan sonra onu öldürmüş ki?"

"Çünkü Nikki Wells'in bebeğinde kalıtımsal bir bozukluk vardı.

Amniyotik band sendromu."

"O nedir?" diye sordu Rizzoli.

"Zar üzerinde oluşan bir tür tel. Bazen amniyotik keseyi yırtabiliyor," dedi Maura. "Eğer ceninin uzuvlarından birine dolanırsa kan akışına engel oluyor ve hatta bazen uzvu kesebiliyor. Bu rahatsızlık Nikki'nin ikinci üç aylık evresinde tespit edilmiş." Maura röntgene işaret etti. "Gördüğün gibi ceninin tek bacağının dizinden aşağısı eksik."

"Bu ölümcül bir sakatlık değil mi?"

"Hayır. Doğsaydı yaşayabilirdi. Ama katil sakatlığı hemen fark etmiş olmalı. Bunun kusursuz bir bebek olmadığını görmüş olmalı. Sanırım bu yüzden onu almak istemedi." Maura dönüp Rizzoli'ye baktı. O anda Rizzoli'nin de hamile olduğu gerçeğini görmezden gelememişti. O kocaman karnı, östrojenden kızarmış yanakları. "O kusursuz bir bebek arıyordu."

"Ama bu sakatlık olmasa da Karen Sadler kusursuz bir aday olamazdı," dedi Rizzoli. "Daha sekiz aylık hamileydi. Bebeğin ciğerleri henüz yeterince gelişmemiş olmalıydı. Değil mi? Yaşaması için kuvözde kalması gerekirdi."

Maura, Karen Sadler'ın kemiklerine baktı. Kemikleri buldukları araziyi getirdi gözünün önüne. Sonra kadının kemiklerinin kocasının kemiklerinin bulunduğu yerin yirmi metre ötesinde bulunduğu geldi aklına. İkisi aynı yere gömülmemişti iki farklı yere gömülmüşlerdi. Neden iki ayrı delik kazılmıştı ki? Neden karı kocayı aynı yere gömmemişti?

Maura'nın ağzı kurumuştu bir anda. Bu sorunun cevabı onu dehşete düşürmüştü.

İkisi aynı anda gömülmediler çünkü.

YİRMİ BİR

KULÜBE YAĞMURLA AĞIRLAŞAN ağaç dallarının dokunuşlarından korkup ürkmüşçesine olduğu yerde büzülüp kalmıştı sanki. Maura bir hafta önce burayı ilk gördüğünde sadece ormanın adım adım ilerleyen tacizinden boğulan karanlık, kutu gibi küçücük, bunaltıcı bir ev olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi arabanın camından baktığı zaman pencereler şeytani bakışlarla kendisini izleyen gözler gibi görünmüştü gözüne.

"Burası Amalthea'nın büyüdüğü ev," dedi Maura. "Anna'nın bu bilgiye ulaşması hiç de zor olmamıştır. Amalthea'nın lise kayıtlarına ya da eski bir telefon defterinde Lank ismine bakarak bulmuş olmalı." Maura, Rizzoli'ye baktı. "Emlakçı Bayan Clausen, Anna'nın özellikle bu evi kiralamak istediğini söylemişti."

"Yani Anna, Amalthea'nın bir zamanlar burada yaşadığını biliyordu."

Ve oda tıpkı benim gibi annemiz hakkında daha çok şey öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordu, diye düşündü Maura. Bize hayat veren ve sonra da terk edip giden kadını tanıyıp anlamak istiyordu.

Yağmur arabanın tepesini döverek gümüşi damlalar hâlinde ön camdan aşağı süzülüyordu.

Rizzoli yağmurluğunun fermuarını kapatıp şapkasını başına geçirdi. "Haydi gidip bir bakalım o zaman."

Yağmurda koşar adımlarla verandanın merdivenlerini tırmanıp kapının önünde yağmurluklarını silkelediler. Maura, biraz önce Bayan Clausen'ın emlak ofisinden aldıkları anahtarı çıkarıp kilide yerleştirdi. İlk başta anahtar dönmemişti. Sanki ev teslim olmamak için savaşıyordu. Maura'yı içeriye almak istemiyordu. Ama sonunda kilidi açmayı başardılar. Kapı onlara göz dağı verircesine gıcırdayarak açılmıştı. Sonuna kadar Maura'ya direniyordu.

İçerisi Maura'nın hatırladığından daha da kasvetli ve boğucuydu. Öyle bir küf kokusu vardı ki sanki dışarıdaki nem duvarlardan içeri sızıp perdelere ve

mobilyalara kadar sinmişti. Pencerelerden vuran ışık odayı grinin farklı tonlarındaki gölgelere boğmuştu. Bu ev bizi burada istemiyor, diye düşündü Maura. Sırlarını açığa çıkarmamızı istemiyor.

Maura uzanıp Rizzoli'nin koluna dokundu. "Bak," dedi kapının üzerindeki sürgü ve pirinç kilitlere işaret ederek.

"Bu kilitler yeni."

"Anna yaptırmış bunları. İnsan neden diye düşünmeden edemiyor değil mi? Kendini kimden korumaya çalışıyordu ki?"

"Charles Cassell'den olabilir mi?" Rizzoli oturma odasının penceresine doğru ilerleyip camın önüne perde gibi inmiş, yağmur damlalarıyla ışıl ışıl parıldayan yapraklara baktı. "Burası çok izole bir yer. Bir tane bile komşu yok. Ağaçlardan başka hiçbir şey yok. Ben de fazladan bir iki tane kilide ihtiyaç duyardım." Rizzoli huzursuzca gülmüştü. "Biliyor musun, ormanı oldum olası sevmem. Bir keresinde lisede grup hâlinde kampa gitmiştik. New Hampshire'a gidip güzel bir kamp ateşinin etrafına uyku tulumlarımızı serdik. Ama orada bütün gece gözümü bile kırpmamıştım. Ya orada biri gizlenmiş beni izliyorsa, ya ağaçların arasında, otların arasında biri varsa diye düşünmekten gözüme uyku girmemişti."

"Gel haydi," dedi Maura. "Sana evin diğer kısımlarını göstereyim." Maura mutfağa girip duvardaki düğmeye bastı. Floresan lambaları uğursuz bir uğultuyla yanmışlardı. Parlak Floresan ışıkları fi tarihinden kalma linolyumun üzerindeki bütün çatlakları acımasızca gözler önüne seriyordu. Maura siyah-beyaz bir dama tahtası gibi kareli döşemenin zamanla sararan yerlerine baktı. Yıllar içinde bu döşemenin üzerine kaç kez süt döküldüğünü, kaç kez çamurlu ayakkabılarla içeri toz toprak taşındığını düşündü. Her birinin mikroskobik izleri hâlâ duruyor olmalıydı yerlerde. Bu kırık ve çatlaklara başka neler sızmıştı acaba? Hangi korkunç olayların izleri gizliydi burada?

"Bu sürgüler de yepyeni," dedi Rizzoli arka kapının üzerindeki kilitlere işaret ederek.

Maura kiler kapısına yöneldi. "Görmeni istediğim şey buydu."

"Bir sürgü daha mı?"

"Ama bak bu nasıl da eskiyip matlaşmış. Yeni değil. Uzun zamandır burada olmalı. Bayan Clausen yirmi sekiz yıl önce bir açık arttırma sırasında evi aldığında bu sürgünün orada olduğunu söyledi. Ve asıl tuhaf olan kısmı da şu."

"Ne?"

"Bu kapı sadece bodruma açılıyor." Maura, Rizzoli'nin gözlerinin içine baktı. "Çıkmaz sokak gibi yani."

"Neden burayı kilitleme ihtiyacı duysunlar ki?"

"Benim de merak ettiğim bu."

Rizzoli kapıyı açtığı anda karanlığın içinden yükselen nemli toprak kokusu burunlarına gelmişti. "Oh, Tanrım," diye mırıldandı. "Bodrum katlarına inmekten nefret ediyorum."

"Şurada, tam başının üzerinde bir lamba var."

Rizzoli zinciri aşağı doğru çekti ve ampulün cansız ışığı aşağı doğru inen daracık merdivenleri aydınlattı. Aşağıda yalnızca gölgeler vardı. "Bodruma girmenin başka yolu olmadığından emin misin?" diye sordu Rizzoli aşağıya bakarak. "Bir kömürlük kapağı ya da öyle bir şey?"

"Evin etrafında dolaşmıştım. Dışarıdan bodruma giden bir kapı çarpmadı gözüme."

"Aşağı inmiş miydin?"

"Hayır. Gerek görmemiştim." Bugüne kadar.

"Tamam." Rizzoli cebinden minicik Maglıte marka bir fener çıkardı ve derin bir nefes aldı. "Şöyle bir baksak iyi olacak sanırım."

Ampul başlarının üzerinde sallanmaya başladı. Maura ve Rizzoli merdivenlerden aşağı indiği sırada gölgeler de ışıkla birlikte yer değiştirmeye

başladılar. Rizzoli ağırlığını vermeden önce basamakları kontrol ediyordu. Maura, Rizzoli'nin daha önce hiç bu kadar temkinli ve tetikte olduğunu görmemişti. Aynı his Maura'ın da içini dolduruyordu şimdi. Sonunda en son basamağı da indikleri zaman mutfak kapısı sanki bambaşka bir boyuttaymışçasına uzak görünmüştü gözüne.

Merdivenlerin sonundaki ampul yanmıştı. Rizzoli fenerini yere tuttu. Tamamen toprakla örtülü olan yer içeri sızan yağmur sularıyla nemlenmişti. Fenerin ışığı bir dizi boya tenekesini ve rulo edilip duvarlardan birine yaslanmış eski bir halıyı aydınlattı. Bir köşede oturma odasındaki şöminede kullanılmak üzere istiflenen bir sandık dolusu çıra vardı. Her şey gayet normal görünüyordu. Maura'nın merdivenlerin başındayken hissettiği korkuyu haklı çıkaracak hiçbir şey yoktu görünürde.

"Evet, haklıymışsın," dedi Rizzoli. "Buranın başka bir çıkışı yok sanırım."

"Sadece mutfaktan giriliyor."

"O zaman o sürgünün hiçbir anlamı yok. Tabii..." Rizzoli'nin fenerinin ışığı bir anda duvarın üzerinde donakalmıştı.

"O ne?"

Rizzoli bodrumun öbür tarafına doğru yürüyüp duvarı incelemeye başladı. "Burada neden böyle bir şey var ki? Ne amaçla kullanılmış olabilir?"

Maura da Rizzoli'nin baktığı duvara doğru yaklaştı. Fenerin aydınlattığı o şeyi gördüğü anda iliklerine kadar ürpermişti. Bu demirden bir zincirdi. Bodrumun devasa taş duvarlarından birine monte edilmişti. Ne amaçla kullanılmış olabilir? diye sormuştu Rizzoli. Bu sorunun cevabı olarak Maura'nın kafasında canlanan düşünceler onu dehşete düşürmüştü. Sendeleyerek birkaç adım geriledi.

Burası bir zindan; bodrum değil.

O sırada Rizzoli fenerini yukarı doğrulttu bir anda. "Evde biri var," diye fısıldadı.

Güm güm atan kalbinin sesleri arasında Maura üst kattaki döşemelerin gıcırdadığını duydu. Pat pat vuran ayak sesleri evin içinde ilerliyordu. Mutfağa doğru yaklaşıyordu. O sırada kapının önünde bir siluet belirdi. Rizzoli ve Maura'nın üzerine parlak bir ışık doğrultmuştu şimdi. Maura'nın gözleri kamaştı. Başını öbür tarafa çevirdi.

"Dr. Isles?" diye seslendi bir adam.

Maura gözlerini kısıp ışığın geldiği tarafa doğru baktı. "Sizi göremiyorum."

"Dedektif Yates. Olay Yeri İnceleme Timi de az önce geldi. Başlamadan önce evi bize gezdirmek ister misiniz?"

Maura derin bir iç geçirdi. "Tamam, yukarı geliyoruz."

Maura ve Rizzoli bodrumdan çıktıklarında dört tane daha adam çoktan mutfağa girmişti bile. Maura, Maine eyaleti dedektifleri Corso ve Yates'le bir hafta önce arazide tanışmıştı zaten. Yanlarında iki tane de olay yeri inceleme uzmanı vardı. Kendilerini kısaca Pete ve Gary olarak tanıştırmışlardı. Hepsi bir an için durup el sıkıştılar.

"Pekâlâ, burada hazine bulmayı mı umuyoruz?" diye sordu Yates.

"Bir şey bulacağımızın bir garantisi yok," dedi Maura.

OİT uzmanları mutfağı inceleyerek yerlere bakıyorlardı. "Bu linolyum fena durumda," dedi Pete. "Hangi döneme ait izlere bakıyoruz?"

"Sadler ailesi kırk beş yıl önce kaybolmuş. O zamanlar şüpheli kuzeniyle birlikte burada yaşıyormuş. Kuzenler buradan ayrıldıktan sonra ev senelerce boş kalmış. Daha sonra açık arttırmayla başka birine satılmış."

"Kırk beş yıl mı? Evet bu linolyum o kadar vardır gerçekten de."

"Oturma odasındaki halının daha yeni olduğunu biliyorum. Yirmi yıl önce alınmış," dedi Maura. "Orayı halıyı kaldırıp öyle aramalıyız."

"Daha önce on beş yıldan daha öncesine ait bir kanıt bulmak için

denememiştik bunu. Bizim için de bir rekor olacak," dedi Pete mutfak camından dışarı bakarak. "Havanın kararmasına daha iki saat var ama."

"O zaman önce bodrumdan başlayın," dedi Maura. "Orası yeterince karanlık."

Böylece olay yeri inceleme ekibi ve dedektifler araç gereçlerini almak üzere minibüslerine döndüler. Video ve foto-kameralar, üç ayaklı kamera sehpaları, koruyucu elbiseler, aerosol spreyleri, damıtılmış su, içinde kimyasal madde şişeleri bulunan Igloo marka bir buzluk, elektrik kabloları ve fenerlerle geri döndüler. Bütün bunları bodrumun daracık merdivenlerinden aşağı taşımışlardı. Bodrum, altı kişi ve kamera ekipmanlarıyla tıklım tıklım olmuştu. Hâlbuki daha yarım saat önce bu kasvetli yer Maura'ya çok daha rahatsız edici ve ürkütücü görünüyordu. Şimdi kendinden emin bir biçimde üç ayaklı kamera sehpalarını kurup elektrik kablolarını çeken adamları görünce odanın o ürkütücü hâli de yok olup gitmişti. Burası nemli taş duvarları ve toprak yüzeyiyle sadece bir bodrum, diye düşündü. Burada hayalet filan yok.

"Bundan pek ümitli değilim," dedi Pete Sea Dogs beysbol şapkasının gölgeliğini arkasına döndürerek. "Yer tamamen toprakla kaplı. Demir oranı çok yüksek olduğu için kamerada her şey parlayacak. Başka bir madde olsa bile bunu görmemiz çok zor."

"Ben daha çok duvarlarla ilgileniyorum," dedi Maura. "Lekeler, sıçrama izleri." Maura devasa granit bloğunun üzerindeki demir zincire işaret etti. "Önce şu duvardan başlayalım."

"Önce bir referans resmi çekmemiz gerekiyor. Şu kamera sehpasını kurayım da bir. Dedektif Corso, cetveli duvara monte eder inisiniz? Fosforlu renkte. Bize kaynak noktası oluşturacak."

Maura, Rizzoli'ye döndü. "Sen yukarı çık Jane. Birazdan Lümen'i karıştırmaya başlayacaklar. Kimyasala maruz kalmasan iyi olur."

"O kadar toksik olduğunu sanmıyorum."

"Yine de işi şansa bırakma. Bebeğin sağlığı söz konusu."

Rizzoli iç geçirdi. "Peki,, tamam." Sonra ağır ağır basamakları tırmanmaya başladı. "Bu ışık şovunu kaçıracak olmaktan nefret ediyorum ama." Sonunda mutfağa girip kapıyı arkasından kapattı.

"Tanrım. Şimdiye kadar çoktan doğum iznine ayrılması gerekiyordu değil mi?" dedi Yates.

"Daha altı haftası var," dedi Maura.

Uzmanlardan biri gülmeye başladı. "Fargo filmindeki kadın polis gibi değil mi? Karnın burnundayken suçluları nasıl kovalayacaksın ki?"

Kiler kapısının ardından Rizzoli'nin sesi duyuldu: "Hey, kamım burnumda olabilir ama sağır değilim!" diye bağırmıştı.

"Ayrıca silahı var," dedi Maura.

"Buradan başlayalım mı?" diye araya girdi Dedektif Corso.

"Maskeler ve gözlükler şu kutuda," dedi Pete. "Bence hepiniz bunları giyseniz iyi olur."

Corso maskelerden ve gözlüklerden birini Maura'ya uzattı. Gary kimyasal maddeleri ölçüp karıştırdığı sırada Maura gözlük ve maskesini giydi.

"Weber marka kullanıyoruz," dedi Corso. "Sanırım bu daha hassas bir yapıya sahip ve daha güvenli. O şey deriye ve göze çok zarar veriyor."

"Bu karıştırdıkların depolanmış solüsyonlar mı?" diye sordu Maura. Sesi maskeden boğuk boğuk çıkmıştı.

"Evet. Solüsyonları laboratuardaki buzdolabında saklıyoruz. Daha sonra üçünü de olay yerinde damıtılmış suyla birlikte karıştırıyoruz." Pete kavanozu kapatıp iyice çalkaladı. "Aranızda kontak lens kullanan var mı?"

"Evet," dedi Yates.

"O zaman siz de dışarı çıkmalısınız Dedektif. Gözlüklere rağmen yine de gözünüz hassasiyet gösterecektir."

"Yok. Ben izlemek istiyorum."

"O zaman püskürtmeye başladığımız zaman geride durun." Pete kavanozu bir kez daha çalkaladıktan sonra içindekileri sprey şişesine boşalttı. "Pekâlâ. Şova hazırız. İlk önce bir resim çekeyim. Dedektif, duvarın önünden çekilir misiniz?"

Corso kenara çekildi ve Pete deklanşörü açtı. O anda flaş patladı ve az sonra Lümen'le kaplayacakları duvarın referans resmi çekildi.

"Işıkları kapamamı ister misiniz?" diye sordu Maura.

"Gary yerine geçsin de bir. Karanlıkta el yordamıyla ilerlememiz gerekecek. O yüzden herkes kendine bir yer seçip orada kalsın tamam mı? Bir tek Gary hareket edecek."

Gary, Lümen'le dolu sprey şişesiyle duvara doğru yürüdü. Maskesi ve gözlükleriyle hamam böceklerini haklamaya hazırlanan bir ilaçlama görevlisi gibi görünüyordu.

"Işıkları kapatabilirsiniz Dr. Isles."

Maura yanındaki projektöre uzanıp ışığı kapattı. Bodrum bir anda zifiri karanlığa gömülmüştü.

"Devam et Gary."

Spreyin püskürtme seslerini duyabiliyordu. Bir anda karanlığın içinde geceyi aydınlatan yıldızlar gibi yeşile dönük mavi renkler pırıldadı. Şimdi daire şeklinde hayalet gibi bir cisim belirmişti. Karanlıkta havada süzülüyordu sanki. Bu demir zincirdi.

"Kan olmayabilir," dedi Pete. "Lümen bir sürü şeye tepkime veriyor. Pasa, metale. Saydam solüsyonlara. O demir zincir üzerinde kan olsa da olmasa da büyük olasılıkla parlayacaktı. Gary şu resmi çekene kadar kenara çekilir misin? Reaksiyon sadece kırk saniye sürüyor. O yüzden kıpırdamayın sakın." Deklanşör tıklamıştı sonunda. "Işıkları yakabilirsiniz Dr. Isles," dedi Pete.

Maura karanlıkta el yordamıyla ışık düğmesini bulmaya çalıştı. Işıklar

yanar yanmaz taş duvara döndü hemen.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Corso.

Pete omuz silkti. "İlginç bir şey yok. Pozitif gibi görünse de burada bir sürü yanıltıcı sonuçla karşılaşacağımızdan eminim. Taşların üzerinde toprak lekeleri var. Diğer duvarlara da bakabiliriz ama bir el izine ya da büyük bir lekeye rastlamadığımız sürece toprakla kaplı bu alanda kan örneği bulmamız çok zor olacak."

Maura, Corso'nun saatine baktığını gördü. Maine eyaleti polislerinin ikisi de uzun yoldan gelmişlerdi. Maura ikisinin de onca yolu boşu boşuna gelmiş olup olmadıklarını merak etmeye başladıklarını görebiliyordu.

"Devam edelim," dedi Maura.

Pete üçayaklı sehpayı diğer tarafa taşıyıp kameranın lensini diğer duvara odakladı. Bu duvarın da fotoğrafını çekmişti. "Işıklar," dedi sonra.

Bodrum katı bir kez daha zifiri karanlığa gömüldü.

Sprey şişesinin fısırtısı duyuldu sonra. Lümen taşın üzerinde oksitlenen metallerle etkileşime girdikçe karanlığın içinde göz kırpan ateş böcekleri gibi sihirli bir biçimde mavi-yeşil pırıltılar beliriyordu. Gary Lümen'i duvarın başka bir tarafına sıktı ve yepyeni yıldızlar belirdi. Hareket ettiği zaman gölgesi, parıldayan duvarın üzerine düşmüştü. O sırada bir patırtı koptu ve siluet bir anda öne doğru devrildi.

"Lanet olsun."

"Sen iyi misin Gary?" diye sordu Yates.

"Bacağımı bir yere çarptım. Merdivene galiba. Bu karanlıkta bir halt göremiyorum ki..." Sonra bir anda sustu. Mırıldanmaya başlamıştı. "Hey, çocuklar. Buna bir baksanız iyi olur."

Gary kenara çekilince bir anda mavi-yeşil bir renk kümesi kocaman bir hayalet gibi karşılarında pırıldamaya başladı.

"Bu da ne böyle?" dedi Corso.

"Işıklar!" diye seslendi Pete.

Maura ışığı yaktı. Mavi-yeşil renk havuzu gözden kaybolmuştu. Onun yerine yalnızca mutfağa çıkan ahşap merdivenler görünüyordu şimdi.

"Şu basamaktaydı," dedi Gary. "Düştüğüm zaman sprey sıçradı."

"Şu kamerayı getireyim hemen. Sonra merdivenin en tepesine çıkmanı istiyorum. Işığı kapadığımız zaman aşağı inebilecek misin?"

"Bilmiyorum. Yavaş yavaş olursa inerim sanırım."

"Aşağı inerken basmakları bir bir spreyle."

"Hayır. Hayır. Sanırım aşağıdan yukarı doğru ilerlersem daha iyi olacak. Karanlıkta geri geri yürümek fikrinden hoşlanmadım."

"Nasıl istersen." Kameranın flaşı yanıp sönmüştü. "Tamam Gary. Referans resmini çektim. Hazır olduğunda başlıyoruz."

"Tamam. Işığı kapatabilirsiniz Doktor."

Maura ışığı kapattı.

Lümen'in büyülü dumanını püskürten spreyin sesi bir kez daha duyuldu. Yerde bir parça mavi-yeşil görünmüştü. Hemen üstünde bir parça daha. Sanki hayalet su havuzları gibi. Gary'nin maskesinin altından derin derin nefes alıp verdiğini, basamakların gıcırtısını ve spreyin sesini duyabiliyorlardı. Her adımda renkler uzayıp kocaman fosforlu bir çağlayan oluşturuyordu.

Bir kan şelalesi.

Bu başka bir şey olamaz, diye düşündü Maura. Lekeler her basamağa yayılmıştı. Merdivenin kenarlarından aşağı doğru akıyordu.

"Tanrım," diye mırıldadı Gary. "Burada daha da parlak. Sanki mutfaktan aşağı iniyor gibi. Kapının altından sızıp merdivenlerden aşağı akmış."

"Kimse yerinden kıpırdamasın. Fotoğraf çekiyorum. Kırk beş saniye başladı."

"Dışarıda hava yeterince kararmıştır belki," dedi Corso. "Evin diğer kısımlarına da bakabiliriz."

Yorgun argın aletleri taşıyarak yukarı çıktıklarında Rizzoli onları mutfakta bekliyordu.

"Buradan duyduğum kadarıyla muhteşem bir ışık şovuydu ha?"

"Sanırım dahası da var," dedi Maura.

"Nereden başlayalım?" diye sordu Pete, Corso'ya.

"Buradan. Kiler kapısının önünden."

Bu kez Rizzoli ışıklar söndüğünde odayı terk etmemişti. Geride durup Lümen sisinin yeri aydınlatmasını izledi. Ayaklarının altında linolyumun kareli desenlerine göre renk değiştiren mavi yeşil geometrik bir şekil belirmişti. Linolyumun üzerine dökülen kanlar simsiyah toprağa yayılan mavi alevden bir dama tahtası gibi görünüyordu. Şimdi izler dikey bir düzleme yayılmıştı. Duvarın üzerinde büyük, kavisli lekeler belirdi.

"Işıkları yakın," dedi Yates ve Corso düğmeye bastı.

Lekeler silinmişti. Mutfak duvarı artık mavi mavi parlamıyordu. Hepsi birden eski püskü siyah-beyaz kareli linolyuma bakıyorlardı. Artık o dehşet verici manzara yoktu gözlerinin önünde. Yalnızca kırık dökük mobilyalarıyla ve sararmış döşemeleriyle sıradan bir mutfaktı işte. Ama daha bir dakika önce baktıkları her yerde kan vardı.

Maura duvarın üzerinde beynine kazınan o şekli gördüğü yerden alamıyordu gözlerini. "Bu atardamardan sıçrayan kanın izi olmalı," dedi Maura usulca. "Olay burada olmuş. Burada öldürülmüşler."

"Ama bodrumda da kan buldunuz," dedi Rizzoli.

"Merdivenlerde."

"Pekâlâ. En azından kurbanın burada öldürüldüğünü biliyoruz. Atardamardan sıçrayan kanlar bu duvarın üzerinde." Rizzoli mutfağın diğer ucundan hızlı adımlarla yanlarına yaklaştı. Başını eğip yere baktığında asi bukleleri gözlerinin önüne düşmüştü. "Başka kurbanlar olmadığını nereden biliyoruz? Bu kanın Sadler'lara ait olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu.

"Bunu bilemeyiz."

Rizzoli kiler kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtı. Bir süre orada öylece durup karanlık merdivenleri izledi. Sonra Maura'ya döndü. "Bodrumun tabanı toprakla kaplı."

Bir süre kimseden ses çıkmamıştı.

"Minibüste yeraltı radarı var. İki gün önce Machia'daki bir çiftlikte kullanmıştık," dedi Gary.

"Onu buraya getirin," dedi Rizzoli. "Şu toprağın altına bir bakalım."

YİRMİ İKİ

YR, YANİ YERALTI RADARI, elektromanyetik dalgalar aracılığıyla yeraltını incelemeye yarıyordu. Uzmanların minibüsten getirdikleri Selektif Entegre Ray Sistemi, yani SIR2 makinesinin iki tane anteni vardı. Biri yere yüksek frekanslı elektromanyetik enerji yolluyordu; diğeri de yer altındaki cisimlere çarpma suretiyle geri dönen dalgaları ölçüyordu. Gönderilen data da bir bilgisayar ekranına yansıyordu. Farklı tabakalar yatay çizgiler hâlinde ekranda görüntülenebiliyordu. Uzmanlar makineyi merdivenlerden aşağı taşıdıkları sırada Yates ve Corso da tarama alanını belirlemek üzere bodrum katının tabanını birer metrelik aralıklara bölmüşlerdi.

"Bu yağmurda toprak oldukça nemli olacak," dedi Pete elektrik kablosunu açtığı sırada.

"Bu makineyi etkiler mi?" diye sordu Maura.

"YR tepkimesi yerin su oranına göre değişkenlik gösterir. Bunu göz önünde bulundurarak EM frekansı ona göre ayarlamamız gerekiyor."

"İki yüz megahertz mi?" diye sordu Gary.

"Başlangıçta evet. Ama daha yüksek bir frekansa çıkmazdım çünkü bu kez de çok fazla ayrıntı görünür." Pete kabloları taşınabilir konsola bağlayıp dizüstü bilgisayarını açtı. "Ama bu iş etrafımızı saran ormanın ortasında biraz zor olacak."

"Ağaçların bununla ne ilgisi var ki?" diye sordu Rizzoli.

"Bu ev ağaçlık bir alan üzerine kurulmuş. Yani temelin altında ölü ağaç köklerinden kalma bir sürü oyuk vardır. Bu da resmi bulanıklaştıracak tabii."

"Şu konsolu sırtıma takmama yardım eder misin?" dedi Gary.

"Nasıl oldu? Kayışları sağlamlamak ister misin?"

"Yok, iyidir." Gary derin bir nefes alıp etrafına bakındı. "Sondan başlayacağım."

Gary, YR'ı toprakla kaplı yerin üzerinde dolaştırdıkça yeraltı profili dalgalı çizgiler hâlinde dizüstü bilgisayarının ekranında belirdi. Maura tıp eğitimi sırasında insan bedeninde ültrason ve CT taramasının kullanıldığını görmüştü ama ekranda beliren bu dalgaların ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Gary'ye.

"Bu karanlık bölgeler pozitif radar ekoları. Negatif ekolar beyaz görünüyor. Biz anormal bir şeyler arıyoruz. Hiperbolik bir yansıma mesela."

"O nedir?" diye sordu Rizzoli.

"Bir sürü dalga yayan bir tür kabarıklık gibi. Radar dalgaları yer altına gömülmüş bir şeye çarptığında her yöne dağılır." Gary durup ekranı inceledi. "Tamam. Şunu görüyor musunuz? Üç metre kadar derinde hiperbolik yansıma veren bir şey var."

"Ne olabilir?" diye sordu Yates.

"Bir ağaç kökü olabilir. Burayı işaretleyip devam edelim."

Gary birer metrelik aralıklarla bölünen toprak yüzeyde yoluna devam etti. Radar ekolarının verdiği dalgaları dizüstü bilgisayarda izliyorlardı. İki adımda bir incelenmek üzere başka bir nokta belirleniyordu. Gary alanın orta yerine ulaştığında bir anda durdu.

"İşte bu enteresan," dedi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Yates.

"Bekleyin. Şu bölgeyi bir daha deneyeceğim." Gary YR'ı yeniden az önce geçtiği bölgenin üzerine götürdü. Gözü dizüstü bilgisayarın üzerinde, milim milim ilerliyordu. Sonra yine durdu. "Burada büyük çaplı bir anormallik söz konusu."

Yates, Gary'ye doğru yaklaştı. "Bakayım."

"Bir metre kadar aşağıda. Burada büyük bir cep var. Gördünüz mü?" Gary ekranda radar ekolarının bozulduğu kocaman bir tümseğe işaret ediyordu. "Burada bir şey var," dedi yere bakarak. "Hem de çok derinde değil." Sonra Yates'e baktı. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Minibüste küreğiniz de var mı?"

"Evet. Bir çift de mala olacaktı."

Yates başını salladı. "Pekâlâ. Onları buraya getirin. Bir de daha fazla ışığa ihtiyacımız olacak."

"Minibüste bir projektör daha var. Fazladan uzatma kabloları da."

Corso basamakları tırmanmaya başladı. "Ben getiririm."

"Sana yardım edeyim," dedi Maura ve Corso'nun peşinden mutfağa çıktı.

Dışarıda yağmur gücünü kaybedip ince ince çiselemeye başlamıştı. Olay yeri inceleme timinin minibüsüne doğru yürümeye başladılar. Bahçıvan küreğini ve fazladan projektörü bulmuşlardı. Corso eşyaları yüklenip eve doğru yürümeye başladı. Maura da diğer kazı gereçlerinin bulunduğu kutuyu alıp minibüsün kapısını kapattı. Tam Corso'nun peşinden içeri girecekti ki o sırada ağaçların arasından yaklaşan başka bir aracın farlarını gördü. Garaj yolunda durup o tanıdık kamyonetin yaklaşarak sonunda olay yeri inceleme minibüsünün yanına park etmesini izledi.

Bayan Clausen kamyonetinden inmişti. Üstüne birkaç beden büyük gelen yağmurluğu pelerin gibi arkasından uçuşuyordu. "Şimdiye kadar işiniz bitmiştir diye düşünmüştüm. Anahtarı neden geri getirmediniz diye merak ediyordum."

"Bir süre daha burada olacağız."

Bayan Clausen garaj yolundaki diğer araçlara baktı. "Sadece etrafa şöyle bir bakacağınızı sanmıştım. Olay yeri incelemenin burada ne işi var?"

"Bu iş zannettiğimden daha uzun sürecek. Bütün geceyi burada geçirmemiz gerekebilir."

"Neden ki? Kardeşinizin giysileri bile burada değil artık. Sizin için hepsini kutuladım."

"Bu sadece kardeşimle ilgili değil Bayan Clausen. Polis başka bir olay için burada. Yıllar önce olmuş bir olay."

"Ne kadar önce?"

"Kırk beş yıl kadar önce. Siz evi almamıştınız bile o zaman."

"Kırk beş yıl mı? O zaman... " Kadın bir anda susmuştu.

"O zaman ne?"

Maura'nın elinde taşıdığı bahçe küreklerini görünce Bayan Clausen'ın ağzı bir karış açık kalmıştı bir anda. "Bu kürekler ne için? Evime ne yapıyorsunuz siz?"

"Polis bodrum katında arama yapıyor."

"Arama mı? Yani orayı kazıyorlar!"

"Bunu yapmak zorunda kalabilirler."

"Bunun için izin vermedim size." Bayan Clausen arkasını döndüğü gibi verandaya fırlamıştı. Yağmurluğu arkasından yerlere değiyordu.

Maura da kadının peşinden eve girdi. Sonra da mutfağa. Kutuyu tezgâha bırakıp kadına dönmüştü. "Bekleyin. Anlamıyorsunuz... "

"Kimsenin kilerimin altını üstüne getirmesini istemiyorum!" diyerek kapıyı açmıştı Bayan Clausen. Aşağıda elinde kürekle bekleyen Dedektif Yates'e bakıyordu. Dedektif bir parça toprağı kazıp kenara atmıştı bile.

"Bayan Clausen. Bırakın işlerini yapsınlar," dedi Maura.

"Bu evin sahibi benim," diye seslendi kadın merdivenden aşağı doğru bakarak. "Benim iznim olmadan orayı kazamazsınız!"

"Bayan söz veriyoruz işimiz bittiğinde toprağı geri dolduracağız," dedi Corso. "Sadece şuraya şöyle bir bakmamız gerekiyor."

"Neden?"

"Radarımız burada bir geri tepme saptadı."

"Geri tepme de ne demek oluyor? Ne var orada?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Eğer devam etenemize izin verirseniz hep beraber öğreneceğiz."

Maura kadını iteleyerek kilerden çıkardı ve kapıyı kapattı. "Lütfen çalışmalarına izin verin. Eğer izin vermezseniz arama emri almaları gerekecek."

"Peki, orayı kazmak nereden akıllarına geldi ki?"

"Kan."

"Ne kanı?"

"Mutfak tamamen kan içindeydi."

Kadın yerlere baktı. Linolyumu baştan aşağı inceledi. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

"Siz göremezsiniz. Kimyasal bir sprey sıkınca görünüyor. Ama inanın bana. Her yer kan içindeydi. Kanın mikroskobik izleri bütün yüzeyi kaplamış. Ayrıca duvara sıçrayan kanlar da görülüyordu. Tüm o kan kiler kapısının altından geçip merdivenlerden aşağı akmış. Biri orayı yıkayarak ya da paspaslayarak temizlemiş olmalı. Duvarlar da silinmiş tabii. Gözle görünür bir şey olmadığı için izlerden kurtulduklarını sanmış olmalılar. Ama kan hâlâ orada. Fisurların, ahşap üzerindeki çatlakların arasına sızıyor ve yıllar geçtiği hâlde onu sikmiyorsunuz. Bu evin içinde hapsolmuş yani. Duvarların içinde hapsolmuş."

Bayan Clausen dönüp Maura'nın gözlerinin içine baktı. "Kimin kanı?" diye sordu usulca.

"Polis de bunu öğrenmeye çalışıyor."

"Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz de..."

"Hayır. Kanın çok eski olduğunu düşünüyoruz. Siz evi almadan öncesine ait yani."

Kadın sersemlemiş vaziyette mutfak masasının yanındaki sandalyeye yığılıverdi. Yağmurluğunun kapüşonu başından kayıp düşünce griye dönmüş kirpi gibi saçları çıkmıştı meydana. O kocaman yağmurluğun içinde kambur kambur otururken ilk başta olduğundan daha da küçük, daha da yaşlı görünmüştü Maura'nın gözüne. Mezara girmeden erimeye başlamış gibi.

"Şimdi bu evi kimse almak istemeyecek," diye mırıldadı. "Bunu duyunca hayatta kimse almaz burayı. Bu lanet yer elimde kalacak."

Maura geçip kadının karşısına oturdu. "Kız kardeşim neden bu evi kiralamak istedi? Size söyledi mi?"

Kadın cevap vermemişti. Bayan Clausen şaşkınlık içinde başını iki yana sallıyordu.

"Yolda SATILIK ilanını gördüğünü ve sizi emlak ofisinden aradığını söylemiştiniz."

Kadın sonunda başını salladı. "Durup dururken birdenbire aradı işte."

"Size ne söyledi Peki,?"

"Ev hakkında daha çok bilgi edinmek istiyordu. Burada kimin yaşadığını, benden önce kime ait olduğunu filan. Bu bölgedeki gayri menkullerle ilgilendiğini söylemişti."

"Ona Lank'lerden bahsettiniz mi?"

Bayan Clausen bir anda gerilmişti. "Onları tanıyor musunuz?"

"Eskiden bu evin sahibi olduklarını biliyorum. Bir baba ve oğlu. Bir de adamın yeğeni vardı. Amalthea adında bir kız. Kardeşim size onları da sordu mu?"

Kadın derin bir nefes aldı. "Evet, bilmek istiyordu. Bunu anlayışla karşıladım. Eğer bir ev satın alacaksan o evi kimin yaptığını, orada kimlerin yaşadığını bilmek istersin." Bayan Clausen yine Maura'nın gözlerinin içine bakmıştı. "Bu onlarla ilgili değil mi? Lank'lerle ilgili."

"Siz bu kasabada mı büyüdünüz?"

"Evet."

"O zaman Lank ailesini tanıyor olmalısınız."

Bayan Clausen soruya hemen cevap vermemişti. Önce ayağa kalkıp yağmurluğunu çıkardı ve mutfak kapısının yanındaki askılardan birine astı. Bütün bunları yaparken son derece yavaş hareket ediyordu. "O benimle aynı sınıftaydı," dedi sonunda. Arkası Maura'ya dönüktü hâlâ.

"Kim?"

"Elijah Lank. Kuzeni Amalthea'yı pek tanımıyordum çünkü bizden beş sınıf aşağıdaydı daha çocuktu. Ama hepimiz Elijah Lank'i tanıyorduk." Kadının sesi ufacık bir fısıltıya dönmüştü âdeta. Sanki o ismi yüksek sesle dile getirmek bile istemiyor gibiydi.

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Bilmem gerektiği kadarını biliyordum."

"Ondan pek hoşlanmıyordunuz anladığım kadarıyla."

Bayan Clausen dönüp Maura'ya baktı. "Seni korkutan insanları sevmen pek mümkün değildir."

Kiler kapısının ardından toprağa vuran kürek seslerini duyabiliyorlardı. Evin sırlarının derinine iniyorlardı işte. Bu, ev seneler boyunca, yaşanan korkunç şeylerin sessiz bir tanığı olmuştu.

"Burası o zamanlar küçük bir kasabaydı Dr. Isles. Şimdiki gibi yazlıkçıların uğrak yeri olan bir sayfiye yeri değildi. O zaman sadece kasaba yerlileri bulunurdu ve ister istemez onları tanırdınız. Hangi ailelerin iyi olduğunu hangilerinden uzak durmanız gerektiğini bilirdiniz. Elijah Lank'in nasıl biri olduğunu on dört yaşında öğrenmiştim. O kesinlikle uzak durmak isteyeceğiniz türde bir çocuktu."

Bayan Clausen masaya dönüp yorgun düşmüşçesine sandalyesine çöktü yine. Mika masada kendi yansımasını arıyormuş gibi başını öne eğmişti. Bu dağda yaşayan bir çocuktan korkan on dört yaşındaki hâlinin yansımasını arıyormuş gibi.

Maura kadının fırça gibi gri saçlarla örtülü başına bakıp öylece bekledi bir süre. "Peki, neden ondan korkuyordunuz?" diye sordu sonra.

"Bir tek ben değildim ki. Hepimiz Elijah'dan korkuyorduk. "Olanlardan sonra... "

"Neler olmuştu?"

Bayan Clausen başını kaldırdı sonunda. "O kızı canlı canlı gömdükten sonra."

Sonrasında mutfağı dolduran sessizliğin içinde Maura alt katta toprağı kazan adamların seslerini duydu. Kalbinin kaburgalarının içinde çarptığını hissedebiliyordu. Tanrım, aşağıda kim bilir ne bulacaklar? diye geçirdi içinden.

"Kız kasabaya yeni gelmişti," dedi Bayan Clausen.

"Alice Rose. Diğer çocuklar kızın arkasına oturup hakkında ileri geri konuşurlardı. Onunla alay ederlerdi. Alice hakkında aklımıza gelen her şeyi söyleyebiliyorduk çünkü kız sağırdı. Onunla alay ettiğimizi anlamıyordu bile. Acımasızca davrandığımızı biliyorum. Çocuklar o yaşlarda henüz kendilerini başkalarının yerine koymayı bilmedikleri için böyle oluyorlar işte. O acıyı kendileri tadana dek acımasız oluyorlar." Bayan Clausen çocukken insanın yaşadığı değişimleri ve öğrenmekte geç kalman dersleri düşünerek pişmanlıkla iç geçirmişti.

"Alice'e ne oldu?"

"Elijah bunun bir şaka olduğunu söyledi. Birkaç saat sonra kızı zaten çıkaracakmış güya. Ama bir deliğe tıkılıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Korkudan altınıza yaptığınızı? Ve kimse çığlıklarınızı duymuyor. Sizi o deliğe tıkan çocuktan başka kimse nerede olduğunuzu bilmiyor."

Maura sessizce kadının devam etmesini bekledi. Bu öykünün sonunda duyacaklarından korkuyordu.

Bayan Clausen, Maura'nın kaygı dolu gözlerle kendisine baktığını görünce başını iki yana salladı. "Oh, Alice ölmedi. Köpeği onu kurtardı. Kızın nerede olduğunu biliyormuş. Avazı çıktığı kadar havlayıp insanları oraya götürmüş."

"Kız kurtuldu o zaman."

Kadın başını salladı. "O gece geç saatte onu kurtarmışlar. Ama sonunda onu bulduklarında saatlerdir o deliğin içindeymiş. Konuşamıyormuş bile. Zombiye dönmüş. İki hafta sonra da ailesiyle birlikte buradan taşındılar ama nereye gittiklerini bilmiyorum."

"Elijah'ya ne oldu?"

Bayan Clausen omzu silkti. "Ne olacak? Bunun bir eşek şakası olduğunu söyleyip durdu. Bütün gün hepimizin yaptığı gibi Alice'le dalga geçtiğini söyledi. Doğruydu da. Hepimiz o kıza işkence ediyorduk. Hepimiz onu mahvettik. Ama Elijah'nınki. O bu işi fazla ileri götürmüştü."

"Ceza almadı mı yani?"

"On dört yaşındayken insana ikinci bir şans veriliyor işte. Özellikle de evdekilerin sana ihtiyacı varsa. Baban gün boyunca yarı sarhoş geziyorsa ve dokuz yaşındaki kuzeninle aynı evde yaşıyorsan bazı şeylere göz yumuluyor."

"Amalthea," dedi Maura usulca.

Bayan Clausen başını salladı. "O ufacık kızın bu evde yaşadığını

düşünebiliyor musunuz? Canavarlarla dolu bir ailede."

Canavarlar.

Ortam bir anda elektriklenmişti. Maura ellerinin buz kestiğini fark etti. O anda Amalthea Lank'in hezeyanları çalınmıştı kulağına.

Git buradan. Seni görmeden önce git buradan.

Ve arabasının kapısına çizilen pençe izini düşündü. *Bir Canavarın imzası.*

Maura, o sırada kiler kapısının açılmasıyla irkilmişti. Arkasını döndüğünde Rizzoli'nin eşikte durduğunu gördü.

"Bir şeye çarptılar," dedi Rizzoli.

"Ne Peki,?"

"Tahta. Bir tür panel. Altmış santim kadar aşağıdaydı. Üzerindeki toprağı temizlemeye çalışıyorlar şimdi." Tezgâhın üzerindeki kutuya işaret etti. "Bunlara ihtiyacımız olacak."

Maura kutuyu alıp bodrumun merdivenlerinden aşağı indi. Kazılan topraklar çukurun kenarında birikmişti. Kazdıkları çukur hemen hemen bir metre seksen santim genişliğindeydi.

Bir tabut boyutunda.

Elinde kürekle çalışan Dedektif Corso başını kaldırıp Maura'ya baktı. "Panel oldukça kaim. Ama şunu dinleyin." Corso kürekle tahtaya vurdu. "Sağlam değil. Altında boşluk var."

"Biraz da ben yapayım istersen," dedi Yates.

"İyi olur. Belim ağrımaya başladı." Corso küreği Yates'e uzattı.

Yates çukurun içine atlayıp tahtaya basınca boğuk bir ses çıkmıştı. Yates büyük bir kararlılıkla küreğini toprağa salladı ve kazdığı toprakları giderek büyüyen yığının üzerine bıraktı. Tahta panel gözükene dek kimseden çıt

çıkmamıştı. İki projektörün alev alev ışığı çukurun için aydınlatıyordu. Yates'in duvara vuran gölgesi kukla gibi dans ediyordu âdeta. Diğerleri ise iştahla tabutun görünmesini bekleyen mezar avcıları gibi bir köşede durmuş onu izliyorlardı.

"Bu tarafı tamamen temizledim," dedi Yates nefes nefese. "Sandık gibi bir şeye benziyor. Kürekle biraz çatlattım bile. Daha fazla zarar vermek istemiyorum."

"Küçük küreklerle fırçalar bende," dedi Maura.

Yates nefes nefese kalmış vaziyette doğruldu ve çukurun dışına atladı. "Pekâlâ. Şu üst kısmı temizlersiniz o zaman. Kapağı açmadan önce birkaç tane fotoğraf çekelim biz de."

Maura ve Gary hendeğin içine atladılar. Maura panelin ağırlıkla birlikte ayaklarının altında titrediğini hissetmişti. Bu pislik içindeki kalasların altında onları bekleyen korkunç manzarayı hayal etti. Kapağın açılmasıyla birlikte çürümüş bir bedenle karşılaştıklarını düşünerek dehşete düşmüştü. Güm güm atan kalbini duymazdan gelerek yere eğildi ve panelin üzerindeki toprağı süpürmeye başladı.

"Şu küreklerden birini de bana ver," dedi Rizzoli. O da hendeğin içine atlamak üzereydi.

"Sen değil," dedi Yates. "Neden biraz ağır olmayı denemiyorsun?"

"Ben özürlü değilim. Hiçbir şey yapmadan böyle beklemekten nefret ediyorum.

Yates gergin gergin gülmeye başladı. "Biz de bayılıyorduk bunu yapmaya çünkü. Ayrıca başına bir iş gelirse kocana ne derim sonra?"

"Hareket edecek yer yok zaten Jane," dedi Maura.

"O zaman şu lambaları düzelteyim de önünüzü görün bari."

Rizzoli projektörlerden birini çevirince Maura’nın üzerinde çalıştığı köşe aydınlanıverdi. Maura dizlerinin üzerinde eğilmiş fırçayla toprağı süpürdükçe

küçük küçük pas lekeleri belirmeye başladı. "Burada eski çiviler var," diye seslendi

"Arabada manivela olacaktı," dedi Corso. "Gidip getireyim."

Maura toprağı temizledikçe başka çiviler de çıkmıştı ortaya. Alan çok dardı; bu yüzden boynu ve kolları ağrımaya başlamıştı. Maura sırtını doğrulttu. O sırada arkasında bir şakırtı duydu.

"Hey, şuna bakın," dedi Gary.

Maura arkasını döndüğünde Gary'nin malasının iki buçuk santimlik kırık bir boruya çarptığını gördü. "Böyle bir sandığa neden bir boru sokarsın ki?" Bir anda susmuştu sonra. Maura'nın gözlerinin içine baktı.

"Bu bir havalandırma deliği," dedi Maura.

Gary dizlerinin altındaki kalaslara baktı. "Bu lanet olası şeyin içinde ne var böyle?"

"Siz ikiniz, çıkın artık oradan," dedi Pete."Fotoğraf çekeceğiz."

Yates, elini uzatıp Maura'nın çıkmasına yardım etti. Birdenbire ayağa kalkınca Maura'nın başı dönmüştü biraz. Kameranın flaşlarından sersemleyerek gözlerini kırpıştırdı. Projektörlerin gerçek üstü parlaklıkları ve duvarlarda dans eden gölgelerin atmosferinde gerçekten de biraz sersemlemişti. Merdivenlere gidip oturdu sonunda. O altında kan lekelerinin hayaletlerinin dolaştığını anımsamıştı ama iş işten geçmişti artık.

"Pekâlâ," dedi Pete. "Açalım şunu artık."

Corso hendeğin yanına çömelip levyeyi yerleştirerek kapağı açmaya çalıştı.

"Kımıldamıyor bile," dedi Rizzoli.

Corso durup alnını gömleğinin koluna sildi. Alnına bir parça çamur bulaşmıştı. "Tanrım. Belimin acısı yarın çıkacak." Sonra levyeyi yeniden kapağın altına sıkıştırdı. Bu kez levyeyi biraz daha derine sokuşturmayı

başarmıştı. Derin bir nefes alıp bütün gücüyle levyeyi bastırdı.

Çiviler yerinden oynamıştı sonunda.

Corso levyeyi bir kenara fırlattı. Yates'le birlikte hendeğe eğilip kapağı kaldırdılar. Bir süre kimseden çıt çıkmamıştı. Projektörlerin altında ayna gibi parlayan boşluğa bakakaldılar.

"Anlamıyorum," dedi Yates. Sandığın içi boştu.

O gecenin sonunda yağmurdan pırıl pırıl parlayan otobanda eve doğru ilerlemeye başladılar. Maura'nın silecekleri buğulu ön camın üzerinde insanı hipnotize eden bir ritimde bir ileri bir geri gidiyordu.

"Mutfaktaki kanı gördün," dedi Rizzoli. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Amalthea daha önce de öldürmüş. Nikki ve Theresa Wells onun ilk kurbanları değilmiş."

"O evde tek başına değildi Jane. Kuzeni Elijah da orada yaşıyordu. Katil o olabilir."

"Sadler'lar kaybolduğunda Amalthea on dokuz yaşındaymış. Kendi mutfağında olan biteni görecek yaşta yani."

"Bu, cinayeti onun işlediği anlamına gelmez."

Rizzoli gözlerini Maura'ya dikti. "O'Donnell'in teorisine inanıyorsun değil mi? Şu Canavar meselesine."

"Amalthea şizofreni hastası. O derece hasta birinin iki tane kadını öldürüp sonra da mantıklı bir biçimde delilleri ortadan kaldırmak için cesetleri yakmayı akıl edebileceğine inanıyor musun?"

"Delilleri kaldırmak konusunda muhteşem bir iş çıkardığı söylenemez. Neticede yakalandı değil mi?"

"Virginia polisi şanslıydı sadece. Onu rutin bir trafik kontrolü sırasında ele geçirmek dedektiflik dehalarını göstermez sanırım." Maura boş otobanın üzerinde kıvrıla kıvrıla uzanan sis perdesine baktı. "O kadınları tek başına

öldürmedi. Ona yardım eden biri vardı. Arabasında parmak izleri var. Başından beri onun yanında olan biri vardı."

"Kuzeni mi?"

"Elijah o kızı diri diri gömdüğü zaman sadece on dört yaşındaymış. Hangi çocuk böyle bir şey yapar ki? Büyüyünce ne tür bir adama dönüştü kim bilir."

"Düşünmek bile istemiyorum."

"Nasıl bir adama dönüştüğünü ikimiz de biliyoruz bence," dedi Maura. "Mutfaktaki kanı gördün."

Lexus hırıl hırıl çalışan motoruyla otobanda ilerliyordu. Yağmur durmuştu ama hava hâlâ nemliydi ve pencereler buğulanmıştı.

"Sadler'ları öldürdüklerine göre," dedi Rizzoli, "o zaman..." Gözlerini Maura'ya çevirmişti. "O zaman Karen Sadler'ın bebeğini ne yaptılar?"

Maura hiçbir şey söylememişi. Gözlerini yoldan ayırmadan doğruca ilerliyordu. Önlerinde ne bir sapak ne de bir kavşak vardı. *Sadece sürmeye devam et,* dedi kendi kendine.

"Nereye varmaya çalıştığımı görüyor musun?" dedi Rizzoli. "Kırk beş yıl önce Lank kuzenler hamile bir kadını öldürüyor. Bebeğin kalıntıları bulunamıyor. Beş yıl sonra Amalthea, Boston'da Van Gates'in ofisinde beliriyor ve yeni doğmuş iki bebeğini satmaya kalkıyor."

Maura'nın direksiyonun üzerindeki parmakları taş kesilmişti.

"Ya bebekler onun bebekleri değilse?" dedi Rizzoli. "Ya Amalthea senin anne değilse?"

YİRMİ ÜÇ

MATTİE PURVİS, karanlıkta uzandığı yerde bir insanın ne kadar zamanda açlıktan ölebileceğini düşünüyordu. Yiyeceklerini çok çabuk tüketiyordu. Yiyecek torbasının içinde sadece altı tane Hershey çikolatası, yarım paket tuzlu kraker ve birkaç parça da kurutulmuş et kalmıştı. Bunları pay etmeliyim, diye düşündü. Bir şekilde sonuna kadar yetirmem gerekiyor...

Neyin sonuna kadar? Sonunda açlıktan olmasa da susuzluktan ölene kadar mı?

Mattie değerli çikolatasından bir parça ısırdı. Bir lokma daha ısırabilmek için çıldırıyordu ama kendisini tuttu. Dikkatlice çikolatanın kabını kapattı sonunda. *Çok çaresiz kalırsam kağıdı da yiyebilirim,* diye düşündü. *Kâğıt yenebilir değil mi? Ağaçtan yapılıyor neticede. Ve geyikler acıkınca ağaçların kabuklarını yiyor. Az da olsa besleyici olmalı. Evet, kağıdı sakla. Temiz tut.* Mattie istemeye istemeye de olsa çikolatanın kalanını torbaya geri koydu. Gözlerini kapatıp hamburgerleri ve kızarmış tavukları düşündü. Dwayne hamile kadınların ineklere benzediğini söylediğinden beri kendine yasakladığı tüm o yiyecekleri hayal etti. Aslında Mattie'nin ineğe benzediğini söylemeye çalışıyordu çünkü. O günden sonra iki hafta boyunca sadece salata yemişti. Ta ki sonunda Marcy'nin evinde salonun orta yerinde yere yığılana dek. Kadınlar endişe içinde başına toplanmışlardı. Dwayne de onları uzaklaştırıp dişlerinin arasından tıslayarak Mattie'ye ayağa kalkmasını söylemişti. imaj her şeydir, deyip dururdu ve şimdi Bay BMW ve lastikli hamilelik pantolonu içindeki inek gibi karısı yerlerde sürünüyorlardı. Evet, ben bir ineğim Dwayne. Kocaman, güzel bir ineğim ve karnımda senin bebeğini taşıyorum. O yüzden şimdi gelip bizi kurtar seni lanet olası. Kurtar bizi; kurtar.

Mattie o anda yukarıdan ayak seslerinin geldiğini duydu.

Kendisini esir alan düşmanı adım adım yaklaşırken sessizce başını kaldırıp mazgala baktı. Adamın kedi gibi sinsi, temkinli ve ağır adımlarını ezberlemişti artık. Her geldiğinde onu serbest bırakması için yalvarıyordu. Ama adam her seferinde onu o kutunun içinde bırakıp gitmişti. Ve şimdi

yiyeceği ve suyu tükenmek üzereydi.

"Bayan."

Mattie cevap vermedi. *Biraz merak etsin, diye düşündü* Mattie. *Eğer fenalaştığımı zannederse kutuyu açar belki. Eğer ölürsem o kıymetli fidyesine kavuşamaz ne de olsa.*

"Bayan, konuşsana."

Mattie sessizce kımıldamadan bekledi. *Yalvarmalarım hiçbir işe yaramadı. Belki bu onu korkutur. Belki o zaman beni buradan dışarı çıkarır.*

Toprağın üzerinde bir patırtı duyuldu. "Orda mısın?"

Başka nerede olabilirim seni geri zekâlı?

Uzun bir süre hiçbir ses çıkmamıştı. "Peki,. Madem öldün o zaman seni oradan çıkarmanın bir anlamı yok. Değil mi?" Ayak sesleri uzaklaşmaya başlamıştı.

"Bekle! Bekle!" Mattie feneri açıp tavanı yumruklamaya başladı. "Geri dön. Lanet olsun! Geri dön!" Mattie kalbinin güm güm attığını duyabiliyordu. Adamın ayak seslerini duyduğu zaman neredeyse sevincinden kahkahayı basacaktı. Ne kadar da acınası. İhmâl edilen bir sevgili gibi ilgi için yalvarıyordu artık.

"Uyandın demek," dedi adam.

"Kocamla konuştun mu? Sana paranı ne zaman ödeyecek?"

"Nasılsın?"

"Neden soruma cevap vermiyorsun?"

"Önce sen cevap ver."

"Oh, harikayım doğrusu!"

"Bebekten ne haber?"

"Yemeğim tükenmek üzere. Daha fazla yiyeceğe ihtiyacım var."

"Yeterince yemeğin var."

"Pardon ama burada tıkılı olan benim; sen değil! Açlıktan ölüyorum. Ölürsem paranı nasıl alacaksın?"

"Sakin ol bayan, sakin ol. Dinlenmeye bak. Her şey yoluna girecek."

"Hiçbir şey yoluna girmeyecek!"

Cevap gelmemişti.

"Hey? Hey?" diye bağırdı Mattie.

Ayak sesleri uzaklaşmaya başlamıştı şimdi.

"Bekle!" Mattie var gücüyle tavanı yumrukladı. "Geri dön!" Ahşap yüzeyi yumruklarıyla dövüyordu. Bir anda öfkeyle dolmuştu içi, daha önce asla hissetmediği bir öfkeyle. Bağırmaya başladı. "Bunu bana yapamazsın! Ben hayvan değilim." Sonunda yara bere içinde kalan elleri tireye tireye duvara yaslanıp kaldı. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Ama yenilginin göz yaşları değildi bunlar. Öfkeden ağlıyordu. "Lanet olsun sana," dedi. "Lanet olsun. Dwayne'e de sana da bu dünyadaki tüm pisliklere de lanet olsun!"

Yorgunluktan sırt üstü yere yığıldı sonunda. Koluyla gözyaşlarını sildi. *Bizden ne istiyor ki? Dwayne şimdiye kadar ona parayı ödemiş olmalıydı. O zaman neden hâlâ buradayım? Neyi bekliyor?*

O sırada bebeğin karnını tekmelediğini hissetti. Ellerini karnına yaslayıp bebeğiyle arasındaki tek engel olan derisini okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı. Rahminin kasıldığını hissetmişti. İlk sancının habercisiydi bu. *Zavallı şey. Zavallı...*

Bebek.

Mattie bir anda taş kesilmişti. Düşünmeye başladı. Hava mazgalından

seslenen adamla konuştuğu her şeyi gözden geçirdi. Dwayne'den hiç bahsetmemişti. Paradan da söz etmemişti. Bu çok mantıksızdı. Eğer o pisliğin derdi paraysa konuşması gereken kişi Dwayne olmalıydı. Ya onu hiç aramadıysa? Ya fidye filan istemediyse?

O zaman ne istiyor?

Fenerin ışığı yine azalmıştı. İkinci paket piller de bitmek üzereydi. İki paket daha kalmıştı. Sonra tamamen karanlığa mahkûm olacaktı. Bu kez torbaya uzanıp yeni pilleri almaya çalışırken paniklememişti. *Bunu daha önce de yaptım; yine yapabilirim.* Usulca fenerin kapağını çevirip eski pilleri çıkardı ve yenilerini koydu. Işık pırıl pırıl parlamıştı. Sonsuza dek iyi geceler deyip karanlığa gömülmeden önce bir kez daha ışığa kavuşmuştu işte.

Herkes ölür. Evet. Ama burada kimsenin kemiklerimi bile bulamayacağı bu kutunun içinde ölüp gitmek istemiyorum.

Işığı tasarruflu kullan, elinden geldiğince tasarruflu kullan. Mattie feneri kapatıp karanlıkta uzanmaya devam etti. İçinde giderek büyüyen korku iyiden iyiye boğazına sarılmıştı artık. *Kimse bilmiyor,* diye düşündü. *Kimse burada olduğumu bilmiyor.*

Kes şunu Mattie. Toparlan. Sana senden başka kimse yardım edemez.

Mattie yan dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. O sırada yerde bir şeyin yuvarlandığını duydu. Biten pillerden biriydi bu. Artık işe yaramazdı.

Karnına sarılıp adamla konuştuğu her şeyi bir kez daha gözden geçirdi. *Nasılsın?* Her seferinde nasıl olduğunu soruyordu? Sanki umurundaydı da. Hamile bir kadını böyle bir kuruya hapseden biri onun nasıl olduğuyla ilgilenir miydi? Ama sürekli bunu soruyordu. Ve Mattie de sürekli onu dışarı çıkarması için yalvarmıştı şimdiye kadar.

Beklediği cevap başka, diye düşündü Mattie.

Mattie bacaklarını karnına doğru çekti. O sırada bir şeye çarpmıştı ve o şey yerde yuvarlanmaya başladı yine. Doğrulup fenerini yaktı. Bitmiş dört tane pili vardı. Bir çifti hiç açılmamıştı. Bir de fenerin içinde iki tane daha.

Mattie feneri söndürdü yine. *Işığı tasarruflu kullan, ışığı tasarruflu kullan.*

Böylece karanlıkta ayakkabısının bağcıklarını çözmeye başladı.

YİRMİ DÖRT

DR. JOYCE P. O'DONNELL cinayet masasının toplantı odasına girdiğinde sanki mekânın sahibi kendisiymiş gibi bir havası vardı. İpek gibi St. John's takımına Rizzoli'nin bir yıllık kıyafet masrafından daha fazla para dökmüş olmalıydı. Yedi santimlik topuklarıyla zaten uzun olan boyu daha da belirgin hâle gelmişti. O sırada üç polisin de gözleri üzerinde olduğu hâlde kadının yüzünde endişeden eser yoktu. İnsanların içinde kontrolü eline almayı çok iyi biliyordu. Rizzoli bu kadından ne kadar nefret ederse etsin şimdi ona imrenmeden edememişti.

Bu hoşnutsuzluğun karşılıklı olduğu belliydi. O'Donnell, Rizzoli'ye buz gibi bir bakış fırlattıktan sonra Barry Frost'a baktı ve sonra da tüm dikkatini cinayet masasının en rütbeli memuru olan Teğmen Marquette'e verdi. Elbette Marquette'e odaklanacaktı. O'Donnell vaktini astlarla harcayacak bir kadın değildi.

"Bu beklenmedik daveti neye borçluyum Teğmen," dedi O'Donnell sonunda. "Schroeder Plaza'ya çok sık çağırıldığımı söyleyemem."

"Dedektif Rizzoli'nin önerisi üzerine çağırıldınız."

"Bu daha da şaşırtıcı oldu şimdi. İçine bulunduğumuz durum düşünülecek olursa..."

Karşı takımlarda oynadığımız düşünülecek olursa evet, diye düşündü Rizzoli. *Ben canavarları yakalıyorum; sen de mahkemede onları savunuyorsun.*

"Ama telefonda Dedektif Rizzoli'ye de söylediğim gibi siz bana yardım etmezseniz ben de size yardım edemem," diye devam etti O'Donnell. "Eğer Canavar'ı yakalamamı istiyorsanız elinizdeki bilgileri benimle paylaşmalısınız."

Rizzoli bu sözlerine cevap olarak elinin altındaki dosyayı O'Donnell'a uzattı. "Elijah Lank hakkında şu ana dek bulabildiğimiz bilgilerin hepsi

burada." Dosyaya uzandığı sırada psikiyatrın gözlerinin iştahla parıldadığı Rizzoli'nin gözünden kaçmamıştı. O'Donnell bunun için yaşıyordu işte: canavarın bir parçasını bile görebilmek için. Şeytanın kalp atışlarını duyacak kadar yakınma yaklaşmak için hiçbir şansı kaçırmıyordu.

O'Donnell dosyayı açtı. "Bunlar lise kayıtları."

"Fox Harbor'dan."

"IQ'su 136. Ama notları vasat."

"Klasik hikâye işte. Kendisinden beklenen başarıyı gösteremiyor. Öğretmenlerinden biri şöyle yazmış: 'Eğer kendini verebilirse muhteşem işler başarabilir.' Elijah Lank'in basarılarının onu nerelere sürükleyeceğini bilmiyormuş tabii. Annesi öldükten sonra babası Hugo tarafından büyütülüyor. Babası bir işte uzun süre tutunamıyor. Belli ki bütün gün içki şişesinden başını kaldıramıyordu. Sonunda Elijah on sekiz yaşındayken pankreas iltihabından ölüyor."

"Amalthea da bu evde büyümüş değil mi?"

"Evet, dokuz yaşında annesi öldükten sonra amcasının yanına geliyor. Babasının kim olduğu bilinmiyor. Fox Harbor'lu Lank ailesi de kurulmuş oluyor böylece. Alkolik bir amca, sosyopat bir kuzen ve sonunda şizofren olan bir kız çocuğu. Al sana muhteşem Amerikan ailesi."

"Elijah’nın sosyopat olduğunu söylediniz? Neden?"

"Sınıf arkadaşını zevk için diri diri gömen bir çocuğa ne denir?"

O'Donnell diğer sayfaya geçmişti. Bu dosyayı okuyan başka biri olsa mutlaka yüzünde bir dehşet ifadesi belirirdi. Ama O'Donnell büyülenmiş gibi görünüyordu.

"Gömülen kız daha on dört yaşındaymış," dedi Rizzoli. "Alice Rose. Okuldaki yeni çocukmuş. Ayrıca işitme engelliymiş; diğer çocuklar bu yüzden onunla alay ediyorlarmış. Elijah büyük olasılıkla bu yüzden seçmişti onu. Kırılgan, kolay lokma. Onu evine davet etmiş. Sonra da ormana götürüp

daha önceden kazdığı çukurun içine atmış. Sonra da deliği kalaslarla kapatıp üzerine taşlar yığmış. Daha sonra sorgulandığında bunun bir eşek şakası olduğunu söylemiş tabii. Ama bence gerçekten de o kızı öldürmek istemiş."

"Buradaki raporda kızın zarar görmeden kurtarıldığı yazıyor."

"Zarar görmeden mi? Tam olarak böyle söylenemez."

O'Donnell başını dosyadan kaldırıp Rizzoli'ye baktı. "Ama oradan canlı hâlde kurtarılmış."

"Alice Rose hayatının sonraki beş yılında ciddi bir depresyona girmiş ve kaygı nöbetleri yaşamış. On dokuz yaşına geldiğinde de sonunda küvete girip bileklerini keserek intihar etmiş. Bana sorarsanız o kızın ölümünden Elijah Lank sorumludur. İlk kurbanı Alice Rose yani."

"Başkaları da olduğuna dair kanıtınız var mı?"

"Kırk beş yıl önce Kennebunkport'tan Karen ve Robert Sadler adında bir çift ortadan kaybolmuş. Karen Sadler o zaman sekiz aylık hamileymiş. Geçen hafta cesetlerinden geri kalanları Elijah'nın, Alice Rose'u gömdüğü yerde bulduk. Sadler'ları Elijah'nın öldürdüğünü düşünüyorum. Elijah ve Amalthea'nın."

O'Donnell bir anda taş kesilmişti. Sanki nefesini tutmuş gibiydi.

"Bunu ilk öne süren sizdiniz Dr. O'Donnell," dedi Teğmen Marquette. "Amalthea'nın Canavar adında bir ortağı olduğunu söylemiştiniz. Nikki ve Theresa Wells'i öldürürken yardım aldığını. Dr. Isles'e böyle söylediniz değil mi?"

"Kimse benim teorime inanmamıştı."

"Pekâlâ, artık inanıyoruz," dedi Rizzoli. "Canavar'ın, kuzeni Elijah olduğunu düşünüyoruz."

O'Donnell huşu içinde kaşlarını kaldırmıştı. "Katil kuzenler vakası, ha?"

"Katil kuzen vakalarının ilki değil tabii bu," diye belirtti Marquette.

"Doğru," dedi O'Donnell. "Kenneth Bianchi ve Angelo Buono Hillside Cellatları. Kurbanları boğazlayarak öldürüyorlardı. Kuzendiler."

"Yani örnek bir vaka vardı," dedi Marquette. "Cinayet ortağı kuzenler."

"Bunu zaten biliyorsunuz. Benim onayıma ihtiyaç duyduğunuzu sanmıyorum."

"Kimse bilmezken Canavar'ı siz biliyordunuz," dedi Rizzoli. "Amalthea aracılığıyla ona ulaşmaya çalışıyordunuz."

"Ama bunu başaramadım. Bu yüzden size nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum. Araştırmama biraz olsun saygı duymadığınız hâlde beni buraya çağırmak istemenizi de hiç anlamadım zaten Dedektif."

"Amalthea'nın sizinle konuştuğunu biliyorum. Dün onu görmeye gittiğimde bana hiçbir şey anlatmadı. Ama gardiyanlar sizinle konuştuğunu söylediler."

"Amalthea'yla seanslarımız hasta-doktor mahremiyeti çerçevesinde gizlidir."

"Ama kuzeni sizin hastanız değil. Bulmak istediğimiz kişi de o."

"O zaman en son görüldüğü yerden başlayın. Elinizde bir takım bilgiler vardır mutlaka."

"Neredeyse hiçbir bilgi yok. Senelerdir nerede olduğuna dair en ufak bir kayda rastlamadık."

"Hâlâ hayatta olduğundan emin misiniz?"

Rizzoli iç geçirerek cevap verdi. "Hayır." Ellerinde hiçbir şey olmadığını itiraf etmek zorunda kalmıştı.

"Şu anda hemen hemen yetmiş yaşında olmalı değil mi? Bir seri katil için fazla yaşlı."

"Amalthea da altmış beş yaşında," dedi Rizzoli. "Ama kimse Theresa ve

Nikki Wells'i onun öldürdüğünden şüphe etmemişti. Kafalarını yarıp cesetlerini benzinle yıkadıktan sonra ikisini de ateşe verdiğinden emindi herkes."

O'Donnell sandalyesine yaslanıp bir süre Rizzoli'yi inceledi. "Boston Polis Departmanı'nın neden Elijah Lank'in peşinde olduğunu söyler misiniz? Bunlar yıllar öncesine ait cinayetler üstelik sizin yetki alanınızda bile değil. Neden bununla ilgileniyorsunuz?"

"Anna Leoni cinayetinin bununla bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz."

"Nasıl?"

"Anna öldürülmeden önce Amalthea'yla ilgili araştırmalar yapıyordu. Belki de çok fazla şey öğrenmişti." Rizzoli, O'Donnell'a bir dosya daha uzattı.

"Bu nedir?"

"FBI'ın Ulusal Suç İstihbarat Merkezimi duymuş muydunuz? Ülke çapında kaybolan insanların bilgilerinin bulunduğu bir veritabanı sağlıyorlar."

"Evet USİM'i biliyorum."

"Kadın ve hamile anahtar kelimeleriyle bir arama yapmalarını istedik. FBI'ın bunun sonucunda bize yolladığı dosya bu işte. Birleşik Devletler kıtasında kaybolan hamile kadınların listesi."

"Neden özellikle hamile kadınları arattınız?"

"Çünkü Nikki Wells dokuz aylık hamileydi. Karen Sadler da sekiz aylık hamileydi. Bu sizce de korkunç bir tesadüf değil mi?"

O'Donnell dosyayı açıp bilgisayar çıktılarına baktı. Şaşkın gözlerle Rizzoli'ye döndü sonra. "Burada onlarca isim var."

"Her yıl bu ülkede kaybolan binlerce insanı düşünün. Arada bir de hamile bir kadın kaybolunca bu rakam çölde kum tanesi gibi görünüyor tabii. Ama son kırk yıl içerisinde her ay bir kadın kaybolduysa rakamlar artıyor ve

dikkat çekiyor."

"Kaybolan bu insanlardan herhangi birinin Amalthea Lank'le ya da kuzeniyle bir bağıntısı olduğunu kanıtlayabiliyor musunuz?"

"Biz de sizi bu yüzden çağırdık. Amalthea'yla bir düzineden fazla seans yapmışsınız. Size seyahatlerinden bahsettiği oldu mu? Nerede yaşadığından ya da nerede çalıştığından söz etti mi?"

O'Donnell dosyayı kapattı. "Hasta-doktor mahremiyetini ihlal etmemi mi istiyorsunuz benden? Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü cinayetler bitmedi. Hâlâ devam ediyor."

"Benim hastam kimseyi öldürmüş olamaz. Şu anda hapiste."

"Ama ortağı dışarıda," dedi Rizzoli tiksindiği bu kadına sokularak. Şu anda O'Donnell'e ihtiyacı vardı. Bu yüzden duygularına gem vurması gerekiyordu. "Bu Canavar sizi büyülüyor değil mi? Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsunuz. Onun beyninin içine girip kafasının nasıl çalıştığını görmek istiyorsunuz. Ayrıntıları duymaktan haz alıyorsunuz. İşte bu yüzden bize yardım etmelisiniz. Böylece koleksiyonunuza bir canavar daha eklemiş olursunuz."

"Ya yanılıyorsak. Canavar belki de Amalthea'nın hayal gücünün bir ürünüdür sadece."

Rizzoli, Frost'a baktı. "Şu projektörü açar mısın?"

Frost projektörü yerine yerleştirip güç düğmesine bastı. Bilgisayarların ve PowerPoint slayt gösterilerinin olduğu bu çağda tepegöz projektörler Taş Devri teknolojisi gibi kalmıştı aslında. Ama Rizzoli ve Frost dosyalarını hazırlarken mümkün olduğunca hızlı ve basit yolları tercih ediyorlardı. Frost elindeki dosyayı açıp içinden üstlerini tahta kalemlerle işaretledikleri bir grup şeffaf slayt çıkardı.

Slaytlardan birini tepegöz projektöre yerleştirmişti. Perdede bir Birleşik Devletler haritası belirdi. Sonra slaydın üzerine şeffaf slaytlarda başka bir

tanesini yerleştirdi. Resmin üzerinde altı tane nokta oluşmuştu.

"Bu noktalar neyi temsil ediyor?" diye sordu O'Donnell.

"Bunlar USİM'nin 1984 yılının ilk altı ayına ait kayıp raporları," dedi Frost. "Bu yılla başlıyoruz çünkü FBI'ın bilgisayar ortamındaki ilk bir yıllık veritabanı o zaman oluşturulmuş. Yani bu bilgilerin kesinliği su götürmez. Noktaların her biri kaybolan bir hamile kadını temsil ediyor." Frost lazer kalemiyle perdeye işaret etti. "Burada coğrafî bir dağılım söz konusu. Vakalardan biri Oregon'da, diğeri de Atlanta'da. Ama güneybatıdaki şu kümeleşmeyi görüyor musunuz?" Frost haritanın o köşesini daire içine aldı. "Bir kadın Arizona'da kayboluyor. Sonra New Meksiko'da bir başkası kayboluyor. Ve daha sonra Güney Kaliforniya'da iki kişi kayboluyor."

"Bundan ne çıkarmamı bekliyorsunuz?"

"Sonraki altı aya da bakalım. 1984 yılında Temmuz'dan Aralık'a kadar. O zaman daha açık görebilirsiniz."

Frost sonraki şeffaf slaydı da haritanız üzerine yerleştirdi. Yeni noktalar oluşmuştu şimdi. Bu kez kırmızı renkle işaretlenmişlerdi.

"Yine ülke genelinde belli bir dağılım olduğunu görüyorsunuz," dedi. "Ama şurada yine bir kümeleşme var." Frost üç tane kırmızı noktanın bulunduğu yeri daire içine aldı. "San Jose, Sacramento ve Eugune, Oregon."

"Şimdi enteresan olmaya başladı işte," dedi O'Donnell usulca.

"Sonraki altı ayı görene kadar bekleyin," dedi Rizzoli.

Üçüncü şeffaf slaydın da yerleştirilmesiyle birlikte haritanın üzerinde bu kez yeşil noktalar belirdi. Artık durum açıkça ortadaydı. O'Donnell bu manzara karşısında gözlerine inanamıyordu.

"Aman tanrım," dedi. "Küme yer değiştiriyor."

Rizzoli başını salladı. Düşünceli gözlerle perdeye bakıyordu. "Oregon'dan güneydoğuya doğru ilerliyor. Sonraki altı aylık dönemde Washington eyaletinde bir kayıp vakası gerçekleşiyor. Daha sonra Montana'da bir eyalette

bir üçüncüsü daha kayboluyor." Rizzoli dönüp O'Donnell'a baktı. "Bu kadarla da kalmıyor."

O'Donnell oturduğu sandalyede öne doğru eğilmişti. Sıçramaya hazır bir kedi gibi görünüyordu. "Oradan sonra nereye geçiyor?" diye sordu.

Rizzoli haritaya baktı. "O yaz ve sonbahar boyunca doğuya doğru ilerliyor. Illinois ve Michigan'a, New York'a ve Massachusetts'e. Sonra ani bir dönüşle güneye iniyor."

"Hangi ayda?"

Rizzoli elindeki çıktıları gözden geçiren Frost'a baktı. "Sonra vaka on dört aralıkta Virginia'da gerçekleşiyor," dedi Frost.

"Havaya göre ilerliyor," dedi O'Donnell.

Rizzoli kadına baktı. "Ne?"

"Havaya göre. Yaz aylarında Orta-batı bölgesinin üst kısımlarında ilerliyor görüyor musunuz? Son baharda ise New England'a geliyor. Sonra aralık ayında birdenbire güneye dönüyor. Hava soğuduğu zaman yani."

Rizzoli kaşlarını çatıp haritaya baktı. *Tanrım, kadın haklı, diye düşündü. Bunu nasıl düşünemedik?*

"Sonra nasıl ilerliyor Peki,?" diye sordu O'Donnell.

"Tam bir daire çiziyor," dedi Frost. "Güneye doğru ilerliyor. Florida'dan Teksas'a. Ve sonunda yeniden Arizona'ya dönüyor."

O'Donnell sandalyesinden kalkıp perdeye doğru yürüdü. Bir süre orada durup haritayı inceledi. "Hangi yıllar demiştiniz? Bu daireyi tamamlaması ne kadar sürüyor?"

"Bu seferinde üç buçuk yıl sürmüş," dedi Rizzoli.

"Uzun bir zaman."

"Evet. Ama hiçbir eyalette çok uzun kalmıyor. Tek bir yerden çok fazla kurban almıyor. Otoritelerin dikkatini çekmeden senelerce tekrar tekrar aynı yolu izliyor böylece."

"Ne?" O'Donnell, Rizzoli'ye döndü. "Döngü tekrarlanıyor mu?"

Rizzoli başını salladı. "Aynı rotadan devam ederek tekrar ediyor. Bizon sürülerini takip eden göçebe kabileler gibi."

"Ve otoriteler bu tabloyu fark etmiyor?"

"Evet. Çünkü avcılar asla durmuyorlar. Farklı eyaletler, farklı yetki bölgeleri. Bir yörede sadece bir iki ay kalıp gidiyorlar. Yeni av bölgelerine kaçıyorlar. Aynı yerlerde tekrar tekrar dönüyorlar."

"Tanıdık bölgelerde."

"Bildiğimiz yere gideriz. Ve gittiğimiz yeri biliriz." dedi Rizzoli coğrafi suç profili prensiplerinden alıntı yaparak.

"Bu kaybolan insanların cesetleri bulunmuş mu hiç?"

"Hayır. Hiçbiri bulunamamış. Bu davaların hiçbiri kapatılmamış."

"O zaman gömü zulaları olmalı. Kurbanları gizledikleri, cesetlerden kurtuldukları yerler olmalı."

"Bu yerlerin ıssız bölgelerde olduğunu sanıyoruz," dedi Frost. "Kırsal bölgeler. Su kaynakları. Çünkü bu kadınların hiçbiri bulunamamış."

"Ama Nikki ve Theresa Wells bulundu," dedi O'Donnell. "Onların cesetleri gömülmemişti. Yakılmıştı."

"Wells kardeşler yirmi beş kasımda bulunmuşlar. Dosyaya dönüp o zamanki hava raporlarına baktık. O hafta beklenmedik bir kar fırtınası olmuş, bir gün içinde yere yedi santim kar düşmüş. Fırtınanın Massachusetts'e uğraması tamamen sürpriz olmuş. O sırada birkaç tane yol da kapanmış. Belki bu yüzden her zamanki gömü alanlarına ulaşamamışlardır."

"Yani bu yüzden mi cesetleri yakmışlar?"

"Sizin de dediğiniz gibi kaybolma vakaları hava durumuna göre yer değiştiriyor," dedi Rizzoli. "Hava soğuduğu zaman güneye iniyorlar. Ama o kasım ayında New England beklenmedik bir şekilde kar fırtınasına yakalanıyor. Kimse karın o kadar erken yağmasını beklemiyordu herhalde." Rizzoli, O'Donnell'ın gözlerinin içine baktı. "İşte sizin Canavarınız. Bu haritanın üzerindekiler onun ayak izleri. Amalthea'nın da her adımda onunla beraber olduğunu sanıyorum."

"Benden istediğiniz nedir? Psikolojik bir profil çıkarmamı mı istiyorsunuz? Neden cinayet işlediklerini mi açıklamamı istiyorsunuz?"

"Bunu neden yaptıklarını biliyoruz. Zevk için, heyecan için öldürmüyorlar. Bunlar sizin seri katillerinizden farklı."

"Öldürme sebepleri ne o zaman?"

"Kesinlikle dünyevi sebeplerden dolayı Dr. O'Donnell. Aslında sizin gibi bir canavar avcısı için son derece sıkıcı bir motivasyonları var."

"Cinayeti sıkıcı bulmadığımdan emin olabilirsiniz. Neden öldürüyorlardı o zaman?"

"Amalthea'nın da ve Elijah'nın da herhangi bir çalışma kayıtları olmadığını biliyor muydunuz? Bir işe girdikleri, Sosyal Güvence için para ödedikleri ya da bir tane olsun gelir vergisi raporu doldurduklarına dair en ufak bir kanıt yok. Kredi kartları yok. Banka hesaplan yok. Senelerdir toplumun ücra köşelerinde görünmez olarak yaşamışlar. Peki, ne yiyorlardı? Yemek ve ısınma ve konaklama masraflarını nasıl karşılıyorlardı?"

"Bu durumda nakit ödüyorlardı sanırım."

"Peki, o nakit nereden giriyordu ceplerine?" Rizzoli haritaya döndü yine. "İşte hayatlarını bu şekilde kazanıyorlardı."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bazı insanlar balık tutarak geçinirler. Bazıları elma toplarlar. Amalthea

ve ortağı da bir nevi çifti sayılır. Onlar da hasat yapıyorlar." Rizzoli, O'Donnel'ın gözlerinin içine baktı. "Kırk yıl önce Amalthea yeni doğmuş iki kızını para karşılığında evlatlık verdi. O bebekler için tam kırk bin dolar almıştı. Ama o bebeklerin Amalthea'ya ait olduklarını hiç sanmıyorum."

O'Donnell'in kaşları çatılmıştı. "Dr. Isles ve kardeşinden mi söz ediyorsunuz?"

"Evet." Rizzoli, O'Donnell'in şaşkın ifadesini gördüğü zaman bir parça olsun tatmin olmuştu. Bu kadının neyle yüz yüze olduğumuzdan haberi yok, diye düşündü Rizzoli. Sürekli canavarlarla haşır neşir olan bir psikiyatr bile bu durum karşısında şaşkına dönmüştü.

"Amalthea'yı muayene ettim," dedi Dr. O'Donnell. "Başka psikiyatrların da görüşüne başvurdum."

"Ve onun psikozlu olduğuna karar verdiniz öyle mi?"

"Evet," dedi O'Donnell derin bir iç geçirerek. "Ama burada bana gösterdiğiniz şey bu tamamen farklı bir yaratık."

"Deli değil."

"Bilmiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum."

"O ve kuzeni para için insanları öldürdüler. Bildiğimiz para uğruna. Bu bana hiç de delice görünmüyor."

"Bu mümkün..."

"Katillerle iyi anlaşıyorsunuz Dr. O'Donnell. Onlarla konuşuyorsunuz. Warren Hoyt gibi adamlarla saatlerce sohbet ediyorsunuz." Rizzoli duraksamıştı. "Onları anlıyorsunuz."

"Anlamaya çalışıyorum."

"O zaman Amalthea ne tür bir katil sizce? Bir canavar mı? Yoksa sadece bir iş kadını mı?"

"O benim hastam. Tek söyleyebileceğim bu."

"Ama siz de kendi teşhisinizi sorguluyorsunuz şu anda değil mi?" Rizzoli perdeye işaret etti. "Burada gördüğünüz son derece mantıklı bir zihnin eseri. Avlarını kovalayan göçebe avcılar. Hâlâ onun deli olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Dediğim gibi. O benim hastam. Onun haklarını gözetmek zorundayım."

"Biz Amalthea'yla ilgilenmiyoruz zaten. Diğerini istiyoruz. Elijah'yı." Rizzoli, O'Donnell'a doğru yürümeye başladı. Sonunda yüz yüze gelmişlerdi. "Hâlâ avlanıyor biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Amalthea neredeyse beş yıldır hapiste." Rizzoli, Frost'a döndü. "Amalthea Lank tutuklandığından beri görülen vakaları göster ona."

Frost önceki şeffaf slaytları kaldırıp yerlerine yeni bir harita yerleştirdi."Ocak ayı," dedi. "Güney Carolina'da hamile bir kadın kayboluyor. Şubat ayında Georgia'da bir başka kadın için kayıp ilanı veriliyor. Mart ayında Daytona Sahili." Frost bir başka slayt yerleştirdi. "Altı ay sonra Teksas'tan bir vaka bildiriliyor."

"Amalthea Lank hapisteyken oluyor bunlar," dedi Rizzoli. "Kaçırmalar devam ediyor. Canavar durmuyor."

O'Donnell haritanın üzerinde ardı arkası kesilmeyen veri noktalarına baktı. *Her nokta bir kadın. Bir hayat.*

"Bir yıl önce California'ya ulaştıktan sonra yeniden kuzeye dönmüş," dedi Frost.

"Ya şimdi? Şimdi nerede?"

"Son kaçırma olayı bir ay önce rapor edilmiş. Albany'de, New York'ta"

"Albany mi?" O'Donnell, Rizzoli'nin gözlerinin içine baktı. "Yani... "

"Şimdiye kadar Massachusetts'e ulaşmış olmalı," dedi Rizzoli. "Canavar şehre geliyor."

Frost projektörü kapatmıştı. Fanın sesinin kesilmesiyle odaya tuhaf bir sessizlik çöktü. Perdenin üzerinde hiçbir şey görünmüyordu şimdi ama biraz önce orada gördükleri resim hepsinin kafasına kazınmıştı. O sessizliğin içinde Frost'un telefonu çalmaya başlayınca bir anda irkildiler.

"Affedersiniz," diyerek odadan ayrıldı Frost.

"Bize Canavar'dan bahsedin. Onu nasıl bulabiliriz?" diye sordu Rizzoli, O'Donnell'a.

"Etten kemikten olma herhangi bir adamı nasıl buluyorsanız onu da öyle bulacaksınız? Polis olarak göreviniz bu değil mi? Elinizde şüphelinin ismi var. Bundan yola çıkın önce."

"Adamın kredi kartı yok. Takip edilmesi çok güç."

"Ben kan tazısı değilim."

"Katilin en yakınıyla iletişim halindesiniz. Onu nasıl bulacağımızı bilen tek insan Amalthea."

"Onunla yaptığımız seanslar hasta-doktor mahremiyeti altındadır."

"Amalthea ona ismiyle hitap etti mi hiç? Canavar'ın, kuzeni Elijah olduğuna dair herhangi bir imada bulundu mu?"

"Hastamla aramızdaki özel konuşmalarımızı hiçbir şekilde ifşa etme özgürlüğüne sahip değilim."

"Elijah Lank sizin hastanız değil."

"Ama Amalthea öyle. Ve onu da içine alan bir dava açmak üzeresiniz. Kitlesel cinayet suçlamalarıyla geleceğiniz bir dava."

"Biz Amalthea'yla ilgilenmiyoruz. Bizim istediğimiz Elijah."

"Bu adamı yakalamak için size yardım etmek benim görevim değil."

"Lanet olsun. Toplumsal sorumluluğunuz nerde sizin?"

"Dedektif Rizzoli," diye araya girdi Marquette.

Rizzoli gözlerini O'Donnell'ın üzerinden ayırmamıştı. "Haritayı düşünün. Haritanın üzerindeki o noktaları, tüm o kadınları. O şimdi burada. Sıradaki kurbanını arıyor."

O'Donnell'in gözü Rizzoli'nin kocaman karnına takılmıştı. "O zaman kendinize dikkat etmelisiniz Dedektif. Yanılıyor muyum?"

O'Donnell çantasına uzandığı sırada Rizzoli kati bir sessizlikle onu izledi. "Size pek fazla bir yardımım dokunacağını sanmıyorum," dedi O'Donnell. "Sizin de dediğiniz gibi katil son derece akılcı ve mantıklı bir yol izliyor. İhtiras peşinde değil. Eğlence peşinde değil. Hayatım kazanmaya çalışıyor. Bu kadar basit. Kendisine biraz sıra dışı bir meslek seçtiği doğru. Ama suç profilinin çıkarılmasının onu yakalamanıza bir faydası olacağını sanmıyorum. Çünkü o bir canavar değil."

"Canavarları gördüğünüz yerde tanırsınız çünkü. Bundan eminim."

"Evet. Bunu öğrendim. Ama öte yandan siz de onları yakından tanıyorsunuz sanırım." O'Donnell kapıya doğru yöneldi ve durup kibarca gülümsedi. "Canavarlardan söz etmişken Dedektif, eski dostunuz sürekli sizi soruyor biliyor musunuz? Onu her ziyarete gittiğimde sizden bahsediyor."

O'Donnell'in isim vermesine gerek yoktu. İkisi de Warren Hoyt'tan bahsettiğini biliyorlardı. Hâlâ Rizzoli'nin kâbuslarına giren, iki yıl önce neşteriyle avuçlarının içine imzasını atan o adam yani.

"Hâlâ sizi düşünüyor," dedi O'Donnell. Yeniden gülümsemişti. Sessiz, sinsi bir gülümseme. "Sizi unutmadığını bilmek istersiniz diye düşündüm." Daha sonra odadan çıkıp gitti.

Rizzoli, Marquette'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Ne tepki vereceğini görmek istiyordu. O anda kontrolünü kaybedip kaybetmeyeceğini

merak ediyordu. Rizzoli projektörü toplarken sonunda o da odadan çıktı. Rizzoli yalnız kaldığı için rahatlamıştı. Slaytları toplayıp makinenin fişini çekti ve kabloları toparladı. İçindeki bütün öfkeyi avuçlarının arasındaki kablolara yöneltmişti. Sonunda projektörü tekerlekli sehpasıyla birlikte odadan çıkardı. Koridorda neredeyse Frost'la çarpışıyordu. Frost da cep telefonunu yeni kapatmıştı.

"Haydi, gidiyoruz," dedi Rizzoli'ye.

"Nereye?"

"Natick'e. Orada bir kayıp vakası varmış."

Rizzoli kaşlarını çatıp Frost'a baktı. "Kadın... "

Frost başını salladı. "Dokuz aylık hamileymiş."

YİRMİ BEŞ

"BANA SORARSANIZ bu klasik bir Laci Peterson vakası," dedi Natick Dedektifi Sarmiento. "Raydan çıkmış bir evlilik ve kanatlarının altında gizlediği metresiyle bir koca."

"Adam bir kız arkadaşı olduğunu itiraf etti mi?" diye sordu Rizzoli.

"Henüz değil. Ama kokusunu alıyorum. Bilirsin." Sarmiento parmağını burnuna götürerek gülümsedi. "Başka bir kadının kokusu geliyor burnuma."

Eminim geliyordur, diye geçirdi içinden Rizzoli. Sarmiento önde, Frost ve Rizzoli arkasında pırıl pırıl parlayan ekranlarıyla bilgisayar masalarının bulunduğu bir salonda ilerliyorlardı. Sarmiento kadın kokulan konusunda uzman olmalıydı gerçekten de. Kendine güvenen, havalı bir duruşu vardı. Senelerce belinde silah taşımanın verdiği alışkanlıkla sağ kolu hafif arkaya doğru sallanıyordu. Kolunun bu kavisli duruşuyla ben polisim diye bağırıyordu gerçekten de. Barry Frost' da bu kasıntılık yoktu mesela. Elinde kalemi ve not defteriyle, iri yarı cüsseli, siyah saçlı Sarmiento'nun yanında sadık bir kâtibi andırıyordu.

"Kaybolan kadının adı Matilda Purvis," dedi Sarmiento. Masalardan birinden bir dosya alıp Rizzoli'ye uzattı. "Otuz bir yaşında. Beyaz. Yedi ay önce Dwayne Purvis'le evlenmiş. Adam şehirdeki BMW bayiinin sahibi. Karısını en son Cuma günü görmüş. Kadın iş yerinde onu ziyarete gitmiş. Görünüşe göre aralarında bir tatsızlık çıkmış. Görgü tanıkları kadının galeriden ağlayarak çıktığını söylediler.

"Peki, kayıp olduğuna dair rapor ne zaman verilmiş?" diye sordu Frost.

"Pazar günü."

"Karısının kaybolduğunu anlaması iki gün mü sürmüş?"

"Adam kavgadan sonra araları biraz soğuşun diye otelde kalmak istemiş. Pazar gününe kadar da eve dönmemiş. Döndüğünde karısının arabası

garajdaymış. Cumartesi gününün postaları hâlâ posta kutusundaymış. O zaman bir şeylerin ters gittiğini anlamış. Kayıp raporunu pazar akşamı aldık biz. Sonra bugün sizin yolladığınız uyarıyı gördük. Kaybolan hamile kadınlarla ilgili olanı. Bunun sizin profilinize uyup uymadığından emin değilim. Her zamanki aile içi geçimsizlik vakalarından birine benziyor."

"Adamın kaldığı oteli soruşturdunuz mu?"

Sarmiento pişmiş kelle gibi sırıtarak cevap vermişti. "En son adamla konuştuğumuzda hangi otel olduğunu anımsamakta güçlük çekiyor gibiydi."

Rizzoli dosyayı açıp Matilda Purvis ve kocasının düğün günlerinde çekilmiş olan fotoğraflarına baktı. Eğer yedi aylık evlilerse kadın bu fotoğrafta iki aylık hamile olmalıydı. Gelin kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü. Küçük kızlar gibi toparlak yanakları ve sevimli bir yüzü vardı. Mutluluğu yüzünden okunuyordu. Biraz önce hayatının rüyası gerçeğe dönüşmüş bir kadının yüzüydü bu. Hemen yanında duran Dwayne Purvis ise yorgun ve sıkılmış görünüyordu. Bu fotoğraf ileride yaşanacakların bir habercisi gibiydi aslında.

Rizzoli ve Frost, Sarmiento'nun peşinden bir koridoru geçip karanlık bir odaya girdiler. Tek taraflı pencerenin diğer tarafındaki sorgu odası şimdilik boştu. Odasının duvarları bembeyazdı. İçeride bir masa ve üç sandalye vardı ve köşede, yüksek bir sehpanın üzerine bir kamera yerleştirilmişti. Adamı terlete terlete doğruları söyletmek için dizayn edilmişti burası.

Pencerenin diğer tarafında kapının açıldığını ve içeri iki adamın girdiğini gördüler. Adamlardan biri polisti. Kocaman göbeği olan, kafası kelleşmeye yüz tutmuş bir adamdı bu. Yüzünde duygudan eser yoktu. İnsan bu yüze baktığında bir parça olsun duygu kırıntısı görebilmek için çıldırırdı.

"Bir de Dedektif Ligett deneyecek," diye mırıldandı Sarmiento. "Bakalım bu kez ağzından bir şey alabilecek miyiz?"

"Oturun," dedi Ligett. Dwayne pencereye bakan tarafa oturmuştu. O pencerenin olduğu yerde sadece bir ayna görüyordu. Camın diğer tarafında onu izleyen insanlar olduğunu biliyor muydu acaba? Gözleri bir an için Rizzoli'nin üzerine odaklanmıştı sanki. Rizzoli bir adım gerileyip karanlığa

doğru çekilecekti nerdeyse. Dwayne Purvis tehditkâr göründüğü için filan değil tabii. Adam otuzlu yaşlarında olmalıydı. Rahat giysiler içindeydi. Düğmeli yakaları olan beyaz bir gömlek ve haki renkte keten bir pantolon giymişti. Kravat takmamıştı. Bileğinde Breitling marka bir saat vardı polis karakoluna bir polis memurunun bütçesinin karşılayamayacağı derecede pahalı bir mücevherle girmek onun adına pek de akıllıca bir davranış değildi aslında. Dwayne ağır oturaklı ve hoş görünümlü erkeklerdendi. Bazı kadınların çekici bulabileceği türde hafif küstah, kendini beğenmiş bir hâli vardı, tabii pahallı saatlerle gösteriş yapan erkeklerden hoşlanıyorlarsa.

"BMW satışları iyi gidiyor olmalı," dedi Rizzoli.

"Boğazına kadar ipoteğe batmış," dedi Sarmiento. "Ev bankanın üzerinde."

"Sigorta karısının üzerine miymiş?"

"İki yüz elli bin."

"Birini öldürmeye değecek bir miktar değil."

"Yine de iki yüz elli tane binlik. Fena sayılmaz. Ama cesedi bulunmazsa zırnık alamaz. Ve şu ana kadar bir şey bulamadık."

Yan odada Dedektif Ligett sorguya başlamıştı. "Pekâlâ Dwayne. Birkaç ayrıntının üzerinden geçmek istiyorum." Ligett'in sesi de yüzü gibi duygusuzdu.

"Şu diğer polisle konuştum zaten," dedi Dwayne. "Adını unuttum. Hani şu aktöre benzeyen adam. Benjamin Bratt'e."

"Dedektif Sarmiento'yla mı?"

"Evet."

Rizzoli, hemen arkasında duran Sarmiento'nun hâlinden memnun bir biçimde homurdandığım duydu. Benjamin Bratt e benzetilmek güzeldir tabii.

"Neden hâlâ burada vakit kaybettiğinizi anlamıyorum," dedi Dwayne. "Şu

anda dışarıda karımı arıyor olmalıydınız."

"Arıyoruz Dwayne."

"Peki, bunun ne yararı olacak?"

"Hiç belli olmaz. Hatırlayacağınız en ufak bir ayrıntı bile araştırmada büyük bir fark yaratabilir." Ligett bir an için susmuştu. "Mesela."

"Ne?"

"Şu kaldığınız otel. İsmini hatırlayabildiniz mi?"

"Otelin biriydi işte."

"Ödemeyi nasıl yaptınız?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?!"

"Kredi kartınızı mı kullandınız?"

"Sanırım."

"Öyle sanıyorsunuz?"

Dwayne çileden çıkmış vaziyette iç geçirdi. "Evet, tamam. Kredi kartımla ödedim."

"O zaman otelin ismi kredi kartı hesabında görünecektir. Tek yapmamız gereken arayıp sormak."

Odaya bir sessizlik çökmüştü. "Pekâlâ tamam. Şimdi hatırladım. Crowne Plaza'ydı."

"Natwick'teki mi?"

"Hayır. Wellesley'deki."

Rizzoli'nin arkasında duran Sarmiento hemen duvardaki telefona atılmıştı.

"Ben Dedektif Sarmiento. Wellesley'deki Crown Plaza Otel'e..." diye mırıldandı.

Sorgu odasında Ligett konuşmaya devam ediyordu. " Wellesley'deki otel evden epey uzakta sayılır, öyle değil mi?"

Dwayne iç geçirdi. "Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı hepsi bu. Kendi başıma kalmalıydım. Bilirsiniz. Mattie son zamanlarda çok sırnaşık olmuştu. Sonra bir de iş var tabii. Herkes beni bir tarafa çekiştiriyordu. Hangi tarafa yetişeceğimi bilemiyorum."

"Hayat zor ha?" Ligett bunları olduğu gibi dümdüz söylemişti. O sırada içten içe onunla dalga geçiyorsa bile bunu belli etmiyordu.

"Herkes pazarlık peşinde. Aya gitmek isteyen müşterilerin karşısında otuz iki dişimle sırıtmak zorundayım. Ama onları aya götüremem. BMW gibi düzgün bir makine için kesenin ağzını açmaları gerekiyor. Ve aslında tomarla paraları var. Beni deli eden de bu. Tonla paraları olduğu hâlde ne koparsak kârdır diye benim rızkıma göz dikiyorlar."

Adamın karısı kaybolmuş; büyük ihtimalle öldü bile ama adam hâlâ Beemer için pazarlık yapan kodamanlara köpürüyor, diye geçirdi Rizzoli içinden.

"İşte bu yüzden bir an için kontrolümü kaybettim. Kavganın sebebi buydu."

"Karınızla mı?"

"Evet. Konunun bizimle bir ilgisi yoktu. İşle ilgiliydi. Para durumları biraz sıkışık bu ara. Bilirsiniz. Hepsi bu. Sadece işler biraz karışık."

"Tartışmayı gören çalışanlar... "

"Hangi çalışanlar? Kiminle konuştunuz?"

"Bir satıcı vardı. Bir de tamirci. İkisi de karınızın oradan ayrılırken çok üzgün olduğunu söylediler."

"Şey, yani, neticede o hamile. Saçma sapan şeylere üzülüyor. O hormonlar yüzünden hep. Kadınları zıvanadan çıkarıyor. Hâmile kadınlara akıl erdiremezsiniz."

Rizzoli yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. Frost da onun hakkında böyle mi düşünüyordu acaba?

"Ayrıca sürekli yorgun oluyor," dedi Dwayne. "En ufak bir şeyde ağlamaya başlıyor. Sırtı ağrıyor, ayakları ağrıyor. On dakikada bir tuvalete gitmesi gerekiyor." Dwayne omuz silkti. "Düşünüyorum da bütün bunlarla iyi baş ettim bugüne kadar."

"Sevimli adam," dedi Frost.

Sarmiento birdenbire telefonu kapatıp dışarı çıktı. Sonra camın diğer tarafından sorgu odasının kapısına gidip başını içeri uzattığını gördüler. Ligett'e işaret ediyordu. İki dedektif de odadan çıktılar sonra. Dwayne masanın başında tek başına kalmıştı. Saatine baktı. Sandalyesini kenara kaydırdı biraz. Aynaya bakıp kaşlarını çattı sonra. Ve cebinden bir tarak çıkarıp en ufak bir teli bile atlamadan saçlarını taradı. Üzgün koca saat beş haberlerinde kamera karşısına geçmek için hazırlanıyordu işte.

Sarmiento yeniden Rizzoli ve Frost'un bulunduğu odaya girdi. Bilmiş bilmiş göz kırpmıştı onlara. "Şimdi yakalandın işte," diye fısıldadı.

"Ne buldun?"

"İzleyin."

Pencerenin diğer tarafında Ligett'in yeniden sorgu odasına girdiğini gördüler. Kapıyı kapatıp ayakta durduğu yerde Dwayne'e bakmıştı. Dwayne bir anda taş kesilmişti ama gömlek yakasının üzerinde, boynundaki şah damarının güm güm attığı görülüyordu.

"Pekâlâ," dedi Ligett. "Bana gerçeği anlatmak ister misiniz?"

"Ne gerçeği?"

"Crowne Plaza Otel'de geçirdiğiniz iki geceyle ilgili gerçeği?"

Dwayne gülmeye başladı, içinde bulunduğu durum düşünülürse uygunsuz bir tepkiydi bu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi."

"Dedektif Sarmiento az önce Crowne Plaza'yla görüşmüş. İki gece boyunca yanınızda bir misafirinizle birlikte orada olduğunuzu doğrulamışlar."

"Bildiğiniz gibi işte. Görüyorsunuz ya. Size söylemiştim."

"Yanındaki kadın kimdi Dwayne? Sarışın, güzel bir kadınmış. İki sabah da seninle birlikte yemek salonunda kahvaltı etmiş."

Dwayne sessizliğe gömülmüştü. Sadece susup yutkundu.

"Karının sarışından haberi var değil mi? Mattie'yle bu yüzden mi kavga ettiniz?"

"Hayır!"

"Yani ondan haberi yoktu?"

"Hayır! Demek istediğim kavga sebebimiz bu değildi."

"Elbette öyleydi."

"Olabilecek en kötü sonuca bağlıyorsunuz bu işi."

"Neye? Kız arkadaşın yok mu yani?" Ligett masaya doğru eğilip Dwayne'e iyice sokuldu. "Onu bulmamız hiç de zor olmayacak. Bizi arayacağından eminim. Haberlerde yüzünü görünce gerçeği söyleyip başı belaya girmeden bu işten sıyrılmak isteyecek."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok demek istediğim; bunun nasıl göründüğünün farkındayım, ama"

"Ah, çok ilgisi var."

"Pekâlâ." Dwayne derin bir iç geçirmişti. "Tamam biraz yoldan sapmış

olabilirim, tamam mı? Benim durumumdaki pek çok erkek yapıyor bunu. O kocaman göbeği önünde sarkarken... Karnı kocaman olunca çok zor oluyor işte. Hiçbir şey yapamıyorsun. Ayrıca bununla ilgilenmiyor bile."

Rizzoli sadece önüne baktı. Frost ve Sarmiento'nun o sırada kendisine bakıp bakmadığını merak ediyordu. Evet, buradayım işte. Koca göbekli bir tanesi daha. Ve şehir dışında bir koca. Rizzoli, Dwayne'e bakıp onun oturduğu sandalyede Gabriel'in olduğunu ve o sözleri söylediğini hayal etti. *Tanrım, yapma bunu kendine,* diye düşündü sonra. *Kafanı saçma sapan şeylerle doldurma. Bu Gabriel değil; kız arkadaşıyla basılıp sonra da sonuçlarına katlanmasını bilmeyen Dwayne Purvis adında bir pisliğin teki. Karın zuladaki pilici öğreniyor, sonra Breitling saatlere ve evin yarısına elveda. Bir de on sekiz yıl nafaka ödemek var. Bu pislik yüzde yüz suçlu.*

Rizzoli, Frost'a baktı. Frost başını iki yana sallamıştı. İkisi de bunun defalarca gördükleri bir trajedinin tekrarı olduğunu biliyorlardı.

"Seni boşanmakla mı tehdit etti?" diye sordu Ligett.

"Hayır. Mattie onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

"Yani iş yerine gelip öylesine kavga çıkardı?"

"Çok saçmaydı. Sarmiento'ya da söyledim."

"Ona neden sinirlendin Dwayne?"

"Çünkü galeriye kadar arabayı lastiği patlamış vaziyette sürüyor ve bunun farkına bile varmıyor! İnsan jantı yamulana kadar fark etmez mi bunu? Diğer satıcı görmüş. Yepyeni lastik parçalanmış, lime lime olmuş. Bunu gördüm ve sanırım ona bağırdım. Ve o anda gözleri dolu dolu oldu tabii. Bunu görünce daha da sinirleniyorum çünkü o zaman kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

Pisliğin tekisin zaten, diye düşündü Rizzoli. Sonra Sarmiento'ya döndü. "Sanırım yeterince dinledik."

"Size söylememiş miydim?"

"Herhangi bir gelişme olursa bize haber verirsin değil mi?"

"Tabii, tabii." Sarmiento gözünü Dwayne'e dikmişti yine. "Bu kadar aptal olduklarında işimiz kolay oluyor zaten."

Rizzoli ve Frost odadan çıkmak üzere arkalarını döndüler.

"O vaziyette kaç mil gitmiş kim bilir?" diyordu Dwayne. "Lanet olsun. Doktorun ofisine bile öyle gitmiş olabilir."

Rizzoli bir anda durmuştu. Arkasını dönüp kaşlarını çatarak Dwayne'e baktı. O anda nabzının hızlandığını şakaklarında hissedebiliyordu. *Tanrım. Neredeyse elimden kaçıracaktım.*

"Hangi doktordan bahsediyor?" diye sordu Sarmiento'ya.

"Dr. Fishman adında biri. Onunla dün görüştüm."

"Bayan Purvis neden onu görmeye gitmiş?"

"Sadece rutin bir kontrolmüş. Olağanüstü bir durum yok."

Rizzoli, Sarmiento'ya baktı. "Dr. Fishman kadın doğum uzmanı mıymış?"

Sarmiento başını salladı. "Kadın Kliniği'nde bir ofisi var. Bacon Caddesi üzerinde."

Dr. Susan Fishman neredeyse bütün geceyi ayakta geçirmişti ve yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Yağlı saçlarını arkasında at kuyruğu toplamıştı. Buruş kırış ameliyat giysisinin üzerine giydiği beyaz önlüğünün cepleri türlü türlü muayene aletleriyle öyle bir doluydu ki önlük kadının omuzlarından aşağı sarkıyordu.

"Güvenlikten Larry kamera kayıtlarını getirdi," dedi Rizzoli ve Frost'u klinik resepsiyonundan ön taraftaki hole geçirdiği sırada. Ayağındaki tenis pabuçları yürürken linolyum döşemenin üzerinde gıcırdıyordu. "Video ekipmanını arka odaya getirecek şimdi. Tanrıya şükür ki bu işi de benim yapmamı beklemiyorlar. Evde videokaset çalarım bile yok çünkü."

"Kliniğinizde bir hafta önceki kayıtlar tutuluyor mu?" diye sordu Frost.

"Minute Man güvenlik şirketiyle anlaşmamız var. Kasetleri en az bir hafta tutuyorlar. Tehditlere karşı önlem olsun diye kasetlerin saklanmasını istedik."

"Ne tehdidi?"

"Burası kürtaj yanlısı bir klinik. Bilirsiniz. Burada kürtaj uygulamıyoruz ama kendimizi kadın kliniği olarak tanıtmamız bile sağcı kesimi öfkelendirmeye yetiyor. Bu yüzden binaya giriş çıkışları kontrol altında tutuyoruz."

"Yani daha önce de burada problemler yaşandı?"

"Ne bekliyorsunuz ki. Tehdit mektupları. Şarbonlu olduğu öne sürülen sonra da temiz çıkan zarflar. Etrafta dolaşıp hastalarımızın fotoğraflarını çeken pislikler. Bu yüzden otoparkta sürekli kamera bulunduruyoruz. Ön kapının etrafında dolaşan herkesi kontrol ediyoruz." Doktor Fishman'ın peşinden başka bir koridora girmişlerdi. Duvarlara her türlü kadın doğum uzmanının ofisinde bulunacak türde iç açıcı, neşeli posterler asılmıştı. Emzirme ve anne sütünün besleyiciliği üzerine şemalar ve "partnerinizin şiddet yanlısı olduğuna dair beş tehlikeli işaret" diye bir şablon vardı. Hamile bir kadının anatomik çizimi ve sezaryen olan bir kadının karnının içinin gösterildiği bir başka çizim daha. Rizzoli, Frost'un yanında bu resimlerin arasında yürürken sanki resimlerdeki kendi anatomisiymiş gibi kendini huzursuz hissetmişti. Bağırsaklar, sidik kesesi, rahim. Kollarının ve bacaklarının arasında tortopuz olmuş bir cenin. Daha bir hafta önce Matilda Purvis de bu posterlerin yanından geçip gitmişti.

"Hepimiz Mattie için çok endişeleniyoruz," dedi Dr. Fishman. "Öyle tatlı bir insandı ki. Ve bebek için çok heyecanlıydı."

"Son randevusunda sağlığıyla ilgili bir problem var mıydı?" diye sordu Rizzoli.

"Ah, hayır. Bebeğin kalp atışları normaldi ve anne karnında gayet iyi bir pozisyondaydı. Her şey normal görünüyordu. Fishman arkasını dönüp Rizzoli'ye baktı. "Sizce onu kaçıran kocası mıydı?" diye sordu üzgün bir ifadeyle.

"Neden sordunuz?"

"Şey, genelde hep kocası çıkar ya. Hamileliğin en başında bir kere gelmişti buraya. Muayene sırasında çok sıkılmıştı. Sonrasında Mattie hep yalnız geldi. Bu benim için bir nevi işarettir. Eğer bir bebek yaptıysanız randevulara da birlikte gelirsiniz. Ama bu sadece benim fikrim tabii." Fishman bir kapının önünde durup kapıyı açtı. "Burası toplantı odamız."

Minute Man Güvenlik elemanı Larry onları içeride bekliyordu. "Video hazır. Sizi bekliyordum," dedi. "Sizinle ilgili kısmı açtım. Dr. Fishman sizin de kaydı izlemeniz gerekiyor. Kayıtta hastanızı gördüğünüz zaman söyleyin"

Fishman iç geçirerek bir sandalye çekip monitörün karşısına oturdu. "Bu kayıtlara bakmam gerekmemişti daha önce."

"Şanslıymışsınız," dedi Larry. "Çoğu zaman çok sıkıcı oluyorlar çünkü."

Rizzoli ve Frost da Fishman'ın iki yanına oturdular. "Tamam," dedi Rizzoli. "Görelim artık şu kayıtları."

Larry, OYNAT tuşuna bastı.

Monitörde kliniğin girişinin geniş bir açıdan çekilmiş görüntüsü belirmişti. Açık, güneşli bir günde binanın önüne park etmiş araçlar pırıl pırıl parlıyordu.

"Bu kamera otoparkta bir lamba direğinin üzerinde duruyor," dedi Larry. "Şurada, alt kısımda saati de görebilirsiniz. Saat öğleden sonra ikiyi beş geçiyor."

Bir Saab otoparka girip durmuştu. Kapı açıldı ve içinden uzun boylu esmer biri inip içeri girdi

"Mattie'nin randevusu saat bir buçuktaydı," dedi Dr. Fishman. "Filmi biraz geri almanız gerek sanırım."

"Şunu bir izleyin," dedi Larry. "İşte. Saat iki buçukta. Bu o değil mi?"

"Bu o," dedi Fishman. "Bu Mattie."

Mattie hamilelere özgü ördek gibi yürüyüşüyle binadan çıkmıştı. Acele etmiyordu. Yürürken çantasının içinde anahtarlarını arıyordu. Etrafına dikkat etmiyordu. Sonunda durup şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Sanki arabayı nereye park ettiğini unutmuş gibiydi. *Evet, bu kadın gerçekten de lastiğinin patladığını fark etmeyecek türde bir kadın*, diye düşündü Rizzoli. Mattie daha sonra dönüp başka bir yöne doğru ilerlemeye başlamıştı. Kameranın görüşünden çıkmıştı.

"Elinizde bir tek bu mu var?" diye sordu Rizzoli.

"İstediğiniz bu değil miydi?" diye sordu Larry. "Binadan ayrıldığının doğrulanmasını istemiyor muydunuz?"

"Peki, arabası nerede? Arabasına bindiğini görmüyoruz."

"Buradan ayrılmamış olabileceğine dair bir şüpheniz mi var?"

"Otoparktan çıkışını görmek istiyorum sadece."

Larry ayağa kalkıp video sisteminin yanına gitti. "Burada başka bir açıdan çekilmiş bir kayıt daha var. Otoparkın diğer tarafını görüntüleyen başka bir kameradan çekilmiş," dedi ve kaseti değiştirdi. "Ama bunun bir işinize yarayacağını sanmıyorum çünkü çok uzaktan çekilmiş." Larry kumandayı alıp OYNAT tuşuna bastı.

Ekranda başka bir görüntü belirmişti. Bu kez klinik binasının sadece köşesi görünüyordu. Ekranın büyük çoğunluğunda park yerindeki arabalar görülüyordu.

"Bu park alanı yolun karşısındaki cerrahi kliniğiyle ortak kullanılıyor," dedi Larry. "Bu yüzden bir sürü araba var. Tamam; bakın. Bu o değil mi?"

Uzakta arabaların arasında ilerleyen Mattie'nin başı görünüyordu. Şimdi bir anda gözden kaybolmuştu. Bir süre sonra mavi bir araba park ettiği yerden geri geri çıkıp kamerada gözden kayboldu.

"Elimizde sadece bunlar var," dedi Larry. "Binadan çıkıp arabasına biniyor ve gidiyor. Ona ne olduysa bizim otoparkta olmadığı kesin." Larry

kumandaya uzanmıştı.

"Bekle," dedi Rizzoli.

"Ne var?"

"Videoyu geri sar."

"Ne kadar geriye?"

"Otuz saniye kadar."

Larry, GERİ tuşuna bastı ve dijital imgecikler bir an için monitörün üzerinde birbirlerine girdiler. Park alanındaki araçların görüntüsü geri gelmişti sonra. Mattie arabasına biniyordu. Rizzoli sandalyesinden kalkıp monitöre doğru yaklaştı ve Mattie'nin aracının ilerlemesini izledi. O sırada ekranın bir köşesinde Mattie'nin BMW'siyle aynı yönde ilerleyen beyaz bir araç belirip kayboldu.

"Durdur," dedi Rizzoli. Resim donmuştu. Rizzoli ekrana dokundu. "İşte. Şu beyaz minibüs."

"Kurbanın arabasıyla aynı yönde ilerliyor," dedi Frost. Kurban. Şimdiden Mattie için en kötüsünü düşünmeye başlamışlardı.

"Ne olmuş yani?" dedi Larry.

Rizzoli, Fishman'a baktı. "Bu aracı tanıyor musunuz?"

Doktor omuz silkmişti. "Arabalara dikkat etmiyorum ki hiç. Ne modelden anlarım ne de başka bir şeyden."

"Yani bu aracı daha önce görmüş müydünüz?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir beyaz minibüs gibi görünüyor bana."

"Görüntüyü geri sar," dedi Rizzoli.

"Bu kısmı mı görmek istiyorsunuz?"

"Hayır. Daha geriye dönelim." Rizzoli, Fishman'a dönmüştü. "Randevusu bir buçuktaydı dediniz değil mi?"

"Evet."

"Saat bire dönelim."

Larry kumandaya bastı. Monitörde görüntü öğeleri yine karışmıştı. Sonra yeniden toparlanıp anlamlı bir bütün oluşturdular. Alt köşede saat 13.02'yi gösteriyordu.

"Tamamdır, yeter," dedi Rizzoli. "İzleyelim bakalım."

Saniyeler ağır ağır ilerlerken arabaların otoparka girip çıktıklarını gördüler. Kadının biri iki çocuğunu arabadan indirip ellerinden tutarak otoparkın diğer tarafına doğru ilerlemişti.

Saat 13:08'de minibüs göründü. Sıra sıra dizilmiş arabaların yanında ağır ağır ilerledikten sonra kamera açısından çıktı.

Saat 13:25'te Mattie Purvis'in BMW'si otoparka girdi. Kamerayla arabası arasındaki diğer araçlardan dolayı tam görünmüyordu. Arabadan inip binaya doğru yürümeye başladığında sadece başını görebiliyorlardı.

"Bu kadarı yetmez mi?" diye sordu Larry.

"Devam et," dedi Rizzoli.

"Ne arıyoruz?"

Rizzoli nabzının hızlandığını hissediyordu. "Bunu," dedi usulca.

Beyaz minibüs yeniden ekranda belirmişti. Arabaların arasında yavaş yavaş ilerliyordu. Kamerayla mavi BMW’nin arasında durdu sonunda.

"Kahretsin," dedi Rizzoli. "Görüşümüzü engelliyor! Sürücünün ne yaptığını göremiyoruz."

Birkaç saniye sonra minibüs yeniden hareket etti. Ne sürücünün yüzünü ne

de arabanın plaka numarasını görebilmişlerdi.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" diye sordu Dr. Fishman.

Rizzoli dönüp Frost'a baktı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. İkisi de otoparkta neler olduğunu anlamışlardı. Patlayan lastik. Theresa ve Nikki Wells'in de lastikleri patlamıştı.

Onları böyle buluyor, diye düşündü Rizzoli. Bir klinik otoparkı. Hamile kadınlar doktorlarını görmek için buraya geliyorlar. Lastiğe çabucak bir çizik attıktan sonra avlanmaya hazır hâle geliyorlar tabii. Otoparktan çıkınca onları takip ediyor. Kadın kenara çektiğinde de hemen arkasında bitiveriyor.

Yardım etmeye hazır.

Frost arabayı sürerken Rizzoli karnındaki canı düşünüyordu. Bebeğin etrafını saran etten ve deriden duvar ne kadar da inceydi. Bıçağın çok derine girmesine gerek yoktu. Ufak bir çizik direk karın boşluğuna girebilirdi. Göğüs kemiğinden kasık kemiğine. İz kalacak derdi de yok tabii. Anne bir daha iyileşmeyecek. Onun sağlığı kimin umurunda ki? Kullanılıp atılan bir kabuk. Rizzoli ellerini beline yasladı. Mattie Purvis'in o anda yaşadıklarını düşününce midesi bulanmıştı. Mattie kendi bedenine bakarken böyle kanlı ve tuhaf şeyler düşünmemişti hiç tabii. Belki de gerilen karnına baktığı zaman sadece çekiciliğini kaybettiği için kocasının ona karşı ilgisinin azaldığını düşünüyordu. Kocasının gözlerinde aşk ve şehvet yerine ilgisizliği gördüğü zaman üzülüyordu sadece.

Dwayne 'in seni aldattığını biliyor muydun acaba?

Rizzoli, Frost'a baktı. "Bir aracıya ihtiyacı var," dedi.

"Ne?"

"Bebeği aldıktan sonra onunla ne yapıyor? Alıcıyla arasında bir aracı olmalı. Evrakları hazırlayıp evlat edinme işlemini yapan ve ona parayı ödeyen biri."

"Van Gates."

"En azından bir kere olsun bunu yaptığını biliyoruz."

"Bu kırk yıl önceydi."

"O zamandan beri kaç tane evlat edindirme işi yaptı kim bilir? Para karşılığında kaç tane bebek satıldı ailelere? Bu işin içinde para olmalı." Pembe tayfları içindeki o genç eşi elinde tutabilmesi için parası olmalı.

"Van Gates'in bizimle iş birliği yapacağını sanmıyorum.

"Mümkün değil. Ama şimdi neyi izlememiz gerektiğini biliyoruz."

"Beyaz minibüsü."

Frost bir süre sessizce arabayı sürmeye devam etmişti. "Biliyorsun," dedi sonra. "Beyaz minibüsün Van Gates'in evine gelmesinin bir tek anlamı olabilir." Adamın sesi çatlamıştı.

Mattie Purvis ölmüş demektir o zaman, diye düşündü Rizzoli.

YİRMİ ALTI

MATTİE SIRTINI BİR DUVARA YASLAYIP ayaklarını da diğerine bastırarak ittirdi. Sonunda ayakları titremeye başlayıp alnından terler akana dek saniyeleri saymıştı. *Haydi, beş saniye daha. On.* Sonra nefes nefese kendini bıraktı. Baldırları ve kalçaları tatlı tatlı sızlıyordu. Bu kutunun içine hapsolduğundan beri bacaklarını kullanmamıştı. Kendine acıyarak iki büklüm uzandığı saatler boyunca kasları püreye dönmüştü. Bir keresinde fena hâlde grip olduğu zaman ateşler içinde titreyerek yataklara düştüğünü anımsadı. Birkaç gün sonra yatağından çıktığı zaman kendisini öyle zayıf hissetmişti ki tuvalete kadar emeklemek zorunda kalmıştı. Günlerce yatınca böyle olmuştu işte. Bütün gücümü alıp götürmüştü yatmak. Yakında o kaslara ihtiyacı olacaktı. O zamana kadar hazır olması gerekiyordu.

Çünkü o eninde sonunda geri dönecekti.

Bu kadar dinlenmek yeter. Bacaklar duvara. İttir!

Mattie acıyla inledi. Alnından terler akıyordu. GI Jane filmini düşündü. O ağırlıkları kaldırırken Demi Moore'un cildi nasıl da pürüzsüz görünüyordu. Mattie de hapishanesinin duvarlarını ittirirken bu düşünceye odaklandı. Kasları gözünün önünde canlandırıyordu. Demi Moore'un sonunda o adama karşılık verdiği sahneyi düşündü. Ve o pisliği eşek sudan gelene kadar dövdüğü zamanı.

Mattie soluk soluğa bir kez daha sırtını duvara yaslayıp derin derin nefes alarak bacaklarını dinlendirdi. Tam yeniden başlayacaktı ki o sırada karnının kasıldığını hissetti.

Bir sancı daha.

Mattie nefesini tutup sancının çabucak geçmesi için dua etti. Acısı şimdiden dinmeye başlamıştı. O kaslarını çalıştırırken rahmi de kendi kaslarını deniyordu işte. Çok ağrılı bir sancı değildi ama zamanın geldiğini haber veriyordu.

Bekle bebeğim. Biraz daha beklemen gerekiyor.

YİRMİ YEDİ

MAURA BİR KEZ DAHA kimliğine dair bütün kanıtları gerisinde bırakıyordu. Çantasını dolaba koyup saatini, kemerini ve araba anahtarlarını çıkardı. *Kredi kartım, ehliyetim ve Sosyal Güvenlik numaram olsa da gerçekte kim olduğumu bilmiyorum,* diye düşündü. Bu sorunun cevabını bilen tek insan da bu duvarların arkasında beni bekliyor.

Maura ziyaretçi kapısına gidip güvenliğin kontrol etmesi için ayakkabılarını çıkardı ve sonra metal detektöründen geçti.

Bayan bir gardiyan içeride onu bekliyordu. "Dr. Isles?"

"Evet, benim."

"Özel bir görüşme odası talep etmişsiniz öyle mi?

"Mahkûmla yalnız görüşmem gerekiyor."

"Yine de izleniyor olacaksınız. Anlıyorsunuz değil mi?"

"Konuşmamız gizli kaldıktan sonra önemi yok."

"Mahkûmların avukatlarla görüştüğü odada görüşeceksiniz. Bu yüzden konuştuklarınız duyulmuyor olacak." Gardiyanla birlikte açık görüş gününde geldiği salondan geçip bir başka koridora girmişlerdi. Gardiyan kapıyı açıp Maura'yı içeri aldı. "Onu birazdan getireceğiz. Siz geçip oturun."

Maura görüşme odasına girdi. İçeride bir masa ve iki tane sandalye vardı. Kapıya bakan sandalyeye geçip oturdu. Koridora bakan plastik bir cam vardı. Odanın iki köşesine güvenlik kameraları yerleştirilmişti. Maura beklemeye başladı. Serin serin esen klimaya rağmen elleri terliyordu. Başını kaldırdığında bir anda camın diğer tarafından kendisine bakan Amalthea'nın kapkara, duygusuz gözleriyle karşılaşınca bir anda irkildi.

Gardiyan Amalthea'yı içeri sokup sandalyeye oturtmuştu. "Bugün pek

konuşkan değil. Sizinle konuşup konuşmayacağını bilmiyorum ama getirdik işte." Gardiyan eğilip Amalthea'nın bileğine bir kelepçe bağladı ve kelepçenin diğer ucunu masanın bacağına tutturdu.

"Buna gerek var mı gerçekten?" diye sordu Maura.

"Kurallar böyle. Sizin güvenliğiniz için," dedi gardiyan doğrulurken. "İşiniz bittiğinde duvardaki megafonun düğmesine basın. Gelip onu alacağız." Çıkmadan önce Amalthea'nın omzunu sıvazladı. "Şimdi bu bayanla güzel güzel konuşun tamam mı tatlım? Seni görmek için ta nerelerden gelmiş." Sonra Maura'ya iyi şamalar dercesine sessiz bir bakış atıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Maura ve Amalthea bir süre öylece oturdular.

"Geçen hafta seni ziyarete gelmiştim," dedi Maura. "Beni hatırlıyor musun?"

Amalthea sandalyesinde iki büklüm olup gözlerini masaya dikti.

"Tam gitmek üzereyken bana bir şey söylemiştin. Şimdi sen de öleceksin. Bu ne demek oluyor?"

Amalthea cevap vermedi.

"Beni uyarmaya çalışıyordun değil mi? Senin peşini bırakmamı istiyordun. Geçmişini kurcalamamamı söylüyordun."

Amalthea yine cevap vermemişti.

"Şu anda kimse bizi duyamaz Amalthea. Bu odada yalnızız." Maura ellerini masaya koyup üzerinde kayıt cihazı ya da not defteri filan olmadığını göstermeye çalıştı. Ben polis ya da savcı değilim. Bana istediğini söyleyebilirsin. Kimse seni duymaz." Maura biraz daha sokulup usulca ekledi: "Söylediğim her şeyi çok iyi anladığını biliyorum. Lanet olsun. Bu oyundan sıkıldım artık."

Amalthea'nın başını kaldırmadığı hâlde gerildiği her hâlinden belliydi. Kol kasları bir anda kasılmıştı. *Beni dinliyor. Tamam. Söyleyeceklerimi duymak*

istiyor.

"Bu bir tehditti değil mi? Öleceğimi söylediğin zaman senden uzak durmamı yoksa benim sonumun da Anna'ya benzeyeceğini söylemeye çalışıyordun. İlk başta bunun psikozlu bir hastanın saçmalamaları olduğunu sanmıştım ama söylediklerinde ciddiydin. Onu koruyorsun değil mi? Canavar'ı koruyorsun."

Amalthea usulca başını kaldırdı. Karanlık, buz gibi, bomboş bakışları Maura'nın gözleriyle buluştu. Maura geri çekilmişti. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Onun hakkında her şeyi biliyoruz," dedi Maura. "İkinizden de haberimiz var."

"Ne biliyorsun?"

Maura, Amalthea'nın konuşmasını beklemiyordu. Bu soruyu öyle bir fısıltıyla sormuştu ki Maura bir an için gerçekten onu duyup duymadığından emin olamadı. Yutkundu. Derin bir nefes aldı. Gözlerindeki o boşluk duygusu Maura'yı derinden sarsmıştı. Gözlerinde delilik filan yoktu. Sadece boştu.

"Benim kadar akıllısın sen de. Aklın gayet başında," dedi Maura. "Ama bunu kimsenin öğrenmesine cesaret edemiyorsun. Psikozluyu oynamak kolay; çünkü insanlar delileri rahat bırakıyorlar. Seni sorgulamaya bile zahmet etmiyorlar, işi kurcalamıyorlar çünkü her şeyin sanrılardan ibaret olduğunu sanıyorlar. Şimdi sana ilaç da vermiyorlar çünkü ilaçların yan etkilerinden zarar görmüşsün gibi davranıyorsun." Maura kendini o bomboş karanlığın içine bakmaya zorladı. "Canavar'ın gerçek olduğunu bilmiyorlar. Ama sen biliyorsun. Ve nerde olduğunu da biliyorsun."

Amalthea kımıldamadan duruyordu ama gergin olduğu yüzünden belliydi. Ağzının kenarındaki kaslar gerilmişti ve boynundaki damarlar belirginleşti.

"Bu senin tek şansındı değil mi? Delilik maskesinin ardına saklanıp merhamet dilenmek. Kanıtları inkâr edemezdin levyenin üzerinde kan izleri vardı. Cüzdanları çalmıştın. Ama onları psikozlu olduğuna ikna ederek bu

konunun üzerine daha fazla gitmelerini engelledin. Bu şekilde diğer kurbanlarını bulamayacaklarını düşündün. Florida'da ve Virginia'da öldürdüğün kadınları. Teksas ve Arkansas'ta. Bu eyaletlerde idam cezası olduğunu biliyordun." Maura masanın üzerine iyice eğilmişti şimdi. "Neden onu ele vermiyorsun Amalthea? Ne de olsa o senin bütün suçu tek başına üstlenmene göz yumdu. Ve şimdi dışarıda hâlâ iş üstünde. Sensiz devam ediyor. Birlikte gittiğiniz yerlere, aynı av noktalarına tekrar tekrar dönüyor. Daha yeni Natick'te bir başka kadını kaçırdı. Onu durdurabilirsin Amalthea. Bütün bunlara bir son verebilirsin."

Amalthea nefesini tutmuş bekliyordu sanki.

"Şu hâline bak. Burada hapishanede tıkılı kaldın." Maura gülmeye başladı. "Ne kadar da acınası. Elijah elini kollunu sallayarak dışarıda dolaşırken sen neden burada oturasın?"

Amalthea gözlerini kırptı. Bir an için bile olsa kaslarındaki bütün gerginlik eriyip gitmişti sanki.

"Konuş benimle," diye üsteledi Maura. "Bu odada başka kimse yok. Sadece sen ve ben."

Kadının gözleri köşedeki kameralardan birine odaklanmıştı.

"Evet bizi görebiliyorlar," dedi Maura. "Ama duyamıyorlar."

"Herkes bizi duyabilir," diye fısıldadı Amalthea. Gözlerini Maura'nın üzerine dikmişti. O hayalet gibi bomboş bakan gözler bir anda buz gibi olmuştu. Ve korkutucu derecede akıllı bakıyordu şimdi. Sanki birdenbire içine bambaşka bir yaratık girmişti ve onun gözlerinden Maura'ya bakıyordu. "Neden buradasın?"

"Bilmek istiyorum. Kız kardeşimi Elijah mı öldürdü?"

Uzun bir sessizlik olmuştu. Ve bir an için kadının gözlerinde tuhaf, eğlenir gibi bir pırıltı yanıp söndü. "Neden öldürsün ki?"

"Ana'nın neden öldürüldüğünü biliyorsun değil mı?"

"Neden cevabını bildiğim bir soru sormuyorsun bana? Buraya gelmenin asıl sebebini yani." Amalthea son derece sessiz ve samimi bir ses tonuyla konuşmuştu. "Bu seninle ilgili Maura değil mi? Gerçekte öğrenmek istediğin şey nedir?"

Maura'nın kalbi güm güm atıyordu. Gözleri kadının gözlerinin üzerindeydi. Bir anda boğazının acıyla düğümlendiğini hissetti. "Bana söylemeni istiyorum..."

"Evet?" sadece mırıldamıştı Amalthea. Maura'nın kafasında konuşan bir ses gibi.

"Annem kimdi?"

Amalthea'nın dudakları ufacık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Aradaki benzerliği görmediğini mi söylüyorsun yani?"

"Bana gerçeği söyle."

"Bana bir bak. Sonra da aynaya bak. İşte gerçek bu."

"Sende kendime dair hiçbir şey görmüyorum."

"Ama ben sende görüyorum."

Maura gülmeye başladı. Bunu yapabildiğine kendisi de şaşırmıştı. "Neden geldiğimi bilmiyorum. Bu ziyaret zaman kaybından başka bir işe yaramadı." Maura sandalyesini çekip ayaklandı.

"Ölülerle çalışmak hoşuna gidiyor mu Maura?"

Maura bu soru karşısında duyduğu şaşkınlıkla bir anda durup kalmıştı.

"İşin bu; öyle değil mi?" dedi Amalthea. "Onları kesip organlarını çıkarıyorsun. Kalplerini lime lime ediyorsun. Bunu neden yapıyorsun?"

"İşim gereği."

"Neden bu mesleği seçtin?"

"Buraya kendim hakkında konuşmaya gelmedim."

"Ah, evet. Elbette bunun için geldin. Gerçekte kim olduğunu öğrenmek için."

Maura yavaşça tekrar yerine oturdu. "O zaman neden bana söylemiyorsun?"

"Göbekleri kesip açıyorsun. Ellerini kana buluyorsun. Bu da aynı şey öyle değil mi? Neden benden farklı olduğunu düşünüyorsun?" Kadın son derece yavaş bir biçimde öne doğru eğilmişti. Öyle ki Maura bir anda kendisine ne kadar yakın durduğunu fark edince irkilmişti. "Aynaya bir bak. Beni göreceksin."

"Aynı türden bile değiliz biz."

"Eğer düşündüğün buysa ben kim oluyorum da senin fikrini değiştirmeye çalışıyorum ki?" Amalthea gözünü kırpmadan Maura'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Ama DNA testi diye bir şey var."

Maura'nın nefesi kesilmişti. Blöf yapıyor, diye düşündü. Bunun için onu yeniden görmeye gelip gelmeyeceğimi merak ediyor. Eğer gerçeği bilmeyi istiyorsam DNA asla yalan söylemez. Ağzından alacağım ufacık bir örnekle aradığım cevaba ulaşabilirim. Ve böylelikle de en kötü kâbuslarımı gerçeğe dönüştürmüş olurum.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi Amalthea. "Gerçeği duymaya hazır olduğun zaman gel." Amalthea ayağa kalktı. Bileğindeki kelepçe masanın bacağına çarpıp takırdamıştı. Amalthea başını kaldırıp tepedeki kameraya baktı. Gardiyana artık gitmek istediğini işaret ediyordu.

"Eğer benim annemsen," dedi Maura, "o zaman babamın kim olduğunu söyle."

Amalthea dönüp ona baktı. Yüzünde yine o gülümseme vardı. "Tahmin edemiyor musun?"

O sırada kapı açıldı. Gardiyan başını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı?"

Kadının geçirdiği değişim gerçekten de inanılmazdı. Bir saniye önce Amalthea, Maura'ya insanın tüylerini diken diken eden bir kurnazlıkla bakıyordu. Şimdi ise o yaratık gitmiş yerine ayağını masanın bacağından kurtaramadığı için deliren hasta bir kadın müsveddesi gelmişti. "Git," diye homurdandı. "Gitmek, gitmek istiyorum."

"Tamam tatlım. Tabii ki gideceğiz." Gardiyan, Maura'ya baktı. "Sanırım onunla işiniz bitti."

"Şimdilik," dedi Maura.

Rizzoli, Charles Cassell'in kendisini ziyaret etmesini beklemiyordu. Bu yüzden nöbetçi polis, masasına gelip Dr. Cassell'in lobide onu beklediğini söyleyince şaşırdı. Asansörden inip de adamın hâlini görünce daha da şaşkına döndü. Adam bir hafta içinde on yıl yaşlanmıştı sanki. Belli ki kilo vermişti. Yüzü çökmüştü ve suratı bembeyazdı. Üzerindeki ceketin iyi bir terzinin elinden çıktığı su götürmezdi ama şimdi omuzlarından düşüyordu.

"Sizinle konuşmam gerek," dedi Cassell. "Neler olduğunu bilmem gerekiyor."

Rizzoli nöbetçi polise başıyla işaret etti. "Ben onu yukarı çıkarırım."

Rizzoli ve Cassell birlikte asansöre bindiler. "Kimse bana bir şey anlatmıyor," dedi Cassell.

"Bunun devam eden bir davanın standart prosedürü olduğunu anlıyorsunuz herhalde."

"Beni mi suçlayacaksınız? Dedektif Ballard bunun an meselesi olduğunu söylüyor."

Rizzoli adama baktı. "Bunu size ne zaman söyledi?"

"Ondan ne zaman haber alsam bunu söylüyor. Stratejiniz bu mu Dedektif? Beni korkutup cezamı kesmeye mi niyetlisiniz?"

Rizzoli hiçbir şey söylememişti. Ballard'ın, Cassell'le görüşmeye devam ettiğini bilmiyordu.

Birlikte asansörden indiler. Rizzoli adamı sorgu odasına götürmüştü. Bir masaya geçip karşılıklı oturdular.

"Bana söyleyeceğiniz bir şey var mı?" diye sordu Rizzoli. "Çünkü aksi taktirde şu anda konuşmamızın hiçbir anlamı yok."

"Onu ben öldürmedim."

"Bunu daha önce de söylemiştiniz."

"O zaman da beni duyduğunuzu sanmıyorum ama."

"Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

"İş seyahatine giderken kullandığım uçak şirketiyle görüştünüz değil mi? Size o bilgiyi vermiştim."

"Northwest Havayolu uçakta olduğunuzu doğruladı. Ama hâlâ Anna'nın cinayet saatinde evde olduğunuza dair bir şahidiniz yok."

"Bir de posta kutusunda şu ölü kuşun bulunması meselesi var, zahmet edip o zaman nerede olduğuma baktınız mı acaba? Sizi bilmem ama ben o zaman şehirde olmadığımı biliyorum. Sekreterim de söyleyebilir size bunu."

"Yine de bunun masumiyetinizi kanıtlamadığını görüyorsunuz sanırım. Kuşun boynunu kırıp Anna'nın posta kutusuna koyması için pekâlâ bir başkasını tutmuş olabilirsiniz."

"Ona yaptığım şeyleri açıkça itiraf ediyorum. Evet, onu takip ettim. Evet, evinin önünden belki altı kez geçtim. Ve evet, o gece ona vurdum ve bununla gurur duymuyorum. Ama asla ona ölüm tehditleri yollamadım. Ve asla kuş filan öldürmedim ben."

"Sadece bunu söylemeye mi geldiniz? Çünkü öyleyse..." Rizzoli ayağa kalkmaya yeltenmişti.

O sırada Cassell'in bileğine sarılmasıyla şaşkına döndü. Bileğini öyle sıkı tutmuştu ki Rizzoli de refleks olarak direk kendini savunmaya geçti. Adamın

kolunu kıvırıvermişti bir anda.

Cassell acı içinde inleyerek yerine oturdu. Şaşırmış görünüyordu.

"Kolunu kırmamı ister misin?" dedi Rizzoli. "Haydi bir daha dene bakalım."

"Özür dilerim," diye mırıldadı Cassell üzgün gözlerle. Konuşma sırasında başına toplanan öfkenin tamamı akıp gitmişti bir anda sanki. "Tanrım, çok özür dilerim..."

Rizzoli adamın sandalyede oturduğu yerde nasıl da çöküp kaldığını gördü. *Gerçekten acı çekiyor*, diye düşündü.

"Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "Sadece bir şeyler yaptığınızdan emin olmak istiyorum."

"Ben işimi yapıyorum Dr. Cassell."

"Tek yaptığınız beni araştırmak."

"Bu doğru değil. Bu geniş çaplı bir soruşturma."

"Ama Ballard dedi ki..."

"Bu soruşturmada Dedektif Ballard görevli değil ben görevliyim. Ve bana güvenebilirsiniz. Olabilecek her türlü perspektiften araştırıyorum durumu."

Cassell başını salladı. Derin bir nefes alıp doğruldu. "Benim duymak istediğim de buydu. Elinizden gelen her şeyi yaptığınızdan, hiçbir şeyi atlamadığınızdan emin olmak istedim. Hakkımda ne düşünürseniz düşünün ama Tanrı da biliyor ya, gerçek olan tek bir şey varsa o da şu: ben Anna'yı gerçekten çok sevdim." Adam ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. "İnsanların sizi terk etmesi korkunç bir şey."

"Evet öyle."

"Birini sevdiğiniz zaman ona tutunmanız öyle doğal ki. Aşk bazen çılgınca şeyler yaptırıyor insana; inanamayacağınız şeyler..."

"Cinayet bile mi?"

"Onu ben öldürmedim." Cassell, Rizzoli'nin gözlerinin içine baktı. "Ama evet. Onun için ölürdüm."

O sırada Rizzoli'nin cep telefonu çaldı. "Affedersiniz," dedi Rizzoli ve yerinden kalkıp odadan çıktı. Arayan Frost'tu. "Güvenlik kamerası az önce Van Gates'in evinin önünde beyaz bir minibüs saptadı," dedi. "On beş dakika önce evin önünden geçti ama durmadı. Sürücü bizim çocukları görmüş olabilir. Bu yüzden sokağın aşağısına doğru ilerlediler biraz."

"Onun aradığımız minibüs olduğunu nereden biliyorsun?"

"Plakalar çalıntı çıktı çünkü."

"Ne?"

"Plaka numarasını görme şansları olmuş. Kayıtlara göre plakalar üç hafta önce Pittsfield'da Dodge marka bir yük aracından çalınmış."

Pitsfield, Albany sınırında, diye geçirdi Rizzoli içinden.

Geçen ay orada bir kadın kaybolmuştu.

Rizzoli kulağı ahizede öylece kalakaldı. Kalbi güm güm atıyordu. "Bu minibüs nerede şimdi?"

"Timimiz olduğu yerde kalmış. Minibüsü takip etmemiş. Plakaların çalıntı olduğunu öğrendiklerinde ise takip etmek için çok geç kalmışlar artık. Minibüs de bir daha geri dönmemiş."

"O arabayı değiştirip bir paralel sokağa yerleştirelim. Evi izlemek için ikinci bir tim çıkaralım. Eğer minibüs yeniden ortaya çıkarsa iki koldan takip ederiz. Sırayla iki ayrı araç nöbet tutsun."

"Tamam. Ben de oraya gidiyorum şimdi."

Rizzoli telefonu kapattı. Charles Cassell hâlâ sorgu odasında, masanın başında oturuyordu. Başı önüne eğilmişti. *Bu adamınki aşk mı yoksa takıntı*

mı? diye düşündü içten içe.

Bazen bu ikisinin arasındaki farkı göremiyordu insan.

YİRMİ SEKİZ

RİZZOLİ ARABASINI Dedham Park Yolu'na çektiğinde hava kararmak üzereydi. Forst'un arabası da hemen arkasından gelmişti. Rizzoli arabadan inip Frost'un arabasına geçti. "Ee, neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey olduğu yok."

"Lanet olsun. Bir saatten fazla oluyor. Adamı korkuttuk mu ne?"

"Geçen adam Lank olmayabilir."

"Beyaz minibüs, Pittsfıeld'dan çalınan plakalar... Başka kim olacak?"

"Neticede ortalıkta çok fazla dolanmadı. Geri de dönmedi bir daha."

"Van Gates en son ne zaman çıktı evden?"

"Öğlende karısıyla birlikte yiyecek alışverişine gidip geldiler. O zamandan beri evdeler."

"Evin önünden geçelim. Şöyle bir bakmak istiyorum."

Frost arabayla son derece yavaş bir şekilde ilerleyerek evin önünden geçti. Rizzoli'nin Sprague Sokağı'ndaki Tara malikânesini uzun uzadıya görecek vakti olmuştu. Bloğun sonunda bekleyen diğer güvenlik timinin önünden geçip köşeyi döndüler ve kenara çektiler sonunda.

"Evde olduklarından emin misin?" diye sordu Rizzoli.

"Diğer timdekiler öğlenden beri kimsenin evden çıktığını görmemişler."

"Ev çok karanlık göründü bana."

Alacakaranlık iyiden iyiye çökerken birkaç dakika daha arabada oturdular. Rizzoli'nin huzursuzluğu giderek artıyordu. *Evde hiç ışık görmemişlerdi. Karı koca, ikisi de bu saatte uyumuşlar mıydı yani? Güvenlik birimine*

görünmeden evden çıkmış olabilirler miydi acaba?"

O minibüsün bu mahallede ne işi vardı?

Rizzoli, Frost'a döndü. "Bu kadar yeter. Daha fazla bekleyemeyeceğim. Gidip şunları bir ziyaret edelim."

Frost yeniden evin önüne dönüp arabayı durdurdu. Zile basıp kapıyı tıklattılar. Kimse kapıyı açmadı. Rizzoli yeniden verandaya döndü. Yürüyüş yoluna dönüp biraz daha geriledi. Son derece maskülen, dev gibi beyaz kolonlarıyla güneye özgü çiftlik evlerini andıran malikânenin ön cephesini baştan aşağı gözden geçirdi. Üst katta da herhangi bir ışık görünmüyordu. *Minibüs*, diye düşündü. *Buraya gelmesinin bir sebebi vardı mutlaka*.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Frost.

Rizzoli kalbinin güm güm attığını duyabiliyordu. İçindeki huzursuzluk giderek tırmanıyordu. Başıyla Frost'a işaret etti. Frost mesajı almıştı: Arka tarafa geçiyoruz.

Rizzoli bahçenin yan tarafına geçti. Karşısına bir kapı çıkmıştı. Kapıyı açtı. Bir kenarında çitlerin uzandığı tuğladan bir yürüme yoluna açılıyordu burası. Çimenlik alan yoktu burada. İki çöp kovası ancak sığıyordu. Arama izinleri yoktu aslında ama burada bir şeylerin ters gittiği belliydi. Rizzoli'nin avuçlarının içini kaşındıran bir şeyler dönüyordu. Evet, Warren Hoyt'un bıçağıyla yaralanan o eller huzursuzlukla kaşınıyordu şimdi. Bir canavar, insanın bedeninde olduğu kadar içgüdülerinde de derin izler bırakıyordu. O günden sonra nerede bir canavar görse kokusunu alıyordun artık.

Rizzoli önde Frost arkasında, karanlık pencerelerin önünde ağır ağır ilerliyorlardı. Klimanın evin dışındaki fanının önünden geçmişlerdi. Fan, Rizzoli'nin buz kesmiş bedenine sıcak hava dalgaları üflüyordu. Sessiz ol, sessiz ol. Başkasının mülküne izinsiz girmiş sayılırlardı ama Rizzoli'nin tek istediği camdan içeri şöyle bir bakıp arka kapıyı kontrol etmekti.

Sonunda köşeyi döndüklerinde çitlerle çevrili küçük bir arka bahçeye çıktılar. Dış kapı açıktı. Rizzoli bahçeyi geçip kapıya ulaştı ve hole baktı. Görünürde kimseler yoktu. Hole doğru bir adım atmıştı ki giriş kapısının da

aralık olduğunu fark etti.

Frost'la birbirlerine baktılar. İkisinin de silahları ellerindeydi şimdi. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki Rizzoli silahını hangi ara çektiğini hatırlamıyordu bile. Frost giriş kapısını ardına kadar açtı. Mutfağa açılıyordu kapı. Yerdeki fayanslara baktılar.

Her yerde kan vardı.

Frost içeri girip duvardaki düğmeye bastı ve mutfağın ışıklarını yaktı. Duvarlarda, tezgâhın üzerinde, her yerde kan vardı. Rizzoli bu korkunç manzara karşısında biri dürtmüş gibi irkilerek gerilemişti. Rahmindeki bebeği de o anda karnını tekmeleyivermişti.

Frost mutfaktan çıkıp hole geçti. Ama Rizzoli, Terrence Van Gates'in donuk gözleriyle kıpkırmızı bir kan havuzunun üzerindeki hâlini görünce donup kalmıştı. Kanı kurumamış bile, diye geçirdi içinden.

"Rizzoli!" diye seslendiğini duydu Frost'un içeriden. "Karısı, karısı hâlâ yaşıyor."

Rizolli koşarken neredeyse ayağı kayıp yere düşecekti; kocaman göbeğiyle sendeleye sendeleye yürüyordu zaten. Kadının atardamarından sıçrayan kanlar bütün duvara sıçramıştı ve yerde iri kan damlaları vardı. Rizzoli kan lekelerini takip ederek oturma odasına girdi. Frost, yere diz çökmüş, bir yandan tek eliyle Bonnie Van Gates'in boğazındaki yarayı bastırıyor diğer yandan da telsiziyle ambulans çağırmaya çalışıyordu. Parmaklarının arasından kanlar süzülüyordu.

Rizzoli kadının yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü. Bonnie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı sanki başının tepesinde dolaşan Ölüm Meleğini görmüş gibi.

Dehşet içinde arkaya doğru kayıyordu.

"Kanamayı durduramıyorum!" dedi Frost. Parmaklarının arasından kanlar süzülüyordu hâlâ.

Rizzoli koltuğun üzerindeki kanepe örtüsünü alıp elinde top hâline getirdi ve eğilip sargı bezi niyetine Bonnie'nin boynuna bastırdı. Frost elini çekip de Rizzoli bezi yaranın üzerine bastırana kadar etrafa epey bir kan sıçramıştı. Koltuk örtüsü anında kandan sırılsıklam oldu.

"Eli de kanıyor!" dedi Frost.

Rizzoli başını eğdiğinde Bonnie'nin avuç içinin de kesildiğini gördü. Kanamayı durduramayacağız...

"Ambulans ne oldu?" diye sordu Rizzoli.

"Geliyor. Yolda."

O sırada Bonnie elini kaldırıp Rizzoli'nin koluna yapıştı.

"Kıpırdamadan uzan! Sakın kıpırdama!"

Bonnie titremeye başlamıştı. İki eli de havadaydı şimdi. Kendisine saldıran şeyi pençelemeye çalışan korkmuş bir hayvan gibiydi.

"Onu durdur Frost!"

"Tanrım, çok güçlü."

"Bonnie, dur! Sana yardım etmeye çalışıyoruz!"

Kadın bir kez daha çırpındı ve Rizzoli dengesini kaybetti. Yüzünde bir anda bir sıcaklık hissetmişti. Ağzına kan tadı geldi. O sıcak, bakır gibi tadı alınca Rizzoli öğürmeye başladı. Bonnie yan dönmüştü şimdi. Ayakları çılgınca titremeye başlamıştı.

"Nöbet geçiriyor!" dedi Frost.

Rizzoli, zorla Bonnie'nin yanağını halıya yasladı ve bezi yeniden yarasına bastırdı. Her taraf kana bulanmıştı şimdi. Frost'un gömleğine sıçramıştı. Rizzoli'nin ceketi kanı durdurmak için yaranın üzerine baskı uygulamaya çalışırken sırılsıklam olmuştu.

O sırada evin içinden ayak sesleri duyuldu. Sokağın başında bekleyen güvenlik timi de gelmişti şimdi. İki adam koştura koştura odaya girdikleri zaman Rizzoli başını kaldırıp bakmadı bile. Frost hemen adamlara Bonnie'yi tutmalarını söyledi. Ama artık buna çok da ihtiyaç yoktu. Bonnie'nin nöbeti cılız, acı dolu titremelere dönüşmüştü.

"Nefes almıyor," dedi Rizzoli.

"Onu sırtüstü çevirin! Haydi, haydi."

Frost ağzını Bonnie'nin ağzına dayayıp nefes verdi. Başını kaldırdığında dudakları kan içinde kalmıştı.

"Nabız yok!"

Polislerden biri ellerini Bonnie'nin göğsüne yasladı ve kalp masajına başladı. Bir iki üç. Polisin elleri Bonnie'nin Hollywood yıldızlarına yaraşan dekoltesinden içeri uzanıyordu. Kalbine uygulanan her baskının sonunda yarasından bir parçacık kan sızıyordu sadece. Vücudunda hayati organları besleyecek kadar kan kalmamıştı. Kör bir kuyudan su çekmeye çalışıyor gibiydiler.

Ambulans timi tüpleri, monitörleri ve şişe şişe serumlarıyla olay yerine ulaşmışlardı. Rizzoli kenara çekilip onlara yer verdi. Ama bir anda başı öyle bir dönmüştü ki oturmak zorunda kaldı. Koltuklardan birine yığılıp başını öne eğdi. Bir anda bembeyaz bir koltuğun üzerinde oturmakta olduğunu fark etti. Büyük olasılıkla beyaz kumaşı kan içinde bırakmıştı. Başını tekrar kaldırdığında Bonnie'nin boğazına nefes alması için bir. tüp yerleştirdiklerini gördü. Bluzunu yırtıp atmışlardı. Sutyenini kesmişleri. EKG kablolarını göğsüne yapıştırdılar. Rizzoli daha bir hafta önce bu kadını pembe bluzu ve ince topuklu terlikleriyle aptal, plastik bir Barbie bebeğe benzetmişti. Şimdi gerçekten de plastikten yapılmış gibi görünüyordu. Derisi balmumu gibi olmuştu. Gözlerinde ruhtan eser yoktu. Terliklerinden biri bir metre kadar ötede duruyordu. Bu terliklerle ayakta durması bile imkânsız gibi görünüyordu. Yine de kaçmayı denemiş miydi acaba? Rizzoli, Bonnie'nin koridorda bu takunyalarla çılgınlar gibi takır tukur sesler çıkararak koşmaya başladığını hayal etti. O ince topuklularla cebelleşirken yol boyunca duvara ve yerlere kan lekeleri bırakmıştı.

Ambulans görevlileri Bonnie'yi sedyeye koyup götürmüşlerdi artık. Ama Rizzoli gözlerini yerdeki terliğin üzerinden alamıyordu hâlâ.

"Hayatta kalmayı başaramayacak," dedi Frost.

"Biliyorum." Rizzoli, Frost'a baktı. "Ağzında kan var."

"Aynada kendini bir görmelisin. İkimiz de fena hâldeyiz."

Rizzoli kanla bulaşabilecek tüm o korkunç hastalıkları düşündü. HIV. Hepatit. "Oldukça sağlıklı görünüyordu," diyebildi sadece.

Peki, burada ne halt ediyordu ki? Ölü bir kadının kanında yuvarlanırken aklından neler geçiyordu. *Şu anda davul gibi şişmiş ayaklarımı uzatmış evimde, televizyon karşısında oturuyor olmalıydım,* diye düşündü. *Bu bir anneye göre bir iş değil. Hatta kimseye göre bir iş değil.*

Güçlükle koltuktan kalkmaya uğraştı. Frost yardım etmek için elini uzattığında ilk kez ona izin vermişti. Bazen yardım için uzanan bir ele karşılık vermelisin, diye düşündü. Bazen, her şeyi kendi başına yapamayacağını kabul etmek zorundasın. Bluzu kuruyan kandan kaskatı olmuştu. Ellerindeki kanlar kahverengiye dönmüştü. Olay yeri ve basın birazdan eve damlayacaktı. Lanet olası basın; mutlaka her yerde adamın dibinde biti veriyorlardı.

Artık temizlenip işbaşı yapmanın zamanı gelmişti.

Maura arabadan inip insanı kör eden kamera lenslerinin ve burnuna uzatılan mikrofonların arasına daldı. Polis arabalarının yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkları polis çemberinin etrafına toplanan kalabalığı aydınlatıyordu. Maura bir an olsun tereddüt etmeden ve medya mensuplarının yanına yaklaşmalarına izin vermeden doğruca eve doğru yürüdü. Kapıdaki polise başıyla selam vermişti.

Polis, selamını şaşkınlıkla karşılamıştı. "Dr. Costas gelmişti ama..."

"Ben de geldim," dedi Maura ve polis bandının altından geçti.

"Dr. Isles?"

"Dr. Costas içeride mi?"

"Evet, ama... "

Maura adama aldırmadan yoluna devam etti. Ona karşı çıkmayacağını biliyordu. Öyle otoriter bir duruşu vardı ki, polislerin arasında ona saygı göstermeyeni yoktu. Maura kapıda durup ellerine eldiven giydi ve ayakkabılarının üzerine galoş geçirdi. Etrafta kan olduğu zaman bu aksesuarlar mecburiydi tabii. Sonra içeri girdi. Olay yeri inceleme uzmanları kafalarını kaldırıp bakmamışlardı bile. Hepsi de Maura'yı tanıyorlardı. Orada olmasını yadırgamamışlardı. Böylece kimsenin engeliyle karşılaşmadan fuayeyi geçip oturma odasına girdi. Yerdeki kan içindeki halıya ve ambulans görevlilerinin kullandığı tıbbi malzemelerin çöplerine baktı. Şırıngalar, yırtılıp atılmış ambalajlar ve kan içinde kalmış öbek öbek gazlı bezler her tarafa saçılmıştı. İçeride kimse yoktu ama.

Maura hole girdi. Yaşanan şiddetin izleri duvarlara sıçrayan kanlarda görülüyordu burada da. Bir tarafta atar damarın patlamasıyla fışkıran kanlar duruyordu. Diğer duvarda ise büyük olasılıkla saldırganın bıçağından sıçrayan iri kan damlaları vardı.

"Doktor?" dedi Rizzoli. Koridorun diğer tarafında durmuş ona bakıyordu.

"Neden beni aramadın?" diye sordu Maura.

"Bu davayı Costas aldı."

"Evet, duydum."

"Burada olman için bir sebep yok."

"Bana söyleyebilirdin Jane. Bana haber verebilirdin."

"Bu dava senin değil."

"Ama kardeşimle ilgili. Dolayısıyla beni de ilgilendirir."

"Zaten tam da bu yüzden sana verilmedi dava." Rizzoli gözlerini

Maura'nın gözlerinden ayırmadan ona doğru yaklaşmaya başladı. "Benim söylememe gerek bile yok. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Bu davada Adli Tıp görevlisi olarak yer almak istediğimi söylemiyorum. Benim kızdığım kimsenin bana haber vermemesi."

"Buna vaktim olmadı tamam mı?"

"Bahanen bu mu?"

"Ama bu doğru. Lanet olsun!" Rizzoli duvardaki kan izlerine işaret etti. "Burada iki tane kurban var. Daha akşam yemeği bile yemedim. Saçımdaki kanı temizlemeye vaktim olmadı. Tanrı aşkına! Tuvalete gidecek zamanım bile olmadı."

"Jane."

"Eve dön Doktor. Bırak da işimi yapayım."

"Jane! Özür dilerim. Öyle söylememeliydim."

Rizzoli döndü ve Maura'ya baktı. Maura o anda daha önce fark etmediği bir şeyi fark etmişti. Rizzoli'nin gözleri çökmüştü. Omuzları kambur olmuştu sanki. Ayakta zor duruyor, diye düşündü.

"Ben de üzgünüm," dedi Rizzoli kan içindeki duvara bakarak. "Onu şu kadarla elimizden kaçırdık," dedi baş parmağıyla işaret parmağını kısarak. "Sokakta evi gözleyen bir ekip vardı. Adam onları nasıl gördü anlamadım ama bunun üzerine direk yoluna devam etmiş ve arka kapıdan girmiş." Rizzoli başım iki yana salladı. "Bir şekilde biliyordu. Nasıl bilmiyorum ama onu aradığımızdan haberi vardı. Van Gates'in başına bela olacağını düşünüyordu... "

"Onu uyarmış olmalı."

"Kim?"

"Amalthea. O olmalı. Telefon etmiştir ya da mektup yazmıştır. Gardiyanlar aracılığıyla mesajını iletmiştir. Ortağını korumaya çalışıyor."

"Sence bunu düşünecek kadar aklı başında mı?"

"Evet, bundan eminim." Maura bir an için tereddüt ederek susmuşta. "Bugün onu ziyarete gittim."

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Benim hakkımda bir sürü şey biliyor. Bilmek istediğim tüm soruların cevapları onda."

"Tanrı aşkına! Kadın gaipten sesler duyuyor."

"Hayır, duymuyor. Onun deli olmadığına eminim. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Ortağını korumaya çalışıyor Jane. Onu asla ele vermeyecek."

Rizzoli bir süre sessizce durup Maura'nın söylediklerini düşündü. "Bunu görsen iyi olur sanırım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmelisin."

Maura onun peşinden mutfağa kadar gidip kapının girişinde durdu. Mutfağın kan revan içindeki görüntüsü karşısında donup kalmıştı. Meslektaşı Dr. Costas maktulun bedeni üzerine eğilmiş çalışıyordu. Maura'yı görünce şaşırdı.

"Senin de geleceğini bilmiyordum," dedi.

"Yok. Davada değilim. Sadece..." Terence Van Gates'e bakıp güçlükle yutkundu.

Costas ayağa kalktı. "Bu oldukça etkili bir darbe olmuş. Kendini savunmaya çalışırken yara aldığına dair hiçbir iz yok. Kurbanın karşı koyacak vakti olduğunu sanmıyorum. Boğazını tek bir çizikle kesmiş. Bir kulaktan öbürüne kadar. Arkasından yaklaşmış olmalı. Sol taraftaki kesik daha derin. Oradan başlamış ve sonra soluk borusunun üzerinden devam etmiş. Sağa doğru birazcık kayarak devam ediyor."

"Saldırgan sağ elini kullanıyor demek ki."

"Çok da güçlü olmalı." Costas eğilip kurbanın başını arkaya doğru ittirdi. Kıpkırmızı yara pırıldayarak gözler önüne serilmişti şimdi. "Omurları bile

görünüyor." Sonra başı bıraktı ve boynun kesilen iki ucu öpüşür gibi yeniden birleştiler.

"Bir idam," diye mırıldandı Maura.

"Öyle görünüyor."

"Oturma odasındaki ikinci kurban"

"Karısı. Bir saat önce Acil Servis'te ölmüş."

"Onun idamı pek de başarılı değildi," dedi Rizzoli. "Katilin önce adamı öldürdüğünü sanıyoruz. Van Gates adamı bekliyordu belki de. Belki de onu mutfağa kadar davet etti. İşle ilgili bir mevzu olduğunu düşündü. Ama adamın saldırmasını beklemiyordu. Kendini savunduğuna ya da karşı gelmeye çalıştığına dair hiçbir iz yok. Katile arkasını dönmüş ve kuzu gibi katledilmiş işte."

"Peki, karısı?"

"Bonnie'ninki başka." Rizzoli başını eğip Van Gates'e baktı. O sonradan eklettiği ve boyattığı saçlara baktı. Yaşlı bir adamın makyajıydı bu da işte. "Sanırım Bonnie olayın tam üstüne gelmiş. Mutfağa gelip kanı görüyor. Kocası, boynu kesilmiş vaziyette yerde yatıyor. Katil de hâlâ elinde bıçağıyla orada. Klima çalıştığı için bütün pencereler kapalı. Isı izolasyonu için çift cam taktırmışlar. Bu yüzden dışarıda bekleyen ekip çığlıkları duymamış olabilir. Tabii kadının çığlık atabilecek vakti olduysa."

Rizzoli arkasını dönüp hole açılan kapıya baktı. Ölen kadını orada durmuş kocasının cesedine bakarken hayal edebiliyordu.

"Katilin kendisine doğru yaklaştığını görüyor. Ama o, kocasının aksine katile direniyor. Bıçak kendisine doğru yaklaşırken yapabileceği tek şey onu tutmak tabii. Bıçak avucunun içine saplanıyor. Kemiğe kadar bütün tendonlar yırtılıyor. Bıçak o kadar derine inmiş ki atardamar paramparça olmuş."

Rizzoli kapının arkasındaki koridora işaret etti. "O tarafa doğru koşuyor. Elinden kanlar fışkırıyor. Katil tam arkasında. Oturma odasında sonunda onu

köşeye sıkıştırıyor. Bonnie o anda bile savaşmaya uğraşıyor. Bıçağı kollarıyla ittirmeye çalışıyor. Ama katil boğazına bir çizik atıyor sonunda. Kocasınınkinde olduğu kadar derin bir kesik değil ama yine de derin işte." Rizzoli, Maura'ya baktı. "İçeri girdiğimizde hâlâ yaşıyordu. Adamı kıl payı kaçırdık yani."

Maura, Terrence Van Gates'in mutfak dolabının önünde yatan cansız bedenine baktı. İki kuzenin ateşten dostluklarının ilk tohumlarını attıkları ormandaki o küçük evi düşündü. Aralarındaki o zehir gibi bağ bugün bile hâlâ sürüyordu.

"Amalthea'yı ilk ziyaret ettiğinde sana söylediği şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu Rizzoli.

Maura başını salladı. Şimdi sen de öleceksin.

"İkimiz de o sözlerin psikozlu bir kadının saçmalıkları olduğunu sanmıştık," dedi. Sonra başını eğip Van Gates'e baktı. "Ama şimdi görüyorum ki o bir uyarıydı. Bir tehdit."

"Neden? Ben de sen ne biliyorsan o kadarını biliyorum."

"Belki bu kim olduğunla ilgilidir Doktor. Sen Amalthea'nın kızısın."

Maura o anda iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. "Babam," dedi usulca. "Eğer ben gerçekten onun kızıysam o zaman babam kim?"

Rizzoli Elijah Lank'in adını söylememişti. Buna gerek yoktu.

"Onların ortaklığının canlı kanıtısın sen," dedi Rizzoli. "DNA’nın yarısını o adamdan alıyorsun.

Maura ön kapıyı kilitleyip sürgüyü çekti. Bir süre orada öylece durup Anna'yı ve Maine'deki o küçük evin kapısında gördüğü pirinç kilitleri ve sürgüleri düşündü. *Kardeşime benzemeye başladım,* diye düşündü. *Ben de çok yakında dev barikatların ardına gizlenmeye başlayacağım. Ya da evimi geride bırakıp kimliğimi değiştirerek şehir şehir dolaşmaya başlayacağım.*

Oturma odasının perdelerinin arasından araba farlarının ışıkları

süzülüyordu. Maura dışarıya baktı ve polis devriye aracının evinin önünden geçip gittiğini gördü. Bu kez Brookline polisi değildi. Ekip otosunun kapısının üzerinde BOSTON POLİS DEPARTMANI yazıyordu. Bunu Rizzoli göndermiş olmalı, diye düşündü.

Kendisine bir içki hazırlamak için mutfağa gitti. Öyle şık bir şeyler istemiyordu bu akşam. Her zamanki kozmopolitan kokteyliyle uğraşamazdı. Sadece buzlu votka-portakal hazırladı. Mutfak masasına oturup içkisini yudumlamaya başladı. Ev o kadar sessizdi ki bardağındaki buzların takırtısını bile duyabiliyordu. Tek başına içmek iyiye işaret değil ama ne yapalım, diye geçirdi içinden. Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Bu akşam gördüklerini unutturacak bir şeylere. Klimanın serin esintisi tavandan üzerine doğru üflüyordu. Bu gece bütün camları kapatmıştı. Her yeri kilitleyip iyice kontrol etmişti. Buz gibi bardağı tutarken parmakları donmuştu şimdi. Bardağını masaya bırakıp avuçlarına, pembeleşen kılcal damarlarına baktı. Damarlarımda onların kanı mı dolaşıyor?

O sırada kapı çaldı.

Maura başını kaldırdı. Oturma odasına doğru baktı. Kalbi güm güm atıyordu. Bedenindeki bütün kaslar kaskatı kesilmişti. Usulca ayağa kalktı ve sessizce koridordan ön kapıya doğru yürümeye başladı. Yan taraftaki pencereden dışarı baktı. Verandadaki Ballard'dı.

Maura rahat bir oh çekerek kapıyı açtı.

"Van Gates'i duydum," dedi Ballard. "Sen iyi misin?"

"Biraz sarsıldım. Ama iyiyim." *Hayır değilim. Sinirlerim gerilmiş vaziyette ve mutfakta tek başıma içiyorum.* "İçeri gelsene."

Ballard daha önce Maura'nın evine gelmemişti. İçerigirip kapıyı kapattıktan sonra sürgülere şöyle bir bakıp kapıyı kilitledi. "Adam gibi bir güvenlik sistemine ihtiyacın var Maura."

"Ben de almayı düşünüyordum."

"Çok geçmeden hallet olur mu?" Başını kaldırıp Maura'ya baktı sonra.

"Sana en iyilerinden birini seçmen için yardımcı olabilirim."

Maura başını salladı. "Tavsiyelerine ihtiyacım olacak. Teşekkürler. Bir içki alır mısın?"

"Bu akşam değil. Teşekkürler."

Birlikte oturma odasına geçtiler. Ballard durup köşedeki piyanoya baktı. "Piyano çaldığını bilmiyordum."

"Çocukluğumdan beri çalıyorum. Ama bu sıralar yeterince zaman ayıramıyorum."

"Biliyor musun Anna da piyano çalıyordu..." Ballard susmuştu. "Sanırım buna bilmene imkân yoktu."

"Bilmiyordum. Bu çok tuhaf Rick. Onun hakkında yeni şeyler öğrendikçe birbirimize ne kadar da çok benzediğimizi görüyorum."

"Çok güzel çalardı." Ballard piyanonun yanına gidip kapağını kaldırdı ve birkaç notaya bastı. Sonra kapağı kapatıp piyanonun pırıl pırıl parlayan siyah yüzeyine dikti gözlerini. "Senin için endişeleniyorum Maura. Özellikle de bu gece öyle korktum ki. Van Gates'e olanlardan sonra."

Maura iç geçirerek kanepeye attı kendini. "Hayatımın kontrolünü kaybettim. Artık pencereleri kapamadan uyuyamıyorum."

Ballard da oturmuştu. Maura'nın karşısındaki koltuğu seçmişti. Böylece Maura başını her kaldırdığında ister istemez onunla göz göze geliyordu. "Bence bu gece burada yalnız olmamalısın."

"Burası benim evim. Ve buradan gitmeyeceğim."

"Gitme o zaman." Ballard yine duraksadı. "Seninle kalmamı ister misin?"

Maura, Ballard'a baktı. "Bunu neden yapıyorsun Rick?"

"Çünkü sana göz kulak olacak birine ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

"Ve sen de bunu yapmaya gönüllüsün öyle mi?"

"Başka kim olacak ki? Şu hâline bak! Yapayalnız bir hayat sürüyorsun. Bu evde tek başına yaşıyorsun. Seni burada yalnız başına hayal ediyorum ve olabilecekleri düşündükçe ödüm patlıyor. Anna bana ihtiyaç duyduğunda onun yanında olamadım. Ama hiç değilse şimdi senin yanında olabilirim." Ballard uzanıp Maura'nın ellerini tuttu. "Bana ihtiyacın olduğunda yanında olmaya hazırım."

Maura ellerini saran ellere baktı. "Onu seviyordun değil mi?" Ballard cevap vermeyince başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Değil mi Rick?"

"Bana ihtiyacı vardı."

"Benim sorduğum bu değil."

"Orada öylece durup incinmesine göz yumamazdım. O adamın ellerine bırakamazdım onu."

Bunu nasıl da göremedim? diye düşündü Maura. *Başından beri belliydi. Bana bakışında; dokunuşlarında.*

"O gece acildeki hâlini görseydin. Tek gözü simsiyah olmuştu. O morluklar ... Onu gördüğüm anda ona bunu yapan adamı eşek sudan gelene kadar dövmek istedim. Kontrolümü kolay kolay yitirmem ben Maura. Ama bir adamın bir kadını incittiğini gördüğüm anda..." Derin bir nefes aldı. "Bunu tekrar yaşamasına izin veremezdim. Ama Cassell bir türlü peşini bırakmadı. Onu aramaya, takip etmeye devam etti. Böylece ben de araya girmek zorunda kaldım. İlk başta her gün uğrayıp onu kontrol ediyordum. Sonra bir gece akşam yemeğine kalmamı söyledi ve..." Ballard yenilgiye uğramış gibi omuz silkmişti. "Her şey öyle başladı işte. Korkmuştu. Bana ihtiyacı vardı. Bu iç güdüsel bir şey. Bilirsin. Belki polislere özgü bir güdü. Onu korumak istedim."

Özellikle de çekici bir bayansa neden olmasın?

"Sadece onun güvende olmasını istedim." Ballard, Maura'nın gözlerine baktı. "Yani evet. Sonunda ona âşık oldum."

"Peki, bu ne oluyor Rick?" Maura hâlâ ellerini tutmakta olan ellerine baktı. "Burada neler oluyor? Bunu benim için mi onun için mi yapıyorsun? Çünkü ben Anna değilim. Onun yedeği değilim."

"Senin için buradayım ben."

"Bu aynı kaseti başa sarmak gibi bir şey. Kendini yine role sokuyorsun. Koruyucu gardiyan Rick. Bense Anna'nın yerine geçen bir yardımcı oyuncu gibiyim."

"Hayır, öyle değil."

"Ya kardeşimi hiç tanımamış olsaydın? Biz seninle bir partide tanışmış iki insan olsaydık? Yine de burada olur muydun?"

"Evet, olurdum." Ballard eğilip Maura'nın ellerine daha da sıkı sarıldı. "Burada olacağımdan eminim."

Bir süre sessizce öylece oturdular. Ona inanmak istiyorum, diye düşündü. Ona inanmak öyle kolaydı ki.

"Bu gece burada kalman doğru olmaz sanırım," dedi ama sonunda.

Ballard usulca doğruldu. Gözleri hâlâ Maura'nın üzerindeydi. Ama bu kez aralarında belli bir mesafe vardı. Ve hayal kırıklığı.

Maura ayağa kalktı. Ballard da ayaklandı sonunda.

Sessizce ön kapıya doğru yürüdüler. Ballard kapının önünde durup Maura'ya döndü. Usulca elini yüzüne götürdü ve çenesini tuttu. Maura bu dokunuşa direnememişti.

"Dikkatli ol," dedi Ballard ve dışarı çıktı.

Maura arkasında kapıyı kilitleyip arkasına yaslandı.

YİRMİ DOKUZ

MATTİE SON kurutulmuş et parçasını da ağzına attı. Kokuşmuş kuru etlerle beslenen vahşi hayvanlar gibi ağzındaki eti çiğnemeye başladı. Protein güç verir, diye düşündü. Zafer için güce ihtiyacım varl Maratonlara hazırlanan atletleri düşündü. Hayatlarının performansı için bedenlerini bileyen atletleri. Bu da bir maraton olacaktı. Kazanmak için yalnızca tek bir şansı vardı.

Kaybedersen ölürsün.

Kurutulmuş et parçası deri gibi sertleşmişti. Mattie yutarken neredeyse öğürüyordu ama bir lokma suyla bastırmayı başardı sonunda. İkinci sürahideki su da bitmek üzereydi. Acı sona ulaştım neredeyse, diye düşündü. Daha fazla idare edemem. Ve şimdi yepyeni bir endişesi daha vardı. Kasılmalar giderek daha da rahatsız edici hâle gelmişti. Rahmi bir yumruk gibi sıkılıp açılıyordu sanki. Henüz çok acı çekmiyordu ama bu çok yakında olacakların habercisiydi.

Nerede bu adam ? Lanet olsun! Neden beni bu kadar yalnız bıraktı? Saati olmadığı için zaman mefhumunu yitirmişti. En son ziyaretinden beri saatler mi yoksa günler mi geçtiğini bilmiyordu. Ona bağırdığı için kızmış mıydı acaba? Mattie'yi bu şekilde cezalandırıyor muydu? Nazik olması ve ona saygı göstermesi için Mattie'yi korkutmaya mı çalışıyordu? Mattie hayatı boyunca nazik olmuştu ve şimdi düştüğü hâl buydu işte. Kibar kızlar itilip kakılıyordu. Hep sona kalıyorlardı. Kimse onlara ilgi göstermiyordu. Varlıklarını bile bir çırpıda unutan erkeklerle evleniyorlardı sonunda. Kibar filan olmayacağım artık, diye geçirdi içinden. Eğer buradan çıkmayı başarırsam ben de dişimi göstereceğim.

Ama önce buradan kurtulmalıyım. Ve bunun için de kibar gözükmek zorundayım.

Mattie bir yudum daha su içti. Kendini tuhaf bir biçimde doymuş hissediyordu. Sanki sıkı bir ziyafet çekip üstüne de bir kadeh şarap içmiş gibiydi. Sabret. Senin sıran da gelecek, diye düşündü. Mutlaka geri dönecek.

Battaniyeyi omuzlarına sarıp gözlerini kapadı.

Bir kasılmayla uyanıvermişti. Olamaz, hayır. Bu kez acıdı. Bu kez gerçekten de acıdı. Karanlıkla ter içinde öylece uzanıyordu. Lamaze doğum tekniği derslerinde öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı ama o derslerin üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Başka birinin hayatına aitti bu anılar sanki.

Nefes al, nefes ver. Arın...

"Bayan."

Mattie o anda taş kesilmişti. Adamın fısıltısının geldiği mazgala doğru baktı. Nabzı deliler gibi atıyordu. Harekete geçmenin zamanı geldi GI Jane. Ama karanlıkla korku içinde atan kalbinin sesini dinlerken ümitsizliğe kapılmıştı. Henüz hazır değilim. Asla da hazır olmayacağım. Bunu yapabileceğime nasıl inandım ?

"Bayan. Konuş benimle."

Bu senin tek şansın. Yap şunu.

Mattie derin bir nefes aldı. "Yardıma ihtiyacım var," diye inledi.

"Neden?"

"Bebeğim... "

"Ne oldu? Söyle."

"Bebek geliyor. Sancılarım başladı. Ah, lütfen beni dışarı çıkar! Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum..." Mattie hıçkırarak ağlamaya başladı. "Çıkar beni. Dışarı çıkmalıyım. Bebeğim geliyor."

Adamın sesi kesilmişti.

Mattie battaniyeye sıkı sıkı sarıldı. Nefes almaya korkuyordu. En ufak bir fısıltıyı bile kaçırmak istemiyordu. Adam neden cevap vermiyordu sanki? Yine gitmiş miydi yoksa? O sırada bir patırtı duydu. Sonra bir sürtünme sesi.

Kürek. Adam kazmaya başlamıştı.

Tek şansım bu, diye düşündü. *Sadece bir şansım var.*

Yukarıdan patırtı sesleri geliyordu. Kürek daha derine, daha derine iniyordu. Mattie, adamın kenara yığdığı toprağın sesini duyabiliyordu. Küreği her vurduğunda tebeşirle tahtaya bir şey çizilirken çıkan o cırtlak ses çıkıyordu. Mattie'nin nefes alıp vermeleri hızlanmıştı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Ya yaşayacağım ya da öleceğim, diye düşündü. Ve bu birazdan belli olacak.

Tepesindeki o cızır cızır ses kesilmişti.

Mattie'nin elleri buz kesmişti. Omzunun üstündeki battaniyeyi tutan parmakları donmuştu. Tepesinde tahtaların gıcırdadığını duydu. Menteşeler gıcırdayıvermişti. Hapishanesinin içine toz yağıyordu. Gözlerine toprak kaçmıştı. Oh tanrım, oh tanrım. Hiçbir şey göremeyeceğim. Görmem gerek! Kafasını eğip saçlarına dökülen tozlardan yüzünü korumaya çalıştı. Gözlerindeki toprakların çıkması için tekrar tekrar gözlerini kırpıştırdı. Başını önüne eğdiği için o sırada tepesinde dikilmekte olan adamı göremiyordu. Peki, çukurun başında durmuş bu adam ne görüyordu karşısında? Tutsağı leş gibi ve doğum sancılarından bitap düşmüş bir vaziyette battaniyesine sarılmış yatıyordu. Şimdiden yenilmişti.

"Çıkma zamanı geldi," dedi adam. Bu kez mazgaldan gelmiyordu sesi. Sakin, son derece sıradan bir sesti bu. Şeytan nasıl da bu kadar normal gözükebiliyordu?

"Yardım et," diye hıçkırdı Mattie. "Oraya çıkamam."

O sırada tahtaların birbirine sürtündüğünü duydu. Yanında bir patırtı hissetmişti. Bir merdiven. Mattie gözlerini açıp yukarı baktığında yıldızların üzerinde duran bir siluet gördü yalnızca. Hücresinin zifiri karanlığından sonra gece apaydınlık görünmüştü gözüne.

Adam fenerini yakıp basamaklara doğru tuttu. "Sadece birkaç basamak," dedi.

"Çok canım yanıyor."

"Elini tutacağım. Ama önce merdivene çıkmalısın."

Mattie burnunu çekerek usulca ayağa kalktı. Dengesini kaybedip yeniden dizlerinin üzerine çökmüştü. Günlerdir ayakta durmuyordu. Ve şimdi yaptığı tüm o egzersizlere ve o anda pompaladığı adrenaline rağmen ne kadar zayıf olduğunu görmek onu şaşkına döndürmüştü.

"Dışarı çıkmak istiyorsan ayağa kalkmalısın," dedi adam.

Mattie inleyerek yeniden ayağa kalktı. Yeni doğmuş bir buzağı gibi sendeliyordu. Sağ eliyle göğsünde kavuşturduğu battaniyeyi tutuyordu hâlâ. Sol eliyle merdivene tutundu.

"İşte böyle. Tırman."

Mattie en alttaki basamağa çıkıp dengesini sağlamak için durdu. Sonra boştaki eliyle diğer basamağa tutundu. Bir adım daha attı. Çukur çok derin değildi. Birkaç basamak sonra buradan çıkmış olacaktı. Şimdiden başı ve omuzlan adamın beline geliyordu.

"Yardım et," diye yalvardı Mattie. "Beni yukarı çek."

"Battaniyeyi bırak."

"Çok üşüyorum. Lütfen beni yukarı çek!"

Adam elindeki feneri yere bıraktı. "Elini ver," dedi ve ona doğru eğildi. Yüzü olmayan bu karanlık gölgenin bir uzvu Mattie'ye doğru uzanmıştı şimdi.

İşte bu. Yeterince yakın duruyor.

Başı hemen Mattie'nin başının üzerindeydi. Uzansa dokunabilecekti. Bir an için ürktü. Az sonra yapacağı şeyi düşününce midesi bulanmaya başlamıştı.

"Vaktimi harcıyorsun," diye söylendi adam. "Yap şunu haydi"

Mattie kendisine bakan bu yüzün Dwayne olduğunu hayal etti bir anda. Onu azarlayan, durmadan, durmadan küçümseyen Dwayne'in sesi çalındı kulaklarına. *Mattie, şu hâline bak! İnek Mattie merdivene sarılmış kendi hayatını kurtarmaya bile korkuyor. Bebeğini kurtarmaya çekiniyor. Bana göre değilsin artık. Yeterince iyi değilsin.*

Evet, öyleyim. ÖYLEYİM

Mattie battaniyeyi bıraktı. Omuzlarından düşen örtünün altında sıkı sıkı tuttuğu şey gün yüzüne çıkmıştı şimdi: sekiz pille doldurduğu çorabı. Kolunu kaldırıp çorabı bir topuz gibi tuttu. Safı öfkeyle savurduğu elinin ucundaki silahı süratle gerilmişti. Sakarca, delirmiş gibi vurmuştu adama. Ama kafatasından gelen o tatmin edici sesi duyunca biraz rahatladı.

Gölge yana doğru sendeleyip yere devrildi.

Mattie saniyeler içinde merdiveni tırmanıp çukurdan dışarı attı kendini. Dehşet ve korku insanı sakar etmiyordu. Tersine duyulan keskinleşiyordu insanın. Ceylan gibi çevik oluyordu. Ayağı sert zemine değdiği anda bir sürü detayı aynı anda algılamıştı beyni. Gökyüzünü örten dalların arasında yarım ay pırıl pırıl parlıyordu. Toprak kokusu ve nemli yapraklar. Ve ağaçlar. Her tarafta ağaçlar vardı. Tepesinde ışıldayan ufacık, yıldızdan bir kubbeyi gölgeleyen ağaç dalları. Ormandayım. Bir bakışta tüm bunları sindirip kararını vermişti. Ağaçların arasına daldı hemen. Patika gibi görünen dar bir açıklıkta ilerlemeye başladı. Birdenbire kendini böğürtlen çalılarının ve yüzüne kırbaç gibi inen incecik dalların arasından aşağı doğru koşarken bulmuştu. Dallar kırılmıyordu. Ondan hınçlarını alırcasına her yerine vuruyorlardı.

Bir anda ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. Ama anında yeniden ayağa kalkıp koşmaya başladı. Fakat tek ayağı tökezliyordu şimdi. Bileğini burkmuştu ve ayağı zonkluyordu. Çok gürültü çıkarıyorum, diye düşündü. Fil gibi ortalığı inletiyorum. *Sakın durma, sakın durma hemen arkanda olabilir. Koşmaya devam et!*

Ama ormanın içinde kör gibiydi. Yıldızlardan ve ona acıyıp mütevazi ışığını bahşeden aydan başka yol gösterecek hiçbir şey yoktu. Ne bir ışık ne de bir işaret. Nerede olduğunu ya da hangi yöne giderse güvende olacağını

bilmiyordu. Bu yer hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Bir kâbusun içinde kaybolmuş bir gezgin gibiydi. Çalıların arasında koşmaya devam etti. îç güdüsel olarak yokuştan aşağı doğru koşmayı seçmişti. Yönünü yer çekimine göre belirliyordu. Dağlar vadilere iner. Vadiler nehirlere. Nehirler insanlara ulaşır. Oh, lanet olsun! Bu kulağa şahane geliyor. Ama doğru mu? Düştükten sonra bacakları kaskatı kesilmişti. Bir kez daha tökezlerse bir daha yürüyemeyebilirdi.

Ve şimdi başka bir acıyla sarsıldı. Bir anda nefesi kesilmişti. Bir kasılma daha. Acıyla iki büklüm olup sancının geçmesini bekledi. Sonunda yeniden doğrulduğunda ter içinde kalmıştı.

Arkasından hışırtılar geliyordu. Bir anda arkasını döndü ve kapkaranlık gölgelerle karşılaştı. Şeytanın giderek yaklaştığını hissediyordu. Ne olduğunu anlamadan koşmaya başlamıştı bile. Ağaç dalları yüzüne çarpıyordu. İçinde duyduğu panik giderek tırmanıyordu. Daha hızlı! Daha hızlı!

Yokuştan aşağı inerken dengesini kaybedip savrulmaya başladı. Neredeyse göbeğinin üstüne yuvarlanacaktı ki bir fidana tutunup son anda düşmekten kurtuldu. Zavallı bebek, neredeyse üzerine düşecektim! Takip edildiğine dair herhangi bir ses duymamıştı ama adamın hemen arkasında olduğunu biliyordu. Dehşet içinde bir kez daha birbirine dolanmış sık çalıların arasına attı kendini.

Sonra ağaçlar büyülü bir şekilde seyreliverdi gözlerinin önünde. Son bir asma öbeğinin arasından da sıyrıldı ve o anda sert, toprak bir yüzeye bastı. Şaşkınlık içinde, nefes nefese ayın pırıl pırıl parıldayan yakamozuna baktı. Bir göl. Bir yol.

Ve az ötede küçük bir kulübenin siluetini gördü.

Birkaç adım atmıştı ki durdu. İnleyerek karnına sarıldı. Öyle bir sancıydı ki nefes alamıyordu. Sonunda yolun ortasında dizlerinin üzerine yuvarlandı. Midesi bulanıyordu. Kıyıya vuran dalgaların sesini duydu. Gölün üzerinde bir kuş ötüyordu. Başı dönmeye başladı. Sancı onu alaşağı etmek üzereydi. *Burada olmaz! Sakın durma! Yolun üzerinde ayna gibi görünüyorsun.*

Mattie sendeleyerek yürümeye devam etti. Sancı yavaş yavaş diniyordu.

Kulübe gölgelerin arasından yükselen bir umut gibiydi. Güçlükle kendini oraya doğru ilerlemeye zorladı. Sonunda yeniden koşmaya başlamıştı. Ayağı toprak yola her bastığında dizleri sızlıyordu. Daha hızlı, diye geçirdi içinden. Gölün üzerinde gölgeni görebilir. Sancı başlamadan koş. Sonrakine kaç dakika var? Beş dakika mı? On mu? Kulübe çok uzakta görünüyordu.

Nefes nefese kalmıştı. Bacakları zonkluyordu. Var gücüyle koşuyordu şimdi. Umut roket yakıtı gibi bir şeydi. *Yaşayacağım. Ben yaşayacağım.*

Kulübenin ışıkları kapalıydı. Mattie yine de kapıya vurdu. Bağırmaya cesaret edemiyordu. Sesi bütün dağı inletecekti. Kapıyı açan olmamıştı.

Mattie bir an tereddüt etti. Ama sadece bir an için. İyi kız olmanın canı cehenneme. Lanet camı kır işte! Yerden bir taş alıp kapının camına indirdi. Camın şakırtısı gecenin sessizliğini delip geçmişti. Mattie elindeki taşla kalan birkaç parça camı da kırdı.

Şimdi de haneye tecavüz. Devam et Gl Jane! İşte böyle.

İçerisi sedir ağacı ve küf kokuyordu. Uzun zaman önce kapatılıp gidilmiş ve ihmâl edilmiş bir yazlık olmalıydı burası. Mattie ayaklarının altında cam kırıklarının ezildiğini duydu. El yordamıyla duvardaki düğmeyi bulup ışıkları yaktı. İçerisi aydınladığı anda hata yaptığını fark etmişti. Burada olduğumu anlayacak. Ama artık çok geç. Telefonu bul hemen.

Odada etrafına bakındı. Bir şömine ve kenara yığılmış odunlar vardı. Mobilyalar ekoseli kumaşla kaplanmıştı. Ama telefon yoktu.

Koşarak mutfağa girdi. Tezgahın üzerinde bir telefon vardı işte. Ahizeyi kaldırıp 911 'i tuşladı hemen. Ama çok geçmeden çevir sesinin gelmediğini fark etti. Hat kapalıydı.

Oturma odasında cam kırıklarının sesini duydu.

Eve girdi. Çık buradan. Hemen çık buradan.

Mutfaktan çıkıp usulca kapıyı arkasından kapattı. Küçük bir garajda bulmuştu kendini. Küçücük bir pencereden içeri ay ışığı süzülüyordu.

Karanlıkta, römorku üzerinde duran bir kayığı seçebilmişti ancak. Başka hiçbir şey yoktu. Saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Elinden geldiğince mutfak kapısından uzaklaştı. Elinden geldiğince gölgelerin arasına çekildi. O sırada omzunu bir rafa çarpmıştı. Üzerindeki metal şeylerin takırtısı duyuldu. Toz kalkmıştı. Mattie el yordamıyla rafın üzerini yokladı. Silah olarak kullanabileceği bir şeyler arıyordu. Eline sadece eski boya kutuları gelmişti. Üzerlerindeki boyadan kaskatı kesilmiş boya fırçalan. Sonunda bir tornavida buldu. Ne kadar da acınası bir silahtı bu. Bir tırnak törpüsü ne kadar ölümcülse bu da o kadar ölümcül olabilirdi herhalde. Üstelik küçümencik bir tornavidaydı bu. Tornavida akrabalarının yüz karası.

O sırada mutfak kapısının altından vuran ışığın üzerine bir gölge düştü. Mattie garaj kapısına doğru yürümeye başladı. Kalbi yerinden fırlayacaktı artık. Geriye yalnızca tek bir şansı kalıyordu.

Kapıya uzanıp kolu indirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı ve menteşeler acı bir feryatla aralandılar. *O burada! O burada* diye bağırmışlardı sanki.

Mutfak kapısı açıldığı anda Mattie de garaj kapısından dışarı fırladı ve karanlık gecenin içinde koşmaya başladı. Şimdi gözünün yaşına bakmadan onu açıkta bırakacak olan göl kıyısında ilerlediğinin farkındaydı. Adamdan daha hızlı koşamayacağını da biliyordu. Yine de gümüş renkli ayın yakamozuna doğru koştu. Ayakkabıları çamur içinde kalmıştı. Adamın su kamışlarını yararak ona doğru yaklaştığını duyabiliyordu. Yüz. Göle yüz, dedi kendi kendine. Ve suya doğru yöneldi.

O sırada bir başka sancıyla yine iki büklüm olmuştu. Bu seferki diğerlerine benzemiyordu. Anında dizlerinin üzerine çökmüştü. Bileğine kadar gelen suyun içine oturuverdi. Acı boğazına doladığı ellerini öyle bir sıkıştırıyordu ki bir an gözleri karardı. Bir sağa, bir sola sendeleyerek yere yuvarlandı sonunda. Ağzına çamur tadı gelmişti. Acıdan kıvranarak öksürdü ve ters dönmüş bir kaplumbağa gibi çaresice sırt üstü uzandı. Sancısı diniyordu. Gökyüzündeki yıldızlar yeniden usul usul parlamaya başladılar. Suyun saçlarını okşadığını, yanaklarını yaladığını hissetti. Hiç soğuk değildi. Sıcak bir banyo gibiydi. Mattie, adamın su kamışlarına basarak, etrafa su sıçrata sıçrata yaklaşan ayak seslerini duydu. Ve su kamışları ortadan ikiye ayrılmıştı.

İşte oradaydı. Tepesinde durmuş, gökyüzünün önünde bir gölge gibi üzerine çökmüştü. Ödülünü almaya gelmişti artık.

Adam, Mattie'nin yanında diz çöktü. Suyun pırıltısı gözlerine yansımıştı. Elindeki şey de parlıyordu: gümüş gibi ışıldayan bir bıçak. Üzerine eğildiğinde Mattie'nin artık bitap düşmüş olduğunu biliyordu. Ruhu yorgun bedenini terk etmek için sabırsızlanıyordu.

Adam, Mattie'nin lastikli hamilelik pantolonunu indirdi. Kocaman, bembeyaz, kubbe gibi göbeği meydana çıkmıştı. Mattie hâlâ kıpırdamıyordu. Taş kesilmiş vaziyette öylece yatıyordu. Şimdiden teslim olmuştu. Şimdiden ölüydü.

Adam bir elini karnına yasladı. Diğer eliyle de bıçağını kavrayıp Mattie'nin çıplak karnına doğru eğilmeye başladı.

O sırada sağa sola su sıçratarak elini çamurun içinden çıkardı ve elinde tuttuğu tornavidayı adamın yüzüne doğru salladı. Öfkeyle kaskatı kesilmişti kasları. Tornavidayı var gücüyle bastırdı. O zavallı, küçücük tornavida bir anda adamın gözüne saplanan ölümcül bir silaha dönüşmüştü.

Bu benim için aşağılık herif!

Ve bu da bebeğim için!

Tornavidayı daha da derine gömdü. Silahının kemiği delip adamın beynine saplandığım hissetmişti. Göz çukurunun içine saplanıp kalmıştı ve daha derine gitmiyordu artık.

Adam tek kelime dahi edemeden yığılıp kalmıştı.

Mattie bir süre yerinden kımıldayamadı. Adam bacaklarının üzerine yığılmıştı. Gözünden akan kanların giysilerini sırılsıklam ettiğini hissedebiliyordu. Sonunda onu üzerinden ittirip sırt üstü sazların üzerine yuvarladı.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve kıyıya doğru yürüdü. Sudan uzağa, kandan uzağa. Sonunda kıyıda yere yığılıverdi. Otların üzerinde öylece uzanıyordu

şimdi. Sancıların biri geldi diğeri gitti. Bir tane, bir tane daha. Acıyla kısılan gözlerinin arasından ayın gökyüzünde ilerlemesini izledi. Yıldızların gözden kaybolduğunu ve doğuda pespembe renklerin ışıldamaya başladığını gördü.

Ve ufukta güneş yükselmeye başladığında Mattie Purvis kızını kucağına aldı sonunda.

OTUZ

AKBABALAR GÖKYÜZÜNDE tembel tembel dolanıyorlardı. Taze etin habercisiydi bu siyah kanatlı kuşlar. Ölüler, Doğa Ana'nın gözünden kaçmazdı. Çürümeye yüz tutan etin kokusu karasinekleri, böcekleri, kargaları ve kemirgenleri başına topluyordu. Ölümün cömertliğine sığınıyordu hepsi. Peki, benim onlardan farkım ne? diye düşündü Maura kıyıdaki çimenlerin üzerinden suya doğru yürüdüğü sırada. O da ölüme doğru koşuyordu işte. O da leş yiyiciler gibi buz kesen bedenleri dürtüklemek için sıraya giriyordu. Burası bu tatsız iş için fazla güzel bir yerdi. Üstlerinde bulutsuz, masmavi bir gökyüzü uzanıyordu ve göl gümüşi bir cam gibi pırıldıyordu. Ama suyun kenarında akbabaların bir an evvel yumulmak için sabırsızlandıkları, üzeri beyaz bir örtüyle örtülmüş o ganimet duruyordu işte.

Barry Forst'un yanında duran Rizzoli ve iki Massachusetts Eyaleti polisi Maura'yı karşılamak üzere o tarafa doğru yürüdüler. "Ceset beş, altı santimlik bir suyun içinde, şu sazlıkların arasında duruyordu. Ama onu kıyıya çıkardık. Yerinden oynatıldığını belirteyim de."

Maura üzeri kumaşla örtülü cesede baktı ama dokunmadı. O plastik örtünün altında yatan şeyle yüzleşmeye hazır değildi henüz. "Kadın iyi mi?"

"Bayan Purvis'i acilde gördüm. Biraz bitkindi tabii ama iyi olacak. Bebeğin durumu da çok iyi." Rizzoli, kıyıda tüy gibi çimenlerin büyüdüğü bir köşeyi işaret etti. "Oraya kadar gitmeyi başarmış. Her şeyi tek başına halletmiş. Sabah yedi gibi park görevlilerinden biri aracıyla dolaşırken onu yolun kıyısında bebeğini emzirirken bulmuş."

Maura kıyıya doğru bakıp kadının orada, gecenin karanlığında, tek başına doğum yaptığını hayal etti. Acı içindeki çığlıklarını kimse duymamıştı. Yirmi metre ötesinde ise soğuyup kokuşmaya başlayan bir ceset duruyordu. "Onu nerede hapsetmiş?"

"Buradan yaklaşık iki mil ötede bir çukurda."

Maura'nın kaşları çatıldı. "Kadın bütün yolu yürüyerek mi gelmiş buraya?"

"Evet. Düşünebiliyor musun? Karanlıkta, ağaçların arasında koşuyorsun. Ve bir yandan doğum sancıları da başlamış. Şu tepeden inip ormandan çıkmış işte."

"Düşünemiyorum."

"Onu hapsettiği sandığı görmeliydin. Tabut gibiydi. Bir hafta boyunca diri diri gömülmüş resmen oradan çıktığında aklını hâlâ kaybetmemiş olmasına şaşıyorum."

Maura genç Alice Rose'u düşündü. O da seneler önce bir çukurun içine hapsedilmişti. Karanlıkta geçirdiği bir gecenin sonunda yaşadığı o çaresizlik duygusu o kısacık ömrü boyunca bir daha peşini bırakmamıştı. Sonunda kendini öldürmüştü. Ama Mattie Purvis aklını muhafaza etmekle kalmamıştı. Dışarı çıktığında savaşmaya hazırdı. Hayatta kalmak için savaşmaya hazırdı.

"Beyaz minibüsü bulduk," dedi Rizzoli.

"Nerede?"

"Kadını gömdüğü çukurun yaklaşık otuz, kırk metre kadar ötesinde tadilattaki bir yola bırakmış. Kadını orada asla bulamazdık."

"Başka ceset kalıntılarına rastladınız mı? Bu bölgede başka kurbanların cesetleri de olmalı."

"Araştırmaya yeni başladık. Bir sürü ağaç var. Aranacak alan çok geniş. Bütün tepeyi mezarları bulmak için alt üst etmemiz gerekecek. Bu epey bir zaman alacak."

"Onca yıl kaybolan tüm o kadınlar. Onlardan biri benim..." Maura susup tepe boyunca uzanan ağaçlara baktı. *Onlardan biri benim annem olabilir. Belki de damarlarımda dolaşan kan bir canavara ait değildir. Belki de gerçek annem yıllar önce ölmüştür. O da bu ormana gömülmüş kurbanlardan biridir belki de.*

"Herhangi bir varsayımda bulunmadan önce cesedi bir görmelisin," dedi Rizzoli.

Maura kaşlarını çatıp ona baktı. Sonra başını eğip kefene sarılmış cesede baktı. Eğilip örtünün kenarını kaldırdı sonunda.

"Bekle. Seni uyarmalıyım."

"Evet?"

"Beklediğin gibi değil."

Maura bir an için tereddüt etti. Bir süre eli kefenin üzerinde öylece havada asılı kalmıştı. Taze etin kokusunu alan aç sineklerin uğultusu duyuluyordu.

Maura derin bir nefes aldı ve örtüyü kaldırdı.

Bir an için hiçbir şey söylemeden öylece cesedin yüzüne baktı. Onu sarsan şey ne cesedin parçalanmış sol gözüydü ne de göz çukuruna saplanan tornavidanın sapı. Bu tiksindirici görüntü otopsi raporu oluşturulurken göz önünde bulundurulması gereken bir ayrıntı olarak aklının bir kenarına yazılmıştı sadece. Hayır, o yüzde Maura'nın dikkatini çeken, onu dehşete düşüren şey bu değildi.

"Çok genç," diye mırıldadı. "Bu adam Elijah Lank olamaz."

"Otuz, otuz beş yaşlarında olmalı."

Maura şaşkınlık içinde nefesini bıraktı. "Anlamıyorum..."

"Görüyorsun değil mi?" diye sordu Rizzoli usulca. "Siyah saçlar. Yeşil gözler."

Tıpkı benim gibi.

"Yani, eminim ki dünyada siyah saçlı yeşil gözlü milyonlarca adam vardır. Ama bu benzerlik..." Rizzoli duraksamıştı. "Frost da gördü. Hepimiz gördük."

Maura örtüyü kapatıp birkaç adım geriledi. Ölü adamın yüzünden kendisine bakan o inkâr edilemez gerçekten uzaklaştı.

"Dr. Bristol yolda," dedi Frost. "Bu otopsiyi üstlenmek istemeyeceğini düşündük."

"O zaman neden beni çağırdınız?"

"Çünkü seni olanlardan haberdar etmemizi istedin," dedi Rizzoli. "Çünkü sana haber vereceğime söz verdim. Ve çünkü..." Rizzoli başını eğip üzeri örtülmüş cesede baktı. "Çünkü er ya da geç bu adamın kim olduğunu öğrenecektin."

"Ama onun kim olduğunu bilmiyoruz. Sadece bir benzerlik. Bu geçerli bir kanıt değil."

"Dahası da var. Bu sabah öğrendik."

Maura, Rizzoli'ye baktı. "Ne?"

"Elijah Lank'in nerede olabileceğini araştırıyorduk. Adının geçmiş olabileceği her yere baktık. Tutuklamalar, trafik cezaları, herhangi bir şey. Bu sabah Kuzey Carolina ilçe sekreterinden bir faks aldık. Bir ölüm sertifikasıydı bu. Elijah Lank sekiz yıl önce ölmüş."

"Sekiz yıl önce mi? O zaman Theresa ve Nikki Wells öldürüldüğünde Amalthea'nın yanında değilmiş."

"Hayır. O zaman Amalthea yeni ortağıyla çalışıyormuş. Elijah'nın yerini başka biri almış. Aile işini yürütecek başka biri."

Maura arkasını dönüp göle baktı. Su gözleri kör edecek bir ışıkla parlıyordu şimdi. Daha fazlasını duymak istemiyorum, diye düşündü. Bilmek istemiyorum.

"Sekiz yıl önce Elijah kalp krizi geçirerek Greenville hastanesinde hayatını kaybetmiş," dedi Rizzoli. "Göğüs ağırlarından şikâyet ettiğini söyleyerek acile gitmiş. Kayıtlara göre ailesiyle birlikte gelmiş hastaneye."

Ailesi.

"Karısı Amalthea ve oğlu Samuel'le."

Maura derin bir nefes aldı. Cesedin üzerinden yayılan çürük kokusu yaz havasına karışmıştı. *Ölüm ve yaşam aynı parfümün içinde.*

"Üzgünüm," dedi Rizzoli. "Bunu öğrenmek zorunda olduğun için üzgünüm. Ama biliyorsun. Yanılmış olabiliriz. Bu adam sandığımız kişi olmayabilir. Belki de onlarla hiçbir ilişkisi yoktur."

Ama yanılmıyorlardı. Maura gerçeği biliyordu.

Onu gördüğüm anda anladım zaten.

O gece Rizzoli ve Frost J.P Doyle's Bar'a girdiklerinde barda duran polislerin hepsi bağıra çağıra tezahüratlar ederek onları alkışlamaya başlamıştı. Rizzoli utancından kıpkırmızı oldu. Lanet olsun. Ondan pek de haz etmeyen adamlar bile başarısından dolayı dostça onu tebrik ediyorlardı. O sırada barın üstündeki televizyonda beş haberlerini izliyorlardı ve olanları buradan öğrenmişlerdi. Rizzoli ve Frost bara yaklaştıklarında kalabalık da etraflarını çevirdi. Otuz iki dişiyle sırıtan barmen çoktan iki tane içki koymuştu önlerine. Frost için viski ve Rizzoli için de...

Büyük bir bardak süt.

Bunu görünce herkes gülmeye başladı. O sırada Frost, Rizzoli'nin kulağına eğilip fısıldadı: "Biliyor musun? Midem biraz kötü. İçkileri değişelim ister misin?"

İşin komik kısmı Frost gerçekten de sütü seviyordu. Rizzoli önündeki bardağı Frost'un önüne koyup barmenden bir kola istedi.

Arkadaşları olan polisler yanlarına gelip "Çak bir beşlik!" deyip ellerini sıkarken Frost ve Rizzoli de fıstıklarını yiyip kıymetli içkilerini yudumluyorlardı. Rizzoli her zamanki içkisi olan Adams arpa birasını öyle özlemişti ki. Pek çok şeyi özlüyordu, kocasını, birayı. Belinin gerçek ölçülerini. Ama yine de bugün güzel bir gündü. *Bir suçlunun daha zıbardığı her gün güzel bir gündür,* diye düşündü.

"Hey, Rizzoli! Bahisler iyice arttı. Kız olacak diyenler iki yüz papeli buldu. Erkek diyenler de yüz yirmi."

Rizzoli yan tarafa döndüğünde Dedektif Vann ve Dedektif Dunleavy'nin yanına gelip bara oturduklarını gördü. Şişko Hobbit'le sıska Hobbit ellerindeki ellilik Guinness bardaklarını kaldırmışlardı.

"Ya ikisi de olursa?" diye sordu Rizzoli. "Ya ikiz doğurursam?"

"Ne?" dedi Dunleavy. "Bunu düşünmemiştik."

"O zaman kim kazanacak?"

"Kimse kazanmaz o zaman," dedi Dunleavy.

"Ya da herkes kazanır," dedi Vann.

İki adam bir süre kendi aralarında tartıştılar. Kıyamet Dağı'nda ikilemlere düşmüş Sam ve Frodo gibi.

"Peki,," dedi Vann. "Sanırım bir kategori daha oluşturmamız gerek o zaman."

Rizzoli gülmeye başladı. "Evet, öyle yapın en iyisi."

"İyi işti bu arada," dedi Dunleavy. "İzle de gör. Çok geçmeden People dergisinde fotoğrafların çıkacak. Böyle bir suçlu, tüm o kadınlar. Ne öykü ama."

"Sana bir sır vereyim mi?" dedi Rizzoli. İç geçirerek kolasını bar sehpasına bırakmıştı. "Övünülecek bir şey yapmadık aslında."

"Öyle mi?"

Frost Vann ve Dunleavy'ye baktı. "Onu biz öldürmedik. Kurban öldürdü."

"Sıradan bir ev kadını," dedi Rizzoli. "Korkmuş, hamile bir ev kadını. Bir silahı ya da copu bile olmadan hem de. Sadece lanet olası bir çorabın içine tıktığı pillerle."

Televizyonda haberler bitmişti. Barmen HBO kanalını açtı. Kısacık etekli kadınların olduğu bir film oynuyordu kanalda. İncecik belli kadınların olduğu

bir film.

"Peki, şu Black Talon ne oldu?" diye sordu Dunleavy. "Olayla bağlantısı neymiş?"

Rizzoli bir süre sessizce oturup kolasını yudumladı. "Henüz bilmiyoruz."

"Silahı buldunuz mu?"

O sırada Forst'un kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Biraz huzursuz olmuştu. Bu ayrıntı ikisinin de kafasını kurcalıyordu aslında. Minibüste silahı bulamamışlardı. Örgü halatlar ve kan içinde bıçaklar vardı sadece. Bir de ülkenin dört tarafında bebekler için aracılık yapan dokuz kişinin isimlerinin ve telefonlarının titizlikle yazıldığı bir not defteri. Bir tek Terrence Van Gates'le çalışmıyorlardı yani. Ayrıca defterde yıllar içinde Lank'lere yapılan ödemeler yazılıydı. Bu defterdeki bilgiler dedektifleri senelerce uğraştırmaya yeterdi. Ama Anna Leoni'yi öldüren silah minibüste yoktu.

"Ah, neyse ne," dedi Dunleavy. "Belki çıkar bir yerden. Ya da ondan kurtulmuştur çoktan."

Belki. Ya da biz bir şeyleri gözden kaçırıyoruz.

Frost'la birlikte Doyle's Bar'dan çıktıklarında hava kararmıştı bile. Rizzoli eve gitmek yerine yeniden Schroeder Plaza'ya döndü. Vann ve Dunleavy'yle konuştukları şeyler yüzünden üzerinde bir ağırlık vardı. Böylece üzerinde dağ gibi dosyaların biriktiği masasının başına geçip oturdu. En üstte Canavar'ı bulmak için USİM'den istettikleri kayıtlar vardı. On yıllar boyunca kaybolan insanların raporlarının bulunduğu dosya yani. Ama bu soruşturmayı tetikleyen o ilk olay Anna Leoni'nin öldürülmesiydi. O andan sonra suyun içine atılan bir taşın yaydığı dalgalar gibi genişleyerek büyümüştü dava. Anna'nın ölümü onları Amalthea'ya götürmüştü. Oradan da sonunda Canavar'a ulaşmışlardı. Yine de Anna'nın nasıl öldüğü sorusu hâlâ yanıtsızdı.

Rizzoli USİM'den gelen dosyaları kaldırıp Anna Leoni'nin dosyasını açtı. Daha önce okumuş olduğu hâlde bütün sayfaları yeniden gözden geçirdi. Tanık ifadelerini, otopsi raporunu, saç ve lif raporlarını, parmak izi ve DNA testi sonuçlarını bir kez daha okudu. Sonunda balistik raporuna geldi. Talon.

Anna Leoni'nin kafatası röntgenindeki yıldız şeklindeki mermiyi hatırlıyordu. Ve tabii merminin beyne verdiği tahribatı da.

Bir Black Talon mermisi. Onu ateşleyen silah nerede peki?

Dosyayı kapatıp bir haftadır masasının yanında duran klasöre baktı. Burada Vann ve Dunleavy'nin ona ödünç verdiği Vasily Titov davasına ait belgeler vardı. Son beş yıl içinde Anna dışında Boston bölgesinde Black Talon'la öldürülen tek kurban bu davada geçiyordu. Rizzoli klasörün içindeki dosyalan çıkarıp masasına dizdi. Önünde yığınla biriken dosyalara bakınca iç geçirmişti. Kesin bir sonuca bağlanan bir soruşturmada bile tomarla evrak birikiyordu. Vann ve Dunleavy davayı önceden ona özetlemişlerdi. Rizzoli de adamların haklı bir tutuklama yaptıklarına ikna olacak kadarını okumuştu evrakların. Takip eden dava sonucunda Antonin Leonov'un çabucak suçlu bulunup hapse mahkûm edilmesi de bunu doğruluyordu. Yine de doğru adamın hüküm giydiğinden emin olduğu bu davayı yeniden gözden geçiriyordu şimdi.

Dedektif Dunleavy'nin son raporu eksiksizdi ve son derece ikna ediciydi. Leonov, Tacikistan'dan eroin getirteceği şüphesiyle bir haftadır polis tarafından takip ediliyordu. Polisler araçlarında onu izledikleri sırada Leonov, Titov'un evine gelip kapıyı çalmıştı ve Titov onu içeri aldı. Birkaç dakika sonra evden iki el ateş edildiği duyuldu. Çok geçmeden Leonov dışarı çıkmıştı. Tam aracına binecekti ki o sırada Vann ve Dunleavy onu durdurup tutukladılar. Evde, Titov'un mutfakta yatan cesedi bulunmuştu. Beyninde iki tane Black Talon mermisi vardı. Balistik raporları da mermilerin Leonov'un silahından çıktığını doğruluyordu.

Açıldığı gibi kapanmıştı dava. Suçlu hüküm giymişti ve silah polise teslim edilmişti. Rizzoli, Vassily Titov davası ve Anna Leoni davası arasında Black Talon mermilerinin kullanılmış olması dışında hiçbir ortaklık göremiyordu. Gittikçe zor bulunan bir mühimmattı bu. Ama cinayetler arasında somut bir bağ kurmaya yetmezdi.

Yine de akşam saatleri boyunca dosyaları gözden geçirmeye devam etti. Sonunda en sondaki dosyaya geldi ama artık çok yorulmuştu. Bunu da gözden geçirdikten sonra bitiyor, diye düşündü. Daha sonra dosyaları kaldırıp gidiyorum.

Rizzoli dosyayı açtı ve Antonin Leonov'un deposunun arama raporuyla karşılaştı. Baskın Dedektif Vann tarafından kâğıda alınmıştı. Leonov'un tutuklanan çalışanlarından depoda bulunan sandıklara ve kasadaki nakit para miktarından muhasebe defterlerine kadar orada el koyulan her şeyin bir listesi yapılmıştı. Rizzoli, olay yerinde görevli polis memurlarının listesine kadar her şeyi gözden geçirdi. Boston Polis Departmanı'ndan on polis çalışmıştı davada. Rizzoli'nin gözü bir isme takıldı o sırada. Geçen hafta dosyaları gözden geçirirken bunu fark etmemişti. Sadece bir tesadüf olmalı. İlla ki o anlama gelmiyordur herhalde...

Bir süre durup düşündü. Gençken devriye polisi olarak katıldığı bir uyuşturucu baskını gelmişti aklına. Bir sürü gürültü patırtı ve heyecan yaşanmıştı o gün. Ve karmaşa adrenalin seviyesi tavan yapmış bir düzine polis şüpheli bir binaya giriyor; herkes gergin, herkes kendini kollamaya çalışıyor. O sırada insan yanındaki polisin ne yaptığını görmeyebilirdi pekâlâ. Mesela cebine bir şey atsa. Para, uyuşturucu. Bir kutu mermi. Kimse bunun eksikliğini anlamazdı. Her zaman böyle cezp edici bir tarafı vardı bu işin. Olay yerinden bir hatıra almak. Sonradan işe yarayabilecek bir hatıra.

Rizzoli hemen telefonuna uzanıp Frost'u aradı.

OTUZ BİR

ÖLÜLER PEK DE eğlenceli sayılmazlardı. .

Maura mikroskobunun başında oturmuş akciğer, karaciğer ve pankreas parçalarını inceliyordu, intihar ederek ölmüş bir maktulün bedeninden kesilen doku parçalarıydı bunlar. Lamın üzerine yerleştirilmiş doku örnekleri parlak pembe ve mor renkli hemotoksilenozin karışımıyla boyanmışlardı. Ara ara lamları değiştirirken çıkan çıtırtılar ve klimanın hafif uğultusu dışında binada çıt çıkmıyordu. Ama içeride kimseler olmadığı söylenemezdi. Alt kattaki buzhanede fermuarlı kefenlerinin içinde en az yarım düzine misafirleri vardı. Hiçbir zahmetleri yoktu bu konukların. Ve her birinin anlatacak bir öyküsü vardı. Ama yalnızca onları kesip biçmeye niyeti olanlara anlatıyorlardı hikâyelerini.

O sırada Maura'nın masasındaki telefon çalmaya başladı. Maura mesai sonrası devreye giren telesekretere bıraktı bu işi. *Burada ölülerden başka kimse yok. Bir de ben varım tabii.*

Maura'nın mikroskop lensinin altında gördüğü bu hikâye oldukça bilindik bir hikâyeydi. Genç organlar, sağlıklı dokular. Ruhu istese daha yıllarca yaşayacak bir bedendi bu. Eğer içinden bir ses zavallı adamın kulağına rahatlatıcı sözler fısıldasaydı daha uzun yıllar yaşayabilirdi: Şimdi, dur bir dakika. Kalp acısı geçicidir. Acılar geçer gider ve sonunda, günün birinde kalbini verebileceğin başka bir kızla tanışırsın.

Sonuncusu da bitmişti artık. Maura lamı çıkarıp kutuya koydu. Bir süre önce üzerinde çalıştığı lamları düşünerek orada öylece oturdu. Ama aklında bambaşka bir resim vardı o sırada: siyah saçlı, yeşil gözlü genç bir adamın yüzüydü düşündüğü. Otopsi yapılırken izlememişti bu kez. Bu öğleden sonra bedeni Dr. Bristol tarafından ortadan ikiye ayrılmıştı ve bütün organları dışına çıkarılmıştı. Maura bütün bunlar olurken üst kattaki ofisindeydi. Yine de raporları dikte ederken ve o gece geç saatlere dek lamlardaki örnekleri incelerken sürekli onu düşünüp durmuştu. Onun kim olduğunu biliyor muyum gerçekten? Henüz karar verememişti. Masasından kalkıp çantasını topladığında ve bir dizi dosyayı kolunun altına sıkıştırıp ofisten çıkmaya

hazırlandığında bile hâlâ bu sorunun cevabından emin değildi.

O sırada telefon bir daha çaldı. Maura telefonu yine duymazdan gelmişti.

Sessiz koridor boyunca yürüdü. Kapalı kapıların, boş ofislerin yanından geçti. Yine bu bomboş binadan çıktığı bir gece arabasının kapısının üzerine çizilmiş o pençe izini bulduğunu anımsadı. Kalp atışları hızlanmıştı biraz.

Ama o gitti artık. Canavar öldü.

Maura arka kapıdan çıkıp ılık yaz gecesine adımını attı. Binanın dışındaki lambanın altında durup bir süre gölgeler içindeki park alanını gözden geçirdi. Işığa gelen pervaneler lambanın etrafında dolanıyordu. Kanatları ampule çarpıp duruyordu. Sonra bir ses daha duydu: bir araba kapısının sesiydi bu. Karanlık bir siluet kendisine doğru yürümeye başlamıştı. Siluet yaklaştıkça lambanın ışığıyla çizgileri de belirginleşiyordu.

Maura gelenin Ballard olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. "Beni mi bekliyordun?"

"Otoparkta arabanı gördüm. Seni aramaya çalıştım."

"Beşten sonra çağrıları telesekretere bırakıyorum."

"Cep telefonuna da cevap vermedin."

"Kapamıştım. Sürekli beni kontrol etmene gerek yok Rick. Ben iyiyim."

"Gerçekten iyi misin?"

Birlikte arabaya doğru yürümeye başladılar. Maura derin bir iç geçirdi. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı sonra. Yıldızlar şehrin ışıkları yüzünden solgun görünüyorlardı. "DNA testi isteyip istememek konusunda karar vermem gerekiyor. Gerçekleri bilmek istediğimden emin değilim."

"O zaman yaptırma. Onlarla akraba olup olmamanın hiçbir anlamı yok. Amalthea'nın seninle ve kim olduğunla hiçbir ilgisi yok."

"Ben de eskiden olsa böyle düşünürdüm." Damarlarımda kanlarını taşıyor

olabileceğim insanların kim olduğunu öğrenmeden önce. Canavarlarla dolu bir aileden geliyor olabileceğimi öğrenmeden önce.

"Kötülük kalıtsal değildir."

"Yine de ailemde birkaç tane seri katil olduğunu bilmek pek hoş bir duygu değil."

Maura kapıyı açıp direksiyona geçti. Tam anahtarı kontağa yerleştirmişti ki Ballard arabaya doğru eğildi.

"Maura, benimle bir akşam yemeği ye."

Maura durup düşündü. Ona bakmıyordu. Ballard'ın teklifini düşünürken gözü gösterge panelinde yanan yeşil ışığın üzerindeydi.

"Dün gece bana bir şey sormuştun. Kardeşine âşık olmasaydım yine de seninle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi. Sana verdiğim cevaba inanmadın sanırım."

Maura dönüp ona baktı. "Bunu bilmenin bir yolu yok değil mi? Çünkü onu seviyordun. ”

"O zaman seni tanımam için bana bir şans ver. Ormanda seninle birlikteyken hissettiğim şey hayal gücümün bir ürünü değildi. Sen de ben de hissettik bunu. Aramızda bir şeyler var." Ballard biraz daha sokuldu ve usulca ekledi: "Sadece bir akşam yemeği Maura."

Maura ıssız binanın içinde yalnızca ölülerin eşliğinde çalışarak geçirdiği saatleri düşündü. Bu gece yalnız olmak istemiyorum, dedi kendi kendine. Bu geceyi yaşayanlarla birlikte geçirmek istiyorum.

"Çin mahallesi sağda, hemen caddenin başında," dedi Maura. "Oraya gidelim o zaman. Olur mu?"

Ballard hemen sürücü koltuğuna geçip oturdu. Bir an için birbirlerine baktılar. Otopark lambası yüzüne vuruyordu ama yüzünün yarısı hâlâ gölgedeydi. Ballard yanağına dokunmak için uzandı. Sonra koluyla Maura'yı kendine çekmek üzere davrandı. Ama Maura ona doğru yaklaşmıştı bile. Yarı

yolda buluştular. Yarı yolda bile değil. Dudakları birbirlerine kenetlendi. Maura usulca iç geçirdi. Ballard'ın onu sıcacık kollarına çektiğini hissetti.

O sırada kopan patlamayla bir anda sarsılmıştı.

Rick'in camının patlamasıyla irkildi ve gözlerini kırptı. Yüzüne cam parçaları fırlamıştı. Gözlerini açıp Ballard'a baktı sonra. Daha doğrusu yüzünden arta kalanlara. Şimdi yüzünün olması gereken yerde kanlı bir et öbeği duruyordu. Bedeni yavaşça üzerine yıkılmıştı. Başı bacağına dayanıp kaldı. Bütün bedeni onun kanıyla sırılsıklam olmuştu.

"Rick. Rick!"

O sırada dışarıda bir hareketlenme oldu. Maura dehşet içinde başını kaldırıp karanlığa dikti gözlerini. Siyahlar içinde bir siluet robot gibi kendinden emin bir biçimde ona doğru ilerliyordu.

Beni öldürmeye geliyor.

Arabayı sür. Sür şu arabayı.

Maura, Rick'in bedenini vitesin üzerinden kaldırmaya çalıştı. Paramparça olan yüzünden kanlar fışkırıyordu. Maura'nın elleri kandan yapış yapış olmuştu. Sonunda arabayı geri vitese atmayı başardı ve gaza bastı.

Lexus sarsılarak geri geri gitti.

Silahlı saldırgan arkasında bir yerdeydi. Hareket halindeydi.

Maura var gücüyle haykırarak Rick'in yüzünü vitesin üzerinden çekti ve vitesi ileri aldı.

Arka pencere patlamıştı o anda. Maura saçlarına fırlayan camların arasında gözlerini kıstı.

Hemen gaz pedalına asıldı. Lexus bir anda öne doğru atılmıştı. Saldırgan, otoparkın en yakındaki çıkışını kapatmıştı. Maura'nın gidebileceği bir tek yer kalıyordu bu durumda. Yan tarafta otoparkın Boston Üniversitesi Tıp Merkezi'ne ait kısmına doğru sürecekti. İki otoparkın arasında sadece bir

kaldırım vardı. Maura son sürat kaldırıma doğru ilerlemeye başladı. Biraz sonra tümsekten geçerken yaşayacağı sarsıntıya hazırladı kendini. Tekerlekler çimento kaldırıma çarpıp havaya kalktığı sırada çenesinin kasıldığını hissetti. Dişleri kenetlenmişti.

O sırada bir mermi daha fırladı ve arabanın ön camı paramparça oldu.

Kırılan camlar gösterge Panelinin üzerine dağılırken başını öne eğdi. Cam kırıkları yüzüne çarpıyordu. Lexus'u ileriye doğru atılınca kontrolü tamamen kaybetmişti artık. Az ileride bir lamba direğinin olduğunu gördü. Çarpışma kaçınılmazdı. Hava yastığı açılmadan önce gözlerini kapattı. Çarpmayla birlikte koltuğuna çakılmıştı.

Yavaşça gözlerini açtı. Şaşkınlık içindeydi. Kornası durmaksızın çalıp duruyordu. İnen hava yastığının arasından sıyrılıp kapıyı açtığında ve sendeleyerek kaldırıma yuvarlandığında bile hâlâ çalmaya devam ediyordu.

Tökezleyerek ayağa kalktı. Kornanın dinmek bilmeyen bağırışından kulakları sağır olmuştu. Yan tarafta park etmiş bir arabanın arkasına saklanmayı başardı sonunda. Dengesini sağlayamıyordu ama güçlükle de olsa dizi dizi park etmiş duran arabaların arasında ilerlemeye zorladı kendini.

Karşısında açık bir alan uzanıyordu şimdi.

Tekerleklerden birinin yanında diz çöktü ve çamurluğun yanından diğer tarafa dolandı. O sırada gölgelerin arasından sıyrılıp bir makine gibi acımasızca paramparça olmuş Lexus'a doğru yürüyen silueti görünce damarlarında akan kanın donduğunu hissetti. Sokak lambasından vuran ışığa adım atmıştı şimdi.

Maura at kuyruğu yapılmış sarı saçlarını gördü.

Silahlı saldırgan yolcu kapısını açıp eğilerek Ballard’ın cansız bedenine baktı. Birdenbire başını kaldırmıştı şimdi. Sağa sola bakınarak otoparkı baştan aşağı taradı.

Maura tekerleğin arkasına sindi iyice. Nabzı şakaklarında zonkluyordu âdeta. Panikle nefes alıp vermeleri hızlanmıştı. Önünde uzanan açıklığa baktı.

Burası başka bir sokak lambasıyla ışıl ışıl aydınlanıyordu. Bu alanın ötesinde, yolun hemen karşısında parlak kırmızı ışıklarla ACİL yazıyordu. Burası tıp merkezinin Acil Servis'iydi. Tek yapması gereken o açık alanı geçip sonra da Albany Caddesi'nden karşıya geçmekti. Durmaksızın çalan kornanın sesi şimdiden hastane çalışanlarının dikkatini çekmiş olmalıydı.

Çok yakındaydı. Yardım çok yakınındaydı.

Kalbi güm güm atıyordu. Maura topuklarının üzerinde sallanıp dengesini sağladı. Kıpırdamaya korkuyordu. Orada kalmaya korkuyordu. O sırada arabanın diğer tarafında siyah botları gördü. Koş.

Bir anda kendini açık alana doğru koşarken bulmuştu. Kurşunu şaşırtmak için sağa sola zigzaglar çizerek filan da değil. Sadece korku içinde dümdüz koşuyordu. Kırmızı ACİL yazısı ileride pırıl pırıl parlıyordu.

Bunu yapabilirim, diye düşündü. Bunu yapa...

Kurşun bir tokat gibi inmişti omzuna. Bir anda öne fırlayıp yüz üstü asfalta yuvarlandı. Dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı ama sol kolunu yerden kaldıramıyordu. Neler oluyor?

Koluma ne oldu? diye düşündü. Kolumu neden kullanamıyorum? İnleyerek sırt üstü devrildi. Sokak lambasının ışığı tepesinde parlıyordu.

Bir anda karşısında Carmen Ballard'ın yüzünü gördü.

"Seni bir kez öldürdüm," dedi Carmen. "Şimdi bir kez daha öldürmem gerekecek."

"Lütfen. Rick ve ben asla"

"Asla sana ait olmadı zaten." Carmen silahını doğrulttu. Silahın namlusu Maura'ya bakan kara bir göz gibiydi. "Seni lanet fahişe." Ölümcül vuruşunu yapmak üzere olan Carmen'in eli silahın üzerinde gerildi.

O sırada başka birinin sesi duyuldu bir erkek sesiydi bu. "Silahını yere bırak!"

Carmen şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Göz ucuyla sesin geldiği tarafa baktı.

Birkaç metre ötede hastanenin güvenlik görevlisi duruyordu. Silahını Carmen'e doğrultmuştu. "Beni duydun mu?" diye haykırdı adam. "Silahını bırak hemen!"

Carmen'in eli titremeye başlamıştı. Önce yerde yatan Maura'ya sonra da güvenlik görevlisine baktı. Öfkesi ve intikam almak için duyduğu ihtiras içinde bulunduğu durumun gerçekleriyle çatışıyordu.

"Biz sevgili değildik," dedi Maura. Sesi öyle cılız çıkıyordu ki Carmen'in kornanın gürültüsünde onu duyabildiğinden bile emin değildi. "Onlar da değillerdi."

"Yalancı." Carmen gözlerini yeniden Maura'ya çevirdi. "Sen de tıpkı onun gibisin. Rick beni onun yüzünden terk etti. Beni terk etti."

"Bu Anna'nın suçu değildi."

"Evet, onun suçuydu. Şimdi olanlar da senin suçun." O sırada fren yaparak duran araçların sesine rağmen gözlerini Maura'dan ayırmamıştı. Başka bir ses kendisine seslendiğinde bile:

"Memur Ballard! Silahını yere bırak!"

Rizzoli.

Carmen yine yan gözle diğer tarafa baktı. Son kez seçeneklerini gözden geçirdi. Şimdi üzerine iki silah doğrultulmuştu. Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, hayatı sona ermişti. Carmen gözlerini yeniden ona çevirdiğinde Maura kararının ne olduğunu görebiliyordu. Carmen’in kolu gerildi ve Maura'ya doğru nişan aldı. Namlu son mermisini fırlatmaya hazırdı. Maura, Carmen’in silahını elinde sağlamlayıp ölümcül atışını yapmak üzere tetiği çekmeye hazırlanmasını izledi.

O sırada kopan gürültü Maura'yı şaşkına çevirmişti. Carmen yana doğru yalpaladı ve sendeleyerek yere devrildi.

Maura kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Her taraftan siren sesleri gelmeye başladı. Ve tanıdık bir ses bir şeyler mırıldanıyordu.

"Oh, Tanrım. Doktor!"

Maura, üzerine eğilmiş kendisine bakan Rizzoli'nin yüzünü gördü. Sokakta bir sürü ışık yanıp sönüyordu. Etrafına gölgeler toplanmaya başlamıştı. Hayaletler onu karşılamaya gelmişti. Onu alıp kendi dünyalarına götüreceklerdi.

OTUZ İKİ

HER ŞEYİ DİĞER TARAFTAN görüyordu şimdi. Bir hastaydı, doktor değildi. Sedyenin üzerinde koridorda ilerlediği sırada teker teker ışıkların altından geçiyordu. Kabarık şapkasıyla bir hemşire sedyesini itiyordu. Endişesi gözlerinden okunuyordu. Sedyenin tekerlekleri gıcırdadı. Hemşire sedyeyi ikili kapılardan ittirip ameliyathaneye girdiği zaman nefes nefese kalmıştı artık. Maura'nın tepesinde başka türlü ışıklar parlıyordu şimdi. Daha parlak, kör edici ışıklar. Otopsi odasındaki ışıklar gibi.

Maura ışıktan kamaşan gözlerini kapattı. Ameliyathane hemşireleri onu ameliyat masasına yatırdığı sırada Anna'yı düşündü. O da aynı bunun gibi lambaların altında çırılçıplak uzanıyordu. Bedeni ortadan ikiye ayrılmıştı ve tanımadığı insanlar içine bakıyorlardı. Maura, Anna'nın ruhunun tepesinde dolandığını hissetti. Bir zamanlar Maura'nın onun bedenine baktığı gibi Anna da şimdi onun bedenine bakıyordu. Kardeşim, diye geçirdi içinden. Pentobarbital damarlarına yayılmaya başlamıştı. Işıklar solmuştu şimdi. Beni mi bekliyorsun yoksa?

Ama uyandığında karşısında gördüğü yüz Anna'nın yüzü değildi. Jane Rizzoli'ydi bu. Yarı yarıya kapatılmış panjurlardan vuran gün ışığı çizgi çizgi Rizzoli'nin yüzüne vuruyordu. Rizzoli, Maura'ya doğru eğildi.

"Selam Doktor."

"Selam," diye fısıldadı Maura.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Pek iyi değil. Kolum..." Maura acıyla yüzünü buruşturdu.

"Galiba ağrı kesici zamanı gelmiş." Rizzoli uzanıp hemşire çağrı düğmesine bastı.

"Teşekkürler. Her şey için teşekkürler."

Hemşire gelip de Maura'nın serumuna bir doz morfin enjekte ettiği sırada ikisi de sessizdi. Hemşire gitti sonunda. Uyuşturucu yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. Ama aralarındaki sessizlik hâlâ devam ediyordu.

"Rick..." dedi Maura usulca.

"Üzgünüm. Biliyorsun. O... "

Biliyorum. Maura'nın gözleri yaşarmıştı. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Hiç şansımız yoktu."

"O kadının işi şansa bırakacağı yoktu zaten. Arabanın kapısına çizilen o pençe izleri şey Rick'le ilgiliymiş. Kocasından uzak durmanız için yapmış bunu. Kırılan camlar, posta kutusundaki ölü kuş, Anna'nın, Cassell'den geldiğini sandığı tüm o tehditler sanırım Carmen, şehri terk etsin diye Anna'yı korkutmaya çalışıyordu. Kocasını bıraksın diye."

"Ama sonra Anna, Boston'a geri döndü."

Rizzoli başını salladı. "Bir kardeşi olduğunu öğrendiği için dönmüş."

Benim için.

"Ve Carmen, kız arkadaşının şehre döndüğünü öğrenmiş," dedi Rizzoli. "Rick, Anna'nın, telesekreterine mesaj bıraktığını söylemişti. Hatırlıyor musun? Kızı mesajı duyup annesine söylemiş. Carmen'in kocasıyla yeniden birleşme umutları da suya düşmüş tabii. Diğer kadın yine onun bölgesine girmişti çünkü. Ailesinin içine."

Maura, Carmen'in sözlerini anımsadı: Asla sana ait olmadı zaten..

"Charles Cassell aşkla ilgili bir şey söylemişti bana," dedi Rizzoli. "Bazı aşklardan ne olursa olsun vazgeçilmez demişti. Kulağa romantik geliyor değil mi? Ölüm bizi ayırana dek. Ama sonra aşk yüzünden ölen insanları düşünüyorsun. Gitmek isteyen sevgiliden vazgeçmeyen aşıklar yüzünden ölenleri."

Morfin bütün bedenini sarmıştı artık. Maura gözlerini kapatıp kendini uyuşturucunun tatlı kollarına bıraktı. "Nasıl bildin?" diye mırıldandı.

"Carmen olduğunu nasıl anladın?"

"Black Talon. Başından beri takip etmem gereken ip ucu buydu, o mermi. Ama Lank'lerin peşine düştüm. Canavar'ın peşine takılıp asıl konudan uzaklaştım."

"Ben de," diye fısıldadı Maura. Morfinin etkisiyle uykuya dalmak üzere olduğunu hissediyordu. "Sanırım hazırım Jane. Gerçeği öğrenmeye hazırım."

"Hangi gerçeği?"

"Amalthea. Bunu bilmek zorundayım."

"Annen olup olmadığını mı?"

"Evet."

"Eğer öyleyse bile bunun bir anlamı yok. Sadece biyoloji işte. Bu sana ne kazandıracak ki?"

"Gerçeği," dedi Maura iç geçirerek. "En azından gerçeği bilirim."

İnsanlar gerçekleri duymayı istemezler aslında, diye düşündü Rizzoli arabasına doğru yürüdüğü sırada. Canavarların dölünden gelmediğine dair ufacık bir ümit bile varsa ona tutunmaya çalışmak daha iyi değil miydi? Ama Maura gerçekleri duymayı seçmişti. Ve Rizzoli gerçeğin ne kadar acı olduğunu biliyordu. Arama timindekiler şimdiden iki kadının bedenini daha bulmuşlardı o tepede. Mattie Purvis'in gömüldüğü çukurun hemen yakınlarındaydı onlar da. O tabutun içinde, aynı korkularla yüzleşmek zorunda kalan daha kaç tane hamile kadın olmuştu acaba? Kaç tanesi kuluçka makinesi olarak görevleri sona erdiği anda kendilerini bekleyen o korkunç sonu keşfetmiş ve o kaçınılmaz gerçekle yüzleşmişti?

Ben bu korkudan sağ çıkabilir miydim? Bunun cevabını asla bilemeyeceğim. O kutuda kapalı olan ben olmadığım sürece de bilemem.

Arabasına ulaştığı zaman gayri ihtiyari bütün lastikleri kontrol ederken bulmuştu kendini. Arabasının etrafını kolaçan etti. Onu izleyen birileri olup olmadığına baktı. *İşte bu iş insanı bu hâle getiriyor,* diye düşündü. *Kötülüğün*

her an etrafında olduğunu hissetmeye başlıyorsun. Orada olsa da olmasa da.

Rizzoli, Subaru'suna binip motoru çalıştırdı. Havalandırmadan vuran sıcak hava serinleyene dek bir süre orada öylece durdu. Sonra çantasına uzanıp cep telefonunu çıkardı. Gabriel 'in sesini duymalıyım, diye düşündü. Mattie Purvis gibi olmadığımı bilmek zorundayım. Kocamın beni sevdiğinden emin olmalıyım. Benim onu sevdiğim gibi beni sevdiğinden emin olmalıyım.

Telefonu ilk çalışta açılmıştı. "Ajan Dean."

"Selam," dedi Rizzoli.

Gabriel şaşkınlıkla gülmeye başladı. "Ben de tam seni arayacaktım."

"Seni özledim."

"Ben de böyle söylemeni umuyordum. Şu anda havaalanına doğru yola çıktım."

"Havaalanı mı? Yani..."

"Boston'a gelen ilk uçağa bineceğim. Bu akşam kocanla bir randevuya ne dersin? Programında bir yere sıkıştırabilecek misin beni?"

"Hem de nasıl. Sadece eve dön. Lütfen, eve dön."

Bir sessizlik oldu. Sonra Gabriel usulca sordu: "Sen iyi misin Jane?"

Rizzoli'nin gözleri yaşarmıştı birdenbire. "Oh, şu lanet olası hormonlar işte." Rizzoli gözyaşlarını silip gülmeye başladı. "Sanırım şu anda sana ihtiyacım var."

"Bunu bir kenara yaz şimdi tamam mı? Çünkü yoldayım. Geliyorum."

Rizzoli başka bir hastanedeki başka bir hastayı ziyaret etmek üzere Natick'e doğru giderken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bu vahşetin içinden sağ kurtulmayı başaran diğer kişiyi görmeye gidiyordu. *Bu kadınların ikisi de son derece sıra dışı kadınlar,* diye düşündü. *Ve onları tanıma fırsatım olduğu için çok şanslıyım.*

Hastane otoparkındaki televizyon minibüslerine ve girişte kümelenen gazetecilere bakılırsa basın da Mattie Purvis'in dikkate değer bir kadın olduğunu düşünüyordu. Bir kutunun içinde diri diri gömülen kadının hikâyesi bütün ülkede büyük bir haber fırtınasına yol açmıştı. Bu yüzden Rizzoli, Mattie'nin hasta odasına çıkabilmek için iki farklı güvenlik görevlisine kimliğini göstermek zorunda kalmıştı. Rizzoli odanın kapısını çaldı. Herhangi bir ses gelmeyince sonunda içeri girdi.

Televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Kimsenin de televizyon izlediği yoktu. Mattie gözlerini kapamış yatağında uzanıyordu. Hasta yatağında uzanmış yatan bu kadının düğün fotoğrafındaki o süslü püslü genç gelinle yakınından uzaktan alakası yoktu. Dudakları şişmişti ve mosmor olmuştu. Yüzü çizik içinde kalmış, haritaya dönmüştü âdeta. Koluna bir serum bağlanmıştı. Parmaklan yara bere içindeydi. Tırnakları kırılmıştı. Yabani bir hayvanın pençelerine benziyordu elleri. Ama Mattie'nin yüzünde huzur dolu bir ifade vardı. Belli ki kâbus görmüyordu rüyalarında.

"Bayan Purvis?" dedi Rizzoli usulca.

Mattie gözlerini açtı. Ziyaretçisini seçene kadar birkaç kez gözlerini kırpıştırması gerekmişti. "Ah. Dedektif Rizzoli. Geri dönmüşsünüz."

"Gelip sizi bir kontrol edeyim dedim. Bugün nasılsınız?"

Mattie derin bir iç geçirdi. "Çok daha iyiyim. Saat kaç?"

"Neredeyse öğlen oluyor?"

"Bütün sabah uyumuş muyum?"

"Bunu hakkettiniz. Hayır, lütfen kalkmayın. Rahatınıza bakın."

"Ama sırt üstü yatmaktan sıkıldım." Mattie örtüleri çekip doğruldu. Darmadağın, taranmamış saçları yumak yumak önüne dökülmüştü.

"Bebek koğuşunun camından bebeğinizi gördüm. Çok güzel bir kız."

"Değil mi?" Mattie gülümsemeye başladı. "Ona Rose adını verdim. Bu ismi oldu olası sevmişimdir."

Rose. Rizzoli'nin tüyleri diken diken olmuştu. Bu da o tesadüflerden biriydi işte. Evrenin açıklanamayan oyunlarından biri. Alice Rose. Rose Purvis. Uzun zaman önce ölen bir kız ve hayata gözlerini yeni açmış bir bebek. Yine de, her ne kadar zayıf bir bağ olsa da bu iki kızın yaşamını ortak kılan ve on yıllara meydan okuyan bir bağ olacaktı bu isim.

"Bana soracak başka bir şeyiniz var mıydı?" diye sordu Mattie.

"Şey, aslında..." Rizzoli bir sandalye çekip oturdu. "Dün sana bir sürü şey sordum Mattie. Ama bunu nasıl yaptığını hiç sormadım. Nasıl becerdin?"

"Neyi?"

"Aklına mukayyet olmayı. Pes etmemeyi."

"Mattie'nin dudaklarındaki gülümseme silinmişti. Rizzoli'ye fal taşı gibi açılmış, korku dolu gözlerle baktı. "Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum," diye mırıldadı. "Böyle bir şey yapabileceğimi asla..." Mattie sustu. "Yaşamak istiyordum, hepsi bu. Bebeğimin yaşamasını istiyordum."

Bir süre ikisi de sessizce oturdular.

"Seni basın konusunda uyarmalıyım," dedi Rizzoli sonra. "Hepsi senin üzerine saldıracak şimdi. Akbabalar gibi başına üşüşecekler. Dışarıda toplanmışlar zaten. Buraya zor geldim. Hastane bir şekilde onları şu ana dek dışarıda tutmayı başardı ama eve döndüğünde işler değişecek. Özellikle de şeyden beri..." Rizzoli susmuştu.

"Neyden beri?"

"Sadece buna hazırlıklı olmanı istedim. Kimsenin seni bir şeylere zorlamasına izin verme."

Mattie’nin kaşları çatılmıştı. Sonra gözlerini televizyona kaldırdı. Öğlen haberleri başlamıştı. "Bütün kanallarda o var," dedi Rizzoli.

Kocaman bir mikrofon havuzunun önündeki Dwayne Purvis ekrandaydı. Mattie kumandayı alıp televizyonun sesini açtı.

"Bu hayatımın en güzel günü," dedi Dwayne gazeteci ordusuna bakıp gülümseyerek. "Güzeller güzeli karıma ve kızıma kavuştum. Öyle büyük bir acıydı ki anlatamam. Kimsenin hayal dahi edemeyeceği bir kâbus. Tanrıya şükürler olsun. Bana böyle bir mutlu son bahşettiği için Tanrı'ya şükürler olsun."

Mattie, KAPAT düğmesine bastı. Ama gözleri hâlâ televizyonun üzerindeydi. "Gerçekmiş gibi gelmiyor bana," dedi. "Sanki hiç olmamış gibi. İşte ancak bu sayede burada sakince oturabiliyorum şimdi. Çünkü gerçekten orada, o kutunun içinde olduğuma inanmıyorum."

"Oradaydın Mattie. Bunu tam anlamıyla algılaman biraz zaman alacak. Kâbuslar görebilirsin. Geri dönüşler yaşayabilirsin. Asansöre bindiğin zaman ya da bir dolaba baktığın zaman yine kendini o kutuda hissedebilirsin. Ama giderek iyileşeceksin. Bundan emin olabilirsin. Bunu sakın unutma eninde sonunda iyileşeceksin."

Mattie yaşlı gözlerle ona baktı. "Anlıyorsunuz."

Evet, anlıyorum, diye düşündü Rizzoli. Eliyle avucundaki yaraların üzerini kapattı. Bu izler de onun kâbusunun kanıtlarıydı işte. Kendi adına aklını korumak için verdiği savaşın kanıtlan. Hayatta kalmak sadece işin başlangıcı.

O sırada kapı çalındı. Dwayne Purvis elinde koca bir demet kırmızı gülle içeri girince Rizzoli ayağa kalktı. Dwayne direk kansının yanına gitmişti. "Selam bebeğim. Daha önce gelecektim ama aşağısı mahşer yeri gibi. Hepsi röportaj istiyor."

"Sizi televizyonda gördük," dedi Rizzoli. Normal görünmeye çalışıyordu ama ona bakarken Natick polis karakolundaki sorguyu düşünmeden edemiyordu. *Ah Mattie*, diye düşündü. *Bu adamdan daha iyisine layıksın.*

Dwayne, Rizzoli'ye dönmüştü. Rizzoli, adamın terzi elinden çıkan gömleğine ve düzgünce bağlanmış ipek kravatına baktı. Tıraş kolonyasının kokusu güllerin kokusunu bile bastırıyordu. "Nasıl çıkmışım?" diye sormuştu Rizzoli'ye hevesle.

Rizzoli gerçeği söyledi. "Tam bir profesyonel gibi görünüyordunuz."

"Gerçekten mi? Bu şahane. Aşağıda bir sürü kamera var. Herkes öyle heyecanlı ki." Dwayne dönüp karısına baktı. "Biliyorsun tatlım. Her şeyi kaydetmeliyiz. Bulunsun mutlaka."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mesela şimdi. Şu anı fotoğraflamalıyız. Hastanede sana çiçek getirirken. Çocuğun resimlerini çektim zaten. Hemşireye söyledim onu camın önüne getirdi. Ama yakından da çekmeliyiz. Senin kucağındayken filan belki."

"Onun adı Rose."

"Birlikte hiç fotoğrafımız da yok. Mutlaka birkaç tane de birlikte çektirmeliyiz. Fotoğraf makinesini getirdim."

"Saçımı bile taramadım Dwayne. Felaket vaziyetteyim. Fotoğraf filan istemiyorum."

"Haydi ama. Fotoğraf istiyorlar."

"Kim? Fotoğrafları kim istiyor?"

"Buna sonra karar veririz. İyice düşünüp teklifleri gözden geçirebiliriz. Hikâyeye fotoğraflar da eklenince öyle para ediyor ki." Dwayne cebinden bir fotoğraf makinesi çıkarıp Rizzoli'nin eline tutuşturdu. "Bir fotoğrafımızı çeker misiniz?"

"Karınıza bağlı."

"Sorun değil, sorun değil," diye üsteledi Dwayne. "Çekin şu fotoğrafı işte." Dwayne, Mattie'ye yaklaşıp gül buketini ona doğru uzattı. "Bu nasıl? Ona çiçek verirken. Şahane görünecek bu." Dwayne gülümsemişti. Dişleri pırıl pırıl parlıyordu. Karısını gözeten sevgi dolu bir koca.

Rizzoli, Mattie'ye baktı. Mattie'nin gözlerinde hiçbir itiraz yoktu. Sadece Rizzoli'nin anlam veremediği tuhaf bir pırıltı. Böylece fotoğraf makinesini kaldırıp vizörü karşısında poz veren çifte odakladı ve düğmeye bastı.

Flaş tam da Mattie Purvis gül buketini kocasının kafasına indirdiği anda patlamıştı.

OTUZ ÜÇ

Dört Hafta Sonra

BU KEZ ROL KESMELER, deliyi oynamalar yoktu. Amalthea Lank özel görüşme odasına girip masaya oturdu ve son derece aklı başında bir biçimde açık açık Maura'nın gözlerinin içine baktı. Geçen sefer darmadağın olan saçları şimdi düzgünce taranıp at kuyruğu yapılmıştı. Yüz çizgileri açıkça görülüyordu. Maura, Amalthea'nın yanaklarına ve dimdik kendisine bakan gözlerine baktı. Bunu görmeyi nasıl reddedebildim? diye düşündü. Öyle belli ki. Şu anda yirmi beş yıl sonraki hâlime bakıyorum.

"Geri döneceğini biliyordum," dedi Amalthea. "Ve geldin işte."

"Neden burada olduğumu biliyor musun?"

"Test sonuçlarını aldın değil mi? Şimdi doğruyu söylediğimi biliyorsun. Bana inanmak istememiştin ama şimdi gerçeği biliyorsun."

"Kanıta ihtiyacım vardı. İnsanlar sürekli yalan söyler ama DNA yalan söylemez."

"Yine de cevabı çoktan biliyordun. O kıymetli laboratuar sonuçlarını almadan önce bile biliyordun." Amalthea masaya doğru eğilip gülümsedi. Neredeyse içten, sıcak bir gülümsemeydi bu. "Babanın ağzını almışsın Maura. Bunu biliyor muydun? Ve benim gözlerimi ve yanaklarımı. Yüzünde, işte orada görüyorum kendimi. Ve Elijah'yı. Biz bir aileyiz. Aynı kandan geliyoruz. Sen, ben, Elijah. Ve erkek kardeşin." Amalthea susmuştu. "Onun kim olduğunu biliyorsun değil mi?"

Maura yutkundu. "Evet." Başkasına vermediğin tek bebek. Kardeşimi ve beni sattın ama oğlunu kendine sakladın.

"Samuel'in nasıl öldüğünü hiç anlatmadın bana," dedi Amalthea. "O kadın onu nasıl öldürmüş?"

"Nefsi müdafaaydı. Tek bilmen gereken bu. Ona karşılık vermekten başka şansı yoktu."

"Peki, kim bu Mattie Purvis denilen kadın? Onun hakkında daha çok şey bilmek isterdim."

Maura hiçbir şey söylememişti.

"Televizyonda resimlerini gördüm. Pek özel biri gibi gelmedi bana. Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum."

"İnsanlar hayatta kalmak için her şeyi yaparlar."

"Nerede yaşıyor? Hangi sokakta evi? Televizyonda Natick'ten olduğunu söylemişlerdi."

Maura annesinin kapkaranlık gözlerinin içine baktı ve iliklerine kadar donduğunu hissetti. Kendi adına değil, Mattie Purvis adına korkmuştu bir anda. "Neden bilmek istiyorsun ki?"

"Bilmeye hakkım var. Ben bir anneyim."

"Anne mi?" Maura neredeyse kahkahalara boğulacaktı. "Bu unvanı hakkettiğine inanıyor musun gerçekten?"

"Onun annesiyim ben. Sen de Samuel'in ablasısın." Amalthea masaya biraz daha eğildi. "Bilmeye hakkımız var. Biz onun ailesiyiz Maura. Kan, candan ötedir."

Maura ürpertici bir biçimde pırıldayarak kendisine bakan gözlere baktı. Orada aynı aklı, aynı zekâ pırıltısını görüyordu. Ama çarpık bir görüntüydü bu. Kırık bir aynadaki yansıması gibiydi.

"Kan hiçbir şey demek değildir," dedi Maura.

"O zaman neden buradasın?"

"Sana son bir kez bakmak için geldim. Sonra buradan gideceğim. Çünkü şuna karar verdim: DNA ne derse desin sen benim annem değilsin."

"Ben değilsem kim o zaman?"

"Beni sevgiyle büyüten kadın. Sen sevginin ne olduğunu bilemezsin."

"Kardeşini sevdim ben. Seni de sevebilirdim." Amalthea masanın diğer tarafından uzanıp Maura'nın yanağını okşadı. Gerçek bir annenin eli gibi sıcacık, narin bir dokunuştu. "Bana bir şans ver," diye fısıldadı.

"Hoşça kal Amalthea." Maura ayağa kalkıp çağrı düğmesine bastı. "Burada işim bitti," dedi gardiyana megafondan. "Gitmeye hazırım."

"Geri döneceksin," dedi Amalthea.

Maura ona aldırmamıştı. Arkasına son bir kez olsun bakmadan odadan çıkıp gitti. Amalthea'nın arkasından seslendiğini duymuştu: "Maura! Geri döneceksin."

Maura, ziyaretçi emanet dolabından çantasını, ehliyetini ve kredi kartlarını aldı. Kimliğine dair bütün kanıtları toplamıştı. *Ama aslında kim olduğumu biliyorum zaten,* diye düşündü.

Ve kim olmadığımı da.

Dışarı çıkıp o sıcak yaz gününe adımını attığı anda derin bir nefes aldı. Ilık günün, hapishanenin bütün zehrini ciğerlerinden alıp temizlediğini hissetti. Amalthea Lank'in zehri de içinden akıp gitmişti.

Maura yüzünde ve gözlerinde anne babasının izlerini taşıyordu. Damarlarında katillerin kanı dolaşıyordu. Ama kötülük kalıtsal değildi. Genlerinde bu potansiyeli taşıdığı doğruydu. Ama her çocuk bu olasılıkla doğuyordu. *Bu konuda diğerlerinden hiçbir farkım yok. Hepimiz cani canavarlardan geliyoruz aslında.*

Mahkûm ruhlarla dolu o binadan uzaklaştı. Arabası az ötede duruyordu. Ve önünde eve giden uzun bir yol uzanıyordu. Maura bir daha arkasına bakmadı.

Uluslar arası çok satan yazar Tess Gerritsen tıp doktorluğu kariyerine sıra dışı bir çizgi verip yazarlığa geçmiştir. Stanford Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olan yazar, ayrıca California ve San Fransisco'da Tıp öğrenimine yüksek lisans ekleyerek devam etmiştir. Fizik tedavi uzmanı olarak çalışırken romanlarını kaleme almaya başlayan yazar ilk romanını 1987 yılında yayınlamıştır. Daha önceleri romantik kurgular yazan Gerritsen, tıptan emekli olmuş ve Maine'de yaşamaktadır.

[1] Amerika’da, Federal Anayasa’ya göre şüpheli/sanık tutuklandıktan sonra haklarının okunmasını ön gören kanun.

[2] Kimliği belirlenemeyen hasta ve kurbanlara verilen takma isim.